

MILENA
ȘI
VREMEA JIGODIILOR

Milena și vremea jigodiilor

-roman-

2015

**Iată ce vreau să spun, fraților: de acum
vremea s-a scurtat. Spun lucrul acesta pentru
ca cei ce au neveste să fie ca și cum n-ar avea;
cei ce plâng, ca și cum n-ar plânga;**

**cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura;
cei ce cumpără, ca și cum n-ar stăpâni;**

**cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și
cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii
acesteia trece.**

(Corinteni I, 7:29-31)

CAPITOLUL I

1.

*Fusesem prost? Fricos, leneș, orb, lacom, egoist, înfumurat și rău?
Sigur că da.*

Și mă închipuisem exact pe dos?

Desigur.

Crezusem în ceva? Crezusem cu adevărat în ceva?

Nu.

Dar asta nu explică mare lucru, așa sîntem toți.

Mai degrabă, aș spune că timpul meu nu venise.

Nevastă-mea a visat odată, cînd era gravidă, că muream într-o Duminică. Multă vreme nu m-a lăsat să conduc duminicile, nici măcar în cele în care puteau circula mașinile cu număr impar, ca a noastră. Abia după vreun an, cînd a văzut că nu se întîmplă nimic, a uitat de moartea mea.

Nu știu cînd o să mor cum se moare, dar povestea asta începe într-o după-amiază de Duminică, la paisprezece ani și jumătate după visul nevesti-mii.

Chiar în după-amiaza aia, am decis – și m-am crezut foarte deștept din pricina asta – că, dacă ai la îndemână un citat celebru sau un proverb bine ales, poți să susții justetea oricărei cauze de pe lume. Eram la volan, cu geamul pe sfert deschis, și mă plictiseam: umplusem o plăsuță cu casete înainte să observ că mașina pe care o promisem chiar înainte să plec avea doar radio, fără casetofon. Aveam o scuză, dar asta nu mă ajuta. Pe România 1 era o oră de aiureli rostite grav, împănate cu șlagăre lălii. L-am oprit.

Chemate de frecușul roților pe asfaltul prost, tot felul de gânduri s-au înghesuit unele într-altele, zorite, împingându-se grămadă, ca într-o poză cu autobuzul 300 la plecare din stație. Dar tot ce-au putut ele să producă mai de soi, înainte să se dea jos și să-și vadă de treabă, a fost această concluzie legată de citate. Care, de bună seamă, nu-mi folosea la nimic.

Începusem de la „cine nu riscă, nu câștigă”. Semn clar de optimism și bună-dispoziție, asta și fusese starea mea cu o zi înainte de plecare. Îmi cumpărasem niște blugi noi și un pulovăr negru cu dungi maro, mă simțisem un fel de motan încălțat – chiar dacă, din zgîrcenie, pantofii rămăseseră aceiași. Iar când noul meu patron îmi pusese în mână cheile de la mașină și trei sute de mărci – „ia, pentru tine, să nu te duci cu mîna pe pulă“, îmi zisese – buna dispoziție se inflamase cu trei sute la sută. Nu mai condusesem niciodată o mașină abia scoasă din fabrică – deși despre Dacie se spunea că nu e mașină – mirosind a plastice proaspete, ca o jucărie chinezească. Și nu mai avusesem niciodată atîția bani, pe care să-i pot cheltui fără să-i dau socoteală nevastă-mii.

De altfel, ea, nevastă-mea, îmi stricase tot chef. Dar nu ca de obicei, cu cicăleala ei care mă făcea să mi se pară că trăiesc o viață mărunță și tristă, viața altcuiva, ci dimpotrivă: în parcare din spatele blocului, punînd în portbagaj geamantanul și plasele cu diverse bagaje și

întrebându-mă întruna, îngrijorată, dacă nu cumva am uitat ceva pe sus, mă privise cu melancolie, cu teamă. De parcă ar fi presimțit ceva.

Și, amintindu-mi ochii ei de om speriat, îmi spusese, în spin contrar, că nici să dai vrabia din mînă pe cioara de pe gard nu e vreo scofală.

Se consumaseră în mine niște procese de conștiință, mărunte, dar reale, dar pe care îmi plăcuse să le savurez, căci nu în fiecare zi renunți la orașul în care ți-ai trăit aproape jumătate din viață – fie și pentru a te întoarce în orașul în care ți-ai trăit cealaltă jumătate de viață. Nu în fiecare zi renunți la o slujbă deloc rea, la niște prieteni de ale căror glume nu te-ai săturat încă, deși le-ai auzit de mii de ori, la acele tabieturi care-ți liniștesc dimineața unei zile grele ori seara de după. Și cam asta fusese starea mea de imediat după plecare: un entuziasm îngrijorat.

Pe măsură ce mă depărtam de ele, cu un kilometru și jumătate pe minut, așezînd lățimi de județ între mine și tot ce fusesem, nevestă-mea și fiică-mea începeau să-mi pară cea mai bună combinație de nevestă și fiică la care poate nădăjdui cineva. Cîtă vreme distanța dintre mine și ele creștea, imaginea lor se proiecta în mine tot mai confortabil, plăcut.

Eram mulțumit că, primind mașina și banii, mă condamnasem singur să plec.

Vremea nu ține cu despărțirile. Cînd abia am intrat pe autostradă, s-a pus ploaia, ciudata ploaie de Giurgiu, care apare de nicăieri, pe la kilometrul 20, și se termină atît de brusc, încît nu-ți dai seama că s-a dus decît cînd auzi ștergătoarele scîrțîind uscat pe parbriz. M-am simțit ca într-un film în care plecările și înmormîntările nu se pot întîmpla decît dacă plouă mărunț.

Cu două zile înainte – vineri – după o zi lungă și enervantă, cu puțin timp înainte să termin treaba la redacție, băgase nasul pe ușă celebrul George Iordăchescu. Auzisem cândva că ar fi cel mai bogat om din București, iar cineva îmi povestise că expresia „milionar de carton” fusese prima dată folosită într-un articol despre el. Îl cunoșteam bine, fiindcă se întâmplase, cu vreo doi ani în urmă, să umplu și eu câteva pagini scriind despre afacerile și trecutul lui. Încercase să mă dea afară de la ziar și fusese cât pe-acți să reușească, dar mă ținusem tare. Continuase să mă amenințe, dar reușise doar să mă ambiționeze. Până la urmă, schimbând strategia, Iordăchescu îmi îmblânzise spiritul justițiar, cu o sumă care nici pe el nu-l sărăcise, după cum nici pe mine n-avea să mă îmbogățească. Armisitițiul ne împrietenise.

Vineri spre amiază, deci, Iordăchescu băgase nasul pe ușă și mă întrebase dacă am jumătate de oră la dispoziție.

- Glumești, i-am spus. Pentru tine aș găsi jumătate de oră și în noaptea nunții.

Speram să vrea de la mine un compromis cât mai mic, pentru care să plătească o sumă cât mai mare.

Era foarte cald, am băut pe nerăsuflăte două halbe de bere și m-am cam pilit. Propunerea lui era destul de simplă: trebuia să mă mut în orașul meu natal și să deschid acolo un ziar. Îmi oferea 400.000 de lei pe lună. Adică aproape 200 de dolari, dublu decât câștigam eu în București. Mai primeam 5.000 de mărci ca să pun pe roate o redacție și libertatea de a scrie orice. Sigur, avea și el anumite interese, pe care urma să mi le comunice la momentul potrivit, dar m-a asigurat că n-o

să mă oblighe să-i pup în cur pe „Văcăroiu și toți nenorociții aștia de comuniști”, ceea ce, pentru început, îmi era destul.

Am zis da înainte ca el să apuce să plătească nota. Nu știu ce m-a apucat și încă mă mai mir, uneori, că am făcut-o. Poate și pentru că ne-am dus să discutăm pe terasă la Muzeu, un loc în care mi-ar fi fost greu să iau o decizie înțeleaptă. Stabilimentul Uniunii Scriitorilor, discuțiile alea pe care le auzeam fără să vreau, ostentativ boeme, gălăgia oamenilor din jur, verva cu care se înjurau unii pe alții ori își laudau propria muncă, siguranța arogantă sau umilă cu care monopolizau viața, toate astea declanșau în mine o frustrare veche și îmi aduceau aminte că meseria de ziarist e doar eșecul dulce-amar, suportabil, a ceea mi-ar fi plăcut să fac, de fapt, atunci când renunșasem la inginerie.

E adevărat că nici Iordăchescu nu-mi cerea să scriu romane, dar mi se părea că propunerea lui mă va scoate din colțul de resemnare în care intrasem. Aveam aproape 35 de ani și, oricât de prostesc mi s-ar părea acum, țin minte că mă simțeam groaznic de bătrîn.

Am spus da. Iordăchescu mi-a dat o săptămână să fiu gata. S-a mirat când i-am spus că voi pleca în două zile.

- Ți-e frică să nu mă răzgîndesc?, m-a întrebat.

- Mi-e frică să nu mă răzgîndesc eu, i-am zis.

Într-o perioadă în care ideea de familie, rămasă fără susținerea oficială a statului, se ducea la vale zi de zi, iar mulți dintre cei care visaseră la libertate în anii '80 și-o găsiseră cel mai ușor printr-un divorț, eu proclamasem ȋfnos, cu toate ocaziile posibile, că viața de familist era metoda mea de fericire. Dar, în sinea mea, după 15 ani de căsnicie, nu

mai eram deloc sigur. Un semn clar era felul în care îmi învidiam cunoscuții cu amantă. Nu mă uitam după femei, farmecele lor îmi erau străine, eram departe de-a fi un stricat, cum se spune, dar stricat trebuie că era ceva în mine. Cuvîntul „amantă” își pierduse pentru urechile mele toate sensurile vulgare care îl însoțesc. Dacă auzeam că unul sau altul are așa ceva – amantă –, îmi imaginam că acolo, între el și ea, trebuie să se întîmple toate acele lucruri pe care mi le interzicea mie viața de familie. Pasiunea, nonconformismul, clandestinul. Evadarea. Cineva zicea „amantă” și eu deja îmi închipuiam niște jaluzele stacojii, prin care abia să treacă lumina soarelui, miercuri dimineța, pe la ora 11. Nu știu de ce mi se părea că, dintre toate zilele săptămînii, miercurea ar fi cea mai potrivită pentru a fugi de la birou, cîteva ceasuri, ca să te întorci înapoi la miezul zilei, cu mădularul încă lipicios, purtînd în ochi o sfidare secretă, pe care nimeni să n-o poată înțelege.

Noaptea de sîmbătă, chiar înaintea plecării, mi-a mai tăiat din aripi. Mi s-a întîmplat ce li se întîmplă din cînd în cînd tuturor bărbaților însurați: ajung să se îndrăgostească de propria lor nevastă.

Ca să fiu sincer, Aurora nu era deloc o femeie de lepădat. În felul în care știusem să iubesc, o iubisem, cîndva. Chiar și acum, privindu-i ochii aceia negri și umbroși, îmi veneau în cap vremuri de nebunie și delir ale vieții mele, mult prea scurte pentru a mă hrăni din amintirea lor, mult prea frumoase pentru a le uita. Mi se făcea dor de ceva, de ea, sau de mine, așa cum fusesem eu la 20 de ani, cînd mă însurasem. Nostalgiiile astea se amestecă și se suprapun suficient de bine încît să mă încurce.

Numai că, oricît de dor mi se făcea, intervenea mereu ceva care mă aducea cu picioarele pe pămînt. Lipsa de sincronizare ne slăbea ca o boală, tot mai cronică, tot mai acută.

Nu se întîmpla nimic groaznic, cuplul nostru nu avea niciun membru

amputat. Cred însă că începusem să ne disprețuim, în sensul în care fiecare dintre noi își pierduse valoarea în ochii celuilalt. Dezvoltaserăm uşoare alergii unul faţă de celălalt, ca în faţa unui fel de mâncare pe care îl consumi prea des. Iar mărunţişurile ne amărau viaţa. Deveniserăm atenţi la detalii şi, cum se întâmplă de obicei, atenţia la detalii se tradusese într-o sumă de lucruri care nu funcţionau. Dormeam împreună, de cele mai multe ori îmbrăţişaţi, dar făceam dragoste o dată la o lună. Vorbeam mult unul cu celălalt, însă fără să ne ascultăm, fără să comunicăm. Nu ne certam des, iar când o făceam, nu rezolvam nimic: jucam rolul unor condamnaţi care au pierdut nădejdea de mai bine şi singurul motiv pentru care mai ridicam tonul era orgoliul.

A fost altfel în noaptea aia. Îmi propusesem să fac dragoste cu ea, pur şi simplu pentru a evita nervi ulteriori, iar ca să fac situaţia mai suportabilă, am cumpărat două sticle de Zarea pe care le-am golit repede. A început o discuţie teatrală, despre cum speră ea că nu mă va pierde şi despre cum eu îi garantez că nu vor sta nişte amărîţi de kilometri în calea noastră, despre cum ei îi pare rău că n-am ştiut să ne simţim mai bine împreună şi despre cum eu cred că n-ar trebui să fie îngrijorată, pentru că sîntem încă tineri şi n-au intrat zilele în sac. Pe măsură ce o minţeam pe ea şi goleam paharele de şampanie, emoţiile şi tensiunea au devenit reale şi, sub iminenţa evadării, gîndul că sînt obligat s-o am lîngă mine a dispărut, iar Aurora mi-a stat din nou alături ca o alegere şi ca un drept, am simţit nu doar că pot, dar că vreau să-i fac poftele, să-i caut cu degetele fiecare firidă şi să-i strîng părul în pumn pînă în apropierea durerii, să nu-şi poate mişca decît toracele şi să privesc du-te-vino-ul sînilor. Iar ea – pomenit fie numele bătrînului spumant – parcă a înţeles că e momentul să dăm ceasurile înapoi, pînă la vîrsta experimentelor, lăsîndu-mă să vagabondez prin toate încăperile nopţii, fără aerul milosteniei sau al scîrbei şi fără pretenţia perfecţiunii.

Tot pentru prima dată după multă vreme, am simțit nevoia de a o ține în brațe și de a o mângâia – mă făcuse să mă simt bărbat. Am stat de taină câteva ceasuri, amintindu-ne tot felul de parascovenii, și genele s-au lipit înainte de a fi terminat tot ce am fi avut să ne povestim.

2.

Ca odaia bună a unei case țărănești, odaia de la drum, orașul ăsta al meu părea că nu se schimbase aproape deloc în ultimii 15 ani, de cînd terminasem liceul și luasem drumul capitalei. Bucureștiul începuse să prindă culoare de la caleidoscopul de neon al reclamelor, de la stopurile mașinilor care trec noaptea pe Magheru, de la aglomerația de buticuri din jurul stațiilor de metrou. Aici însă, timpul părea să se fi oprit acolo unde îl lăsasem, exceptînd o linie de tramvai, cîteva magazine cu de toate, botezate pompos, și cîteva cîrciumi, botezate macabru. Iar după-amiaza însoțită de Duminică avea o liniște de fîntînă sleită, care mă durea într-un fel aproape fizic. M-au mai înveselit cîtiva puști care băteau mingea în curtea școlii unde învățasem și eu și pe lîngă care am trecut cu mașina. Cîtă vreme puștii mai bat mingea în curtea școlii, mi-am spus, sfîrșitul lumii n-are cum să fie prea aproape.

Rămăsese ca, pînă cînd îmi voi găsi o chirie convenabilă, să locuiesc la Paul, verișorul meu de-al doilea – bunică-mea era sora lui taică-său. Înalt, osos, cu părul de smoală, dat pe spate, cu onduleurile pe jumătate îndreptate de uleiuri ieftine cu miros de iasomie, cu nasul acvilin și gene dese în jurul ochilor negri, Paul fusese idolul copilăriei mele, într-o lume în care idoli se găseau mai greu decît vinilurile poloneze. Era cu vreo trei ani mai mare și făcuse judo - foarte important, acest aspect. Plus: știa să deseneze, să cînte la chitară, era mereu chemat să recite poezii la Cîntarea României, ba chiar făcuse figurație nu în unul, ci în două filme de-ale lui Sergiu Nicolaescu. Avea magnetofon și cîteva sute de benzi, Agfa, Orwo și Azomureș, pe care aduna toate muzicile disponibile, notîndu-și meticolos melodiile capului verde și melodiile capului roșu. În ultimele mele amintiri veritabile cu el, eu eram la liceu, iar el mă plimba cu o Mobră nou-nouță, care făcea un zgomot infernal și se înclina amețitor în curbe. De atunci, din 1979, nu mă mai întîlnisem cu el decît la nunți, botezuri și alte chermeze de neam.

Paul cel de acum era un pic machit și nervos, mi-am dat repede seama de asta, chiar dacă m-a întâmpinat cu o sinceră și zgomotoasă bucurie, bățându-mă pe spinare și lipindu-și obrazul nebărbierit de al meu. Am intrat să-mi las bagajele în casă – curățenia și mirosul de aspirator recent folosit erau indicii că, așa cum se întâmplă de obicei când aștepți musafiri rari, Paul se dăduse peste cap ca să mă primească pe mine așa cum se cuvine, iar acum erau, firește, întorși pe dos. După, am ieșit în curte, unde avea scoasă o măsuță rotundă și m-a întrebat dacă beau o țuică. Însetat, i-am spus că aș prefera o bere, fără să-mi dau seama că nu era pe alese. S-a făcut că n-aude și a insistat, spunându-mi că e producție proprie, numai prună, naturală sută la sută – discursul sută la sută previzibil al oricărui proprietar de cazan. Eu o țineam pe-a mea, cu setea și cu berea, pînă cînd nevastă-sa, care se afla în treabă prin spatele nostru, a intervenit cu diplomatie:

- Mai am eu vreo două mii, Paule, pot să mă duc să cumpăr cîteva beri.

Mi s-a făcut rușine. Le-am spus că o să beau totuși un pahar de țuică, după care mă voi duce eu însumi să cumpăr berea și să văd cum mai arată cartierul.

M-am uitat la idolul copilăriei mele: îmbrăcat în niște blugi tăiați cu foarfeca, cu bustul gol și transpirat, cu burta umflată de gastrită încă din capul pieptului, cu pielea feței îngălbenită de la fumat și deja ridată: n-o ducea bine. Nici nu știu de ce mă așteptasem la altceva, în anii ăia nenorociți, mai ales că el era profesor, iar nevastă-sa, educatoare. Erau perioade în care abia o scoteam la cap eu, darămite ei, care cîștigau pe jumătate, și mai aveau și doi copii de crescut.

Pe măsură ce îi goleam păhărelele de țuică sută la sută naturală, holteiul răsfățat de odinioară ieșea din mintea mea. În locul lor, își făcea loc un om trist: politica zilei, noile prețuri ale mașinilor, producția de porumb preconizată, francmasoneria, securitatea sau

ultimul meci al naționalei de fotbal, toate îl interesau pe Paul și toate îl deranjau în egală măsură. Și despre toate știa adevărul, pentru că era abonat la *Adevărul*.

- N-are cum să nu iasă tot Iliescu, n-are cum, sînt prea mulți proști în țara asta, mi-a zis văru-meu în timp ce pe poartă tocmai intra un băiat subțirel și înăltuț. Era fiul său cel mare, Luca.

Dacă Dumnezeu nu s-a milostivit de noi să ne lase să ne controlăm viitorul, măcar ne-a dat un neobosit talent de a ne controla trecutul. Mai luăm de ici ca să punem colo, mai amestecăm ani, mai suflăm cu paiul în niște sentimente pe care abia dacă le-am avut, umflîndu-le ca pe broaște, mai ascundem sub preșul inimii cîteva dintre lucrurile care, pentru o clipă, au părut de neuitat, construim cîte-o colivie de memorabil pentru toate vorbele mari care ne-au ieșit întîmplător pe gură și găsim explicații duioase pentru toate tristețile care ne-au pus capul pe masă în oarecare seri, pentru toate întrebările pe care perne vechi le-au înghițit înainte ca noi să le dăm dreptul la răspuns. Dar, dacă așa trebuie să stea lucrurile pentru ca ziua de mîine să aibă o fărîmă de rost, înseamnă că așa e mai bine să fie.

Tot acest agregat al mistificării s-a pus în mișcare în mine cînd mi-am văzut nepotul, pe Luca. Ce genă zburdalnică, priponită în ADN-urile noastre, îl făcuse să semene atît de mult cu mine, ce străbunic sau stră-străbunic ne lăsase moștenirea asta pe care abia acum o revendicam, n-aș putea spune. Fie-mea, Andra, de exemplu, se ambiționase să semene leit cu mă-sa, iar cînd mă întrebau prietenii dacă are ceva și de la mine, le ziceam că da, probabil, buricul. În schimb, acest nepot deșirat, care s-a oprit lîngă noi ca să ne zică „săru’ mîna” ca unor muieri, era un fel de poză tridimensională cu

mine la 15 ani. Fotograficul deformase foarte vag buzele – ale lui erau ceva mai groase – și cred că îi mai pusese vreo doi-trei centimetri în plus la înălțime. În rest, nicio diferență demnă de a fi menționată. Cel puțin nu la nivelul ambalajului.

Slăbuț și cu păr șaten, crescut drept pînă în dreptul bărbiei, cu prostul obicei de a acoperi ochii atunci cînd nu stătea aranjat pe după urechi, cred că așa fusesem și eu cîndva. Purta un tricou cu un rocker sinucigaș, care mi-a adus aminte de anii din preajma marelui cutremur, cînd mergeam pe la bîlciurile anuale din micile orașe, de unde plecam toți cu tricouri imprimate – și săptămîni de-a rîndul păream membri cu drepturi depline ai uneia dintre sectele de succes Smokie, Bonnie-M sau Abba, cu B-urile în oglindă, mereu provocînd întrebarea „Ce-ți place mai mult, orga lui Benny sau fundul lui Annie?”. N-am nicio explicație pentru care vorba asta mi se părea, pe atunci, foarte amuzantă.

- O să fim colegi de cameră, am zis, ca să zic ceva. Dar promit să fiu cuminte și să nu-ți stau prea mult pe cap.

Așa hotărîseră Paul și nevastă-sa, că ar fi mai bine să mă pună pe mine în cameră cu Luca și s-o lase pe soru-sa Ioana singură. Se gîndiseră că Luca, proaspăt intrat la liceu, rezistă mai bine deranjului decît Ioana, care, leat cu fie-mea, tocmai începea clasa a opta și se presupunea deci că are mai mult de învățat. Oricum nu intenționeam să le stau pe cap mai mult de două-trei săptămîni. Așteptam doar să trecă primele zile ale lui octombrie și să mai scadă prețurile la chirii.

- Lasă că și el, dac-o să dea la facultate la București, poate o să vină să stea pe la tine, a completat văru-meu.

Mi-am adus aminte că trebuia să-mi sun nevasta. Am intrat în casă – telefonul era pe unul dintre holurile înguste, așezat deasupra mașinii de spălat. Cînd am ridicat receptorul, se auzea însă o voce de

femeie. Am crezut inițial că e Petrina, dar pe lângă ea doar ce trecusem – era în bucătărie, își făcea de treabă cu niște vase. Tot ea m-a lămurit, când a auzit că pun telefonul la loc în furcă:

- Vorbește cuplajul, nu-i așa?

- Probabil.

- Păi da, că pe la ora asta vorbește mult tanti Sanda. Între șase și opt, mai ales când e zi liberă, n-ai șanse să prinzi firul liber. Trebuie să-i zici să închidă.

- Nu e nevoie. Nu e nimic urgent.

M-am dus deci în cameră. Luca era băgat într-un dulăpior cu maculatură, cu ușile pline de postere lipite cu scotch, alegea ceva printre ele.

- Ce faci, bărbate?

- Îmi aleg caietele pentru mîine.

- Cum e la liceu?

- Păi nu prea știu, domnu' Mihai. Că vineri a fost prima zi și n-am făcut nimic. Mîine ar trebui să începă de-adevăratelea.

- Nu-mi mai spune domnu' Mihai. Zi-mi Mihai.

M-a privit ca pe un ciudat.

- Mergi să bem o bere?, mi-a venit brusc să-l întreb.

S-a uitat la mine ca la un ciudat și mai mare.

- Bere?

- Bere, suc, ceva. Mi-e sete.

- Nu știu dacă mă lasă tata să mai ies, am fost plecat și pînă acum.

- Păi îl luăm și pe tac-tu, dacă vrei.

- Nu, nu. Tata zice că e rușinos să bei la cîrciumă. El bea doar acasă.

- Dacă așa zice el... Dar eu ce pot să fac acum, momentan nu am casă, sînt pe drumuri, am rîs eu. Las' că îi zic eu că vreau să-mi arăți pe-aici prin oraș, ce mai e nou.

- Cum vreți dumneavoastră.

- Nu-mi mai zice dumneavoastră.

L-am convins repede. Am plecat fără mașină, Luca îmi spusese că cele mai apropiate non-stop-uri sînt lîngă căminele studențești – aveam deci de mers vreo 20 de minute. După ce mi-am făcut proviziile, umplînd două sacoșe mari cu sticle de Kaiser, suc, cafea și alte chestii pe care le-am considerat necesare în următoarele zile, l-am întrebat pe Luca dacă știe vreo cîrciumă pe-aproape. Mi-a spus ceva de o terasă – dar se făcuse cam răcoare – și de o pizzerie. Am ales pizzeria. Era la parterul unui bloc turn.

- Aici, a oftat Luca, la etajul șase, stă Milena.
- Cine e Milena? Iubita ta?
- Nu. E o colegă.

De multe ori, după aceea, m-am gîndit la clipa în care i-am auzit pentru prima dată numele. Era 17 septembrie 1995, undeva între 8 și 9 seara. Îmi pare rău doar că nu știu exact minutul și secunda. Eram atent la altceva cînd am începusem să calc pe firul invizibil care ne împarte viața în două jumătăți perfect diferite.

3.

Tînărul meu prieten n-a vrut suc, a vrut o bere. Privindu-i tuleiele mustății de lapte, gestul a dat să mi se pară teribilist, dar imediat, aducîndu-mi aminte din ce neam de vajnici trăgători la măsea ne tragem amîndoi, mi-am dat seama că ar fi o prostie să îl judec astfel.

De exemplu, jumătate din povestirile tatălui meu distilau și rafinau tema băuturii. Cealaltă jumătate o abordau doar tangențial.

Peripețiile lui începeau aproape de fiecare dată cu o *gustărică* – asta însemnînd vreo cîteva țoiuri de țuică – și sfîrșeau pe fundul unei damigene de vin. Unchiu-meu Radu – bunicul lui Luca, deci – îl învățase pe tata să bea ca să uite. Să uite vremurile triste de după război, cînd familia lor de mic-burghezi înstăriți pierduse cam tot ce avusese, incluzînd aici cîteva vieți de om. Așa se face că, pînă și în anul în care s-a dus în lumea unde, glumea el, nădăjduiește că va găsi mereu cîte un sfînt care să-i transforme apa în vin, unchiul, la optzeci și de ani, încă mai era în stare să bea jumătate de kil de vin pe nerăsuflăte. Mai ales cînd îi punea cineva la pick-up cîntecul cu Radu mamii, onomastica îl făcea să creadă că e un cîntec despre el însuși. Intra în transă: își aduna toată vlaga din el și își făcea curaj să toarne cana de tămîioasă amestecată cu gammă peste ulcerul demult cronicizat. Și, dacă îi mai rămînea timp, mai și fredona răgușit, bătînd cu pumnii zbîrciți și pătați în masă:

- *Ci-s voinic cu fruntea lată, nu mă dau pe voi o ceată...*

Tata, la rîndul său, îl educase pe văru-meu Paul cum să trateze problema dusului paharului la gură. Dar nu-l învățase să bea ca să uite, ci ca să-și amintească. Să-și aducă aminte că viața poate fi și altfel decît prevedea programul de partid.

Avea și ăl bătrîn coloana lui sonoră specială pentru pahar: la el era Dona Dumitru Siminică. Mîndria lui, pe la chefuri, era să pună rămășag că poate să bea două pahare fără ca lăutarul să apuce să

termine de cîntat un cuvînt. Cînd se găsea cîte unul care să se prindă la pariu, își umplea paharele și aștepta cîte-un refren care să-i dea startul:

- *E frumoasă ca floaaaa-reaaaaa-aaaaaaaaaaaa....*

Numai cine a ascultat cîntecelele Donei știe de ce tata avea, de bună seamă, timp destul să dea peste cap cele două pahare pariate. Probabil că ar fi putut, cu un pic de concentrare, să înfulece și o sărmăluță între ele.

Paul, în schimb, luase în primire cel mai nepriceput ucenic din întreaga familie – pe mine. Și nu că n-aș fi fost silitor, nu. Dar un icter congenital pe care aveam să-l descopăr mult mai tîrziu m-a ținut mereu departe de bețiile de cursă lungă. Mă amețeam repede și vomitam, mai ales dacă mi beam tărie.

Asta nu-l descuraja pe mentorul meu. „Băutura e ca sportul de performanță”, zicea el, „dacă nu te ții de treabă n-ajungi niciunde”. Mi-a luat cîțiva ani buni pînă să învăț că, din punctul lor de vedere, n-aveam să ajung niciodată undeva. Oricît m-aș fi antrenat. Și de multe ori în timpul asta m-am rezemat de pomi, gata să-mi dau mațele afară, în timp ce verișorul meu cel bun și prietenii lui hipioți și uteciști zbierau ca luați din căluș, cu chitare rablagite în brațe, ciorchine în jurul vreunui foc de tabără fără tabără:

- *Caravan serai, acadea...*

O bere a vrut Luca, o bere mi-am luat și eu.

Pizzeria cu pricina era o ordinărie de cartier, cu niște fețe de masă verzi-albăstrui așezate în colț peste alte fețe de masă albe, rărite de la hipoclorit și găurite de țigările mușteriilor. Un televizor nemțesc la mîna a doua trona pe polița barului, mare și jigărit ca un cîine de stîină, rula un film despre un tip cu puteri paranormale, în dublajul fără flexiuni al Irinei Margareta Nistor.

Am început să vorbim cam despre tot ce puteau vorbi doi oameni care nu știu nimic unul despre celălalt, apropiați de un anume grad de rudenie și despărțiți de douăzeci de ani de viață. Aproape aceleași subiecte pe care le mîntuisem alături de taică-său erau acum transpuse în gamă minoră, iar atotștiutorul nu mai era Paul, ci eu. Am vorbit despre fotbal, deplîngînd recenta și nemeritata înfrîngere a echipei locale, mereu furată de arbitri. Despre mașini și despre cît de bine e să aibă cinci viteze în loc de patru, despre calculatoare și despre noile și minunatele invenții ale omului, precum CD-ul. Am vorbit despre prețuri la chirii, chestiune care mă interesa pe mine, și despre cîte feluri de bere se găsesc în București, chestiune care-l preocupa pe el, asta în timp ce ne comandam al doilea și al treilea rînd. Apoi, cum se putea altfel?, am vorbit despre femei, respectiv despre fete, eu susținînd că nu poți iubi decît o femeie, iar tînărul meu prieten, rămas cu mintea la o recentă lectură din Eliade, susținînd că poți iubi la fel de bine mai multe, cu argumentul că și el, de altfel, este îndrăgostit de mai multe fete simultan.

- Astea sînt aiureli, Luca, i-am spus eu, devenind tot mai guraliv. E greu să iubești o femeie, darămite să iubești mai multe.

- De ce e greu?

- Pentru că e, din o mie de motive. O femeie are grijă să te obosească. Nu-ți mai lasă energie cît să te mai îndrăgostești de alta.

- Păi da, dar mie cînd îmi place de o fată, parcă atunci îmi vin toate energiile. Eu așa cred: fiecare femeie îi dă unui bărbat energia de care el are nevoie ca s-o iubească.

Ne-am mai situați pe poziții opuse cînd a venit vorba despre bani. De data asta, idealistul eram eu, susținînd că un bărbat n-are nevoie de bani ca să fie atrăgător; tînărul meu prieten mă contrazicea. El zicea că doar în teorie femeilor nu le pasă de bani, însă își doresc prea multe lucruri care depind de ei. În practică, în schimb, argumenta prin faptul că multele fete de care era el îndrăgostit nu voiau să-l bage în seamă, pentru că rar avea bani suficienți să-și permită să-și cumpere suc sau țigări, iar asta îl făcea să fie o companie nu neapărat

neinteresantă, dar incompletă.

Nu chiar cu cuvintele astea.

Oricum, l-am ascultat cu drag și-mi plăcea cât de frumos generaliza mărunta lui experiență de viață. Însă nu mi-am pus problema de a-mi negocia dreptatea cu el. Și să nu-mi fie luat în nume de rău – care din noi, cei obișnuiți să caute înțelepciunea bătrânilor, e dispus să învețe ceva de la un copil? În apărarea mea, zic că e bine că măcar n-am rostit binecunoscuta frază: „ești prea mic ca să înțelegi” – deși mi-a stat pe limbă de fiecare dată când n-aveam suficientă putere de convingere.

- Cum adică n-ai bani de țigări? Păi fumezi, Luca?
- Nu, dar așa, mai trag și eu câte una. Să nu mă spui, da?
- Știi că nu e bine? Nu doar de bani, dar și sănătatea...
- Știu. Tu n-ai fumat niciodată?
- Niciodată. N-am înțeles rostul.

Și am lungit-o așa pînă cînd a trebuit să mă duc la veceu, iar gîndul care se născuse deja în sinea mea a devenit atunci rușinoasă realitate: mă îmbătasem înaintea adolescentului. Am făcut eforturi să merg drept și să stau în picioare și m-am ușurat sprijindu-mă cu palmă dreapta de faianța peretelui, în timp ce cu stînga, în bunul spirit al bărbaților, încercam să curăț cu jetul ceramica murdară a vasului de toaletă.

Sigur, avusesem motive să mă îmbăt: agitația din ultima săptămînă, nesomnul din noaptea trecută, căldura de peste zi, țuica băută cu Paul, plus, bineînțeles, icterul congenital. Dar ce mai conta? Trăgînd linie, după propriile mele standarde, știam că risc să mă fac de rîs. Dacă ar fi fost vreunul dintre colegii mei bucureșteni, n-ar fi fost

nicio scofală să mi se facă rău. Pe cînd așa, după ce ore în șir jucasem în fața lui Luca – dar mai ales în mintea mea – un rol complex, de mentor înțelept, bărbat cu experiență și unchi sfătos, posibilitatea de a fi demascată ca un băutor ageamiu mi se părea insuportabilă.

Am cerut o cafea tare dar, ca să fie treaba treabă, ospătarul m-a anunțat sictirit că nu mai face cafea la două noaptea și că, de altfel, ar cam fi momentul să închidă.

Așa stînd lucrurile, am plătit și am luat-o la pas, spre casă. L-am rugat pe Luca să care plasele, pretextînd proteste că am o ușoară luxație la mîna dreaptă, iar el, desigur, nu s-a obrăznicit îndeajuns încît să mă întrebe dacă nu cumva am vreo inflamație și la mîna stîngă. Mergeam mai pătimit decît un ocnaș, chinuit, pe de o parte, de elicopterul drăcesc care se pregătea să decoleze la mine în cap și, de cealaltă, de dorința de a nu mă face de rîs în fața tînărului meu prieten. Și pe măsură ce ne apropiam de casă nu mă mai gîndeam decît la o cafea fierbinte și tare, neîndulcită, aburindă. Dacă lîngă ea ar sta un pahar de ceva acru, niște suc de lămîie sau niște zeamă de castraveți murați, cu atît mai bine.

Nu știu cum se numește în dicționarul de afini soția vărului tău. Cumnată?, verișoară?. Oricum s-ar numi, ultimul lucru care îmi lipsea era s-o găsesc pe Petrina trebăluind în bucătărie. Văru-meu se auzea sforăind porcește din dormitor, dar nevastă-sa parcă nici nu se mișcase de unde o lăsasem în urmă cu trei ceasuri. Doar că acum nu mai spăla vase, ci mesteca într-o oală enormă cu bulion, cu părul strîns într-un coc fragil și cu un șorț murdar tras peste un maieu alb, de gospodină. Aburul acrișor al roșiilor fierte m-a făcut să salivez instant.

- Ah, v-ați întors, în sfîrșit...

- Da, am stat un pic de taină cu ăl mic. Foarte deștept băiat. Aș

pune de-o cafea, dacă nu te deranjează.

- La ora asta, mai bei cafea?

Puteam să spun că da, că așa obișnuiesc eu, să beau cinci cafele la 12 noaptea. Cu toate astea, am răspuns ca și cum ar fi trebuit să-mi mint nevasta. Obișnuința.

- Nu neapărat. Dar am fost cu Luca la un local, am băut câte-o bere... Și mi se pare că nu i-a picat prea bine.

Petrina nu și-a putut abține o privire rea. A pus tăcută de cafea și l-a chemat pe Luca în bucătărie. Săracul băiat, care se îmbrăcase deja în pijama, nici nu înțelegea ce se întâmplă, dar sigur simțea și el electronii răi care se învîrteau în atmosferă.

- Vrei să mestec în locul tău?, a întrebat el, naiv.

- Ia stai drept.

Luca a luat o poziție militărească, cu degetele mijlocii pe linia unei imaginare vipuști. Era clar că el n-avea nici pe dracu.

Prejudecățile maică-sii, care presimțea că odrasla va călca pe urmele bețivului de Paul, au contat mai mult decît evidența.

- Să-ți fie rușine!, a zis Petrina supărată și s-a întors cu spatele, punînd un ibric pe foc.

Tînărul meu prieten se uita nelămurit, nepricepînd ce i se întîmplă. I-am făcut un semn din ochi și am dus discret arătătorul la gură. De rușine crăpam, ce e drept, eu. Dar nu mai aveam ce face.

Cînd s-a făcut cafeaua, am ieșit cu el afară, în curtea casei. I-am luat ceașca din mînă.

- Am făcut un căcat, Luca, m-am cam amețit și aveam nevoie de o cafea.

- Păi și de-aia s-a supărat mama?

- Nu, dar ea a crezut că tu te-ai îmbătat.

- Aha.

- Rămîn dator, Luca, i-am zis, sorbind și cafea lui.

A zîmbit complice; pricepuse mai multe decît mi-aș fi dorit.

Am băut un litru de apă direct de la chiuveta din baie, cu pumnii făcuți polonic, și m-am culcat într-un pat micuț, patul Ioanei, cu multe jucării de pluș așezate pe tăblie. Încă mai mirosea a elevă de gimnaziu, chiar și după ce Petrina schimbase așternuturile. Am adormit înainte ca Luca să apuce să se întindă, fulgerat de constatarea tristă că uitasem complet să-i telefonez Aurorei. Am visat numai tîmpenii și m-am trezit dimineața cu un înorog roz în mîna dreaptă și cu o căpățîină grea și plină de durere.

4.

Aveam senzația aia de dimineață-ntr-o-casă-nouă, trebuia să refac rapid și cât mai precis microcosmosul tabieturilor, dacă aveam de gând să îmi meargă bine în ziua aia, iar big-bangul, momentul zero al universului, era să ajung urgent la baie. Simțeam că dacă nefronii mai rafinează un singur mililitru, lucrurile o s-o ia pe-o cale fără de întoarcere. Am mers clătinat spre budă, trosnindu-mi gâtul și mirosindu-mi buricele degetelor în căutarea mirosului de pubis, un gest pe care nevastă-mea nu-l suporta, și pe bună dreptate.

Nevastă-mea. Futu-i ceapa mă-sii de telefon, trebuia s-o fi sunat deunăzi, dar dracu a mai ținut minte și asta. Găsești tu o explicație, Mihai, găsești tu o explicație, îmi spuneam, în timp ce constatam cu sinceră groază că în baie se afla încuiat tînărul meu prieten, al cărui glas abia se deslușea din zgomotul de cascadă al dușului.

- Luca!, am strigat, bătînd în ușă. Luca! Mai stai mult?
- Ce?
- Mai stai mult?
- Nu, nu! Zece minute!

Zece minute sau zece ani, în momentul ăla mi-era totuna.

N-aș lua în derîdere genul ăsta de lucruri.

Prima dată am rămas șomer în 1991, spre sfîrșitul primăverii. N-a durat decît o săptămînă pînă să-mi găsesc de lucru, dar au fost zile în care n-am dormit deloc.

Lucrasem la un săptămînal de la care cîștigam foarte bine; atît de bine încît pusesem deoparte vreo cincizeci de mii de lei. Într-o bună zi, m-am hotărît să-mi cumpăr televizor color: am plătit jumătate din preț cu tot ce aveam prin casă, pe jumătatea cealaltă am făcut rate.

La o lună după asta, când abia învățasem să folosesc telecomanda, patronul m-a anunțat că transforma revista noastră de atitudine politică într-un hebdomadar despre femei violate. Dacă voiam să rămân acolo, trebuia să inventez câte trei confesiuni pe săptămână: două din partea victimelor, una din partea violatorului.

Am refuzat și mi-am dat demisia.

După vreo două zile și niște certuri groaznice cu nevastă-mea, dădeam din colț în colț după bani. M-am dus prin Casa Scînteii, ca să aflu ce ziare au mai apărut și în ușa cui aş putea bate.

- Ce faci, Sîrbule?

Era Ilie B. Ilie, fost fotograf la Agerpres, care descoperise cât e de bine să fii independent, mai ales după ce șutise cîteva cutii cu poze din arhiva agenției. Venise și pe la noi pe la revistă de cîteva ori, jecmănindu-ne de fiecare dată, în ciuda protestelor mele. Pînă la urmă, deveniserăm prieteni.

- Bine, cu treabă pe-aici.

- Ce treabă? Am auzit că ai plecat de la ciurucarii ăia.

- Am plecat, da. Repede ai auzit.

- Ce vrei, Sîrbule, e un oraș mic! Ia zi, tu te lăudai că știi să faci poze.

Îmi plăcuse, ce-i drept, să învăț să folosesc un aparat Praktika. Mult mai mult îmi plăcuse să mă laud cu asta.

- Un pic.

- Păi și nu vrei să faci un ciubuc rapid?

Ilie B. Ilie avea de făcut o poză. Primise un pont de la un băiat de la debarcaderul din Herăstrău, cum că Petre Roman începuse să se plimbe, în fiecare seară, cu bicicleta prin parc. Știa tot, traseu, oră. Trebuia să facă poza și s-o aibă gata dezvoltată pînă la miezul nopții. O vînduse deja, luase 10.000 de lei pe ea. Probabil că urma să mai primească încă pe-atîta.

- Cinci mii tu, cinci mii eu. Uite, ca să vezi că sînt serios.

Erau mulți bani.

- De ce e așa urgență, dacă zici că se plimbă pe-acolo în fiecare zi?

- Pentru că cine mi-a dat mie pontul i-a spus și lu' Fane Jeg. Și nu pot, frate, nu pot să-l las pe nenorocitul ăla să facă el poza. Că sigur o să fie acolo astă seară. E o chestie ca-ntr-o bărbăție, mă-nțelegi?

Între Fane Jeg și Ilie B. Ilie era o concurență pe care ușor ai fi putut-o confunda cu dușmănia.

- Bine, dar de ce nu te duci să faci singur poza? De ce ai nevoie de mine?

- Pentru că am întâlnire cu o gagică la ora aia.

- Și nu poți să amâni?

- Nu pot frate, sînt și eu domn.

- Și dacă n-are?

- Dacă n-are, înseamnă că n-o face nici jegul ăla de Fane.

Deci nu contează.

Am luat banii, am dat o fugă la Ana Electronic să plătesc rata la televizor și, la 6 fix, m-am așezat pe o băncuță, cu aparatul de fotografiat gata armat, ascuns sub un ziar. Prim-ministrul avea să vină între 7 și 8, dar voiam să fiu sigur. Mi-era cald, așa că mi-am luat o sticlă mare de Borsec lîngă mine.

Pe la 7, apa minerală era dusă, iar pe mine începuse să mă apese vezica. Pe la 7 și jumătate, simțeam că pleznesc. Pe la 8 fără un sfert, m-am ridicat și m-am dus să mă piș într-un boschet. Am luat aparatul cu mine, desigur, dar degeaba: am putut vedea cu coada ochiului, cu mîna încă ocupată, cum premierul României a pedalat relaxat prin fața locului meu de pîndă. Un adevărat paparazzo s-ar fi întors, probabil, cu fața la subiect. Eu eram doar un paparazzo eșuat.

Pe Ilie B. Ilie am reușit să-l conving că Petre Roman n-a apărut în seara aceea prin parc, dar asta doar ca să câștig niște timp. A doua zi, în timp ce poza cu prim-ministrul biciclist se lăfăia în Expres Magazin, am mers la CEC și am scos cei 5.000 de lei puși de socru-meu pe numele fie-mii, ca să am din ce-i plăti omului datoria.

Fane Jeg a devenit celebru. Ilie B. Ilie s-a însurat cu o

moldoveancă din Tecuci, fotomodel, care, în câțiva ani, l-a lăsat să moară anonim și sărac. Dacă stau și mă gîndesc, o parte din vină e a mea.

Acum, situația era și mai presantă, fiindcă n-aveam niciun boschet la dispoziție. Îmi dădeam seama ce minune a urbanismului era veceul de serviciu, minune care se repetase ori de câte ori fusese nevoie, timp de 15 ani, în apartamentul din București. Veceul meu, singurul loc din casa aia care era numai al meu, în care nevastă-mea sau fie-mea nu aveau voie să intre dimineața.

M-am retras în cameră, m-am lipit cu spatele de ușă, ca să fiu sigur că nu intră nimeni peste mine, și am apelat la o sticlă de plastic de Aranciata, pe care o ochisem stînd goală și miloagă prin bucătărie. Aproape că am umplut-o, un litru și jumătate. Zîmbeam de fericire, mă simțeam ca în reclama cu tipul care băuse bere Kaiser – și chiar asta se întîmplase. I-am pus dopul, am șters stropii cu perechea de ciorapi purtată în ziua dinainte și am dosit-o în geamantan.

Nefirescul luase sfîrșit, mă puteam mișca, trebuia să îmi reintru în ritm. Am pus de cafea și m-am dus glonț la telefon, s-o sun pe nevastă-mea.

Unu trei șase.

Eram deja cu mîna pe receptor cînd mi-am dat seama că nu-i știu numărul. Cît de tîmpit sînt, mi-am spus, dar chiar ăsta era adevărul: nu făcuse niciodată parte din preocupările mele mnemotehnice să rețin cele șapte nenorocite de cifre ale babilonicului spital de urgență unde lucra ea. Cu numărul notat pe eticheta de hîrtie a telefonului nostru din sufragerie, n-avusesem nevoie să țin minte decît interiorul, 136, care nu îmi folosea la nimic.

Bine, mi-am zis, vom amîna momentul dării de seamă pentru

după-amiază, cînd se va întoarce ea acasă, sau pentru cînd aveam să găsim o carte de telefoane.

- Vezi ceva schimbat la mine?, m-a întrebat Luca, ieșind din baie.

Se spălase pe cap și, din pricina asta, părul i se înfioase. Cu obraji roșii și porii pielii dilatați, semăna cu o fetiță.

- M-am bărbierit, nu vezi?

- A, da? Nu mi-am dat seama.

Poate că și asta îl făcea mai feminin.

- E prima dată. Tataie mi-a tot zis să nu mă prindă că mă bărbieresc, că îmi stric pielea și că, dacă mă bărbieresc o dată, dau de dracu' după aia. Dar nu mai puteam să stau așa, aveam o față de cur.

- Bine ai făcut, Luca, bine ai făcut. Sînt aparate bune acum, nu te mai tai cu ele.

- Plus că o să mă întîlnesc cu Milena azi, mi-a zis el, pe un ton ceva mai scăzut, de parcă ne-ar fi putut auzi te miri cine. Pot să-mi pun și eu din cafeaua asta?

- Pune-ți, da. Cine e Milena?

- Of, unchiule, m-ai mai întrebat și ieri. Milena e o colegă.

- Și îți place ție de ea, sau ce e atît de special?

- Ei, nu e nimic mai special. Ea e așa, mai specială.

Am zîmbit. Învățasem că, dincolo de pleonasm, nicio femeie de pe lumea asta nu e mai specială. Dar mi se părea frumos să stau de vorbă cu cineva care încă mai crede asta.

Pe urmă, am vorbit despre planuri. Pentru că, de bună seamă, aveam amîndoi niște planuri foarte serioase. El, ca proaspăt licean. Eu, ca proaspăt director de viitor ziar.

5.

În ordinea în care au fost puse pe masă:

Planul lui era să învețe să spună nu. Eu aruncasem o întrebare clișeu – și ce planuri ai tu, măi Luca, pentru anii ăștia de liceu? – așteptându-mă la un răspuns subțire, din aria flori-fete-filme-sau-băieți. Însă tânărul meu prieten părea că se gândise foarte serios la treaba asta:

- Planul meu e să învăț să spun nu.

După ce a scormonit prin dulapul de deasupra chiuvetei, de unde a scos o țigară lungă și albă, probabil dintr-un pachet pe care ta-su își închipuia că-l ține ascuns, aprinzându-și-o mulțumit în timp ce sorbea din cafea, mi-a explicat cum vine asta.

Mai întâi, m-a pus să-i promit discreție. După aia, mi-a spus cum simte el că trebuie să facă ceva pentru a fi mai bărbat. Mi-a povestit cum a luat decizia asta, cu vreo două luni în urmă, după ce a tras o mamă de boceală, din cauză că Paul și Petrina aveau o ceartă aprinsă în bucătărie. Motivul scandalului era chiar el, care îndrăznise să-și ceară dreptul de a ajunge acasă mai târziu de miezul nopții. Nu că vreunul dintre părinți ar fi fost de acord cu el și celălalt, nu. Ci pentru că, iritat că nu i se permisesese, Luca se răzvrătise cu un curaj pe care nici el nu și-l explica. Le zisese că sînt niște oameni ai dracului („Exact așa le-am zis, sînteți ai dracului”, a insistat Luca, de parcă ar fi descris un blestem mortal) și că ar fi bine să aibă grijă, pentru că o să vină vîrsta la care o să plătească pentru asta. După care fugise la el în cameră și se pusese pe plîns, auzind în urma sa cum mă-sa și ta-su își reproșau unul altuia eșecul atît de grav din educația insolentului fiu.

La început, și-a făcut mustrări de conștiință. Se credea vinovat că, din pricina isteriei sale, cei doi părinți ajunseseră să-și dea ultimatumuri de divorț. După care și-a adus aminte că asemenea discuții apăreau frecvent și puteau fi provocate de orice parascovenie,

precum numărul vaselor murdare de pe masă sau filmul care trebuia urmărit la televizor. Și și-a dat seama că, de fapt, nu e vina lui – caz în care jelania sa devenea automat rușinoasă și nejustificată.

Carevasăzică, și-a spus, a venit clipa să asculte ce adesea îl învățase bunicu-său (ce ești tu, bărbat sau mămăligă?) și să nu mai fie o așa mămăligă de om, să înceapă ceea ce se numește viața de bărbat. Și-a privit cei 15 ani lungi de viață și a constatat, cu tristețe, că întotdeauna a făcut numai ce i s-a cerut. Fără să cîrtească și fără să se considere nedreptățit. Și degeaba. Tot el a fost cel în capul căruia se spărgeau toate relele, țăpul ispășitor al familiei.

Soru-sa, mi-a mai explicat, făcea numai ce avea chef și, culmea, cu cît era mai pretențioasă, cu atît mai ușor părea că-i sînt împlinite poftele. El, în schimb, n-a avut niciodată pretenții. Și-a petrecut toate vacanțele la țară, ca să-și ajute bunicii la treabă, și chiar dacă a suferit, la fiecare reîntoarcere, ascultînd cum colegii își împărtășeau experiențe din taberele de la Nucșoara sau Năvodari, n-a regretat. A învățat pentru tot felul de materii inutile, cum ar fi istoria sau biologia, doar pentru că mă-sa și ta-su nu acceptau ca un copil de cadre didactice să primească note mai mici de 10. A trecut peste toate vechile amintiri cu taică-său bătîndu-l cu cureaua de la pantaloni, ba pentru că stricase penița de aur a vreunui stilou chinezesc, ba pentru că uitase în sala de sport bluza de la treningul cel nou. Nu le-a cerut niciodată părinților bani de cheltuială, conștient că nu prea au de unde să-i dea, mulțumindu-se să-și drămuiască micile ciubucuri în ziua de pensie a ălor bătrîni. A suferit uneori din cauza nedreptății, de exemplu cînd soru-sa a primit bani pentru excursie, la numai o zi sau două după ce lui i se transmisese că nu există posibilitatea de a i se plăti banchetul de sfîrșit de clasa a opta. Și era ditai banchetul de clasa a opta, eveniment important. Dar a trecut peste toate, pentru că nu i s-a părut că e de datoria unui copil să-și judece părinții. Pînă la acest punct: faptul că nu îi dădeau voie să iasă seara din casă, nici măcar după ce luase o notă foarte bună la admitere. Ei bine, asta i se părea o chestie absurdă.

Și-atunci, trebuia să înțeleagă unde greșește. Nu putea să dea toată vina pe părinți – pentru că Ioana primea aproape tot ce își dorea – deci ei ar putea fi convinși. Deci, întrebarea e: ce face soru-sa și el nu face? Simplu: spune „nu” de fiecare dată când nu-i convine ceva. Păi, de-acum înainte, asta are să facă și el.

Drept pentru care, în timp ce Petrina și Paul încă se mai învinovăteau reciproc pentru felul în care și-au distrus viețile, Luca a trecut pe lângă ei, ignorându-i cu ostentație, și dus a fost. S-a întors acasă abia a doua zi, imediat după răsăritul soarelui, când ei încă mai dormeau. A constatat cu bucurie că fronda funcționase: nimeni nu i-a zis nimic. Or fi priceput că exageraseră, cine știe. Totuși, după vreo săptămână, într-o zi în care tocmai avea programată o importantă ieșire în parc alături de foștii colegi de școală, Paul i-a spus că trebuie să stea acasă și să-l ajute să repare mașina. Nici acum n-a avut putere să spună nu, și din nou a regretat. Paul s-a luat cu alte treburi și ziua a trecut degeaba pentru Luca, fără să fi ajuns în parc, fără să-i fi fost cuiva de vreun folos și fără să fi avut curaj să îi spună lui ta-su că, dacă tot nu mai repară mașină, ar putea să-l lase să plece. A încercat de câteva ori, e drept, dar amintirea acelui ton rece și aspru pe care tatăl său obișnuia să-l folosească când nu-i convenea ceva a fost suficientă ca să-l întoarcă din drum. Și atunci și-a dat seama că nu e deloc ușor să fii genul de om care spune nu. Asta, de bună seamă, nu e o chestie care să-ți iasă bine dacă o faci rar, doar când ești furios. E ceva ce trebuie plănuțit și practicat metodic, zi de zi, pînă ajunge să dea rezultate.

- Și de-asta trebuie să mă concentrez și să mă antrenez, înțelegi? Altfel, n-o să-mi iasă.

- E un plan bun, Luca, i-am spus, surprins.

M-am gîndit, o clipă, la fie-mea, Andra, pe care. Nu mi-o puteam închipui capabilă de asemenea analize. Avea și ea asemenea probleme, iar eu fusesem prea orb ca să le observ?

Ar trebui să fiu mai atent, mi-am spus.

Aveam și eu un plan, pe care i l-am destăinuit lui Luca mai mult ca să mă aud vorbind – un exercițiu eficient atunci cînd vrei să te ții pînă la capăt de o treabă ceva mai complicată. Exagerînd pe alocuri și dîndu-mă mai rotund decît eram, tot în ideea în care, verbalizînd, urma să mă acomodez mai ușor cu noua mea piele de șef. Fiindcă, pînă atunci, nu fusesem niciodată șeful cuiva. Nici măcar comandant de grupă sau detașament de pioneri nu mă puseseră.

Eu urma să-mi recrutez oamenii într-un fel ceva mai atipic, fiindcă habar n-aveam ce fel de ziariști umblă prin urbea aceasta, iar în interviurile de angajare nu mai aveam de mult încredere. Văzusem adesea, la București, oameni care puteau vorbi ore întregi despre cît de buni sînt ei, cîte lucruri extraordinare au făcut, cîte subiecte incredibile au descoperit, iar a doua zi nu erau în stare să așeze trei rînduri pe hîrtie. Mai important, mie îmi trebuiau cîtiva oameni descurcăreți, buni negociatori, care să fie în stare să prindă cîte un directorăș dedulcit la banii întreprinderii, un primar șpăgar sau un parlamentar dubios și să-i bată suficiente apropouri încît să înțeleagă că l-ar costa mai mult să-și spele imaginea decît să facă de la bun început un contract de publicitate. În capitală era plin de de-alde ăștia, dar prin noul meu oraș habar n-aveam cine și cum procedează.

Așadar, aveam de gînd ca, în primă fază, să mă angajez la singurul cotidian local, o fabricuță de maculatură construită pe scheletul vechiului ziar comunist, despre care auzisem că e plină de boșorogi țicniți, pe lîngă care însă se aciuaseră și cîtiva oameni tineri și pricepuți, dar lipsiți de alternative. Mergeam pe premisa că aceștia

din urmă trebuie să fi strîns suficient de multe frustrări încît să vrea să plece pentru un salariu mai bun, însă voiam neapărat să mă conving la fața locului cu ce fel de personaje am de-a face.

Luca a fost de acord că și planul meu e un plan bun. Ne-am urât baftă.

Bun sau rău, era ultimul plan pe care aveam să mi-l mai fac vreodată.

După ce mi-am făcut duș și mi-am călcat o cămașă cu mîneacă scurtă și o pereche de pantaloni, fiindcă ziua promitea mai mult de 30 de grade, am constatat că n-aveam nicio grabă să ajung undeva. Așa că m-am oferit să-l aștept pe Luca și să-l duc în centru, fiindcă liceul lui era la trei pași de redacția „Glasului schimbării”, unde trebuia să mă duc și să mă angajez. Conform planului.

Luca începea orele la unu jumate, dar mi-a zis că vrea să ajungă mai devreme, pentru că aranjase cu niște colegi să se întâlnească și să „facă o bilă”.

- Oricum, nu cred că facem ore azi, că abia ne dau orarul. Și, dacă nu te deranjează, am putea să trecem pe acolo pe unde am fost aseară. Știi, la blocul ăla? S-o luăm și pe Milena.

- Nicio problemă, Luca.

Și, în timp ce eu mă plictiseam prin bucătărie, Luca s-a apucat să se dichisească. Părea dornic să arate cît mai bine. Faptul că se bărbierise și jumătatea de oră în care își alesese un tricou – se oprise la unul portocaliu cu dungi albe, cam strident după părerea mea – nu-i erau suficiente:

- Cu ce naiba să mă dau eu în cap ca să nu-mi mai stea părul așa înfoiat?

- Nu știi, Luca. Da' ce-are, acum?

- Arată nasol, nu vezi? Parcă sînt din anii '80.

Eu unul habar n-aveam cum e cu gelul de păr, iar anii '80 mi se păruseră frumoși.

Am avut ceva de așteptat la parterul blocului turn, așteptînd-o pe Milena. Prin geamul mare și decorat de o murdărie îngrijorătoare, pe care seara nu o văzusem, se vedea chelnerul de seara trecută, cărînd navete.

- Întîrzie cel puțin zece minute, să știi, mi-a zis Luca. Dar o să vină. Acum e acasă, trebuie doar să coboare. Îmi dă emoții cînd ne dăm întîlnire în centru și nici nu știu dacă mai vine, dacă nu mai vine...

- Așa sînt femeile. Și nevastă-mea e la fel. Vorba unui prieten de la București, dacă mi-ar da cineva înapoi tot timpul pe care l-am pierdut așteptînd-o să se gătească...

- Da?

- Nu știu, cred că aș fi din nou în facultate.

Îmi coborîsem geamul, atent să nu rămîn cumva cu capătul manivelei în mînă, și mă uitam mai mult înspre stradă. Doar cu coada ochiului am văzut cînd Luca a întins mîna spre portiera din spate, pentru a debloca încuietoea, și în mașină s-a urcat o siluetă înăltuță, cu un păr lung și blonziu. I-a zis „bună” lui Luca și „bună ziua” mie, cu o voce care, deși încă păstra cioburile copilăriei, era suficient de timbrată pentru a nu mai fi o voce de fetiță. Eram curios să văd cum arată fata de care, intuiam, noul meu prieten se îndrăgostise. Dar ea se așezase în dreapta, în spatele lui Luca, și ca s-o văd în retrovizoare a trebuit să mișc destul de mult capul. A observat, drept pentru care n-am mai insistat – nu voiam s-o stînjenesc. O pereche de buze groșe,

niște ochi albaștri și un păr șaten foarte deschis, blond spre vîrfuri, dar ceva mai întunecat spre rădăcini, înveselit de o cărare asimetrică. N-avea gusturi proaste nepotul meu.

N-am vorbit mai deloc în mașină. Doar Luca, după ce ne-a făcut cunoștință, Mihai, Milena, Milena, Mihai, îmi pare bine, i-a explicat foarte sumar că eu sînt unchiul lui venit de la București și că o să locuim împreună pentru o vreme.

I-am lăsat aproape de liceu, privind cu nostalgie inofensivă trupul subțire al fetei, pînă cînd m-am simțit pregătit să-mi pun condeiul în slujba neștiutului cotidian „Glasul Schimbării”.

6.

Tot timpul mi s-a părut greu să mă gîndesc la deosebirile dintre acum și atunci în termenii logicii pozitive – ce *era* atunci și acum *nu mai e*? Nu știu. Abia cînd mă gîndesc invers, cîte lucruri *nu erau* pe vremea aia, încep să simt cum s-au adunat în mine anii. Dacă îmi iau minutele la bani mărunți, vedeți, observ că trei sferturi din ziua mea de azi n-ar fi existat în urmă cu 15 ani. Pămîntul, la un moment dat, a început să se învîrtă parcă mai repede, să se scuture de invenții ca un cîine după ploaie, fără să mă întrebe și pe mine ce părere am despre treaba asta.

Sigur e că ziaristii și ziarele de atunci nu semănau deloc cu ce se vede azi. Să fii ziarist nu era încă o chestie de care să își permită cineva să rîdă. Cei mai pricepuți dintre ei făceau avere, cei mai rebeli ajungeau la pușcărie, iar cei mai mulți se pierdeau în detalii pînă cînd nu mai știau unde se termină părerile lor și începe opinia publică. Dar toți erau respectați și temuți, gălăgioși și bețivi, cu vîna unor mușchetari sau a unor templieri care s-au pomenit avînd pe mîna mai multă putere decît își permiteau să ducă. Chiar așa îmi place să mi-i aduc aminte: ca pe niște mușchetari, gata să se dueleze în cuvinte pentru reputația și bunăstarea regelui de carton care le asigura salariul, cu conștiința clandestină că, dacă n-au făcut ceea ce trebuia făcut, măcar au făcut ceea ce se cuvenea făcut.

La etajul unei clădiri istorice, cu pereți groși și ferestre înalte, unde ajungeai pe niște scări spiralate și reci, se lăbărta, pe o chirie de doi bani, redacția *Glasului Schimbării*. Holul mare, din care porneau secretariatul, birourile șefilor și camerele redactorilor, devenise întunecos după ce luminatorul din tavan se umpluse de mizeria deceniilor. În locul ăsta, sediu de bancă interbelică, se făceau ziare încă din vremea lui Stalin, pentru că *Glasul Schimbării* nu era decît

vechea foaie comunistă *Glas muncitoresc*, adusă în primele zile ale lui 1990, de voie – de nevoie, la cerințele de exprimare și ideologie ale momentului. Într-un colț stăteau grămadă niște scaune burgheze, ale căror picioare pline de încrustații se rupseseră sub greutatea unei îndelungi activități de informare a cetățenilor, în timp ce tapiseriile mărinimoase, dintr-o stofă care fusese cândva roșie, se zdrențuiseră ca de mîna lui Ostap Bender. De bună seamă că democrația nu-i prea pria administrației, năvălită să primească totul gratis, prin hotărîre a Comitetului Central.

Prînzul aducea forfota de dinaintea principalei ședințe de redacție, binecunoscută mie, așa că ar fi fost indicat să rezolv ceva înainte de ora două, cînd, prin tradiție, aveau să se dezbată și să se aleagă subiectele zilei. Pe o canapea jengoasă, cu arcuri sărite ici și colo, stăteau doi tipi și o tipă, fumînd BT și bînd cola originală. M-am dus să mă bag în seamă cu ei, m-am prezentat, le-am spus că sînt și eu ziarist, că am fost plecat mulți ani la București, că m-am întors obligat de o anumită situație familială în ale cărei detalii nu intru și că m-ar interesa un loc de muncă la *Glasul Schimbării*, ca să nu stau de pomană pînă m-oi lămuri mai bine ce am de făcut.

Unul dintre cei doi tipi, care se recomandase Victor, arăta ciudat, era înalt și bine făcut, dar absolut neîngrijit. Părul lung de-o palmă era ciufulit și electrizat, ca și cum tocmai pierduse o bătaie cu pernele. Victor mi-a zis că norocul n-ar fi de partea mea, că nu crede că *Glasul Schimbării* o să mai facă prea curînd angajări, că e o perioadă în care nu le merge prea bine cu banii și că salariile nu s-au mai indexat de mai bine de jumătate de an. Am mimat o față lungă, de parcă mi-ar fi dat cele mai proaste vești din lume, deși situația îmi convenea cum nu se poate mai bine. Celălalt tip, Cristi pe numele lui, ceva mai scund decît mine, dar îmbrăcat bine, cu sacou reiat vișiniu, o cămașă albastră cu capse în loc de nasturi și niște blugi Lee prespălați, a mai îmblînzit din pesimismul colegului, sugerîndu-mi totuși să încerc să vorbesc cu directorul Vulpescu, fiindcă de pierdut oricum n-

am ce pierde. Fata era însă cea care mi-a stîrnit cel mai tare interesul. De cînd zisese că o cheamă Venera, o suceală psiho-lingvistică ușor de explicat făcea ca acest nume, în loc să-mi evoce zeițe ale frumuseții, să mă facă să mă gîndesc instantaneu la vagin – unul văzut cît mai de aproape, cu minuțiozitate ginecologică. Nu părea să aibă mai mult de 27 – 28 de ani și, deși nu deschisese gura, se holba la mine într-un fel ciudat, ca la un urs carpatin rătăcit printre tomberoanele de la marginea orașului, iar privirea ei făcea mai mult decît toate cuvintele – doar că nu mă puteam deloc hotărî în ce sens anume.

I-am lăsat să-și termine țigările și am intrat în biroul numitului domn Vulpescu – mai precis, în anticamera-secretariat, unde o cucoană cu aspect de pensionară mitralia un text la o mașină de scris Olympia. M-a întrebat cu asprime cine sînt și ce doresc și, după ce am lămurit-o, mi-a dat voie să merg mai departe – fără să devină mai politicoasă. Știam, de altfel, că pe lume exista un singur fel de secretare-scorpie pe care nu le puteai împlînzi brusc, prin simpla enunțare a profesiei de ziarist – și acelea erau chiar secretarele de la ziare.

Domnul Roman Vulpescu era ceva mai tînăr decît mi-l închipuisem atunci cînd, investigînd situația, îmi fusese prezentat ca „un comunist bătrîn”. De fapt, nu avea mai mult de 45 de ani, era îmbrăcat la costum, avea părul tuns scurt și, îndesat într-un scaun mai mare și mai înzorzonat decît cele de pe hol, în spatele unui birou imens, din lemn masiv, părea să își joace foarte bine cartea prezenței scenice. I-am spus și lui cine sînt și ce doresc, în timp ce el își aprinsese un Kent lung, beleagul celor înstăriți, din care părea mai mult să roadă decît să tragă. M-a ascultat cu atenție, fără să mă întrerupă.

- Auzi, domnule Sîrbu, știu cine ești și ce vrei.

M-am speriat, un pic. Pentru o fracțiune de secundă, am crezut

că, prin te miri ce mijloace, aflase ce am de gînd să fac.

- Să nu crezi că noi aici, la țară, nu citim ziarele. Știu că voi așa vă închipuiți, la București, că noi sîntem undeva în fundul pămîntului și că habar n-avem pe ce lume trăim și ce se întîmplă. Ba să știi dumneata că nu-i deloc așa și, dacă vii la mine aici să-mi spui că ești cutare care ai lucrat la România Liberă e ca și cum ți-ai închipui că eu nu am citit niciodată România Liberă. Ei bine, domnule Sîrbu, nu e chiar așa. Să știi că am citit-o, domnule Sîrbu, deși nu mi-a făcut deloc plăcere. Și pe dumneata te-am citit, te-am citit și înainte să intri pe ușă și te-am citit și după aceea. Și nu știu cum poți să vii la mine, la amăritul nostru de ziar, după ce ai scris de atîtea ori despre cum ar trebui să-și dea demisia primul-ministru, după ce le-ai luat de atîtea ori apărarea tuturor acelor bătrîni senili care își închipuie că, dacă au stat trei zile sau trei ani la pușcărie, asta le dă acum brusc priceperea și dreptul de a vrea să conducă o țară atît de necăjită. Păi știi dumnealor, sau știe regele, cînd își beau ei ceaiul la Londra și la Paris...

- La Geneva, l-am corectat, cu prefăcută timiditate.

- ...și la Geneva, și mai știu eu unde, ce necazuri avem noi aici? Știi ei ce înseamnă și ce gîndește românul, muncitorul sau țăranul român? Scuză-mă, domnule Sîrbu, dar oricît de mult aș respecta ce ai făcut dumneata la București, nu am nevoie de regaliști și de țărăniști și de liberali și de fesenști la mine la ziar. Aici, în județul ăsta, lucrurile stau altfel, iar bugetul nu îmi permite să îți arăt cum stau lucrurile, în niciun caz pe banii mei.

Mă înfuriasem, dar mă și bucuram. Era o lecție scurtă despre cum se conduce un ziar de provincie, pe care o primeam gratuit și de care nici nu știusem că aveam nevoie. Dar avea dreptate, nu știam cum stau lucrurile în județul *ăla*. La București, era o chestiune nu doar de gust, dar chiar de pragmatism să fii în opoziție – nu că mi-ar fi păsat prea mult ce înseamnă asta. Știam că în orașelul meu lucrurile stăteau invers, dar abia acum înțelegeam mai bine de ce patronul meu,

mirosind schimbarea care avea să se petreacă, vrusese să aibă un ziar aici. Cocioaba mea de plan se fărâmasa la prima ploaie, avusese nevoie de numai cinci minute pentru a mi se arăta în întreaga sa imbecilitate, dar asta nu conta prea tare: în locul lui, se deschideau noi oportunități.

Mi se oferea ocazia să devin nenorocitul care nu fusesem niciodată – și de când o așteptam! Dulcea răzbunare, nu așa i se spune?, își găsea pretextul. M-am ridicat și am ieșit fără să-l salut. Am avut impulsul de a trînti ușa, dar mi s-a părut mai jignitor s-o las deschisă. Am făcut la fel și cu ușa de la secretariat și m-am dus direct în camera redacției, unde-i văzusem intrînd pe Venera și pe cei doi colegi ai ei.

Era acolo o harababură destul de sănătoasă, haosul organizat care guvernează genul ăsta de ateliere. Vreo zece – doișpe oameni își făceau de lucru: unii scriau de mîină, alții băteau la mașină, ba chiar erau vreo doi norocoși care aveau calculatoare – nu știu la ce le foloseau, cîtă vreme concurenții mei încă tipăreau pe plumb. O ziaristă între două vîrste, grăsuță și îmbrăcată illogic de gros pentru temperatura de afară, înfuleca direct de pe birou niște pîine cu salam și zacuscă proaspătă – iar mirosul de mezel aproape că acoperea aroma iute a mucegaiului din pereți. La un radio vechi și mare se auzea o melodie italiană, în timp ce, cocoțat pe un fișet metalic, un televizor Diamant la fel de vechi prezenta emisiunea în limba minorității maghiare. Cunoștințele mele erau și ele absorbite în activitate: Victor vorbea la telefon, pe un ton destul de isteric, și am putut deduce că lucra la departamentul sportiv. Cristi, în schimb, stătea în fața unei foi albe, privea în gol și făcea necontentit bile de muc. În spatele încăperii am văzut-o și pe Venera, făcînd semne cu pixul pe o hîrtie dactilografiată: era corectoare.

Primul care m-a observat a fost Victor. A acoperit cu mîna dreaptă microfonul receptorului și m-a întrebat ce am făcut. I-am răspuns printr-o grimasă, ca să-i dau de înțeles că eșuasem și l-am întrebat, în șoaptă, dacă se strîng la o băută după ce termină treaba – obicei pe care îl regăseai la trei sferturi din ziariștii vremii. A mai spus un „Da, da” în telefon, se vedea că nu-l interesa prea tare convorbirea și că, probabil, avea să citeze din memorie, apoi a acoperit din nou receptorul și mi-a zis că ne-am putea vedea pe la șapte, la Union. I-am zis că ne vedem acolo și l-am rugat să nu uite cumva. Mi-a confirmat cu o mișcare de cap și sprîncene.

Celălalt, Cristi, încă își gîdila nara dreaptă, mutilînd-o și frecînd-o cu spor între degetul mare și arătător. Era în lumea lui și am zis că mai bine nu-l deranjez. M-am dus totuși pînă la Venera, am simțit nevoia să fac asta, după felul în care mă fixase mai înainte.

- Hei, ce-ai făcut?
- Nu mare lucru.
- Hai, povestește.
- Nu aici. Uite, Victor zicea că ei merg la Union cînd termină treaba și o să merg și eu, și-așa nu prea am cu cine bea o bere pe aici prin oraș. Tu vii?

- Păi aș veni, dar...
- Nu te lasă bărbatul?, am rîs eu.
- A, nu, doar că n-am luat salariul.
- Stai liniștită, dau eu o bere, două. Sau un vin.
- Încerc să vin și eu, atunci.
- Păi așa să faci, să nu lași un străin singur.

A zîmbit și ea, într-un fel care mi s-a părut timid. Venera avea mulți pistruii, era și destul de prinsă de soare și, din cauza asta, părea că buzele ei lungi au aceeași culoare cu pielea, iar pe acest fond monocrom privirea îți era instant atrasă de albul ochilor căprui și de dinții aproape la fel de albi. Aș fi jurat, privind-o, că are de două ori mai mulți premolari decît prevede atlasul de anatomie.

- La șapte, i-am zis și m-am întors, gata să ies. Însă, cum

mergeam printre birouri, m-a agăţat Cristi:

- Ce faci?
- Mă duc să-mi caut altceva de lucru.
- Haha. N-a vrut să te ia, nu?
- Nu prea. Dar poți să mă treci la foști viitor coleg.
- Lasă, n-are nimic. Poate ne mai întâlnim pe-aici prin oraș și

mai vorbim.

- La șapte la Union?, l-am întrebat.

- Oho, văd că ai temele făcute, s-a înveselit el. Pe mine o să mă găsești acolo de pe la cinci. Maxim cinci.

Mi-a întins mîna cu care făcuse pînă atunci biluțe de muc. I-am strîns-o, prietenește.

Un vînticel mătura ușor bordurile trotuarului, aiurînd frunzele pe deasupra dalelor sparte, dar blîndețea lui era doar o capcană. M-am oprit pe treptele din fața clădirii: mi s-a părut mereu fascinant că lucrurile astea lungi, precum anotimpurile sau viețile oamenilor, încep și se termină cu cîte o secundă, faptul că există o clipă, una singură, în care iarna se transformă în primăvară, primăvara în vara și în toamnă, uite-o, a trecut pe lîngă tine. În secunda aceea, mașiniști nevăzuți stingeau reflectorul verii și aprindeau torțele de amăgitor belșug, ale unei vîrste noi.

Mi-am adus aminte, brusc, ce visasem în noaptea de dinainte – dimineța părăsise să șteargă visul din memorie. Visasem un început de apocalipsă.

N-am reușit niciodată să visez că mor de unul sigur: trebuie mereu să trag și restul planetei în moartea mea. Poate că Dumnezeu nu vrea să-mi strice surpriza, mi-am spus. Și, pe lîngă asta, toate marile catastrofe din vis mă găsesc doar în acele locuri în care mă jucam în țărîină sau vînam gugustiuci, de parcă lumea nu s-ar putea sfîrși decît acolo, în ograda în care a și început.

În noaptea aceea, deci, visasem o furtună groaznică. Se făcea că eram undeva în curtea casei de la țară, unde am copilărit pînă am mers la școală, iar furtuna acționa extrem de precis, ca un uragan cu vîrf de creion. În cîteva clipe, urgia a șters din fața ochilor mei o frumusețe de casă, pe care, judecînd după furia care mă copleșea, o construisem chiar eu și de care mă simțisem cîndva foarte mîndru. Însă nu puteam face nimic: eram obligat să privesc dezastrul de la doi pași depărtare, din antreul casei bătrînești. Aici, din motive neștiute, stihiiile refuzau să se abată.

Amintirea visului m-a întristat. Am încercat să mă conving că nu poate fi vorba de unul dintre acele vise rele, de nechemată premoniție, însă mi s-a făcut frică, atît de frică încît m-am gîndit dacă nu cumva ar trebui să mă întorc chiar în clipa aia la București și să las în plata Domnului toate planurile și proiectele de viitor.

Vreo trei ore m-am plimbat și m-am uitat la ceas. Am vizitat supermagazinul cu nume pompos, singurul din oraș. Patru etaje pline ochi cu standuri înghesuite, ba cu chinezării luate din angourile de la marginea Bucureștiului, ba cu electrocasnice dubioase, aduse de la Szeged de mici bișnițari, cu complicitatea vameșilor din Nădlac și a nașilor din trenul rapid, ba cu haine turcești, cărate în autocare îmbâcsite, cu sacoșa, de gospodinele intrate în șomaj. Am mâncat câțiva covrigi calzi, pentru care a trebuit să stau la o coadă de un sfert de ceas - amuzându-mă că, deși n-aveam absolut nicio ocupație, tot mă deranja teribil gândul de a aștepta la rând. Am stat pe o băncuță în parcul central și am băut apă de la o fîșnitoare cu jet anemic, al cărei muștiuc aproape că trebuia să-l ating cu buzele uscate de sarea covrigilor. Am citit numărul din acea zi al *Glasului Schimbării*, pe care mi-l cumpărasem de la o tarabă, constatînd că, într-adevăr, exista un redactor care umplea două pagini de sport semnînd Victoraș Olteanu și că pe prima pagină era o tabletă a unui anume Cristian Marin – am presupus că trebuie să fi fost Cristi – un text care m-a surprins, pentru că era foarte bine încheiat, deloc provincial, la nivelul Bucureștiului, dacă nu cumva chiar peste. Mai ciudat era că nu se potrivea în niciun fel cu discursul lui Vulpescu, ci părea să evoce simpatii și viziuni absolut contrare. Am ascultat sirena uneia dintre uzine anunțîndu-și muncitorii că pot să plece, încă o dată, la casele lor. Apoi am zăbovit o vreme în fața Universității, citind, de plictiseală, listele de norocoși și ghinioști ai ultimei sesiuni de admitere, de parcă aș fi cunoscut pe cineva pe-acolo. Și, pînă la urmă, ceasul s-a milit de mine și mi-a arătat ora la care Marina Almășan tocmai își turna ceaiul în direct, pe programul 2. Gata, puteam deja să mă duc la Union.

Mi-am luat mașina de unde o parcasem și am mutat-o trei sute de metri mai încolo, pînă în fața cîrciumii. Mă gîndeam că e important pentru viitorii mei colaboratori să vadă un pic de prosperitate – iar o Dacie nou-nouță era, măcar în provincie, un semn de belșug.

Cristi ajunsese deja și se înfipsese într-o sticlă de vodcă. Da, încă se mai obișnuia să comanzi țăriile cu sticla.

- Punctual, i-am zis, uitându-mă la ceas.

- Când ajungi la cârciumă cu o oră mai devreme și bei juma' de kil de vodcă, nu se numește punctualitate, mi-a răspuns el, zîmbind. Se numește alcoolism.

Unionul ăsta era o cârciumă destul de veche. Fusese atît de iubită cîndva, încît după cutremur, cînd clădirea în care se afla fusese demolată, pentru a face loc unui bloc cu zece etaje, secretarul de partid hotărîse să mute locanta, cu tot cu mobilier, lambriuri și frapiere, în noua construcție. Pe două niveluri se întinsese înainte, două etaje primise și acum. Eu, unul, n-o prea frecventasem în adolescență, fiindcă nu avea grădină și din cauza asta era plină de boșorogi în căutarea unui loc liniștit. Între timp însă, boșorogii muriseră, iar singurii mușterii erau ziariștii.

- Aici e subredacția noastră, a sintetizat Cristi situația. Ai o sticlă de vin bun de țară sau de țuică? Vii cu ea încoace și nu trebuie să cumperi decît borsecul. Marilena e o dulceață de femeie, ne-o pune la rece vara și iarna ne-o și fierbe dacă vrem. Marlene!

La strigătul lui a răspuns un fel de bunicuță enormă, cu sîni astronomici, îmbrăcată însă după normele ospătăriei, cu bluză albă și fustă neagră cu șorțuleț.

- Ce vrei, nesuferitule?

- Mînca-ți-aș pizda ta aia grasă, Marlene, vino-ncoa'. Ce bei?, m-a întrebat.

- Un vin, ceva, am zis.

- I-auzi, Marlene, ai vin?

- Am, da, de care vrei?

- Păi de-ăla alb, că ăla e bun. Ălălaltu', roșu, știi că n-a văzut bob de strugure. Sau roze, adu roze dacă mai ai.

- Și o sticlă de apă minerală sau de sifon, am îndrăznit eu.

Marlene a plecat după vin, mormăind ceva despre mama interlocutorului meu – iar eu am înțeles că ăsta e felul în care obișnuiesc ei să se alinte.

- Ce-ai vorbit cu Vulpescu?

- Mi-a spus că el nu angajează de-ăștia care au scris de rău de fesenști.

- Haha. Mă așteptam. E un bou și Vulpescu ăsta. Acuma nu mai face angajări, de când cu mebo, pentru că e în meciuri cu Stamate, redactorul-șef, și se bat pe acțiuni. Și se pare că Stamate se descurcă mai bine cu banii și el va reuși pînă la urmă să pună mîna pe ziar. Un bou și ăla, n-are rost să-ți mai spun. Iar Vulpescu moare de ciudă că Stamate a luat mai multă șpagă și el nici nu și-a dat seama cum au fluierat banii pe lîngă el. Te caci pe tine de rîs dacă-i vezi cum se ceartă.

- Toți sînt boi pe-acolo?, l-am întrebat, rîzînd.

- Da, clar. Unii sînt niște boi simpatici, cu ăia sînt prieten, dar le spun: bă, sînteți niște boi, și după aia venim și bem. Alții sînt niște boi proști. Oricum, talent n-are nimeni în toată redacția aia, în afară de mine. Ai văzut ce am scris azi?

- Am văzut, chiar voiam să-ți spun.

- Ți-a plăcut, nu?

Am scos ziarul din buzunar și l-am pus pe masă. Voiam să recitesc.

Inamicul grăsimii

de Cristian Marin

Legenda spune că o babă supărată a blestemat, la un moment dat, Primăria, zicînd că mai bine ar fi uns-o cineva cu untură, ca s-o

mănânce cîinii. Blestemul s-a împlinit doar pe jumătate: în locul unturii, a venit la Primărie o ditamai bucata de slănină, îmbrăcată în costumul viceprimarului peremist Tinel Constantinescu.

Cum reușește Corneliu Vadim Tudor să-l satisfacă pe Ion Iliescu mai bine decît tovarășa Nina, cunoscut fiind că Rudotelul nu dă erecție nici la indicații, nici la efecte secundare, e o enigmă pentru mine. Și probabil că așa vă rămîne, căci nu mai pare să fie mult pînă cînd din patrulaterul roșu va rămîne un triunghi mov, căruia să-i recităm versuri din Cățelușul Șchiop cînd îl vedem pe stradă.

Să avem deci un ton optimist. Va veni ziua cînd vom afla, răsfoind paginile revistei România Mare, că Ion Iliescu e un bastard kaghebig, născut din tată evreu și mamă țigancă, iar Nicolae Văcăroiu e nu doar bețiv, ci și pervers, amator de plăceri cu gura paharului și fundul sticlei.

Poate atunci vor scăpa scaunele Primăriei și de greutatea cu care se confruntă de fiecare dată cînd Tinel se așază pe ele.

Dar să nu ne amăgim: slab sau gras, ca orice om, Tinel respectă legile fizicii privind masa, volumul și densitatea. Problema lui sînt celalte legi, adunate în ce se numește de obicei Codul Penal al României. Completa vindecare a domnului Tinel nu poate veni de la medicul nutriționist, ci de la procurorul de caz.

Cumnat cu însuși colonelul Zisu, șeful SRI, Tinel crede că n-are de ce să-și facă griji. Moment în care trebuie să-i dăm o veste proastă: nici coloneii nu mai sînt ce-au fost odată!

Despre Zisu, de exemplu, se spune că a fost fotografiat în timp ce-și bea cafeaua cu distinsul Mohamed Nassar, sirianul despre care scriam, acum cîteva săptămîni, că a pierdut un tir întreg de țigări de contrabandă din cauza unui banal accident de circulație. Dacă e adevărat că Zisu și-a cîștigat un loc pe fărâșul lui Virgil Măgureanu, atunci nici pentru Tinel al nostru nu se anunță zile prea înșorite.

Ce e bine e că în pușcărie mîncarea e puțină. Iar Tinel, obișnuit să se sature dintr-un comision de 10 la sută, s-ar putea să aibă cîteva satisfacții, măcar pe partea de siluetă.

Țigările, de asemenea, n-ar trebui să fie o problemă: cu o

mică pilă la cumnatu-său, Tinel poate deveni coleg de celulă cu Mohamed Nassar.

Iar povestea cu aplecatul după săpun cu siguranță că nu va fi valabilă. Tinel al nostru probabil că se spală doar cu Axion, inamicul grăsimii.

.

- Mi-a plăcut mult. Ai condei.
- Ei, vezi? Acum ascunde-l, să nu citească Marlene.
- Dar Vulpescu? Nu comentează când scrii așa ceva?
- De ce să comenteze?
- Așa mi s-a părut, din discuția noastră. Că nu e genul care să permită confruntări de-astea.
- Nu-și permite, cu mine. De fapt, chiar el m-a rugat să scriu.

Vreo două ceasuri am fost doar noi doi în tot localul, noi doi și Marilena cea grasă, care ne-a făcut cîțiva mititei la tigaie, anormal de proaspeți pentru cutumele culinare ale lui 1995. M-am lămurit repede că editorialistul de la *Glasul* suferea de acel chef de a se deschide în fața străinilor pe care îl găsești adesea la artiștii ratați. Ceea ce nu era deloc un lucru rău, fiindcă, deși nu împlinise 30 de ani, avea multe de povestit.

Prin ultimul deceniu al războiului rece, făcuse armata la parașutiști, apoi reușise să intre la facultatea de chimie industrială, sperînd că se va angaja la megacombinatul chimic al orașului. Chimia devenise un fel de modă în anii ăia, de cînd însăși prima tovarășă a țării se îndrăgostise de molecule, dar tînărul Cristian Marin avusese alte surse de motivație profesională:

- Ei da, chimie, ce știam eu despre chimie? Tabelul lui Mendeleev pe coloane și atît. Mie îmi plăcea să citesc poezii porcoase pe sub mînă, dacă mă trezeai brusc din somn știam tabla adunării, dar la înmulțire mă încurcam. Alta a fost șmecheria: pe vremea aia se făcuse o secție pilot de acid izonicotinic, se lucra direct pentru Ceaușeasca, numai scule și aparate americane. Doar că, vezi tu, în procesul de producție a acidului izonicotinic se emana un gaz interesant. După cîteva săptămîni de muncă, toate femeile de pe secție, chiar și de la secțiile din jur, dădeau în boala fututului. Le lua mințile chimicala, ar fi fost în stare să încuie uzina pe dinăuntru și să te călărească. Cantarida ziceau că e mușetel pe lîngă mizeria asta de gaz izonicotinic. Prin toate colțurile combinatului, găseai cîte una isterizată, gata să ți-o tragă așa, în cizme de cauciuc și cu casca de protecție în cap. Și, de fapt, în secția asta ajunseseră să lucreze doar femei, pentru că bărbații făceau și mai urît, nu puteau suporta mai mult de cîteva zile. Li se făceau coaiele uite-atîta, cît capul de mîță, și cereau să fie mutați. Mie îmi povestiseră cum stă treaba niște ingineri mai bătrîni, care se tociseră pe-acolo. Și, cum eram eu tînăr și prost,

am zis că acolo e de mine, acolo e Raiul pe pământ și pe lună, acolo e adevărata fabrică de fericire, ca în carte. Așa m-am apucat de izomeri, izoperi și de toate necazurile.

Prin vara lui '90 însă, viitorul chimist lăsase baltă covalențele și se dusesse fix în RFG, pe cheltuiala și la insistența unui unchi cam nebun, care fugise demult din țară, trecând Dunărea înot. Cîteva luni muncise ca îngrijitor la o fermă de porci dintr-un sătuc bavarez.

- Relația dintre nemți și porci e una din care ai multe de învățat, a ținut el să îmi explice. Știi, cât e porcul de porc, dar cînd intră pe mîna unui neamț parcă e dresat, pe cuvînt de onoare, s-ar da singur prin mașina de tocat, numai să devină mai repede bratwurst. Nemții ăia ar reuși să disciplineze orice.

Cînd învățase suficient de multe și despre nemți și porci, revenise în țară cu cîteva mii de mărci în buzunar și se reprofilase.

- Băiatul ăla pe care l-ai văzut la redacție, Victoraș, a fost coleg cu mine de liceu. Era pămînt. Nu orice pămînt, era cernoziom, nu-i plăcea deloc cartea, dar, ce-i drept, nu rata niciun meci de fotbal. Cînd m-am întors, m-am întîlnit la o bere cu el și mi-a zis că e mare ziarist. „Cine e, mă, ziarist, tu, mă boule?”, i-am zis, „păi ai ajuns tu la litera Z, ca să te faci ziarist?” Da’ nu glumea. Mi-a mai zis el cum stă treaba, că e rost de făcut ușor niște bănuți mai mulți, și atunci i-am zis că mă fac și eu ziarist numai așa, de afurisit, să-i iau pîinea de la gură. Adevărul e că mi se păruse mereu că m-aș putea pricepe la scris, dar nu scrisesem în viața mea decît dezlegări de rebus. Și uite-așa m-am dus și eu unde era el, la o revistă făcută de un avocat, un fost maior de securitate, de-ăla cu nodurile degetelor umflate de la atîta anchetă. M-a văzut omul că-s băiat deștept și, în cîteva luni, m-a pus șef. Am făcut o găleată de bani repede, erau o sumedenie de bișnițari arabi care rămăseseră cu sechele și doar ce auzeau că lucrezi pentru maiorul Dinu și scăpau pe jos o sută-două de parai. Partea proastă a fost că, după cîteva luni, maiorul și-a cumpărat Opel Kadett și, de drag ce i-a fost, a dat cu el într-un pom. Mă-nțelegi? A-nchis prăvălia prin

metoda decesului subit. Și-atunci m-am mutat cu Victoraș la *Glasul*, unde aveau nevoie de oameni ca să treacă de la patru pagini la opt.

Mă cucerea acest domn Marin. Era porcos, bețiv, talentat și avea în el un sictir cald, pe care eu încă îl asociez adevăraților bon-viveuri, crailor de curte veche, cărora nu le poți opune rezistență și, vrînd-nevrînd, ajungi să le intri în joc și să vezi lumea prin ochii lor.

I-am spus și eu cîteva lucruri despre mine, adevăruri înflorite după nevoie, și tocmai cînd mă pregăteam să inventez ceva credibil despre plecarea mea din capitală, mi-am adus aminte că nici de data asta nu-mi sunasem nevasta.

- Futu-i, trebuie să dau un telefon, urgent. E vreun public cu cartelă pe aici pe-aproape?

- Cartelă? Ha, ce figuri de bucureștean ai și tu. Aici merge pe bază de monede, prietene, bani gheață! Dar are Marilena de toate, inclusiv telefon, că doar de-aia sîntem la subredacție. Marlene! Merge telefonul?

- Da.

- Păi Marlene, ia du-l pe omul ăsta să dea un telefon.

- Interurban, am precizat eu.

- Urban, interurban, tot aia e, plătește întreprinderea. Dar să nu te-ntinzi, mi-a zis amfitrioana cu drăgălășenie, că-i sare lu' șefu-n ochi și n-am chef să pun bani din leafă pentru tine.

Marlene m-a trecut prin bucătăria cu uși batante, apoi printr-un hol întunecos și plin de navete cu sticle goale, apoi a ajuns într-o încăpere răcoroasă – presupun că era biroul – cu un bec care atîrna direct de fire, fără lustră, ferestre închise cu persiene și un covor roșiatic, care nu părea să fi fost spălat de cînd părăsise Cîsnădia natală. Pe masă, printre dosare, bibliorafturi și ziare răvășite, lîngă o scrumieră arămie cu buton, plină ochi, era telefonul „Diana”, negru și

soios.

Mi-a răspuns fie-mea, nu părea să-i fie prea dor de mine. Aurora, în schimb, era ceva mai emoționată. M-a certat un pic.

- Ai zis că mă suni când ajungi, ce naiba, mă Mihai, mi-am făcut niște griji... N-am dormit toată noaptea.

- Nu le mergea telefonul, m-am luat cu treabă... Nici acum nu sînt la Paul, te sun din oraș, deja am treabă. Să știi că nici eu n-am prea dormit, am visat urît.

- Da, și eu am avut coșmaruri.

- Păi ce ai visat, Auraș?

- Eh, știi tu. Te-am visat pe tine și nu erai bine.

- Cum adică nu eram bine?

- Erai cu cineva...

- Cu o femeie?, am rîs eu.

- Ei, da, cu o femeie, mi-a zis ea în șoaptă. M-am speriat rău, să știi, am crezut că te-am pierdut. Toată ziua a fost de rahat din cauza visului ăla. Tu ce-ai visat?

- Nimic anume, era un vis de-ăla obositor, fără început și fără sfîrșit. Haide, Auraș, săptămîna viitoare am promis că vin la tine măcar o zi, nu mai e așa de mult pînă atunci.

- Mi-e dor de tine.

- Și mie mi-e dor de tine, am zis repede – și chiar mi se părea că spun adevărul. Dar acum nu mai pot să vorbesc, sun de la cineva și știi că e scump.

- Mă mai iubești?

- Dar tu mă mai iubești?

- Eu, da.

- Și eu.

Cînd, întorcîndu-mă orbecăind în sala de mese, am văzut că editorialistul *Glasului* nu mai era singur, m-am simțit ca o balerină de

jucărie proaspăt întoarsă cu cheița. Veniseră Victoraș, încă un tip și, ceea ce mă interesa pe mine, Venera. Îmi fusese, în sinea mea, teamă că pistriiata n-o să apară.

- El e Cuerti, a zis ceremonios editorialistul. Cuerti, el e Mihai.

- Cuerti?

- Cuerti, da. E băiatul cu calculatoarele. Nu face nimic toată ziua, doarme pe tastatură și-i mai rămân urmele de la butoane pe frunte. Dar cred că îl cheamă altfel, cred că îl cheamă Bogdan.

- Haide, mă, Cristi, lasă miștourile, știi că n-am ce face acolo, s-a plîns împricinatul. Dacă voi nu vă hotărîți odată, ce să fac?

Apoi, către mine:

- M-au angajat să le fac un format de ziar pe calculator, numai că singura tipografie din oraș e pe plumb și evident că n-am cu ce să-i ajut. Dar nici eu nu le-am zis de la început, a rîs el.

Mi-am dat seama că nu mă întrebasesm nicio clipă unde o să tipăresc. În București, asta mi-ar fi fost ultima grijă. După criza tiparului din 1990, cînd dacă n-aveai pile nu mai găseai o tipografie liberă în toată capitala și trebuia să ajungi în provincie dacă voiai să scoți repede un tiraj, apăruseră o sumedenie de tiparnițe offset, să-ți tot alegi unde îți convine să scoți ziarul. Dar n-aveam chef să mă apuc să-l descos pe Cuerti ce și cum, pentru că intrasem într-un fel de rol ciudat, în care nu mai eram eu însumi, ci un student la actorie la cursul de improvizație, gata să spun și să fac orice era nevoie pentru a-i face impresie bună Venerii. Dacă aș fi avut prin preajmă pe cineva care să mă cunoască, probabil că m-ar fi dezarmat frica de penibil. Însă puteam profita de avantajul străinului și puteam fi cine voiam eu să fiu. Vechea joacă a flirtului, pe care mai că o uitasem, dar care iată că se păstrase în ungherele minții și acum revenea, psihee de adrenalină, frenezie efemeră, pe care de cele mai multe ori abia dacă ți-o poți justifica ție, darămite s-o mai explici și altora. Erau acolo niște pistrii și mulți dinți albi și mulți ani în care mi se păruse că între mine și cheia către enigma femeii s-a interpus propria-mi nevastă. Și era

destul ca să ajung să mă port prosteste. Am început să vorbesc mai tare, am mai cerut vin, mi-am îndreptat coloana vertebrală cu cel puțin 10 grade, am pus pe masă cheile de la Dacie, cu aerul că mă deranjau prin buzunare...

Norocul meu a fost că, deși lipsit de experiența flirtului, aveam pe sub haine un strat de vîrstă suficient de gros, vesta antiglonț a sinucigașului, și mi-am amintit că e indicat să practici cu discreție dansul împerecherii. Altfel m-aș fi făcut de rîs în cel mai ordinar fel cu putință.

Mi-am revenit. Am început să fentez paharele cu vin, scufundîndu-le în tot mai multă apă minerală. Am făcut repede un plan și mi-am zis că trebuie să duc discuția acolo unde se poate desfășura fără să-mi simtă cineva lipsa, pentru a mă putea ocupa numai de Venera. Am încercat să vorbesc despre ziare, doar că amicul Cristi deja se plictisise de subiect, iar Victoraș și Cuerti n-aveau, de la bun început, vreun chef. Am dat-o pe politică, dar s-a stins repede. Mă speria gîndul că aș putea deveni plictisitor. Abia cînd am ajuns la fotbal m-am liniștit: a fost de-ajuns să amintesc numele arbitrului care stricase meciul pentru ca lucrurile să se încingă.

Venera părea o fată simplă. Lumea îi spunea Ve. Îi plăceau animalele de casă – dar recunoștea că nu-și permite nici măcar o pisică – și copiii – nu ai ei, desigur. Și nu, n-avea pe nimeni. Minunat.

- Bărbații din orașul ăsta sînt de rahat, mi-a zis Ve, și am înțeles că ușa la care băteam avea balamale șubrede.

A trebuit să-i spun și eu că femeile din București sînt superficiale, că umblă numai după bani și că și-au pierdut sexualitatea aia nepoluată pe care numai în provincie o mai găsești. Era un discurs pe care-l împrumutasem de la bunul meu prieten Cătălin, poreclit Moise, un afemeiat și jumătate. Ca să-l pot recita cu credibilitate, încercam să mi-o reprezint în minte pe Elvira Isopescu-Verbini, o fostă șefă de secție, genul de femeie care te făcea să crezi că vaginul e

în aceeași categorie de obiecte cu telecomanda și samovarul. Moise, de fiecare dată cînd o vedea, îmi spunea cum ar pune el pariu pe două boli cronice că distinsa Elvira face parte dintr-o organizație ocultă, pe care o botezase, livresc și imposibil de pronunțat, „Prietenele clitoridectomie”.

Ve s-a cocoțat imediat pe soclul pe care i-l construisem și mi-a explicat că ea e diferită, că ea își dorește un bărbat care s-o iubească și s-o aprecieze, care să-i ofere stabilitate și să aibă spirit de aventură – o contradicție în termeni peste care am trecut repede, pentru că îmi convenea.

Am privit-o cu tristețe parțial simulată. „Mă faci să visez că aș putea fi genul acela de bărbat“, încercam să-i spun. Pe vremea aia, încă mai credeam că le poți comanda ochilor să rostească fraze complexe. Probabil exagerasem citindu-l pe Conte Incappucciato în revista Magazin.

Luîndu-mă la taină și prea în serios cu Venera, n-am mai fost atent la ce se întâmpla cu cei trei băieți de la *Glasul*. Abia după ce, înghițindu-mi epiglota ca pe un ghem de păr de pisică, am reușit s-o întreb pe pistruiată dacă pot s-o duc acasă – Da, sigur! – mi-am putut întoarce liniștit privirea către comese. Erau amețiți binișor și se pregăteau să dea stingerea.

Pe la zece, Victor a plecat să mai bea ceva și de pe masa ursitoarelor, iar Cristi ne-a pus în vedere că nici el n-o să mai stea prea mult, pentru că mai trebuie să ajungă undeva. Cuerti, care tăcuse ca să-și țină gura ocupată cu paharul, moțăia deja cu capul pe antebraț și, din când în când, se trezea speriat și mai bea câte-un gît de vin. I-am spus că nici eu nu mai stau și că i-am promis Venerei că o duc acasă.

- Foarte bine, a zis el. Hai că pe boul ăsta mic de Cuerti îl arunc eu. Trezirea, bă, e dimineață! Marlene, fă-ne nota.

I-am spus că plătesc eu. S-a uitat un pic ciudat la mine, dar nu a zis nimic.

Din cele 30 de grade ale zilei, mai bine de jumătate dispăruseră sub cerul negru. Ve boscorodea ceva, zgribulindu-se, despre cum nu-i place ei toamna, că nu mai știi cum să te îmbraci, dimineața și seara e răcoare, ziua e foarte cald, noaptea e frig de-a binelea. I-am spus că o să încălzesc imediat mașina și, cu șocul tras, mă gîndeam ce ar trebui să fac mai departe. Ceva care să pară natural, să pară că știu despre ce e vorba în propoziție. Am întrebat-o dacă mai oprim pe undeva, la o cafea.

- Oprim, dacă vrei tu. Dar nu mai bine o bem la mine?

Am condus mut, mai întîi pe niște bulevarde pustii, apoi, după indicațiile lui Ve, pe niște străduțe dintre blocuri, pline de gropi și luminate prost. Încă nu-mi venea să cred: deci așa stătuseră lucrurile tot timpul, fuseseră ele atît de simple și eu nu fusesem în stare să le

văd? La prînz e foarte cald și te văd pentru prima dată, seara e răcoare și vreau să ți-o trag, și noaptea, cînd e frig, deja ai spus că da? Poate e normal, nu mai sîntem în anii '80.

Sau, poate, e o capcană: mă va lua peste picior, o să-mi dea o cafea și o să mă trimită acasă cu pantalonii umflați. Nu-ți bate joc de mine, domnișoară, sînt doar un copil plecat în tabăra de vară, care are voie să mintă orice, pentru că nimeni nu-l cunoaște și nimeni nu-l poate contrazice. Am luat premiul I, Venera, am vizitat țări străine, nici nu mai știu cum se numesc, i-am tras profesoarei scaunul de sub fund, pentru că sînt un băiat nebun, am acasă video și mașină străină. Poți să dovedești că nu e așa, Venera?

Nu, nu poate să fie așa. Trebuie să te fut, domnișoară, trebuie, sînt disperat. Nu mai am încredere în mine, altfel. Îmi trebuie încredere ca să reușesc să te fut și n-am. Ingredientul de bază e tocmai produsul finit. Așa e cu bărbații însurați. Efectul are nevoie de el însuși ca să se producă. Nu mă pune la încercare, Venera, nu-mi face una ca asta. Ajută-mă să mă ajut singur, domnișoară.

În fața blocului era o haită de maidanezi, care păzeau cuminți o ușă cu geamul spart. În casa scării, cineva vopsise sigla Partidului Socialist al Muncii, un soare alb, cu raze și cu „PSM” scris în mijloc. Altcineva vopsise cu negru, pe deasupra, un ansamblu minimalist de falus și testicule în orgasm. Rezultatul s-ar fi putut înscrie într-o expoziție de artă contemporană – doar că pe atunci nu prea găseai așa ceva, arta părea să fi luat o pauză de la contemporaneitatea ei cu lumea – și nici nu vreau să mă gîndesc ce titlu ar fi primit colajul. Am urcat la etajul trei, după Venera, care își lumina drumul cu o brichetă.

- Nu mai punem bec, că oricum se fură, s-a scuzat ea, descuind o ușă din pal corfit. Apoi mi-a făcut semn, cu degetul la buze, să nu fac gălăgie, și am intrat.

Venera și-a lăsat pantofii într-un hol minuscul, pe jumătate ocupat de mobilă veche. M-am descălțat și eu și deja am început să

simt mizeria împungându-mi tălpile, prin șosete. De acolo, am trecut într-o sufragerie întunecoasă: pe canapeaua întinsă dormea o bătrână, sforăind destul de bărbătește – un tablou foarte dăunător intențiilor mele erotice. În vârful picioarelor, ținându-mă după Venera, am ajuns într-un alt hol mic, cu linoleum pe jos. Și, de aici, în sfârșit, în camera ei.

- Fă-te comod, mi-a zis ea, aprinzând lumina. Mă duc să fac cafea și să mă demachiez.

Să mă fac comod, da, ca și cum ar fi fost ușor lucru, în casa aia. M-am așezat pe pat, în capul oaselor, și am început să mă uit în jurul meu. O măsuță cu un Megavision pe ea, iar pe televizor un dublucas paradit, cu una dintre ușițe ruptă. Un scaun pe al cărui spătar erau așezate cel puțin zece rînduri de haine, bluze, rochii și pantaloni. Dedesubtul scaunului, o pereche de chiloți femeiești – probabil purtați. Un șifonier vechi și el, care ajungea pînă aproape de tavanul scund. Lîngă pat, o carte de Cronin. M-am ridicat și am plimbat un deget pe ecranul televizorului, prin praful gros. Mi s-a făcut iar dor de nevastă-mea și de curățenia pe care o ținea tot timpul în jurul ei. M-am așezat înapoi pe pat și am început să mă scarpin între picioare. Fii bărbat, Mihai.

Ve s-a întors repede, îmbrăcată într-un tricou lung, care îi venea pînă deasupra genunchilor, ținînd într-o mîină hainele pe care le avusese pe ea.

- Imediat aduc și cafeaua.
- Mă duc și eu la baie.
- Fugi, că la unșpe se ia apa caldă.

Baia, din fericire, era lîngă dormitor, nu mai trebuia să trec pe lîngă bătrîna sforăitoare. Pe ușă era lipit tradiționalul copil de plastic, făcînd pipi într-o oliță mare, de parcă fără acel semn ai fi putut să

confunzi încăperea. Vasul veceului era acoperit cu un capac prea jegos ca să-l mai ridic. M-am ușurat în chiuvetă, în timp ce îmi spălam prepuțul. M-am privit în oglinda cu colțuri înnegrite de la umezeală. Fii bărbat, Mihai.

Cafeaua n-a fost rea, mai ales că am băut-o din două mișcări, opărindu-mi limba, în timp ce Venera mă dezbrăca. Am sărutat-o ținându-mi respirația, de teamă că m-aș putea relaxa atât de tare încât să-mi iasă mititeii pe gât. Țin minte că avea sînii tari, șoldurile moi și că în tot ce făcea avea o precizie elvețiană, de parcă ar fi avut harta punctelor sensibile în fața ochilor. Elocința ei mută a făcut ca restul să nu mi se mai pară prea interesant.

La plecare, m-a pus să-i promit că nu mai spun nimănui ce s-a întâmplat și m-a întrebat dacă ne mai vedem.

- Sigur că ne mai vedem, mai trec mîine pe la ziar, mai bem un vin.

Am ieșit de la ea din cameră în ordine inversă: eu primul, ea după mine.

- Dumneata cine mai ești?

Am ratat de aproape primul preinfarct. Bătrîna își ridicase capul de pe pernă și mă privea curios.

- Un prieten, am răspuns. Săru-mîna.

- E un coleg de la ziar, mamaie, a zis Ve. A trecut să-mi lase ceva de tradus.

- Aha. Du-te și tu cu el jos și du gunoiul, că e plină găleata.

- Da, mamaie.

Politețea m-a obligat să iau eu găleata, în timp ce Venera, în tricoul ei lung, îmi lumina drumul cu bricheta și gonea, un pic

speriată, maidanezii:

- Marș, mă, fir-ați ale dracu' de jigodii.

I-am spus noapte bună, i-am înmînat găleata goală ca pe un premiu și m-am dus la mașină. Aveam poftă să fiu singur și să rîd.

CAPITOLUL II

10.

Venera e, acum, profesoară de engleză la o grădiniță particulară. Cred că-i merge bine. Nu prea mai obișnuiește să-mi povestească, de câțiva ani încoace. Are un copil pe care îl iubesc ca pe propriul meu fiu, are chiar și un soț pe care îl tolerez aproape cu simpatie, îmi place să presupun că are o viață. Suntem prieteni pe Facebook. Ne dăm unul altuia mesaje de zilele noastre și ne urăm fericire. E o ușurare și asta, ne face să uităm de zilele în care am fi putut să ne facem unul pe altul fericiți.

Cu Luca mă văd și mai rar. Acum, el e bucureșteanul, iar eu provincialul. Cîteodată, trece prin oraș și nu dă nici măcar un telefon. Cînd reușim să ne întîlnim, e grăbit și serios. De obicei, îmi reproșează că beau. Îi promit, de fiecare dată, c-o să mă las.

Cînd ne-am văzut ultima oară, i-am spus și lui. Trebuia să-i spun.

- Luca, o să mă însor.

M-a privit ciudat. Era normal: eram la înmormîntoarea maică-mii și ăsta era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă de la mine.

- O să țin doliul, am adăugat repede. O să las să treacă un an. Voiam să-ți spun pentru că am nevoie de ajutorul tău. Îmi trebuie niște bani.

- Dar e a treia oară cînd te însori, unchiule.

- E prima dată cînd îți cer bani.

- Pentru ce, pentru nuntă?

- Nu. Îmi trebuie pentru mine.

- Cu cine te însori, cu ea?

- Da, Luca.

- Of, Doamne. Ești sigur?

- Mai sigur decît am fost vreodată. Vreau s-o aduc înapoi aici, i-am promis că-și poate deschide ceva aici, un salon, ceva. I-am promis că-i dau eu banii. Dar nu am de unde face rost. N-am salariu,

n-am cum să mă duc la bancă.

- Nu la asta mă refer. Ziceam dacă ești sigur de ea.

- Am și eu vina mea, Luca. Poate că dacă eu m-aș fi purtat altfel, n-ar mai fi ajuns acolo.

- Nu dau vina pe tine, unchiule. E numai vina maică-sii și-a lu' taică-su.

- Luca, nu e atât de simplu. Maică-sa a făcut ce a crezut ea că e bine, taică-su la fel. Poate că, în alte vremuri, ar fi fost bine, cine știe?

- Și când te-ai hotărât?

- E ceva vreme. Dar n-am spus nimănui, nu voiam să afle maică-mea, ar fi băgat-o în mormânt de mult.

Am început să plîng. Eram în curtea casei, două uși închise mă despărțeau de trupul ei micșorat de bătrînețe.

- Bine ai făcut, mi-a zis Luca, luîndu-mă în brațe.

- O iubesc, Luca. Eu nu-s în stare să iubesc oameni, dar pe ea o iubesc din tot sufletul, așa cum e.

- Cum să nu iubești? O iubești pe Andra, îl iubești pe Ștefan. Ai iubit-o pe tanti Aneta, Dumnezeu s-o odihnească.

- Dumnezeu s-o odihnească. Am făcut un calcul, m-aș descurca cu vreo 10.000 de euro. Dacă-i iei de la bancă, pică vreo 200 de euro pe lună rata. Te rog mult, Luca!

Luca știe că, rezumată în puține cuvinte, povestea mea e următoarea: M-am îmbătat cu el, pe 17 septembrie 1995, și nu m-am mai trezit niciodată. Așa a fost să fie.

Două săptămîni au trecut repede pe lîngă mine: zile pline, cu prea puține ore pentru cîte aveam eu de făcut. M-am obișnuit și cu șederea mea la rude – sau, mai exact, ele s-au învățat cu vizita mea.

Încercasem să am un program normal, dar cum Cristi și ceilalți băieți de la Glasul își făcuseră un obicei din a mă ține de vorbă, la Union, pînă după miezul nopții, pe urmă mai stăteam cu Venera un ceas-două, ba în mașină, ba în apartamentul ei, ajungeam acasă atunci cînd Paul și Petrina dormeau. Iar de trezit nu mă puteam trezi mai devreme de zece, cînd ei erau la muncă. Sîmbetele și le-au petrecut la țară – o dată ca să culeagă porumbul, a doua oară ca să culeagă via – așa că doar într-o Duminică am apucat să mai stăm un pic de vorbă. Nu prea mult, doar pînă a început Star Trek-ul.

Tînărul meu prieten și vecin de pat Luca, în schimb, mi-a devenit foarte drag, mai ales după ce l-am luat cu mine de cîteva ori, în diminețile în care nu avea teme de făcut.

- Lasă, unchiule, că le copiez în pauză de la vreo colegă.

Am fost împreună să cumpărăm unele lucruri și să ne dăm cu părerea despre altele, să ne uităm la prețuri și să analizăm oferte. Eu nu aveam cu cine sta de vorbă, iar el, băiat învățat să se descurce fără bani în buzunar, părea că se distrează de minune mergînd la cumpărături pe banii altcuiva. La prînz, îl duceam la școală cu mașină, nu înainte de a trece s-o luăm și pe Milena de acasă. Pe urmă, eu îmi vedeam de treburile mele, iar pe la șase – șapte mă înființam la Union, pentru încă o băută. După cîteva zile, începuse să-mi placă atît de mult la cîrciumă, încît ajunsesem să îmi petrec ziua doar ca pe un pretext pentru a ajunge mai repede acolo. Aveam nevoie să beau ca să prind curaj, trebuia să beau ca să pot crede în propria mea schimbare și, mai ales, îmi plăcea să beau cînd știam că la capătul carafei se află, invizibilă pentru ochiul profan, gura făcătoare de minuni a Venerei.

Moise, prietenul meu afemeiat, mă pusese în gardă cu mult înainte ca eu să-i pot pătrunde vorbele:

- Dacă un bărbat poate să bea cît vrea și să dea muie cînd vrea și nu se mulțumește cu atît, ferește-te de el.

În plus, aveam de făcut bani – doar pentru asta venisem, nu? A trebuit să mă duc peste primarul orașului și să îl rog să ne găsească, prin clădirile fondului locativ, sediu pentru viitoarea redacție. Omul, deși nu mă cunoștea, s-a arătat atît de binevoitor cînd a auzit că vreau să fac un ziar, încît mi-a rezolvat problema fără să mă lase să mă ridic de pe scaun. Eram pregătit să-i las 500 de mărci, pe care însă doar i-am mutat dintr-un buzunar în celălalt, avînd însă grijă să-i spun altceva decît adevărul patronului meu, miliardarul domn Iordăchescu. Nu de alta, dar nu voiam să se învețe cu nărav prost și să vadă că pot obține gratis ceea ce trebuie cumpărat și plătit. Măcar atîta lucru știam și eu că nu-i este permis unui bun director.

Cu calculatoarele a mers ceva mai prost. Nu am reușit să le găsesc la prețul pe care mi l-aș fi dorit, în schimb am reușit să-l conving pe individ să îmi dea o factură temeinic umflată. Și cel mai greu mi-a fost să mă milogesc la PTTR pentru un post telefonic: directorul mi-a zis că face tot posibilul ca prin martie să avem numărul, și abia după ce i-am pus pe masă un pian, codul nostru de alint pentru hîrtia de hundert deutsche mark, a găsit o metodă prin care să rezolve conectarea în maxim o lună de zile. Paguba mi-am scos-o însă rapid, raportîndu-i lui Iordăchescu o amendă în cuantum dublu. Am fost totuși cinstit cu el într-o privință: cînd i-am spus că, în fiecare seară, invit în oraș un grup de ziariști, care mănîncă și beau pe cheltuiala mea. Adică a lui.

- Da, mă băiatule, foarte bine faci, dar ai grijă, nu exagera.
- Știu, șefu', cum să exagerez. Chestia e că oricum, în ritmul ăsta, o să-mi mai trebuiască niște bani.
- Mă, cum pula mea? Păi nu ți-am dat cinci mii? I-ai tras pe pulă pe toți?
- Păi, șefu', ce mai sînt cinci mii, că nu mai sîntem în '89. Cît

vin... vin șapte milioane și ceva. Ce să fac cu șapte milioane? Plus că trebuie să mai luăm o mașină, ceva, cînd dăm drumul la treabă. Niște aparate de fotografiat – păi unul de-ăla e cel puțin cinci sute - o mie.

- Lasă, mă, că-ți dau eu de la nevastă-mea unul. Și mașină, poate mai găsesc ceva pe-aici prin curte, vreo Dacie mai veche.

- Un televizor, un radio, un fax, o imprimantă ca lumea.

- Măcar pentru mobilă îți ajung?

- Șefu', cum am vorbit: amenajez spațiul cu banii ăștia și pun treaba pe roate. De mobilă am făcut deja comandă.

- Bine, bă Mihai. Zi, cît îți mai trebuie?

- Păi, fără mașină, încă cinci. Hai, patru, poate mă descurc cu patru mii.

- Pfutu-te-n gură, mă sărăcești. Îți dau trei acum și mai vedem peste o lună, să-mi mai între și mie ceva.

- Hai, șefu', ce dracului, ai ajuns să stai în patru mii? De mărci? Cu cît mai repede, cu atît mai bine. În cîteva luni, îi scoți pe toți, la ce junglă e pe-aici.

- Auzi mă, da' la ziar te-ai gîndit cum îi pui numele? Că mă întrebă lumea pe-aici și nu știu ce să le spun.

- Am cîteva idei, încă nu m-am hotărît.

- Bine, mă băiatule, hai că vedem ce se poate rezolva. Să te miști mai repede. Hai, pa.

Abia după ce se auzea receptorul pus în furcă, cînd eram sigur că nu mă mai aude, puteam încheia conversația:

- Futu-ți gîtu' mă-tii.

Ăsta era cel mai enervant moment al zilei, cînd trebuia să-i telefonez lui Iordăchescu. Nu că mi-ar fi zis ceva anume, doar că mă enerva felul în care simțeam că mi se topește coloana vertebrală, ca unui hering în conservă, simțeam că se duce dracului toată prestața pe care o aveam și cea pe care încercam s-o capăt, numai cînd îi auzeam glasul. N-aveam niciun fel de respect pentru omul ăla, dar îmi venea mereu în cap buzunarul lui veșnic plin: un teanc gros de

bancnote mari, mărci și dolari - niciodată lei, legate cu un elastic de borcan. Era mojicie și ostentație pură în felul cum își etala avuția, și știam bine asta, dar într-o lume în care viitorul însemna mila Domnului plus valută, teancul ăla enervant devenea metafizic. În el stătea înghesuită bucățica mea de viitor.

Mă mai călca pe nervi și felul în care Iordăchescu ținea chișca în buzunarul din față al pantalonilor și, cînd băga mîna după bani, părea că se masturbează. Cînd mi-a dat avansul, mi s-a părut că doar ce scosese bancnotele dintre testicule, ca dintre rolele imprimeriei federale.

Pe de altă parte, cu cît mă rîcîia mai mult pe conștiință gîndul că sînt plătit din banii lui furați și cu miros de fudulie, cu atît mai izbăvitor era să-l fur cu fiecare ocazie. Minus cu minus dădea plus – reinventam haiducia, luam de la bogați și îmi dădeam mie, săracului.

În a treia săptămînă, m-am dus la București. Îi promisesem Aurorei că ajung în weekend, dar cum nu voiam să-i ratez pe băieți și nici pe Venera în zilele lor libere, născocisem o minciună și m-am dus abia luni. Am ajuns pe la 3 după-amiaza și, spre surprinderea mea, am găsit-o pe nevastă-mea acasă, în bucătărie, băgînd o sticlă de bere în curul unui pui. Pregătea mîncarea mea preferată.

- N-ar trebui să fii la spital?, am întrebat-o, după ce ne-am pupat și ne-am strîns în brațe.

- Mi-am luat concediu săptămîna asta, ca să stau cu tine.

Mi-era un pic dor de nevastă-mea, dar mă programasem să mi-l potolesc rapid, în două seri și două nopți petrecute cu ea. Mă atașasem atît de mult de noua mea viață încît o zi fără Union îmi provoca un anume sevraj.

- Ce naiba, mă Aurora, n-am hotărît că păstrezi concediul pentru la iarnă, să mergem și la Sighet, la ai tăi. Poate ajungem și noi

la Predeal...

S-a blocat și m-a privit cu tristețe. Mi-am dat seama că exagerasem.

De obicei, talentul ăsta de a strica revederile prin vreo netoție îi aparținea ei, fiindcă avea resurse generoase de a vorbi înainte de a gândi. Așa se face că, de fiecare dată când vreunul din noi lipsea de acasă mai mult de trei-patru zile, mie mi se făcea chef de ea și îmi imaginam o reîntîlnire călduroasă, de care se alegea rapid praful. O dată, după ce a fost cu o veche prietenă de-ale ei în Maramureș, la părinți, iar eu am așteptat-o în gară, m-a ținut cu bagajele în mînă vreo jumătate de ceas, pentru că nu le ajunseseră 14 ore de vorbit în tren, încă mai aveau cîteva subiecte de discuție neepuizate. În alt an, trebuise să stau la Iași vreo cîteva zile, pentru un reportaj, iar cînd m-am întors vesel m-a făcut de tot rahatul pentru că intrasem încălțat în casă, unde doar ce spălase ea pe jos. Ba chiar ne-am certat rău de tot, după o excursie a mea de o săptămînă în Bulgaria, cu niște colegi de la România Liberă. Îi cumpărasem de-acolo o geantă de piele neagră. Ca un bărbat nepriceput, mă gîndisem ce fel de genți poartă și îmi adusesem aminte că are una neagră. Cînd i-am dat-o, a luat-o plînsul și m-a făcut albie de porci, întrebîndu-mă, retoric, cît pot să fiu de prost să nu știu că ea are deja o geantă de piele neagră și că, limpede ca lumina zilei, îi trebuia o geantă de piele maro. Am luat un cuțit de bucătărie și am făcut franjuri calul de dar, reușind să-mi creștez și un deget, ceea ce m-a înfuriat și mai tare. Incidentele de genul acesta, chiar dacă învățasem să le iau ca atare, îmi lăsau mereu un gust amar și un sentiment de neputință.

Tocmai din cauza asta, cînd am observat cu amărăciune că era cît pe ce să provoc și eu unul, poate pentru că acum nu mă mai gîndisem aproape deloc la Aurora, am încercat s-o dreg cît mai rapid. Mi-am luat nevasta în brațe și am rugat-o să nu se supere pe mine.

- Mai am concediu și pentru la iarnă, mi-a spus ea, abia respirînd în strînsoarea mea.

Într-un fel, a fost bine că am început cu stîngul, pentru că în cele două zile petrecute acasă am avut mereu în cap gîndul că lucrurile s-au schimbat, că de-acum sînt un ordinar adulterin și că nu mai am dreptul de a-i cere Aurorei să-mi facă pe plac în toate felurile cu putință, în virtutea vechiului certificat de căsătorie. M-am purtat cu ea mai frumos ca niciodată și am reușit să petrecem cîteva zile chiar mai romantice decît cele de dinaintea plecării mele. Marți am fost la cumpărături în Unirea, ne-am tîrît leneși pe Magheru, am mîncat saramură de crap cu mămăligă la Pescarul și ne-am ținut de mînă prin Cișmigiul galben, ca doi adolescenți tîrzii, vînzînd ultimele raze de soare, iar la șapte am așteptat-o pe Andra să iasă de la meditație și am fost tustrei la film. Am fost la „Nouă luni” – Lista lui Schindler ni s-a părut un titlu neinteresant, numai de liste n-aveam noi chef. Dragoste n-am făcut, nu era una din zilele bune, dar asta n-a ciobit perfecțiunea iluziei: eram convins că, odată cu frustrările mele, și problemele noastre dispăruseră. Eram o familie fericită.

Miercuri m-am întîlnit cu Iordăchescu într-o parcare, i-am luat banii și am dispărut rapid, prefăcîndu-mă mai ocupat, mai grăbit și mai stresat decît un diriginte de poștă. N-am tras pe dreapta nici să mă duc la veceu, atîta eram de zorit să ajung la Union.

11.

Știam că Luca știe ce program am eu.

Fuseseră diminețile alea de pe la mijlocul toamnei, când soarele încă mai scobea printre jaluzele și făcea dreptate după răcoarea nopții, iar eu leneveam mahmur în pătuțul de adolescentă și mă țineam de glume cazone pe seama tînărului meu prieten, zicîndu-i că n-am dormit neam din cauza lui, pentru că ba sforăie, ba trage bășini, ba vorbește în somn, ba și-o freacă în vis. Ca orice om, Luca nu putea nici el spune cu precizie ce a făcut în somn, și cînd mă întreba, de exemplu, ce a vorbit, îl mințeam repede, înșirînd tot felul de nume în tot felul de ipostaze, nume pe care el le pomenise cu diverse ocazii. Pînă cînd îl derutam complet și ajungea să-mi spună, cu năduf:

- Auzi, unchiule, știi ceva? Dacă nu-ți convine cazarea, du-te să te culci cu tata și cu mama în cameră. Să vezi acolo sforăituri și bășini, să te sature.

Și pe urmă începeam să ne povestim unul altuia diverse, așa că, încetul cu încetul, îi raportasem cam tot ce făceam. Fusesse cît pe ce să intru în detalii și despre partea cu Ve, pînă cînd mă luase brusc teama că de la Luca ar putea afla vreo altă rudă și de acolo, prin cine știe ce întîmplare, ar putea auzi ceva Aurora.

Știam deci că Luca e la curent cu traseul meu zilnic, dar tot nu m-așteptam să-l văd intrînd la Union, cu așa-zisul lui ghiozdan verde, în fapt geanta de la o mască de gaze, destul de debusolat și căutîndu-mă din ochi. Era într-o seară de luni, pe la opt fără un sfert, cînd eu tocmai mă gîndeam dacă ar fi momentul potrivit să le spun băieților planurile mele sau să mai aștept cîteva zile.

L-am întrebat ce caută pe acolo, evident că venise să îmi spună ceva ce nu suferea amîinare. Mi-am cerut scuze – oricum băieții se îmbătaseră, ca de obicei, și n-aș ști din ce motive vorbeau de mai bine de un ceas despre tampoanele femeiești, înșirînd tot felul de detalii,

firme producătoare și povești de la magazin – și m-am mutat cu Luca la o altă masă.

- Unchiule, să nu rîzi. Ție poate că n-o să ți se pară mare lucru, nici mie nu mi se pare așa grav, dar e important totuși.

Își ceruse o bere. Dar acum, după mai bine de o lună de băut în fiecare seară, nu mi s-a mai părut că ar fi ceva ciudat. Depinde, de bună seamă, de care parte a viciului te afli.

- Nu rîd, Luca. Dacă o fi, îmi mușc limba. Zi.

- Mă unchiule, uite ce se-ntîmplă, avem mîine ședință cu părinții. Știi, așa au toate clasele de-a noua. Și ți-am zis de dirigintele ăsta al nostru că e cam nenorocit, a văzut el că sîntem cîtiva cu absențe multe, cu note mici.

- Așa, și ce vrei, să vorbesc cu Paul?

- Nu, nu, în niciun caz. Tata nu trebuie să afle de ședința asta.

- Aha, ți-e frică de el. Ai note mici, absențe?

- Nu e vorba de asta, lasă-mă să termin. Nu mi-e frică de el, ce o să-mi facă? O să-mi dea două palme cînd o să afle că a fost ședință și gata. Altceva ce să-mi facă? Să nu-mi mai dea bani? Oricum nu-mi dă nimic. Să nu mă mai lase să mă uit la televizor? Oricum nu pot să mă uit la ce vreau eu că televizorul e la ei în cameră. Nu, e vorba de Milena.

- I-auzi. Ce-a făcut blonda?

- Păi, cam ca mine. Are deja vreo zece absențe și are trei note luate pînă acum: un zece, un doi și un trei.

- Fată cuminte. Chiuliți toată ziua.

- Eh, aș vrea eu, a rîs Luca. Nu chiulește cu mine. Nu chiulește numai cu mine.

- Bine, Luca, și ce pot eu să fac pentru voi?

- Păi, uite, Milena a avut ideea. Ea are niște părinți mai ciudați, sînt divorțați, dar stau împreună și se ceartă tot timpul, e o situație foarte ciudată la ea în casă. Pînă acum se înțelegea bine cu maică-sa, acuma nu știu ce s-a întîmplat, s-a certat și cu ea. Și Milena m-a rugat să te rog să vii la ședință mîine seară și să te dai drept taică-său. Și de-

asta nu vreau să afle ai mei, ca să poți să vii tu în locul lu' taică-său. Vii, poți să faci asta?

Nu puteam să-mi las baltă prietenul, nu?

- Bine, mă, și tu pentru liniștea unei blonde o s-o-ncasezi de la tac-tu?

- Eh, mare lucru.

Mă rugase să-i fac rost de o țigară. Îi luasem de la Victoraș un BT, abia după ce și l-a aprins a vorbit. Avea fața luminată, mărunta măreție pe care ți-o dă mărunțul eroism. Muream de dragul lui, era cum cred că fusesem și eu odată, dar nu voiam să-l încurajez prea tare să meargă pe acest drum înfundat.

- Mă, Luca, mă. E frumos ce faci tu, dar nu e bine. Ascultă-mă tu pe mine, că nu sînt tac-tu, nu sînt unchiu-tău de la București, sînt doar prietenul tău. Nu trebuie niciodată să-ți pui pielea în băț pentru o fată. Alea sînt filme, cărți, rahaturi care să scoată lacrimi de la florărese. În realitate, e mai bine să-ți vezi de treabă.

Dar i-am zis că mă duc, chiar dacă nu sînt de acord. Așa, ca să vadă că îl înțeleg, că nu sînt ca Paul. După care l-am trimis acasă.

- Să nu te bărbierești mîine, m-a rugat. Arăți prea tînăr cînd ești bărbierit.

- Bine mă, Luca. Altceva ce-ți mai dorește inimioara?

- Nimic. Îți mai explic eu de dimineață cum te cheamă și ce mai e nevoie.

Mă cheamă Petrescu Gheorghe, mi se spune Gigi, am o nevastă pe nume Tania, rusoaică la origini, și o fată pe nume Milena. Intru destul de vesel, pentru că doar ce am luat un șnaps la Union, pe una dintre ușile secundare ale liceului pe care l-am absolvit pe vremea

cînd nu mă chema Petrescu. E șase și treizeci și unu de minute, am fost instruit să ajung cu o mică întârziere, ca să evit întrebările cu potențial de încurcătură din partea celorlalți părinți. Urc pe scările pe care le-am urcat patru ani de-a rîndul și rațiunea îmi spune că ar trebui să fiu nostalgic, dar nu sînt, am mintea prea ocupată că să fiu. Manifest mai degrabă o curiozitate mecanizată pentru felul în care decorul s-a schimbat și caut instinctiv acele lucruri care au rămas la fel: traseul, ușile, balustrada, parchetul. Mica expoziție de tehnică de la etajul întâi. Elevi care se foiesc în fața ușilor, așteptîndu-și fără chef profesorii. Iată-mă la locul uzurpării. Scrie pe ușă IX A, XI A, aici trebuie să aibă loc ședința. Bat de două ori și intru. E bine: în bănci stă cantonată o armată de căciuli de blană – mamele. Doar cîteva gecii de piele și paltoane de lînă – tații. N-am de ce mă teme: nu-i cunosc, nu mă cunosc. Locurile pe scaune s-au ocupat aproape toate, abia ochesc unul prin ultimul rînd. La catedră stau dirigintele clasei, un tip cu o mustață de honved și o cămașă în carouri mari, flaușată, și profesoara de matematică, o femeie mărunțică, îmbrăcată într-un deux-pièces negru, de văduvă. Vorbesc pe rînd, abordînd teme plictisitoare, precum seriozitatea cu care trebuie tratată prezența odraslelor în această seculară instituție de învățămînt, banii pentru fondul clasei și distribuirea manualelor, în timp ce eu privesc amuzat la peretele vîruit în alb, plin de urme de minge de tenis și de tălpi de pantof. Învelișul de melamină albă al băncii resimte și el setea de carte a copiilor: pe el stau scrise formulele de transformare a polinoamelor, ecuația de gradul doi și regulile de concordantă a timpurilor în limbile engleză și franceză – asta chiar că mă duce un pic înapoi în timp. Dirigintele trece la strigarea catalogului și anunță că va face un rezumat al situației fiecărui elev. Am de așteptat pînă la P, am timp să văd cam care ar fi reacția – doar că nu prea am material uman de studiu: numai părinți de elevi silitori sînt prin preajmă. Cu cîteva mici excepții. Părinții lui Diaconu Luca n-au venit, ce păcat, o să trebuiască anunțați telefonic ce fel de poamă le e fiul, care nu doar că are note mici, dar a și fost prins dormind în timpul orei de fizică. O anume doamnă Irimia este certată nițel pentru nota de 4 obținută de fiul său la străvechea

disciplină a trigonometriei. Altă doamnă, Manea, este anunțată că fiica dînzei n-a dorit să aprofundeze misterele fenicienilor și a venit cu lecția neînvățată la istorie, specialitatea dirigintelui, dar a scăpat cu un avertisment verbal – „că știu că e fată bună și nu am vrut s-o descurajez”. Încep să-mi fac griji, eu am de dat socoteală pentru crime mult mai grave.

- Petrescu.

- Bună seara.

- Ce se întîmplă cu Milena? Deja este un exemplu negativ pentru colectiv.

Ce cuvînt urît, îmi spun. *Colectiv*.

- Am discutat în cancelarie cu doamna profesoară Focșăneanu și mi-a spus că i-a dat doi la limba română pentru că a lipsit în ziua în care fusese anunțată că va fi ascultată, iar dumneaei așa obișnuiește. Iar la matematică văd că are un trei.

- La lucrare, credeți-mă că nu am putut să-i dau mai mult, se bagă în vorbă și văduva trigonometrică.

- Da, știu. Mi-a spus. Știu și că are cîteva absențe, zic eu.

- Cîteva? Șase, opt... Fix zece absențe sînt. Noi sîntem obligați să scădem media la purtare cu un punct la fiecare zece absențe.

Am lecția învățată:

- Nu cred că o să fie nevoie, totuși. A fost o situație familială mai delicată, au fost niște probleme între mine și soția mea, ea a și fost răcită cîteva zile, n-am reușit să ajungem la doctor la momentul respectiv. Vă rog să o înțelegeți, o să recupereze pînă la sfîrșitul trimestrului.

- Cum ziceți dumneavoastră, domnule Petrescu, sper că așa va fi. Pentru că nu aș vrea să fiu pus în situația neplăcută de a lua măsuri. Apoi, către ceilalți părinți: Cîtă vreme voi fi diriginte, aveți încredere că nu voi permite ca nivelul clasei să scadă din cauza a doi sau trei elevi. Cine nu poate ține pasul va fi rugat să plece la altă clasă, la altă

școală.

Mă plictisește domnul diriginte. Un bou, cum ar zice editorialistul Cristi. Bine că se aude soneria electronică. Parcă ar vrea să cînte „Pe-al nostru steag e scris Unire”, dar nu știe versurile. Am scăpat.

Copiii mă așteptau undeva în fața liceului, rezemați de gardul înalt, într-un loc în care lumina becurilor publice nu ajungea. Aerul rece era ușor opac, parcă nu se hotăra dacă să devină ceață sau să mai aștepte cîteva ore. I-am recunoscut mai mult după siluete, pentru că fețele nu le puteam vedea prea bine.

- Foarte supărat sînt pe voi, am glumit eu, pe un ton sobru.

Mi se făcuse brusc sete, ficatul mahmur își cerea drepturile, aveam poftă de bere și îmi lingeam buzele uscate.

- Haideți să vă dau un suc și să vă cert.

Abia cînd s-au mișcat din loc și o dungă de lumină a trecut ca un radar peste obrajii Milenei, mi-am dat seama că plînsese. I-am luat de după umeri pe amîndoi, pe Luca în dreapta și pe Milena în stînga, strîngîndu-i ca un Moș Crăciun închiriat ce mă aflam.

Milena a sugerat să mergem la cofetăria de lîngă liceu.

Cofetărie probabil că și fusese, la un moment dat. Mărturie a acelor vremuri rămăseseră doar niște vitrine frigorifice goale, care nu mai văzuseră prăjitură la culoare de ani buni. Rafturile din spatele tejghelei erau decorate cu sticle de suc goale și cu cîteva cutii albe de vodcă, probabil goale și ele. Singurul obiect cît de cît nou din peisaj era un televizor lăsat pe MTV, dar cu sonorul tăiat. Am trecut pe lîngă o masă unde șase-șapte puști gălăgioși jucau tarnib și fumau ca turcii, fără să aibă în față nici măcar un pahar sau o ceașcă de cafea. Mi-am spus că, dacă vînzătoarea tolerează asemenea mușterii păguboși, atunci e clar că ăsta e locul tradițional de chiul al liceenilor din zonă. După ce ne-am așezat la o masă cu canapele circulare, undeva în

spate, Luca mi-a cerut niște bani, ca să cumpere suc și bere:

- Aici n-o să vină nimeni la masă.

Am scos din portofel o hîrtie de cinci mii. Luca a plecat să facă aprovizionarea. Mi-am dat geaca jos și mă foiam, încercînd să găsesc o poziție cît de cît confortabilă a picioarelor pe sub masă, cînd m-am pomenit cu Milena luîndu-mă în brațe, într-o poziție destul de nefirească, cu capul lipit de laterala umărului meu drept, cu o mîină agățată de mîneca mea și cu cealaltă mîină așezată undeva pe abdomenul meu, sprijinită oarecum pe mica rotunjime a începutului de burtă. Mi-am coborît privirea spre căpșorul ei – nu puteam să-i văd decît creștetul, unde părul drept, străbătut de o cărare alb-rozalie, dizolva zeci de tonuri de blond, probabil în funcție de cît de mult fusese ars de soare. Fața n-aveam cum să i-o văd, dar îi simțeam respirația sincopată și căldura obrazilor – mi-am dat seama că plîngea din nou.

- Stai liniștită, n-a fost nimic așa rău, i-am spus în timp ce îmi trăgeam brațul incomod imobilizat de obrazul ei, ca s-o pot cuprinde pe după umăr. Ea a rămas o secundă nemișcată, așa înclinată cum era, iar cînd a văzut că nu mă depărtez a avut o reacție ciudată, s-a cuibărit aproape violent la pieptul meu, punîndu-mi o mîină pe celălalt pectoral. Plîngea în hohote și mă mîngîia.

Luca a adus băuturile și s-a așezat în dreapta Milenei, fără să pară prea surprins.

- Toată ziua așa a ținut-o, numai un plîns, mi-a explicat el, întinzînd către mine o sticlă de bere. Hai noroc, unchiule.

A trebuit să o ridic pe Milena și să o așez ca pe o păpușă pe canapea. Am simțit-o opunînd o rezistență nehotărîtă, am simțit-o apăsîndu-mi sfîrcul stîng cu podul palmei, în timp ce își ridica fruntea de pe pieptul meu.

Ciudat copil, mi-am spus.

Bunicu-meu m-a învățat cum să tai găinile. Era una dintre cheștiile pe care, în opinia lui, un bărbat trebuia să știe să le facă, dacă nu voia să se facă de rîs în sat.

N-aveam niciun zor să intru în rîndul lumii, dar, cu toată părerea de rău pentru orătanie, nu puteam nici să-l dezamăgesc pe ăl bătrîn. Îi simțeam inima bătînd repede, o mîngîiam pe căpșor și urmam procedura standard: cu pantalonii și cu mînele un pic sumecate, ca să nu mă mînjesc, îi prindeam aripile sub talpa stîngă și îi întindeam gîtul. Acum urma o fracțiune de secundă grea. Am simțit-o adesea, chiar și cînd omoram păienjeni. Nu-mi place să omor păienjeni, decît dacă prezintă pericol, doar că uneori sînt nici prea aproape, nici prea departe de teritoriul meu, și atunci iau pur și simplu o pauză a rațiunii, las mîna să-și facă treaba și abia apoi redeschid robinetul gîndurilor. Ca să fiu sigur că e prea tîrziu.

Da, și înainte de a apuca să am vreun gînd, cu cel mai ascuțit dintre cuțite – bunicu-meu avea principiul lui: animalul să nu se pătimească – îi luam beregata, dintr-un du-te-vino scurt. Apoi, aveam o secundă pentru a mă depărta de locul crimei, dacă nu voiam să mă pătez, atît dura pînă cînd sîngele începea să sară spasmodic din carotida secționată. Iar corpul, care încă nu știa că a rămas fără centru de comandă, dădea să fugă și chiar reușea să străbată un metru sau doi pînă să cadă la pămînt. Picioarele și aripile mai mișcau încă o vreme. Capul însuși dădea din ciotul de gît ca dintr-o coadă, pînă cînd ciocul se încleșta în rigor mortis, iar pleoapele mari descopereau ochii laterali. O probă de inerție a vieții pe teritoriul morții, un spectacol imposibil de uitat.

Cînd m-am întors la Union, le-am spus în sfîrșit mușchetarilor despre ceea ce am de gînd să fac și ne-am îmbătat cu toții ca porcii. Inclusiv Ve, martora cu pistrui tăcuți a tuturor planurilor noastre. La

început, nu le-a prea venit să creadă, abia după ce am intrat în detalii s-au prins că nu glumesc cîtuși de puțin. Le-am promis lefuri de două ori mai mari decît aveau la *Glasul Schimbării*, le-am garantat că pot să scrie despre orice – aproape orice, le-am declarat solemn că nu mă deranjează ce șpăgi iau ei cîtă vreme nu scriu ode jechoase în ziar, ba chiar, aprins de entuziasm și megalomanie, am proclamat că ședințele de analiză post-tipar vor fi făcute zilnic, la cîrciumă, iar prezența va fi obligatorie.

I-am făcut pe toți șefi, fără să stau pe gînduri: Cristi urma să fie redactor-șef, Victoraș șef la departamentul sport, Cuerti șef la machetare, iar Venera secretar general de redacție. Le-am spus să-și găsească fiecare dintre ei oamenii cu care vor să lucreze și i-am mandatat să negocieze angajarea. Și, ca să vadă că sîntem firmă serioasă, le-am dat și cîte-o sută de mărci de persoană, cheltuieli de reprezentare, gîndindu-mă deja cu cît să-l suprataxeze pe Iordăchescu pentru gestul meu deosebit de mărinimos.

Nici nu-i de mirare că, după o surpriză ca asta, Victoraș s-a apucat să mănînce pahare. Obiceiul ăsta n-apucasem să i-l cunosc: cînd termina de băut, mușca din buza paharului ca dintr-o glazură, scuipînd cioburi și aruncînd apoi spărturile pe podea, spre disperarea Marilenei:

- Fir-ai al dracu cu mă-ta, n-oi rămîne tu fără dinți?

În replică, Victoraș rînjea și mai cerea un pahar.

Cuerti se îmbătase ca un inginer și mă tot înnebunea cu o chestie video de un mega sau doi și cu o imprimantă laser. I-am spus că, dacă nu mă lasă în pace cu pretențiile, o să fie concediat chiar înainte de prima zi de muncă și o să fie detașat în *Star Trek* să găsească acolo ce lasere și fazere pofteste. Venera, alături, își sufla nasul întruna și lua aspirină și piramidon cu vin fiert: era răcită. Abia așteptam să rămîn singur cu ea, ca să-mi mai împlinesc un vis misogin: prima partidă de sex cu o subordonată.

Viitorul redactor-șef, în schimb, era ceva mai îngândurat. Era prea deștept ca să nu aibă dubii.

- Bă Cristi, am schimbat placa, eu chiar vreau să fac ce îți spun. Nu știi dacă o să iasă treaba așa cum îmi propun, depinde mult și de voi. Dar mai bine ca în partea ailaltă n-are cum să nu fie.

- Știi care-i chestia? Mi-e frică să nu ne certăm. Era bine cum eram așa, prieteni.

- O să ne certăm, l-am asigurat. N-avem cum altfel. După aia, bem un vin și ne-mpăcăm.

- Ce-i drept, da, trebuie să te cerți cu prietenii. Cu dușmanii se ceartă toți proștii, mi-a zis el, ceva mai relaxat, după care m-a întrebat, vesel: Ei, și cam ce fel de ziar vrei să fac eu cu bețivii ăștia?

Victoraș mai mîncase un pahar și, de data asta, reușise să-și taie limba. Scuipea cu sînge spre Cuerti, care se strica de rîs, tîmpește.

- Cel mai bun ziar care a existat vreodată în orașul ăsta, i-am răspuns.

- Ei, atunci e bine. Nu de alta, dar la cel mai prost lucrăm deja.

Am plecat abia ținîndu-mă pe picioare, pe la 3 dimineța, după ce am plătit pentru vesela spartă aproape cît pe vinul băut. Cu greu mi-am recunoscut mașina în parcare – de fapt, nici n-am recunoscut-o eu, ci Ve. Mai condusesem băut, însă asta era prima dată cînd mi se părea greu să țin volanul în mînă. Ve era aproape la fel de beată – cînd a rămas singură cu mine, a început să cînte, îngînînd melodia de la radio:

- Zo-ho-mbie, zo-ho-mbie, hi-ie, hi-ie...

N-am mai avut răbdare să ajung sus. I-am ridicat fusta în scara blocului, proptind-o cu mîinile de peretele murdar și i-am dat ștrampii jos, astupîndu-i geamătul cu palma dreaptă, în timp ce cu cealaltă mînă căutam sînul stîng. După cîteva minute, am simțit-o icnind și contractîndu-se pe dinăuntru – am crezut că de plăcere – dar în secunda următoare am simțit ceva cald la mine în palmă: vomita. Nu știu de ce nu m-am oprit. Doar mi-am mutat sub fruntea ei mîna

murdară cu care, pînă atunci, îi închisese gura, ca să nu se înece. Ea a continuat să arunce pe jos vin și secreții biliare și cine știe ce resturi de zacuscă sau hamburger, eu am continuat s-o fut. În fața ochilor erau cutiile poștale ale blocului, negre și numerotate, de la 1 la 20. Mi le-am imaginat pline cu noul ziar și am ejaculat pe fusta Venerei, intenționat. Am lăsat-o fumînd, așezată în fund pe scară. I-am spus să stea liniștită: la cîți nenorociți trec prin zonă, o să fie ultima persoană bănuită de colocatari pentru băltoaca verzuie din fața ei.

În dimineața aia, nu m-am mai putut trezi. Degeaba a tras Luca de mine, cînd a văzut că venise prînzul și eu tot nu mă ridicam din pat. Simțeam că îmi mai crescuse un cap în cap – iar cel dinăuntru era mult mai mare decît cel de dinafară. Ligamentele păreau făcute din scoarță de copac, umerii mă dureau, ceafa la fel. Era clar, mă pricopsisem cu o gripă cît se poate de sănătoasă.

- Ferește-te de mine, Luca, sînt răcit ca un cîrnat, am zis și m-am băgat înapoi sub pătură.

- Și stai acasă?

De afară se auzea fornăiala sadică a vîntului dintre două ploi de toamnă. Nu era deloc tentant să încerc măcar să ies.

- Aha.

- Super! Vezi că o să sune dirigințele. Să răspunzi la telefon și, dacă e el, te prefaci că ești tata și îl asculți. Spui că n-ai putut să ajungi la ședință, că o să mă pedepsești, ce crezi tu că e mai bine.

- Aha, i-am răspuns și m-am culcat la loc.

De ce am visat-o pe Milena, habar n-am. Dar, prin te miri ce întîmplare, se făcea că Luca era cel răcit, iar eu primisem sarcina de a o lua pe juna blondă din fața blocului și de a o duce la liceu în condiții de siguranță. Ea s-a așezat în față, lîngă mine, și a început să-mi mulțumească pentru că am ajutat-o să scape cu fața curată de ședința cu părinții. Și, în timp ce eu așteptam la semafor, m-a luat în brațe,

exact cum o făcuse în realitate, atingându-mi sfîrcul cu podul palmei. Pe urmă, Milena m-a rugat să mergem să mi-o prezinte pe bunică-sa și uite-așa m-am pomenit, în vis, urcînd scările din blocul Venerei, trecînd pe lîngă pata de vomă, intrînd pe ușa din pal corfit, trecînd pe lîngă băbăciunea adormită și ajungînd în dormitor, unde n-aș mai putea spune cine s-a apucat să facă treaba murdară: Milena, Venera?

Cînd am auzit telefonul țîrînd, pe hol, m-am trezit aproape furios. Mi-aș fi dorit ca visul să continue și să se termine într-un fel frumos, în cel mai frumos fel cu putință. Eram flească de nădușeală, aveam o erecție usturătoare, de om bolnav, și nu mi-era deloc bine. Tușind, rîgînd și ținîndu-mă cu mîna de izmenele de pijama, căutînd ușa și telefonul, încă mai funcționeam fără să-mi dau seama că, lansat neautorizat de pe cosmodromuri subconștiente, capul se ducea tot mai departe de pui.

Sigur că, într-o zi normală, aș fi rîs cu poftă luînd la cunoștință toate neroziile pe care le făcuse nepoțelul meu Luca, mai ales că domnul diriginte le dădea o importanță istorică, povestindu-mi despre căderea unui mop în capul unei nevinovate femei de serviciu ca despre prăbușirea Constantinopolelor sau a Bastiliei. Da, se ținuse de cuvînt și sunase să-și dea în primire elevul, convins în sinea lui că numai așa va readuce oaia căzută în păcatul chiulului înapoi printre rumegătoarele cele mult silitoare.

Într-o zi normală, m-ar fi făcut să surîd ironic gîndul că, în decurs de 18 ore, fusesem tată de împrumut de două ori, pentru odrasle diferite – și asta în timp ce aveam o bănuială foarte serioasă că propria-mi fiică se bucură și profită cum știe mai bine de absența mea. Acum însă nu era deloc una dintre acele zile, fiindcă mă simțeam, plus-minus cîteva detalii, ca Omul de Tinichea uitat în ploaia toamnei. Așa că am aruncat amuzamentele într-un colț de memorie,

promițându-mi că mă voi apleca asupra lor atunci cînd voi avea dispoziția necesară. Am halit un pumn de medicamente, tot ce mi s-a părut că ar putea avea efect antigripal prin depozitul farmaceutic al familiei Diaconu, o cutie de carton învelit în mătase mov. Am luat aspirină, piramidon, biseptol, eritromicină, bașca niște extraveral care să-i mai taie din gheare pisicii nebune care mă zgîria pe dosul creierului. După care am dormit aproape toată ziua, în trei sau patru reprize, trezindu-mă din cînd în cînd, ca să îmi schimb tricoul learcă și să mai beau cîte un ceai fierbinte de măceșe. Iar noaptea m-am foit întruna și am visat că inventasem tot felul de remedii naturiste pentru răceală, cum ar fi că perna nu trebuie ținută sub cap, ci la subraț.

Dimineața următoare m-am trezit și mai înțepenit decît mă culcasem. Ce-i drept, nu mă mai dureau nici gîtul, nici capul, în schimb aveam niște crampe grozave și-o diaree soldățească. Am schimbat regimul: un pumn de saposan, ceai de mentă, pâine prăjită. Pe la amiază, am început să îmi revin și m-am dat jos din pat ca să sun la redacția *Glasului*. I-am explicat lui Cristi că sînt bolnav și că – nu cumva să-și facă griji – planul nostru rămîne în picioare. Doar ce închisesem atunci cînd s-a întors Paul. I-am ținut și lui companie vreo cîteva ceasuri, prilej numai bun ca să-i povestesc cum a sunat dirigintele lui Luca exact cînd nu erau ei acasă, cum mi-am permis să iau eu la cunoștință situația elevului și că totul e în regulă – exceptînd, desigur, cîteva mici nebunii pe care le face orice elev de clasa a noua. Pe urmă, am sunat-o pe nevastă-mea și, de plictiseală, am stat cu ea de vorbă aproape jumătate de ceas, spre disperarea cuplatei tanti Sanda, care se tot auzea ridicînd receptorul și punîndu-l cu dezamăgire înapoi în furcă. În fine, m-am retras în cameră, am găsit *Quo Vadis*-ul lui Sienkiewicz lîngă patul lui Luca și m-am apucat să citesc de unde rămăsese el, de pe la pagina 200. Iar cînd vecinul de pat s-a întors de la liceu, ajunsesem aproape de final și eram atît de plin de entuziasm protocreștin încît m-aș fi dus de urgență să beau o vodcă sau un coniac. Am renunțat rapid la idee, pentru că încă mă mai simțeam ca și cum aveam carnea prinsă de oase cu scoabe și cuie ruginite.

Luca s-a apucat să citească ceva pentru o lucrare de control, iar eu, ca să mă aflu în treabă, am început să-i pun întrebări tâmpite. Ca, de exemplu, cum îi mai merge cu fetele.

- Binișor, mi-a răspuns el. Cred că sînt cu cineva.

- Ești cu mine, da.

- Nu, nu, cred că m-am îmbîrligat cu cineva. Cu o fată, Cristina.

- Ei, nu zău? Păi, și cu Milena, gata?

- Milena... Cu Milena e complicat.

- V-ați despărțit?

- Cum să ne despărțim? Ți-am mai spus, n-am fost niciodată îmbîrligați.

- Ce dracului de cuvînt e și-asta, mă Luca? Cum adică n-ați fost niciodată îmbîrligați? În fiecare zi ia-o de acasă, du-o acasă... Eram sigur că vă iubiți.

- Cum să ne iubim? Nici măcar nu ne-am lins.

- Poate vă iubiți așa, fără...

- Păi eu știu, unchiule? Eu poate am iubit-o. Nu știu, poate o iubesc. Eu am făcut tot ce mi-a cerut. Ea, în schimb, nu vrea să dea nimic de la ea.

- Ce să dea de la ea?

- Ei, știi tu... Măcar să ne lingem.

Foarte urît mi-a sunat cuvîntul ăsta.

- Mi s-a părut că vă țineți de mîină.

- Da, ne țineam de mîină. Asta era pretenția ei, cred că vrea s-o vadă lumea că ne ținem de mîină. Cînd sîntem doar noi doi și nu ne vede nimeni, nu mai vrea să ne ținem de mîină. Unchiule, cred că mă lua de prost. Popicu așa zice.

- Și cine e Popicu?

- Un coleg. Mai vorbesc eu cu el. Da, și i-am spus să se hotărască odată, că nu mai am răbdare. Pierd prea mult timp așa. Și s-a enervat și mi-a zis că asta nu e dragoste, dacă eu o tot înnebunesc.

- Și atunci te-ai îmbîrligat cu Cristina.

- Da. Chiar am dus-o acasă, seara asta. Și e altfel, mă simt mult mai bine, în sfârșit primesc și eu ceva.

O vreme, ne-am văzut fiecare de cartea lui. Înainte să stingă lumina, Luca mi-a zis:

- Știi, Mihai, de fapt îmi cam pare rău, cred c-am făcut o prostie.

Era prima dată când îmi zicea pe nume. Mă simțea aproape, mi-am spus.

- Dar m-am tot gândit: dacă la cînșpe ani sînt copil cuminte și nu fac prostii, atunci cînd o să le fac, la treizeci?

Pe la treișcinci, aș fi vrut să-i zic.

Sau la cincizeci, aș putea să-i fi spus, cu mintea de acum.

Din nou n-am putut să dorm. Aveam un creier sătul de odihnă într-un corp cariat, moleșit de somn și înțepenit de răceală. Deschideam ochii în toiul nopții și mi se părea, într-o rază de bec public pătrunsă prin filtrul de benzi de aluminiu, că nedefinita claie de păr blondiu care se odihnea în patul de vizavi e a Milenei. La un moment dat, am fost atât de convins că e ea, încît mi-a venit să mă dau jos și s-o iau în brațe. Cînd mi-am mișcat primul mușchi, un sloi de luciditate mi-a înghețat gîndurile: de ce s-o iau în brațe? Nu sînt responsabil pentru visele mele, mi-am spus și m-am întors cu fața la perete. Am încercat să mă gîndesc la nevastă-mea, dar mi-a fost pur și simplu peste puteri. Am încercat să-mi reconstruiesc în cap dormitorul de București, nădăjduind că, odată ce va fi gata decorul, va apărea și ea acolo. Am pus în fața ochilor pereții cu tapet vechi, am pus patul unu-optzeci pe unu-patruzeci cu două noptiere, am pus comoda și oglinda și combina audio cu pick-up, am agățat în cui tabloul cu crizanteme... Aurora a refuzat să apară.

Am luat-o rațional, am încercat să reiau în cap ultima noastră noapte de dragoste, felul în care atîrnase pentru o vreme pe firul subțire dintre o femeie ușoară și mama copilului meu, dintre fata derutată pe care o cunoscusem acum cînspe ani și gospodina rutinată care devenise, cu timpul. Nu mergea nici așa, am trecut la Venera. Nici nu prea aveam alternative, restul prezențelor feminine erau inconstante și prăfuite în memorie. Venera, deci, Venera. Avem pistrui, avem niște fîțe grozave, parcă sînt pe Sputnik și nu sînt afectate de gravitație, avem acea gură miraculoasă în mușenia ei, avem o băltoacă de vomă verde în scara blocului. Un rahat, domnul meu, așa n-ajungem niciunde.

M-am întins pe spate, am pus mîinile pe piept, în poziția mortului în tron și mi-am propus să stau nemișcat cît mai mult timp. Asta era o tehnică pe care o aplicam cînd eram mic și nu puteam să

adorm. Uneori, după un sfert de ceas sau mai bine, simțeam că mă depărtez de propriul corp, exact ca în filme. Am încercat să număr și să nu mă mai gândesc la nimic. Pe la 800, am simțit un început de erecție, dar nu m-am oprit din numărat. Prin fața ochilor îmi treceau hecatombe romane, pe urmă eu am devenit unul dintre cei ce se îndreptau către lei flămânzi și l-am văzut pe Nero, stînd în mijlocul Coliseumului. Lîngă el, Milena, plîngînd. Brusc, m-am înălțat din mijlocul creștinilor și am început să zbor, trăgînd de o manșă nevăzută, pînă cînd am ajuns în fața împăratului și am declamat, plin de patos, că o să-l fut în gură la prima pagină în regim de publicitate, dacă îndrăznește să se atingă vreodată de fata asta. Și pe urmă au dispărut și Nero, și lei, și creștinii și a rămas doar Milena, incredibil de vie, cu ochii albaștri și nu prea, umbriți de gene dese și de sprîncene un pic zburlite, cu buzele groase și dinții albi, poate un pic mai mari decît ar cere-o standardele perfecțiunii, învelită într-o bucată de pînză subțire, prin care i se vedeau sîinii rotunzi și labiile lipsite de păr, ca de copil mic, la care mă uitam fascinat, tot ca un copil mic. „Să nu afle tata”, mi-a șoptit ea, „el știe istorie. Și nici dirigintele. Iar eu promit că n-am să te dau de gol.” Și mi-a pus mîna pe penis – brusc, se făcea că și eu sînt îmbrăcat la fel de sumar –, începînd să miște degetele ușor pe marginea glandului. Am ejaculat instantaneu.

N-am mai putut suporta să stau în pat. Peste toate durerile și amorțelile, acum aveam și abdomenul murdar, simțeam umezeala scurgîndu-se înspre părul pubian. M-am dus direct în baie și mi-am făcut un duș. Din fericire, era trecut de cinci dimineța și apa începuse să curgă, gîlgîind și horcăind pe țevă. M-am îmbrăcat pe semi-întuneric în ce mi-a fost mai la îndemîină și am ieșit în curte. Am stat un pic, rezemat de ulucile gardului, privind cele două-trei ferestre luminate în blocurile din apropiere și căuțînd, prin dosul perdelelor, siluetele oamenilor care se îmbracă, pun de cafea și fac ce mai au de făcut. O coajă de lună se vedea vag într-un colț de cer senin, păzită

discret de luceafărul de ziuă. Nu mi-a mai ajuns curtea, am ieșit pe stradă. Un miros de fum se lăsase dinspre vreuna dintre casele din vecini, transpunându-mă, pentru o clipă, în vacanțele de iarnă ale copilăriei. Am început să merg. Am apăsat pe un buton și am luminat cadranul ceasului: 5:43, scris cu cifre pătrătoase, din cristal lichid. Mereu m-a fascinat starea asta de agregare a materiei, cristalul lichid – cum să fii dur precum cristalul și, totodată, lichid? Nimic mai potrivit pentru a măsura cinismul antinewtonian, riguros și fluid al timpului, mi-am spus. Niște câini mă lătrau fără convingere, din spatele unor garduri gri. Într-un ciot de gând eretic, m-am comparat cu Iisus înviat din morți, era a treia dimineață de când nu mai simțisem că trăiesc, și în momentul următor mi-am făcut cruce și am spus „Doamne, iartă-mă”. Nu, nu sînt eu ca Acela, am rectificat, eu n-am nicio Golgotă de urcat. Sau poate am? Nu, aș simți-o. Poate am de coborît una. Chiar așa: nu cumva numai El a avut privilegiul de a urca Golgota, în timp ce noi, ceilalți, carne lipsită de duh, trebuie să facem cale-ntoarsă pe Via Dolorosa, s-o luăm dinspre măreția sacrificiului spre nimicul cetății? Doamne, iartă-mă încă o dată.

Întunericul ăsta rece și liniștit era, pentru mine, un privilegiu extrem de rar, era un timp al gărilor sinistre și al autogărilor cu o inexplicabil de plăcută aromă de motorină, pentru că numai mersul trenurilor personale și al ratelor cu faruri rotunde și galbene mă făcuse să mă trezesc la asemenea ore. Chestie care, oricum, nu mi se mai întîmplase în ultimii 15 ani – nu după ce mă însurasem. Viața mă ferise atît de bine de întîlnirea crepusculară cu zorii, încît nici nu-mi dădeam seama cînd ajunsese să-mi fie dor de temutele nopți-în-cap.

Mi-am amintit un episod fără trecut și fără viitor, un gorgan de amintire în pusele uitării, o asemenea dimineață petrecută cînd aveam vreo 8 sau 9 ani. Sînt la țară, băgat sub plapumă pînă la vîrfurile nasului. În odaie lumina e stinsă, dar cea din sală e aprinsă, iar ferestrele uși

și perdeluțele lor albe lasă să intre înăuntru numai atâtea raze cît să-i permită bunică-mii să se pieptene și să-și strîngă părul în coc. Am auzit deja țîrîind ceasul de culoarea alamei, Slava, și știu ce necaz are să urmeze: o să trebuiască să mă trezesc și să iau autobuzul către oraș – e patru și jumătate, luni dimineață, și singura zi liberă a săptămînii s-a epuizat pe maidane prăfuite și pe dealuri înciulinate. Fiecare secundă pe care o mai petrec în culcuș e jumătate binecuvîntare și jumătate blestem, în minunăția ei de a nu fi următoarea, care s-ar putea să nu fie la fel de călduroasă. Bunică-mea are însă grijă să mă trezească blînd și să mă momască viclean cu o strachină de lapte cu pîine și cu mult zahăr, iar eu nu pot rezista. Nici nu știu cînd ajung zgribulit, cu un fes cu moț în cap, la poartă, sub nucul mare, care-și pierde frunzele foșnind. Cîinii, după ce s-au convins că nu sîntem acolo ca să-i legăm, punînd capăt programului de hoinăreală nocturnă, singurul permis, se gudură pe lîngă noi: nici ei nu-s învățați să aibă companie prietenoasă la asemenea ore. În final, plopii de pe drum încep să se lumineze și se aude huiduma de autobuz. Mă cocoțez voinic pe scara înaltă, printre strungari și sculeri-matrișeri și turnători și fochiști și zidari și fierar-betoniști și mai știu eu ce alți oameni ai muncii inexplicabil de veseli, cu șepci în cap și sacoșe de pînză în mîină, care fac glume mitocănești în timp ce eu privesc fascinat becuțele verzi de pe bord și felul în care șoferul învîrte cu două mîini volanul mare cît roata mea de Pegas sau mestecă în cutia de viteze cu gestul cu care ar fi îndepărtat un maidanez – doar că zgomotul obținut e un cîrîit, nu un lătrat. Mă dau jos într-o stație, lîngă scheletul unui viitor rînd de blocuri și o iau pe jos spre casă. Mai am timp să mă tolănesc o oră pe recamier, îmbrăcat în uniformă și cu ghetele în picioare – ca să fiu sigur că mă voi trezi doar atunci cînd toate minutele se somn vor fi fost conștiincios consumate.

Am mers pe același drum de acum aproape 30 de ani, dar în sens invers: dinspre casă spre marele bulevard. Am călcat aceleași

pietre mari, albastrii, printre aceleași ziduri stinghere, în dosul cărora oamenii buni și oamenii răi visau aceleași vise de dimineață, cele care dau gustul somnului. Am trecut pe lângă un șir de case vechi, cu demisol, așezate chiar la stradă. Picioarele mele călcau la câțiva centimetri de ferestre și, la un moment dat, am avut o senzație înfrigorantă: într-una dintre aceste camere se aprinsese lumina și, printre faldurile draperiei, am putut să văd înăuntru un bătrîn îmbrăcat în pijama, stînd la o măsută și citind dintr-o carte. Nu știu ce s-a scurtcircuitat în capul meu – poate din cauză că sîntem învățați să tragem cu ochiul în casele altora doar de jos în sus și nu invers, sau poate pentru că numai cavourile au această construcție de dormitor subpămîntean – oricum mi s-a părut că trec pe deasupra mormîntului bătrînului și, dintr-o spaimă instinctivă, aproape că am sărit în lateral.

Parcă înebunisem, parcă eram luat de iele. Unde și cînd se crăpase dolomita colțuroasă și rece din care eram făcut?

M-am însurat pe vremea cînd îți făceai o familie înainte să știi dacă iubești sau nu, era prea seducătoare acea cochilie în doi în mijlocul căreia te puteai retrage și ascunde de stihiiile vremurilor. În 1980 era interzis să te gîndești la o viață doar pentru tine – nu că singurătatea ar fi fost, vreodată, o variantă îmbietoare de destin. Orice formă de independență, inclusiv burlăcia, era periculoasă – atunci nu știam că fusesem spălat pe creieri și de-asta m-am însurat cu prima femeie cu care am avut ce vorbi mai mult de o primăvară. Așa a fost: în martie am cunoscut-o pe Aurora, la un chef în căminele Politehnicii, în iunie, neștiind ce să-i mai zic, fiindcă era o maramureșeancă marcată de tradiții și de spaime, am cerut-o de nevastă. Abia după ce a spus da m-am îndrăgostit cu adevărat, o iubeam pe ea și eram mîndru de viața pe care urma s-o am. Pînă în septembrie, cînd am avut nunta, m-am purtat ca un amoretz din filme, făcîndu-i cîte o mică surpriză în fiecare zi, hrănindu-mă cu bucuria și cu zîmbetul ei ca dintr-un izvor de apă vie. În sinea mea, știam că nu avusese timp să se gîndească înainte de a mă alege și voiam să îi arăt

că e norocoasă și că nu a greșit. În primăvara următoare era deja însărcinată și în decembrie s-a născut Andra. Nici n-am apucat să mă bucur – cel puțin așa îmi place să cred, poate că de fapt nu aveam de ce să mă bucur – eram student în anul doi și eram în sesiune. Și ce-a urmat? Diploma de inginer și anii petrecuți printre motoare cu reacție – cu mîndria stupidă de a lucra, vezi Doamne, cu motoare Rolls Royce (mă lăudam cu asta de fiecare dată cînd ne strîngeam cîțiva prieteni și vedeam genericul de la Dinastia, pe sîrbi, de parcă noi, la Turbomecanica, construiserăm limuzinele din film) – și printre machete de Rombac 1-11, concediile petrecute cînd la Mamaia, cînd la Eforie, iernile din căsuța socrilor de pe valea Izei, unde, de altfel, m-a și prins Revoluția, tăind și tranșînd un porc mare și negru, cu revolta ipocrită de a nu mă afla la București, în mijlocul mulțimii, deși în sinea mea eram foarte mulțumit de felul lipsit de riscuri personale în care se rezolvase problema demiseculară a comunismului, pe urmă plecarea înțeleaptă de la Turbomecanica, la puțină vreme înainte de primele disponibilizări și perioada destul de frumoasă a primului an în presă, în care încă mai credeam în lucruri mari, precum dreptatea sau adevărul... Și viața mea, jumătate din viața mea, unde se dusesese, pe apa cărei Sîmbete, către ce blajini ciudați, către ce demisoluri înspăimîntător de linștite?

Am ajuns la strada principală. În stația de tramvai erau deja cîțiva oameni. Mi-am cumpărat un bilet de la o vînzătoare întofloșată cu un fular bărbătesc, maroniu, legat pînă sub nas. Am așteptat aproape un sfert de oră pe unul dintre peroane, pînă cînd m-am plictisit și, văzînd că se apropie un tramvai din partea cealaltă, am traversat în pas alergător și m-am suit în el. M-am așezat pe un scaun și mi-am lipit capul de geamul rece, lăsînd vibrațiile șinelor să-mi maseze sacadat fruntea și tîmplele. Cu fiecare stație, privind în gol către locul din fața mea, simțeam că mă micșorez tot mai tare, că mă dizolv în altarul meu cu roți de oțel ca o tabletă de calciu efervescent

într-un pahar cu apă, că mă pierd într-un cosmos de jucărie, copil bătrîn și păros într-un univers de jucărie fărîmată. Era clar că aveam o problemă, nu știam exact care anume, dar simțeam că voi vrea s-o rezolv înainte de a afla răspunsul.

Șarpele cu două vagoane a vrut să-și înghită coada în dreptul unei uzine mari și prospere și am rămas singur. Eu și cu vatmanița, care, ieșind să-și semneze foaia de traseu, m-a privit ca pe unul dintre acei sărmani care fentează frigul ore în șir cu un simplu bilet de autobuz. Mă simțeam ca și cum, în dimineața aceea, Dumnezeu scosese cheia din broască și știam că trebuie să mă grăbesc să trag cu ochiul în camera Lui înainte ca soarele să se urce prea sus pe cer și să aducă toate lucrurile la măruntul lor vizibil. Ca un amant beat în căutarea orgasmului, mă temeam că orice schimbare de cadență putea strica totul, dar nici n-aveam vreo garanție că, păstrînd ritmul, voi primi mai mult decît năluca prevestitoare de revelații.

M-am îndreptat birocratic, jurnalistic și ingineresc, către sertarul cu probleme tipizate: nevastă, serviciu, bani, cele trei dosare încîlcite, cu foi zburătăcind dintr-unul într-altul, din care puteam scoate mereu cîte o știre despre necazurile mele. De data asta, n-a mers. N-am avut chef să le deschid, mi-era foarte lehamite de ele. Făcusem acest exercițiu de trage-împinge logic de atîtea ori, încît mă enerva în avans gîndul că, la capătul cercetărilor, nu făceam decît să rafinez tehnicile de a mă minți singur.

Ce-aș fi găsit acolo: în primul rînd, pijamaua Aurorei. Pijamaua aia nenorocită, mereu curată, mereu mirosînd a ceva frumos, în care obișnuiam să-mi bag nasul în fiecare noapte și din pricina căreia nicio supărare nu putea să țină pînă a doua zi. Pijamaua aia albă, cu floricele siclam și turcoaz, mă domolea mai mult decît o rochie de mireasă, o făcea să pară atît de pură și de neajutorată încît îmi era peste putere să țin minte toți nervii pe care mi-i provoca. Oricît de bine știam că n-ar trebui să las lucrurile nerezolvate, pus în fața acelei nemernice de pijama simțeam mereu că sînt bărbat și că ea e doar o femeie și, ca orice femeie, e pe jumătate copil, și că eu sînt dator să înțeleg, să rabd, să accept, să iert, să înghit, să trec peste orice,

să nu mă cobor la mintea ei, să merg înainte. După cîte-o ceartă, stăteam ore întregi în bucătărie, singur, gîndindu-mă cum am ajuns în situația asta. Cum am fost în stare să las lucrurile să ajungă atît de departe de ceea ce îmi dorisem – îmi dorisem o femeie care să mă trezească sugîndu-mi pula și mă alesesem cu cea mai bună înfigătoare de sticle în curul puilor. Probabil că nu mi-ar fi fost atît de greu să schimb lucrurile, cel puțin la început, vreun an de zile, părăse atît de dornică să învețe să mă facă fericit. Imediat după aia se născuse Andra și, chiar dacă n-aș zice că asta pusese lucrurile pe butuci, ceva tot se întîmplase atunci cu ea – începuse să se cunoască mai bine, avea mai puțin chef de joacă și mai multă poftă egoistă. Era normal? Așa mi-am zis: e normal. Puteam să-i spun: „femeie, nu așa ne-a fost vorba” și poate că mi-ar fi fost mai bine. Dar mă deruta nemernicia de pijama.

Aș mai fi găsit-o pe fie-mea și capacitatea ei de a-mi demonstra că pot să nu am dreptate. Obişnuiam să mă consider unul dintre acei oameni care au dreptate chiar și atunci cînd nu le convine să aibă. Nu era o chestie care să mă facă mîndru, era pur și simplu o realitate și nici măcar nu greu de obținut: trebuia doar să mă gîndesc de două ori la lucruri, să le răsucesc pe toate fețele, să nu mă las derutat de aparențe, să mă pun și în pielea celuiilalt. Prognoze bazate pe reguli și statistici, dar care treceau, în ochii celor neatenți, drept intuiție. Un fel de înțelepciune mecanizată, pe care o învățasem de la tata.

Numai cu Andra nu avusesem dreptate, luasem în numele ei cîteva decizii care ar fi trebuit să fie bune, toate premisele duceau la asta, și de fiecare dată o dădusem rău de tot în bară. Încercasem să fiu aspru cu ea, eșuasem. Am încercat să fiu blînd cu ea, am greșit din nou. Încercasem să mă implic prea mult, devenise dependentă. Mi-am dat seama că nici așa nu e bine și mi-am propus să nu mă implic: au apucat-o rebeliunea și teribilismul. Știam că trebuie să existe o cale de mijloc, dar mi-era imposibil s-o pot afla. Și pînă la urmă mă dădusem bătut, mă feream să-i mai dau sfaturi, mă mulțumeam cu statutul de sponsor și de protector, la nevoie, și încercam să-mi scap mintea de

mizeria geloziiilor paterne și să mă obișnuiesc cu gândul că nu va mai trece prea multă vreme și o voi vedea venind acasă cu cine știe ce individ gata să se apropie de ea în feluri de neînchipuit și de neacceptat de pielea ei, pe care, cu paispe ani în urmă, o spălam cu ceai de muștel.

Aș fi găsit acolo sentimentul ciudat pe care îl dezvoltasem pentru meseria mea, un amestec de satisfacție și scîrbă, ca după o ședere într-o latrină murdară. Intrasem în presă plin de gânduri mari, îmi imaginasem că voi schimba lumea, apoi că voi reuși să schimb măcar o părticică din ea, pentru a constata, după numai doi ani, că lumea mă schimbase pe mine. Nu putusem rezista tentației banilor ușori, nu cunoscusem pe nimeni atît de puternic încît s-o facă. Toți, absolut toți, erau mînjiți. Nu erau toți ziariștii mercenari, gata să facă orice pentru un ban în plus, nu. Situația era foarte nuanțată, existau multe trepte: erau cei fără niciun fel de morală, șantajiştii de profesie, conștienți că poți cîștiga mult mai bine din ce nu scrii decît din ce scrii. Urmau cei cu morală flexibilă, foarte periculoși, capabili să creadă cu tărie în adevărul celui care plătea cel mai bine. Veneau apoi naivii colerici, iacobinii, cei care își luaseră o bucată de adevăr din piața publică și credeau în ea cu atîta orbire încît nu-și mai puteau da seama că regele e gol. Pe-ăștia nu era nevoie să-i cumperi, îi puteai avea gratis, dacă știai cum să le gîdili orgoliul. Urmau idealiştii, în general cei talentați, care reușeau să se vîndă discret și să scrie pentru bani ceea ce oricum ar fi scris gratis. Iar eu, pe-acolo printre ei, cîte puțin sau cîte o vreme în fiecare dintre categorii, savurînd fiecare eșec al conștiinței ca pe un succes profesional – sau invers –, constataam că nu mai umblam de mult după adevăr sau după dreptate. Începuse să-mi placă mult prea tare joaca de-a manipularea; felul în care puteai lega și biciui mințile a milioane de oameni cu un singur cuvînt bine ales n-avea cum să nu te seducă, chiar dacă știai cît se poate de clar că nu e bine ce faci – era o emoție mult prea frumoasă ca să te poți lupta cu ea.

Mi-am lăsat iar tîmpla să vibreze în ritmul rece al geamurilor și nu m-am mai gîndit la nimic. Citisem undeva că o idee mare n-are loc decît într-un cap fără gînduri. Pînă am ajuns în stația mea și am decis să mă dau jos, singura idee care îmi venise era că trebuie să mă îmbăt cît mai rapid și mai temeinic. Se vede treaba că nu scuturasem îndeajuns de bine gunoaiile din minte.

A trebuit să mă întorc pînă în fața casei, să-mi iau mașina. N-am mai intrat, n-aveam chef să dau ochii cu rudele mele și eventual să le explic că n-am obiceiul de a pleca în toiul nopții la plimbare. Am plecat ușor și abia după ce am făcut douăzeci de metri m-am oprit ca să las motorul să se încălzească și să șterg cu mîneca geamurile aburite. Deja știam cîteva magazine non-stop. M-am oprit la cel mai apropiat dintre ele și, neputînd să mă hotărăsc, mi-am luat vreo cinci sticle de tărie, vodcă, rom, lichior de afîne, plus una de vin de Cotnari, pe care oricum n-aveam cu ce s-o desfăc, dar am zis că nu mai contează asemenea detalii, cîteva sticle de bere, Cola, Fanta – ai fi jurat că fac provizii pentru o mare paranghelie. M-am dus, în schimb, la redacție, la ce urma să devină o redacție. Am constatat cu dezamăgire că era foarte frig și că trebuia să cumpăr cît de curînd niște radiatoare electrice – clădirea veche nu avea încălzire centrală, iar sobele fuseseră demolate de vreunul dintre chiriașii anteriori. M-am așezat pe un scaun, mi-am pus picioarele pe altul și am deschis sticla de afinată, mi se părea cea mai bună alegere pentru un asemenea mic dejun.

Nu m-am lăcomit. În primul ceas, am băut cam un sfert de sticlă, pînă cînd am simțit că nu mai pot de frig. Pe dosul palmelor mă ustura pielea, umerii se apropiaseră de urechi, mă zgribulisem pînă începuseră să mă doară omoplații, de parcă ar fi dat să-mi crească aripi. N-aveam chef să mai zac încă trei zile la pat, așa că am ieșit și m-am dus la un magazin cu 1001 de articole. Spre norocul meu,

centrul oraşului era pe-atunci plin de magazine de tot felul, era imposibil să cauți ceva, de la săpuniere de plastic cu muchii aspre pînă la peștişori de acvariu, de la ciuturi din tablă galvanizată pînă la gecii cu puf de pinguin, şi să nu găseşti pe o rază de jumătate de kilometru. Mi-am cumpărat nu unul, ci două radiatoare mici, de tablă. Plus cîteva ziare, de la chioşcul de vizavi.

Ziua începuse să prindă cheag, era trecut de nouă şi părea că sînt într-o cu totul altă lume decît cea pe care o cunoscusem cu cîteva ore în urmă. M-am întors, am băgat un radiator în priză şi m-am chircit lîngă el, cu un ochi la cilindrii de jar electric, care se aprindeau şi se stingeau după pofta unui termostat clămpănitor, şi cu celălalt la principalele ştiri ale zilei: ceva cu nebuniile lui Vadim Tudor, ceva cu imunitatea lui Dinu Patriciu, ceva cu scumpirea benzinei, ceva cu starea de sănătate a lui Corneliu Coposu. N-am mai găsit editorialul lui Cristi în *Glasul Schimbării*, în colţul lui de pagină scria redactorul-şef, Stan Stamate, iar articolul se intitula „Atacul de la Pearl Harbour al ploşniţei de grîu”. Stamate se pătimea, netulburat de inspiraţie, să facă o paralelă între evenimentele din 1941 şi tragedia recent petrecută de la o asociaţie agricolă comunală, care se pricopsise cu cîte cincisase ploşniţe pe spicul de grîu. Dumnezeuule, ce imbecil, mi-am spus.

Pe la 10 m-am aşezat din nou pe cele două scaune, cu sticla aproape goală lîngă mine, şi am adormit fericit ca un copil. Începeam să am tot mai puţine gînduri, ceea ce era minunat.

M-am trezit speriat şi nedumerit, nu ştiam unde sînt şi ce naiba se aude: era Cristi, lovind cu picioarele în uşa de la intrare, gesticulînd şi urlînd la mine. M-am ridicat şi i-am deschis.

- Eram sigur că te găsesc aici, mi-a zis, uitîndu-se curios în jur.
- De unde ştii? Nu ţi-am arătat niciodată.
- Ei, rahat, era şi greu. Nasul meu de mare ziarist. Hehe. Am fost ieri pe la primar să văd dacă nu cumva suta mea de mărci e pe la el prin buzunar. Şi, după ce am găsit-o, am mai stat noi de vorbă şi,

dintr-una-ntr-alta, i-am spus că e belea, frate, că o să se înființeze un ziar nou și că o să măture pe jos cu pedeseriștii. El mi-a zis că știe și că-l doare în cur de pedeseriști și mi-a zis și că ți-a dat spațiu de la fondul locativ. Ia te uită, ce de băutură avem aici... Mă, tu ai petrecut pe-aici cu vreo fufă și ne-ai mințit că ești bolnav. Calculatoare, tiii... Ce frumos, zău! Bani aruncați pe geam. Dacă ai ști tu prin ce mizerii de redacții sînt învățați ăștia să lucreze, n-ai mai cheltui atîta.

- Lasă, Cristi, că nu dau de la mine. Patronul nostru e un escroc cumsecade. Servește-te, simte-te ca acasă, am adăugat ironic, pentru că editorialistul deja desfăcuse capsă sticlei de vodcă cu muchia brichetei și se apucase să bea.

- Nu vreau să mă simt ca acasă, că nu-mi place acasă. E frumos la tine aici. Pot să-mi aleg un birou? De fapt, dă-l în pula mea de birou, îmi aleg ultimul. Și-așa nu știu să scriu la căcaturile astea cu butoane și nici nu am de gînd să învăț, e mult mai mișto să ții pixul în mîină. Te simți mai om. Fii atent, trebuie să ne mișcăm repede. Eu am plecat deja de la Vulpescu, m-am certat ieri cu el, i-am transmis c-o fut pe mă-sa și mi-am dat demisia. Așa că n-am timp de pierdut. Serios, trebuie să ne mișcăm foarte repede. Coposu nu mai are mult de trăit, maxim o săptămîină. Ar fi minunat dacă am putea ieși pe piață cu un număr cînd o mierlește. Ceva cu mult negru, un tiraj enorm. Scrumiere să aduci, altfel o să-ți fac mizerie. Urmărește-mă, da? Vrei ziar de opoziție, da? E cel mai bun moment să îl lansezi, cînd moare liderul opoziției. O să fie jale mare, compasiune publică, toate căcaturile. Ieșim cu un număr de patru pagini măcar, doar pe negru, să fie ieftin. Tragem 100.000 de bucăți și le împărțim gratis și anunțăm pe prima pagină că în curînd vom apărea în fiecare zi. Pricepi? Tragem 100.000. Vezi cîți bani poți să faci rost de la sponsorul ăla al tău. Ne descurcăm să-l tipărim cu maxim 100 de lei pe bucată, la tirajul ăsta. Deci ai avea nevoie de vreo zece milioane. Nu poți să faci rost de atît, n-are nimic. Tragem 50.000. Sau măcar 10.000 și scriem pe prima pagină că am tras 50.000. Important e să fie multe, să pară multe și să fie gratis. Nimeni n-a dat pînă acum vreun ziar gratis pe-aici, e mare lucru ăsta. M-am gîndit mult la treaba asta. Am zis că

poate n-ar fi bine să-i punem în gardă pe milogii ăia de la *Glasul*, că încep să facă ziarul mai bun de frica noastră și ne-am da singuri cu tesla în coaie. Dar nu, n-au cum. Îi cunosc prea bine. Ția nu-s învățați cu concurența. Dacă se sperie, o să facă ce știu ei mai bine: o să scrie ceva de rău de noi. Că amenințăm ordinea în stat, că sîntem golani, treburi de-astea. Reclamă gratuită, frate, ascultă-mă. O să caute lumea să cumpere ziarul înainte să apărem pe piață. Totul e să nu moară bătrînul prea repede. S-o mai ducă măcar două-trei zile, să apucăm să strîngem cîteva poze cu el, cîteva poze cu ăla pe care-l trimite după Kent, Constantinescu, textele le facem imediat, băgăm cu pușcăria, cu țărăniștii, cu pula mea, găsim noi repede. Ce e azi, vineri? Eu zic că luni deja poate să moară liniștit. Îl vezi în fața ochilor? La prima, o poză mare și un text pe negru, mă ocup eu dinainte, îi fac necrologul în avans. După aia îl chemăm pe Cuerti într-o seară și-l machetează pe tot. Și, cum a crăpat bătrînul fosiloi, cum i-am pus data pe prima pagină, am dat cu el pe calc și l-am tipărit. Vodca asta e sănătate curată, cît mai e sticla? Imprimantă ai? N-ai. Nu e problemă, cumperi. Mi-a zis Cuerti că a văzut la reducere, 800 de parai să zic, parcă era și în *Glasul* o reclamă. Minolta, da. Trebuie să te ocupi azi.

Eram amețit, îmi era greu să îi urmăresc raționamentul și mi-ar fi fost și mai greu să îl contrazic. Oricum, îmi plăcea să-l văd agitat și implicat, iar ceea ce îmi ajungea la urechi suna destul de bine.

- Păi o să-l sun acum pe ăsta al meu, i-am răspuns, să văd de cît marafet pot să-l jumol repede. Dacă mă cheamă la București, mergi cu mine?

- Ei, se pune problema? Ce, ți se pare că am vreo treabă?

- Bă, Cristi, i-am zis după vreun minut de liniște, noi n-avem nume pentru ziar. La asta te-ai gîndit?

- Ne gîndim acuma. Aia e problema, numele de ziar? Dar hai dracului de aici, că nu pot să funcționez în cadrul redacției. Hai la studente.

Studentele, am înțeles eu pe drum, erau de găsit destul de aproape, peste stradă de Universitate, în Cafeneaua Liliana. O cârciumă nu prea mare și ocupată doar pe jumătate la ora aceea, însă plină de fum și de scandal ca bucătăria mea de-acasă, când uita nevastă-mea mîncarea de cartofi în cuptor. Genul ăsta de atmosferă părea foarte pe gusturile editorialistului demisionar. Nu m-am mirat să constat că și aici era cunoscut.

- Domnu' ziarist, ce onoare, i-a spus, jumătate zeflemitor, jumătate serios, o femeie la vreo 40 de ani, cu părul vopsit într-un roșu cam strident, ștergînd cu o cârpă umedă masa la care ne așezaserăm.

- Oh, doamna Lili, onoarea e de partea mea, a replicat ceremonios Cristi. Unde aș mai fi băut eu o cafea așa de proastă și scumpă dacă n-ai fi fost dumneata pe lume?

- Al dracului mai ești, mă băiatule. Cine te-o suporta așa?

- Lasă, doamna Lili, nu mai pune la suflet. Trebuie să jecmănească cineva și studenții ăștia, nu-i așa, Mihai?

- Trebuie, da, am zis eu, ca și cum părerea mea conta cu adevărat.

- Hai, Lili, adu două cola și două cafele de-ălea de căcat. Și dacă iar au mai mult de trei sferturi zaț, să nu mă mai suni să te scap de amendă cînd vine sanepidul peste tine.

Lili a plecat și eu m-am pomenit recitînd un catren.

- *După ce mănînci la birt*

cîrciumarul dă cu spirt

și dezinfectează blidul

să nu-l prindă sanepidul...

- Da, o știi pe-asta. O compuseseră ăia de la România Mare pentru cineva.

- Pentru Teodorescu¹.

- Da, un bou.

¹ Bogdan Teodorescu, redactor-șef al revistei Tinerama.

- Ce-ai, mă, Cristi, e chiar deștept ăla. Îl și știu destul de bine.
- O fi, am zis eu că nu e?

De la o masă de lângă mine se auzeau frînturi de conversație, se vorbea despre o mare grevă studentăască, programată pentru începutul săptămînii viitoare. Vreo trei băieți și două fete, erau probabil în primii ani, păreau copii. Fetele erau îmbrăcate în haine noi și ieftine, niște helănci cu gît înalt, foarte asemănătoare, o modă care mie nu-mi prea plăcea, și, auzindu-le cum deplîngeau starea financiară a națiunii, m-a cuprins un fel de milă, mi le imaginam cheltuindu-și pe toate puținii bani pe care li-i trimiteau părinții, muncitori în orașele mici și sărace de la Dunăre, investind cu stîngăcie în imaginea lor publică de domnișoare, cu speranța că, într-o bună zi, se va îndrăgosti de ele un băiat bogat, un fiu de doctor sau chiar de profesor universitar și le va duce din camera de cămin într-un apartament cu trei camere decomandate, cu gresie și lambriuri de brad pe holul de la intrare... Una dintre fete era chiar drăguță, avea trăsături delicate și niște ochi umbroși, cu gene lungi și sprîncene dese. Încercam să-mi dau seama cum și-o fi închipuind ea, în căpșorul ăla al ei, viitorul. Fiindcă, prin anii ăia, viitorul era un substantiv fără acoperire: nimeni nu știa ce o să se mai întîmple. Ce-i drept, nici nu era important ce o să se mai întîmple, anul 2000 avea să aducă sfîrșitul lumii.

Instinctual, după ce m-am uitat la cum arătau cei din jurul meu, m-am uitat și la mine. Pentru prima dată în viața mea, mi-am dat seama că mă îmbrăcam inexplicabil de bătrînicos. Cu pantalonii mei de stofă groasă, pantofi anosti, cămașă și puloverul cu anchior, trebuie că arătam ca un profesor de limbi moarte. Cristi, în schimb, era la fel de bine pus la punct ca de obicei. Cu blugi noi, albastru aproape indigo, și o jachetă gri tricotată, cu fermoarul deschis într-un mic rever, cît să se vadă un tricou bleu cu imprimeu. Neras, dar tuns impecabil, cu perciuni perfecți și părul un pic ridicat, rebel. L-am

invidiat necondiționat – îmi permiteam să-l simt superior cîtă vreme eu eram, totuși, șeful – și am înțeles de ce lui îi stătea bine să facă pe golanul: pentru că nu era unul.

Mi s-a pus pata să-mi înnoiesc garderoba. Altceva nu știam ce să fac.

- De unde îți iei blugii?

- De la un magazin de pe Lipscani. Fii atent, sînt Levi's, cu nasturi. Ai mai văzut așa ceva? 100.000 am dat pe ei, băga-mi-aș pula.

- O-su-tă-de-mii? Ești nebun? Eu mi-am luat unii cu 50.000 și mi s-au părut scumpi. Cum dracu să dau un sfert de salariu pe o pereche de nădragi?

- Păi, simplu, evită să dai din salariu. Dă din altă parte.

N-aveam mintea necesară pentru a ma gândi la titluri de ziar. Mă gîndeam că, în cel mai rău caz, o să-i zicem *Monitorul de...* sau *Jurnalul de...*, erau variante comune prin țară, n-aveai cum da greș cu ele. În schimb, m-am pomenit povestindu-i lui Cristi, de-a fir a păr, tot ce mi se întîmplase în ultima vreme. Pe de o parte, voiam să mă aud vorbind, simțeam nevoia asta. Speram că, rostind cuvintele, obligîndu-mă să transform gîndurile în fraze, voi înțelege mai bine ce mi se întîmplă. Pe de cealaltă, plăcîndu-mi felul lui de-a fi, mă gîndeam că poate va avea ceva înțelept de spus. Și-apoi, ca să-l fac să prindă mai multă încredere în mine, ca să putem face ceva împreună, nu aveam de ales, trebuia să mă deschid eu primul.

Și am vorbit, am tot vorbit. Cristi nu m-a întrerupt deloc, părea cel mai atent ascultător. Din cînd în cînd, zîmbea. După vreo trei sferturi de oră de monolog, m-am oprit. Îi povestisem tot: blazarea mea conjugală, supărarea că îmi trădasem principiile și dorința de a nu mai repeta greșeala asta, semi-eșecul părintesc, posibilitatea ca, dintr-un motiv sau altul, să fi făcut degeaba umbră pămîntului. Îi povestisem inclusiv povestea mea cu Venera. Numai despre visul cel ciudat cu infanta nu pomenisem nimic, mi se păruse prea rușinos.

- Și am inima grea, mi se pare că toate melodiile triste au fost

scrise pentru mine, parc-aș purta doliu fără să știu pentru cine...
Înțelegi? N-am de ce mă agăța, n-am niciun motiv să fiu supărat pe nimeni, de fapt totul îmi merge bine.

Mi se uscaseră buzele de la atîta vorbit și nici n-aveam cu ce le uda. În ceașcă mai era doar zaț acru. Iar tot ce-a avut de spus duhovnicul Cristi, construind între noi un confesional de cerculețe din fum de țigară, a fost:

- Mult mai bune astea decît BT-urile.

- ?

- Țigările astea, Monte Carlo. Și-s destul de ieftine, să știi. Tu de ce nu fumezi?

- Nu știu, nu mi-a venit niciodată. Ar trebui? Credeam că e un lucru bun să nu fumezi.

- Da, e bine, n-o să horcăi cînd o sa mori. Dar cel mai bine e să fumezi pînă pe la 45 de ani și pe urmă să te lași. Și atunci, toți nefumătorii o să înceapă să se plîngă de sănătate, nărașiți la prea mult bine. Numai tu o să te simți proaspăt și plin de viață. Știi cum? Ca un purcel de lapte în proțap.

Am tăcut o vreme, așteptam să aibă de făcut vreun comentariu, mă simțeam ca și cum vorbisem singur. Nicio reacție.

- Nu zici nimic?, am răbufnit.

- Ce să zic?

- Păi, nu știu, un sfat.

- Un sfat, un sfat despre ce a fost? Păi, sfatul meu e că nu trebuia să te însori, nu trebuia să faci copii și, mai ales, sfatul meu e că nu trebuia s-o fuți pe Venera. Am văzut filmul ăsta și n-am chef să-l mai văd o dată. O fuți, o iei la ziar, o plătești mai mult decît merită, ea începe să facă pe șefa, tu o tolerezi, restul se enervează, eu îmi dau demisia...

- Hai, mă, Cristi, ce pula mea, n-o să se întîmple așa. Nu mă cunoști.

- ... Pe urmă tu o să încerci să dregi situația, să spui că pe tine nu te face o femeie și că să te înțelegem, dar într-o zi vom avea noi doi

o problemă oarecare și ne vom certa. Și atunci tu, supărat nevoie-mare, o să te duci și-o s-o fuți pe Venera și, dînd de zor din cur, o să știi că numai în ea poți avea încredere, că ea merită să meargă cu trăsură. Iar noi, ceilalți, sîntem niște pulifrici care poa' să meargă și pe jos. Și o să se aleagă praful, aia o să se întîmple. Dosarul Salomeea.

Mă călca pe nervi. Știam că n-are dreptate, dar nici nu vedeam cum aș putea să-l conving. Și eu aș fi văzut lucrurile la fel.

- Bă, Cristi, exagerezi. Am nevastă. Nu mi s-au aprins călcîiele după nimeni. A fost doar așa, o chestie. Cît crezi c-o să mai dureze? Dacă vezi vreodată că se întîmplă ce spui tu, să vii la mine să mă tragi de mîneca. Și dacă nu e suficient, să mă scuipi. O să știi de ce.

- Ia fii atent, a schimbat el subiectul. Lumea se duce la chioșcul de ziare și ce spune: „Vreau și eu *Glasul schimbării*”? Nu. Cere, simplu, „*Glasul*”. Dacă vînzătorul ar întreba: „Care *Glasul*? *Glasul schimbării* sau *Glasul nou*?”, n-ar fi bine?

Era dat dracului editorialistul.

- Ești dat dracului, bă Cristi.

Voiam blugi. Voiam jachetă de lînă și tricou bleu. Voiam bit-uri în picioare și un frizer scump care să scoată ceva din mine. Voiam să fiu Cristi și să am viața mea la dispoziție, fără obligații și fără dureri de cap. Și, chiar dacă ar fi fost să fie goală, doar eu și cu mine în ea, singur cuc, măcar să fie gaura din covrigul meu, să am dreptul de a o începe în fiecare zi și de a o sfîrși în fiecare noapte. Asta voiam, să uit că există deja o meserie, o femeie, un copil, un drum. Voiam să fiu pregătit pentru marea chestie, ce-o fi ea să fie, fericire sau nefericire, dar s-o știu că e a mea și numai a mea.

În felul său mucalit, de filosof de bodegă, Moise mă avertizase mai demult, într-o seară cînd stăteam la terasă cu niște june ziariste, trei moldovence angajate de cîteva zile, gîsculițe guralive,

entuziasmate și cam prostuțe, numai bune de făcut carieră în presă, care n-aveau ochi decât pentru el, de parcă eu nici nu existam. L-am întrebat care-i problema mea și el m-a pus să-i arăt verigheta.

- Vezi tu, în veceul ocupat nu intră nimeni.

- Bă, tu auzi ce-ți spun eu aici?

Trăgînd cu urechea la masa alăturată, găsisem definiția zîmbetului trist: cînd știi că necazurile tinerilor care discută lîngă tine o să fie cu totul și cu totul altele.

- Da, Cristi, spune. Aud, da. Ce e?

- Ți-e rău?

- Nu, nu, mă gîndeam la ceva.

- Spuneam că mergem acum, cumpărăm imprimantă, îți iei și niște Țoale mai de Doamne-ajută și diseară mergem la discotecă.

- Ce facem? La discotecă?

- Da, mă, mergem la Mediclub. E foarte mișto. Le-am auzit pe fetele astea de lîngă noi și mi-am dat seama că n-am mai călcat pe acolo de cînd a venit vara. Că vara e închis.

- Bă, Cristi, te faci de rîs cu mine pe-acolo. Și sînt și obosit ca dracu.

- Lasă, mă, că-ți trece. Dormi și tu un ceas, mai încolo. Mergem să cumpărăm ălea?

L-am lăsat pe editorialist să fie maestrul de ceremonii și m-am mulțumit cu rolul de șofer. Am trecut mai întîi pe acasă, pentru că trebuia să iau bani. L-am lăsat pe Cristi să mă aștepte în mașină, fumînd, și am fugit înăuntru. Spre mirarea mea, deși era trecut de două, tînărul meu prieten încă nu plecase la școală. Se pieptăna și asculta Timpuri Noi.

Grîul de iarnă

Recepționat la timp

Este asigurat

Per-fect...

Ori că îi mai crescuse părul, ori că mă învățasem eu cu el, sigur e că nu mai arăta deloc a fetiță, așa cum mi se păruse în prima noastră dimineață de conviețuire.

- Ce faci, Luca, iar chiulești?

- A, nu, azi nu chiulim, azi avem balul bobocilor și sîntem învoiți.

- I-auzi, ce frumos, balul bobocilor... Ce-aș mai vrea și eu să fiu boboc și *învoit*.

- Auzi, unchiule, dacă tot ești aici... N-ai să mă împrumuți cu o mie? Că iar m-am certat cu tîmpiții ăștia ai mei.

I-am dat cinci mii.

- De ce te-ai certat cu ei? Cu Paul sau cu maică-ta?

- Cu amîndoi. De milogi ce sînt, de-aia. Cică ce îmi mai trebuie mie bani, nu mi-au dat o dată să plătesc balul? Și eu cum să fac, trebuie să merg și eu în oraș înainte cu colegii, poate să mai mergem și după bal pe undeva... Cît să mă mai fac de rîs?

- N-or avea, mă Luca, nici ei din ce să-ți dea.

- N-au, mereu n-au. Da' tata a dat treizeci de mii să-și pună cîrlig la mașină, că cică n-are cu ce să care prunele, să facă țuica.

- Înseamnă că îi trebuie.

- Îi trebuie cîrlig? Păi remorcă nu are. Ce face cu cîrligul fără remorcă? Nu putea să facă țuica acolo? Au ăia cazane, le dai doi-trei litri și e bine. Ce-i trebuie să mute prunele 200 de kilometri, ca să facă la cazanul lui și să nu dea de la el trei-patru litri, mai bine își cumpără cîrlig la mașină.

- Lasă, mă Luca, nu te supăra, așa sînt părinții. Cît sînt eu pe-aici, îmi ceri mie.

- Mersi, unchiule. Să vezi că nu rămîn eu dator.

Pe urmă, m-am lăsat pe mîna lui Cristi. Am luat imprimantă și m-a usturat parcă să dau aproape o mie de dolari pe ea înainte să am garanția că îi voi recupera de la George Iordăchescu, deși tot de la el îi șterpelisem, pe urmă am probat vreo douăzeci de perechi de blugi – eu

aș fi rămas îmbrăcat în primii, dar nu m-a lăsat editorialistul, m-a îmbrăcat și dezbrăcat cu meticulozitate, pînă a găsit unii care să-mi stea bine. Pe urmă m-a obligat să-mi iau un hanorac și o geacă de blugi cu guler împlănit – asta, recunosc, mi-a plăcut. Și tot nu s-a declarat mulțumit pînă cînd nu mi-am luat și o șapcă în culori de camuflaj.

- Să nu se mai vadă că ești netuns.

- Bă, Cristi, ești nebun, deja am dat aproape trei sute de mii pe căcaturi de haine. Mai bine mă tund. Vrei să mă sărăcești?

- Nu mai fi par-ci-mo-ni-os, mi-a zis el în zeflema, lălăind silabele. Trei-su-te-de-mii băga-ți-ai pu-la în ei de bani... Mîine e sîmbătă, mergem la produs și facem cinci-su-te-de-mii.

Mă mîncea rău s-o văd pe Venera – vinerea și sîmbăta erau zile libere la *Glasul* nostru – dar Cristi nu m-a lăsat să mă scarpin.

- Auzi, mă, lasă-mă cu tîmpeniile tale. Colcăie de pizdă la Mediclub și tu vrei să vii cu ea de acasă.

- Păi și cînd vrei să mergem la discoteca aia a ta?

- Ei, pe la unșpe, doișpe. Acum mă lași acasă să mă spăl și eu. E trecut de cinci, da, e apă caldă? Te duci și tu și faci la fel, dacă ai chef, și pe la șapte treci să mă iei. Mai vrei să dormi?

- Nu mai vreau, că dacă mă culc acum mă trezesc luni.

- Bun așa. Și treci pe la șapte, mă iei și mergem la niște prieteni de-ai mei și bem ceva. Și pe urmă mergem la Mediclub.

Mi-a cerut să-l las în dreptul unui magazin de tablă, pe o stradă nu foarte departe de unde stăteam și eu, a zis că trebuie să-și ia țigări și că o s-o ia printre blocuri pînă acasă, ar ajunge mai repede decît cu mașina. A rămas să ne vedem peste o oră, în același loc.

Evident că am prins baia ocupată și abia cînd mai aveam un sfert de ceas pînă la plecare a binevoit și Petrina să iasă de acolo. Am

făcut un fel de jumătate de duș, săpunindu-mă pe jumătate și limpezindu-mă pe jumătate, în schimb m-am dat cu Malizia pînă m-a usturat nasul și m-am spălat pe dinți cu răutate – cu cît îmi dădeam seama că sînt pe cale să întîrzii, cu atît mai mult îmi venea să-i periez mai mult. Am înjurat apoi scurt fiindcă nu am mai găsit nicio pereche curată de chiloți în punga cu albituri (chiloții și ciorapii mi-i spălam singur, mi-era jenă să-i pun în coșul de rufe al rudelor). Am fost nevoit să-mi iau blugii cei noi direct pe pielea goală. Pe de o parte, a fost bine: erau primii mei blugi cu capse și am constatat cu mulțumire că nu mai risc să-mi ciupesc vreun floc în fermoar. Pe de altă parte însă, m-am enervat teribil, fiindcă nu știam să-i închid corect, procedam ca în cazul pantalonilor cu fermoar, mai întîi nasturele de sus și apoi ceilalți, mirîndu-mă apoi de ce nu mă descurc să trec bumbii metalici prin butonierele mici. În semn de maximă fercheșenie, mi-am șters pantofii cu un pic de cremă, veche de cînd Gubanu și crăpată ca pămîntul de august – trebuia să scuipi în cutie ca să poți lua ceva pe perie. Pînă la urmă, am reușit să ajung aproape la timp: Cristi doar ce își aprinsese o țigară.

- Parchează pe undeva pe aici, că mergem pe jos.

L-am întrebat dacă trebuie să luăm ceva de băut sau mergem așa, cu mîna goală.

- Ei, luăm. Au ei acolo de toate, doar le-am spus că o să vin.

Și l-am urmat. Am trecut prin scara unui bloc, am trecut printr-o parcare, apoi pe lîngă o masă de tenis din piatră, pe urmă am mers pe lîngă un gard de sîrmă împletită pînă cînd s-a ivit o ruptură în el. Am trecut prin ea și am ajuns într-o curte mare, betonată, în care erau patru sau cinci clădiri de trei etaje. Nu știu de ce rămăsesem cu impresia, din adolescență, că acolo erau atelierele unui liceu industrial, poate din cauza gardului exterior, cu basoreliefuri de excavatoare și macarale zidite pe el, dar se pare că mă înșelasem: judecînd după tonele de rufe atîrnate la ferestre, trebuie că erau niște cămine de nefamiliști.

Nasurile fine ar fi fost puse la grea încercare: mirosul de mâncare de cartofi era predominant la intrarea în imobil, însă nuanțele subsidiare dădeau locului personalitate: erau acolo pișatul stătut, clorul, toluenul, salamul prăjit, varza călită, dero, lemnul de brad, bașca, deschizându-mi drumul și conducându-mă spre etajul doi, o dîră deloc zgîrcită de Cigar. Niște becuri de neon luminau chior holurile lungi, cu cîte opt camere pe fiecare parte, și casa scării.

Cristi a părut nehotărît în a alege ușa – ce-i drept, toate semănau, însă după aceea a bătut scurt și a deschis înainte să aștepte răspunsul.

- Oh, domnu' Cristi, se auzi un glas de bărbat, înainte ca eu să apuc să intru.

M-am simțit un fel de Alice supradimensionată intrînd într-o înghesuită Țară a niciunei Minuni. Camera avea cam patru metri pe patru și ceva și în ea se regăseau, după cum urmează: în stînga intrării – un pat dublu, deasupra căruia era cocoțat încă un pat matrimonial, cu picioarele lungite cu țevă de fier, ranforsate pe laturi de bare în formă de X. O masă de bucătărie imediat în dreapta intrării, lîngă un dulap metalic, a cărui ușa nu se putea deschide simultan cu cea de la intrare. Un reșou electric improvizat, cu rezistența șerpuind roșu în scobitura dintr-o jumătate de bca. Pe dulap, un televizor sport, micuț, cu antena telescopică rezemîndu-se de colțul camerei, și un video-recorder dedesubt. Între pat și perete, pe o schelă din lănteți de lemn nerindeluit, un paravan alcătuit din două mușamale cusute grosolan între ele, afîrnate de o sîrmă verde. De-a latul camerei, paralele cu singura fereastră, alte cîteva sîrme, prinse aproape de înălțimea tavanului, pline de chiloți, ciorapi și alte rufe mici. Sub ele, lăsînd doar loc cît să se deschidă fereastra, multe cutii de carton – dublucasuri și combine cu pick-up, vîrfurile tehnologiei de contrabandă.

Și în tot decorul ăsta, patru oameni – fără să ne punem la

socoteală pe noi doi. Un tip bărbos, bine-făcut, îmbrăcat într-un trening de bumbac multicolor, o femeie cu un corp ciudat – sub mijlocul subțirel se extindeau brusc șolduri generoase și un fund pe măsură și două fetițe de patru-cinci ani. Bărbatul stătea la masă și întingea cu pîine într-un pateu de ficat, femeia și copiii erau pe pat și jucau – sau poate am rămas eu cu impresia asta? – popa-prostu.

- Săru'mîna, ziseră fetițele, la unison și pițigăiat.
 - Ce faci, mă, Cristi, completă mama.
 - Uite, am venit pe la voi cu șeful meu cel nou. El e Mihai.
- Apoi către mine:

- Șefu', el e Doru, prietenul meu. Ea e Ștefania, ele sînt gemenele, Pișpi și Tașa, dar nu mă întreba în ce ordine.

I-am întins mîna acestui Doru și mi-a prins-o într-un fel de agregat robotizat și pneumatic, sub strînsoarea căruia am simțit că mi se înmoaie genunchii.

- Îmi pare bine, am îngăimat.
- Hai, domnule Marin, mă faci să te aștept. Mai aveam un pic și degustam tot vinul.
- Du-te mă-n pula mea de gras, am zis că vin la șapte. Tu cred că bei de azi-dimineață.
- De pe la prînz, preciză Ștefania, fără reproș.
- De pe la prînz, confirmă Doru, aplecîndu-se și scoțînd de sub pat niște scaune mici, rabatabile, din acelea folosite la pescuit, după care luă de sub masă o damigeană de vin, învelită în împletitură de răchită și îndopată cu un cocean de porumb.
- Ia uite, special de la tata.
- Băiatul de popă, cum se cunoaște el dintr-o mie. E de-ăla de spovedanie?, întrebă Cristi. E de anul ăsta?
- Ah, profan incurabil ce ești, ce mă fac eu cu tine? Nu vrei deloc să pricepi căile Domnului nici cînd sînt simple, darămite cînd or fi încurcate! De *împărtășanie*, ți-am mai spus de o mie de ori, la crîsmă te spovedește vinul, nu la biserică. Și cum paștele cailor să fie de anul ăsta, crezi că ți-l dădeam să-l bei tulpure, sau puneam în el

sulful diavolesc, cu care se ard pe fund cazanele cu păcătoși?

- Ei, tot aia, spovedanie, împărtășanie. Bei o linguriță de vin și nu te mai ia dracu'.

- Cristi, Cristi, fericiți cei săraci cu duhul, că ei nu înțeleg nimic, ca tine. Sifon măcar puteai să aduci și tu.

- Ce să facem cu el? Ți-am spus că nu beau sifon de-asta, am auzit eu că își fac boșorogii clisme cu sifon și după aia te duci tu și încarci la același aparat unde și-au pus ei curul.

- Ești exagerat de scrupulos, prietene, a replicat amfitrionul, netulburat. Stai jos, domnu' Mihai, mi-a zis el apoi, întinzându-mi unul din taburetele pescărești. Ți-aș da scaunul ăsta mai mare, dar ăsta e singurul care mă ține pe mine. O sută douăzeci de kile nu-s puțin.

Și, rostind astea, mi-a tras un zîmbet care s-ar fi vrut inofensiv, dar pe care statura, și mai ales barba, îl făceau mai degrabă fioros.

M-am așezat. Ne-a turnat vin în pahare, un vin alb, demisec, mult mai bun decît ar fi indicat damigeana.

- Hai noroc, băieți.

- Bă, Dorule, păi nici nu se compară cu mizeria aia de ananas pe care mi-ai dat-o data trecută. M-a durut capul două zile de la el.

- Două zile? Păi dacă ai băut aproape o vadră, ce te așteptai? Să te simți ca după un ceai de mușetel? ăsta e riesling, n-ai de ce te mai plînge.

M-am uitat la Cristi, nemernicul știa foarte bine că sînt curios să aflu ceva despre gazdele noastre, dar mă lăsa să fierb. Simțeam nevoia să fac conversație.

- Sînt de vînzare?, am întrebat eu, arătînd către cutiile cu casetofoane.

- Dar ce nu e de vînzare, în lumea diavolului?

- Cu asta te ocupi?, am continuat eu.

- Nu cu asta ne ocupăm toți?, îmi răspunse el.

Malacul era dubios.

- Vrei ceva, te interesează? Uite ce-ți dau la patru sute optzeci de mii, cu CD, ia fii atent cum se aude, cristal. Bass, înalte, boxe de

lemn. Și e lucru elegant, fără leduri, a zis Doru și a ridicat un prosop mare de pe o combină muzicală așezată jos, în fața cutiilor, după care a dat drumul la muzică.

Era ceva clasic, se auzeau numai viori.

- Știi ce e, da?

Am dat din cap că nu.

- Ei, cum așa? Și copiii știu ce e. Pișpi, Tașa! Ce melodie e asta?

- Johann Sebastian Bach, a răspuns, pițigăiat și sacadat, una dintre fete.

- Melodia, Pișpi, nu compozitorul.

Răspunsul întîrzia să apară. Umilința mea se atenua.

- Arie pe coarda..., le-a ajutat bărbosul.

- Sol!, au răspuns fetele, bucuroase.

Gazda a dat tare cîteva secunde, privindu-mă satisfăcut.

- Trebuie să-l dau mai încet, că vin vecinii și fac scandal. La noi aici se aude tot și ăstora nu le place decît populară, nu s-ar mai sătura de Paleru și Stana Izbașa. Patrusuteoptzeci de mii și e al tău. Dacă pune Cristi obrazul, ți-l dau și în două rate. Și poate mai lăsăm ceva și la preț.

Învățasem să nu mă mai mir, anii '90, meseria de ziarist, crezusem că le văzusem pe toate. Aveam chiar un principiu, pe care îl rosteam adesea: nu poți pretinde că ai experiență în breasla asta, cîtă vreme mai există ceva care să te ia prin surprindere.

- Prietenul meu Doru e cel mai mare pictor de icoane din oraș, îmi spuse editorialistul, înțelegînd probabil că e momentul să intervină. Singura chestie nasoală cu el e că nu e deloc sănătos la cap. Apropo, cînd îmi eliberezi camera?

- În mai, ți-am spus că în mai. Pe 10 mai, de ziua independenței. Și de ce, mă rog, nu sînt sănătos la cap? Eu ți-am spus de o mie de ori: dintre noi toți, eu sînt cel mai sănătos la cap.

- Hai, mă, suge-o. Cum ești sănătos la cap cînd îți chinuiești

familia în chicineta asta?

- Un an poate oricine să reziste. Bunicu-meu a fost în lagăr și a mâncat cartofi cruzi trei ani și, când s-a întors, i-a turnat lu' bunică-mea două rînduri de gemeni.

- Păi bunicu-tău, dar fetele, ce rău ți-au făcut?

- Fetele? Ai să vezi tu, când vor fi ele mari, anul ăsta o să și-l aducă aminte ca pe unul dintre cei mai frumoși din viața lor.

- Bă, tu ești dus rău, dar pînă la urmă, nu e treaba mea ce faci. Dacă doamna nevastă-ta e de acord, n-am ce să mai comentez, zise Cristi, completînd apoi, pentru urechile mele: Deci fii atent și tu: omul ăsta, aici de față, cîștigă mai mult decît oricare din noi. Făcea trei-patru mii de mărci pe an cînd eu nu știam ce-i aia o mie. Ca să nu-ți mai spun că ta-su e popă la țară și e blindat de marafeți, plus colivă și colaci cît să dea și la porci. Om cuminte, bețivan serios, nimic deosebit. Pînă anul trecut cînd îi dă boul ăla de mitropolit să restaureze catedrala. Zece mii de parai, banii în mînă. Și el ce face? Îl lovește damblaua, începe să își închipuie că e daVinci, că n-are inspirație și se hotărăște să stea un an în căcatul ăsta de cameră, să nu mai picteze nicio icoană și să facă bișniță cu bășini de-ăstea. Cică el vrea să vadă cum e viața de om sărac, altfel nu poate să se apuce de pictură. I-am spus toți, și eu, și ta-su, și toată lumea: bă, tîmpitule, tu oricum n-o să fii niciodată un om sărac, n-o să știi ce înseamnă grija zilei de mîine. Și îți mai și chinuiești fetele cu tîmpenia asta a ta.

- Bă, Cristi, n-ai înțeles nimic din toată treaba asta. Dar nimic.

L-am mai rugat să-mi umple paharul. Îmi fusese un pic frică, la început, că aș putea claca brusc din cauza oboselii și că aș putea să stric planurile pe care editorialistul le avea cu mine, însă mă liniștisem între timp: depășisem acel prag critic, știam că de-acum înainte pot să torn în mine mult și bine.

- Crezi în Dumnezeu?, m-a întrebat brusc Doru, încruntîndu-se brusc.

- Cred că da.

- Crezi, sau crezi că crezi?

- Ceva pe-acolo.
- Ești ortodox?
- Îhîm.

- Foarte bine. Hai să-ți povestesc, să spui și tu cine are dreptate. Tata voia să mă facă popă, am făcut seminarul, pe urmă vreo doi ani de teologie pastorală, aproape toată paranghelia. Dar n-am putut să termin și să mă fac popă, fiindcă nu puteam să cînt muzica asta psaltică. Mie toate îmi plac la noi, la ortodocși, îmi place că popii se pot însura și face copii, îmi place că avem biserici mici, care nu te lasă să stai prea ținofos în fața lui Hristos, că avem icoane frumoase, care se uită la tine cu ochi blînzi și ovali, dar cu muzica, domne, nu mă poate păcăli niciun patriarh. Degeaba, nu e Bach, nu e Mozart. Nici măcar Pachelbel. Nu te mai întreb dacă ai auzit de Pachelbel. Tatăl Nostru, Tatăl Nostru al nostru, pe muzica noastră, e o cacofonie, să mă ierte Dumnezeu, dar nu pot să mint. Ideea e că nu pot să-l caut pe Hristos bîjbîind prin ni-pa-vu-ga-di-ke-zo, kentime și iporoi. Sincer îți spun, nu pot să cînt decît troparul. Vezi, pînă și catolicii au înțeles ce-i aia Bach, cît era el de lutheran. M-am înscris la Arte și, ca să-l mulțumesc pe ăl bătrîn, m-am apucat de icoane, că deja eram în temă, ca să zic așa.

Cu barbă și ochi căprui, vorbind cu poftă despre lucruri popești, mi-am dat seama cu cine semăna: cu Ion Creangă, așa cum mi-l aduceam eu aminte în poza sepia, de manual – deși nu sînt foarte sigur că Ion Creangă, moldovean fiind și copil cu păr bălai, avea ochi căprui. Aducîndu-mi aminte cum începuse ziua mi se părea că nu mi se putea întîmpla lucru mai minunat decît să dau peste un astfel de ținut și să-i ascult povestea.

Ce-i drept, Doru spunea lucruri ciudate, cu o oareșce evlavie, perfect neasortată la felul în care arăta locul, dar mai ales la treningul lui verde-galben-mov. Mie, însă, toate îmi păreau pline de măreție și

de virtute. Oboseala, boala și vinul alb mă aduseseră într-o stare de nobilă schizofrenie, când, nemaiînțelegînd ce se întîmplă, ești dispus să crezi orice, teorii ale conspirației și previziuni apocaliptice, istorii oculte și mecanisme inițiatice, explicații magice și alchimiste. Era genul de trăire care, dacă m-aș fi priceput vreun pic la poezie, m-ar fi îndemnat să pun mîna pe pix și pe hîrtie și să-i trag o mamă de poem despre cît de frumoși sînt oamenii care visează, mai ales cînd visează cu ochii deschiși.

Mi-a explicat că icoanele nu-s lucru ușor de pictat. Toți artiștii visează să-i facă pe oameni să plîngă de emoție, pe cînd, după cum se știe, un pictor de icoane trebuie să țintească mai sus: treaba lui e să izbutească să-și facă însăși opera să verse o lacrimă, și de-abia atunci se va putea considera împlinit. Numai că șansele ca lucrul ăsta să se întîmple, a precizat el cu aerul cu care pusese deja toate necunoscutele într-o riguroasă ecuație probabilistică, sînt mai mici decît să ningă la Cairo. În afară de asta, numai pictura de icoane, dintre toate artele plăcute ochiului, are ceva în comun cu muzica, regina simțurilor, pentru că numai pictorii de icoane trebuie să spere că-I vor atrage atenția lui însuși Dumnezeu, așa cum marii compozitori trebuie să simtă că, aranjînd notele într-un fel anume, pot surprinde firimituri din armonia Universului, emoționîndu-L pe Cel fără de emoții.

Și cum poți să faci asta din niște linii și culori, se enerva Doru, turnîndu-și pahar după pahar și curățindu-și cu degetele mari mustața udă cu vin, cum să-L faci atent pe Dumnezeu, care a născocit răsăritul și apusul, ca să nu mai vorbim de aurora boreală, cum să-I dai chip de om Celui care a fost doar Fiul Omului? Bine, bine, continua pictorul, să pictezi o rugăciune în Grădina Ghetsemani sau o Răstignire, asta nu e chiar așa de greu, îți este destul să ai talent, fiindcă atunci ai la îndemîna toate cele omenеști: temerile, rugămințile, renunțările, patimile. Dar cum să-L pictezi pe Iisus povățuind, bunăoară, știind tu bine că, privind aceeași icoană, cel bun trebuie să-și afle răsplata, cel rău trebuie să-și găsească mustrarea, cel bolnav să-și găsească

alinarea, iar cel necăjit să-și găsească speranța? Pentru asta, nu mai e de ajuns talentul, trebuie să ai har, iar harul nu-l primești stînd cu burta în sus și lăfăindu-te pe canapeaua din sufragerie.

- Sau cum să-L pictezi înviat din morți?, a urmat Doru, după ce a mai dat peste cap un pahar, văzînd că sînt numai urechi. Pe cuvîntul meu de onoare, am fost de zeci de ori la morgă, să mă uit la chipurile morților. Mă luau paznicii de nebun, trebuia să le dau cîte-un pachet de țigări ca să mă lase. M-am gîndit că mă vor inspira în vreun fel fețele lor, dar, vezi tu, domnu' Mihai, m-au inspirat în atîtea feluri, încît pînă la urmă nu mi-a fost de niciun folos. Unii erau așa de plini de liniște, cu pielea lor albă și buzele înghețate într-un zîmbet, pe alții îi găsise moartea încruntați și gura li se învinețise în durere și mîhnire. Am fost să văd oameni ieșiți din comă sau care au supraviețuit unor boli rele de tot, mă-nțelegi tu. La început, am crezut că gata, am prins schepsisul, pentru că într-adevăr aveau altă față decît ceilalți, parcă erau mai calmi, mai luminoși un pic. După o vreme, însă, mi-am dat seama că era o păcăleală. Erau fețele unor oameni care fentaseră moartea, nu ale unora care cîștigaseră viața, era liniștea și lumina celor care știu ce-i așteaptă pînă la urmă. Pricepi, da, nu e chiar același lucru. Și zi-mi: cum va fi fost Iisus după ce a înviat? Nimeni nu suflă o vorbă despre treaba asta, apostolii nici nu l-au recunoscut măcar după chip, doar după vorbe au știut că e El.

- Bine, bine, l-a întrerupt Cristi, care probabil că mai ascultase toată povestea asta și își închipuia că și eu mă plictisesc la fel de tare ca el. Tot n-o să mă convingi vreodată că are vreun rost să pleci de acasă, cu toată familia, și să stai înghesuit într-o cămăruță de-asta, ca să îți vină ție inspirația. Eu ți-am mai spus, ești teribilist și ți-au luat mințile fasoanele astea de artist fără muză. Dacă tot aveai chef să faci pe interesantul, puteai să te duci la Păltiniș, ca filozofii, să stai acolo un an, să te uiți la munți și la brazi pînă-ți venea mintea la cap. Măcar mirosea a rășini, nu a bășini. În cloaca asta n-o să-l găsești pe Dumnezeu, dacă există, o să dai cel mult de dracu.

- Ei, ar fi bine și așa, a replicat Doru, liniștit. Am de pictat o

ditai biserica, au loc în ea și dracu, și toți sfinții. După care a închis subiectul, cerîndu-și scuze față de mine:

- N-are rost să insist, vorbesc cu pereții. Dar deja m-am învățat. Nu înțeleg ei popii despre ce vorbesc, darămite un necredincios pe care deocamdată l-a ferit Dumnezeu de povara mărturisirii. Dar să știi, dragă domnule Mihai, tu că ar mai fi multe de spus, dacă ești vreodată curios să le ascuți, n-ai decît să vii fără ateul ăsta după tine.

Pe Cristi l-a amuzat încăpățînarea amicului:

- Ei, futu-te-n gură, vezi, de-aia te iubesc eu pe tine. Ești sonat și n-o să-ți mai revii în vecii vecilor, amin.

Iconarul nici nu l-a luat în seamă.

Cum ar fi fost să fug și eu, cu nevastă-mea și cu fie-mea, și să ne mutăm într-o cămăruță de cămin. Sau undeva într-un sătuc de munte, într-o casă mică de tot, cu o odaie albă și o chichinetă cu godin. Și, în timp ce ele dorm, eu să stau lîngă fonta încinsă, la lumina unei lămpi sau a unui bec chior, și să... Ce? Să scriu știri de căcat pentru ziarul pustietății? Să devin expert în nimic? La ce bun o fărîmă de nebunie în viața cuiva care n-are niciun scop? Cînd mergi către nicăieri, așa ca mine, cînd rafinezi plimbarea pe scîndura piraților, nici n-ai ști să spui cum e mai bine să fii: atlet sau olog.

Am mai stat vreun ceas pe-acolo, vorbind însă despre alte chestii. Cristi l-a rugat pe Doru să ne ajute cu o idee de grafică, o siglă de ziar, cu niște caricaturi din cînd în cînd, ceea ce îmi aduc aminte că m-a cam enervat un pic, nu pentru că n-ar fi fost nevoie de ele, ci pentru că mi-ar fi plăcut să îmi ceară și mie părerea înainte, ca unui director ce mă aflam. M-am mulțumit să cred că poate e mai bine că procedează astfel, pentru că, atunci cînd se vor strînge multe de făcut, sigur n-o să am chef să le las pe toate să treacă pe la mine, așa că ar fi indicat să îi dau lui mîină cît mai liberă. A mai fost un moment urît, cînd a trebuit să mă duc să mă piș și a trebuit să îmi țin respirația, pentru că băile comune, cîte două pe fiecare etaj, erau oribil de murdare, cu veceurile turcești spoite de rahat pînă pe pereți. Abia atunci am înțeles de ce avea Cristi dreptate cînd spunea că Doru își chinuie familia, altminteri camera înghesuită, dar destul de curată, nu mi se păruse a fi un așa mare coșmar. Pe urmă, ne-am luat rămas bun de la familia ciudată – fetițele se băgaseră după draperie și se îmbrăcau în pijama, semn că venise ora de somn – și am plecat la discotecă.

Așa cum o arăta și numele, Mediclub-ul se întindea, îngust și lung ca un vagon, într-o bucățică din cantina complexului Facultății de Medicină. Fusesse un pic de îngrămădeală pe cele cîteva trepte la intrare, unde un tip uscățiv și osos le cerea mușteriiilor carnetele de student, după care le încasa o taxă. Nu arăta deloc a bodyguard; mai degrabă, agitat și încercînd din răspuțuri să se descurce printre cei care intrau și cei care ieșeau să se răcorească și cereau o șampilă pe încheietură, semăna cu un cowboy în mijlocul unei turme care trebuie dăgăluită.

Pe Cristi îl recunoscuse, nici nu mă așteptam la altceva, și îi

făcuse imediat loc să intre. Eu în schimb, din cauza îngrămădelii și a gălăgiei, fusese cît pe ce să rămîn pe dinafară – a trebuit să se întoarcă editorialistul și să îi mai spună o dată cerberului că sînt și eu bun de discotecă, chiar și așa, fără carnet de student. Și iar m-am simțit destul de jenat, parcă nu era destul că mi se părea că intru într-o lume interzisă, fiindcă erau cel puțin 10 ani de cînd nu mai călcasem printr-un club. Ultima dată cred că se întîmplase în București, prin '83 sau '84, cînd mă dusesem cu colegii de facultate la un fel de seară rock. Era într-o casă de cultură de sector, unde cîteva trupe zgomotoase cîntau pe rînd, asta după ce le prezenta Stelian Tănase, dizident începător pe atunci, un tip care mie mi se părea deștept și simpatic, dar pe care pletosii din sală îl fluierau și huiduiau cu mare poftă.

Am trecut contorsionat printre fete și băieți care dansau pînă am ajuns în celălalt capăt al vagonului, unde era barul. Decorurile erau sărăcicioase, cîteva neoane roșii luminau stîlpii de beton albi de pe mijlocul sălii, lambrisați pînă pe la jumătate, și mozaicul de marmură udă de pe jos, în timp ce două stroboscoape și două globuri disco aruncau elipse de buline tricolore pe fețele dansatorilor. Nu erau mese, doar polițe întinse de-a lungul pereților și scaune înalte așezate în dreptul lor – toate deja ocupate, unele de oameni, altele de geți, paltoane sau pulovere aruncate unele peste altele. Ne-am luat cîte o bere și ne-am așezat pe cutia unui difuzor de bas, ale cărui vibrații le simțeam nu doar în fese, ci și în coaste și în plămîni.

- Îți place?, mi-a urlat Cristi în ureche.
Îmi plăcea.

Eram uimit și plin de băătură, nici nu aveam putere să mă bucur de peisaj. Mi se încăleștaseră dinții de ciudă și mi se înfundaseră ochii în orbite de poftă. Doamne, ce pierdusem! Priveam în jos, către toți acei bocăneci înalți, cu șireturi, o altă modă a vremii, care pivotau ușor pe marmură, iar apoi, pe măsură ce îmi ridicam ochii, se pierdeau în tivul blugilor bleu foarte deschis, sau prindeau în carîmbul lor colanți negri, care pe urmă se rătăceau sub fuste mai lungi sau mai

scurte, ale căror linii drepte se curbau deodată și se strîngeau pe talie, acoperind cu bumbac un consistent eşantionul de coapse în ale cărui mișcări unduitoare subînțelegeam tinerețea așteptîndu-și zmintea așa cum așteaptă copiii recreația mare, fierbințele capricioasă, răceală introvertită și greu de cartografiat, ori poate exuberanță de clopoței.

Am stat și m-am holbat, multă vreme, privind cu lăcomie. Îmi luam înapoi o priveliște de care fusesem privat 12 ani.

După vreun ceas, un ceas jumătate, editorialistului i-a venit o idee, proastă după cum avea să se dovedească:

- Dă-o dracu' de bere, mi-a zis el, hai să bem niște alcool.

Și a venit cu două pahare dubioase, nu știu dacă era un scotch prost sau un scotch bun contrafăcut. Era cam călîi, dar am crezut c-o să meargă, nu erau alea vremurile în care să strîmbi din nas în fața unei țării. L-am dat repede pe gît, sărindu-l peste limbă, ca să nu-i simt asprimea.

Cîteva minute am fost cel mai fericit om din lume. Un val de căldură a venit dinspre burtă, dar mie mi s-a părut că e însuși sufletul meu, care mă ia în brațe și mă învelește într-un cearșaf de pace și împăcare. Lumea era frumoasă, iată, băieții și fetele dansau și mai tîrziu aveau să se fută ca orbii, războiul din Bosnia era gata, aveam în buzunar bani cît să nu ies din cîrciumă o lună întregă, undeva într-o cameră stătea nevastă-mea, era sănătoasă, era fericită că avea un copil frumos și deștept, la doi pași de ea stătea fie-mea, fericită că a scăpat de mine și că poate să-și facă de cap și, completînd oracole pubere pline de decupături din reviste și inimioare, în loc să învețe pentru admitere, în altă cameră stătea iconarul nebun, fericit și el, căutîndu-l pe Dumnezeu și vînzînd casetofoane, altundeva, într-un palat de prost gust din Colentina, cu coloane de marmură la intrare, stătea Iordăchescu și punea sacii lui de bani pe un cîntar de aur, fericit că mă are pe mine gata să muncesc pentru el, într-alt loc, pe care mi-l imaginam ca pe o sală vieneză de bal, deși probabil că era vreo

speluncă unsuroasă, stătea Luca și era și el un boboc fericit, iar lângă mine, prizonindu-se pe stîlpul de beton și clătinînd ușor din cap în ritmul muzicii, era Cristi, fericit că bea și fumează – și totul era o mare fericire care se cerea strigată și lăudată Cerurilor, într-un psalm neoburghez, cîntat de înțeleptul rege Eu pe fundalul sonor al harpelor electronice și publicat apoi pe prima pagină a unui ziar mare cît un bloc de zece etaje, cu corp de literă un milion trei sute.

Pe urmă, nu mai știu ce s-a întîmplat.

Tot ce-ți rămîne în minte dintr-o beție cu adevărat rea e trezirea. Începeam să învăț.

În dimineața aia, m-am trezit zgîlțit. Aveam ochii cîrpiți cu urdori. I-am deschis un pic, n-am văzut nimic cunoscut în jur, așa că mi s-a părut firesc să-i închid la loc.

Iar zgîlțituri:

- Bă, hai, că e tîrziu. Avem de făcut bani.

Am ridicat un pic capul. În picioare, lângă mine, amicul Cristi, întors cu spatele, își trăgea blugii pe el.

- Ce bani, mă?, l-am întrebat, privindu-i masochist spatele păros, în timp ce se îmbrăca.

Eram într-o cameră ciudată, enormă, cu tavanul la vreo patru metri, cu o sobă mare, cafenie, într-un colț. Judecînd după cît era de frig acolo, nu fusese folosită prea recent.

Patul era în celălalt colț. Pe o lungime de cameră, un corp de bibliotecă gigantic, plin ochi de cărți și de vechituri. Pe partea opusă, printre ferestrele acoperite de draperii de catifea grenă, tot felul de tablouri ieftine și poze de familie înrămate. Pe fiecare dintre ceilalți doi pereți, cîte o ușă vernil, prin care ai fi putut trece călare. O masă de călcat întinsă în fața unei comode cu oglindă, veche și ea, cu colțuri rotunjite și cu furnir negru.

- Păi să mergem să facem rost de niște bani. Te duc eu la

cineva, dar trebuie să te miști în pula mea mai repede, că omul nu stă acolo toată ziua. E sîmbătă și e deja aproape unu.

- Mhm, îmi place aici *la tine*, am spus eu, și cuvintele s-au format greu și au sunat metalic, de parcă aș fi avut corzile vocale învelite în staniol. Nu știam că stai în casă naționalizată. Boierie.

Editorialistul s-a pus pe rîs.

- Aoleu, măicuțiță, ce alcoolic ordinar. La mine, așa crezi tu? Nu știi unde sîntem, nu?

Mi-am dat seama că, deunăzi, cînd îl lăsasem cu mașina să se ducă să se îmbrace, era undeva în fața unui bloc. Nu prea putea să fie asta casa lui. Încercam să-mi caut în memorie un indiciu despre unde m-aș putea afla, dar deîndată ce forțam un pic nota, scoarța cerebrală se revolta, făcea microfonie, începea să scîrțîie cu creta pe tablă.

- Nu.

- Hehe, lasă că îți povestesc eu ce soi de poamă ești. Dar îmbracă-te mai repede, trebuie să apucăm să bem și-o cafea, nu pot să mă duc la produs în starea asta. Sper că are prietena asta a ta ceva cofeinizat pe-aici.

- Ce prietenă a mea? Hai, mă Cristi, zi-mi.

- Șefu', ascultă-mă un momentel. Dă-te jos din pat, îmbracă-te de urgență și o să-ți povestesc eu ce și cum. Mă duc să caut bucătăria și cafeaua, vezi să nu adormi la loc, a zis editorialistul și, înainte de a ieși, a tras cu mîna de un colț de draperie. Prin ochiul de fereastră dezgolită a intrat o lumină pe care ochii mei leneși au primit-o cu schimonoseli, ca pe un jet de apă cu săpun.

Am observat că eram complet dezbrăcat – pînă și pentru a-mi da seama de asta a fost nevoie să-mi încordez mintea. Trebuie că fusesem foarte încins cînd mă culcasem, dacă putusem adormi în frigiderul ăla așa, despuiat. Probabil că tot din cauza asta mă și durea spatele, mi-am spus. M-am uitat în jur – nădragii erau aruncați pe jos, tricoul și hanoracul mototolite ceva mai încolo, numai geaca mi-o pusesem, prin te miri ce reflex ordonator, pe spătarul unui scaun.

Mi-am tras blugii pe mine. Abia atunci am observat că aveam o tibie lovită, cu sîngele închegat sub rotulă. Mai grav, pantalonii mei cei noi erau și ei un pic găuriți.

- O sută de mii, băga-mi-aș pula să-mi bag, am mîrîit, cu obidă.

Cînd am ajuns la hanorac, am constatat că era șatirat de pete scorțoase, gălbui. Probabil că vomitasem pe el. L-am aruncat pe jos, scîrbit. Mi-am tras geaca pe mine și am ieșit pe ușa pe care Cristi o lăsase deschisă și am intrat într-un hol, din care se putea vedea ușa principala a casei, la capătul unor scări, și încă două uși, în stînga și în dreapta. Dacă nu mă înșelam în privința arhitecturii acestui gen de case, în spatele lor trebuie să fi fost dependențele. Am bătut un pic în ușa din stînga și am intrat: era baia. Am rotit un întrerupător negru, interbelic, și am aprins lumina. Era una dintre acele băi de stil vechi, englezesc, compuse ele însele din două încăperi: un lavoar mic și un veceu, în prima dintre ele, iar apoi, în spatele unei alte uși, cada de baie.

M-am privit în oglindă.

Aveam ochii ascunși între două cearcăne mari și umflate, de om cu probleme renale. O zgîrietură movalie ținea loc de ecuator peste sfera unui cucui destul de vizibil, pe scobitura din partea dreaptă a frunții. Mai jos, obrazul era contuzionat, cu julituri lungi și paralele, ca dat pe răzătoare. M-am spălat înjurînd: abia mă puteam apleca deasupra chiuvetei și pielea mă ustura de parcă pe robinet ar fi curs spirt, nu apă.

În încăperea cealaltă, amicul Cristi tocmai turna apă fierbinte în două căni chinezești.

- N-am găsit decît niște nes. Bun și ăsta.

- Bun, da, Amigo. Hai, zi-mi, ce-am făcut?

- Nimic grav.

- Cum pula mea, nimic grav? Sînt plin de bube și de cucuie, am pantalonii ruși în genunchi și borală pe haine și tu-mi spui că n-am făcut nimic?

- Nimic grav am zis, crede-mă. Ai fost și tu un pic bărbat.

Cristi mustăcea și amesteca în cană.

- Nu mai da cu lingurița aia atât de tare, mă doare capul.

- Ei, da, te doare. Las' că-ți trece. Deci, cum îți spuneam. Știi când e un bărbat cu adevărat bărbat? Când bea, când se bate și când fute. Tu era cât pe ce să le faci pe toate, dacă nu se lăsa cu albăstrele.

- Mă, Cristi, serios îți spun. Ce albăstrele? Mi-e rău, nu mă lua la mișto. Zi-mi dracului ce e cu mine. Unde sînt, ce-am făcut, ă? Cine m-a bătut?

- Doamne, cum pui problema... Tu chiar nu ții minte nimic sau faci pe prostul?

Cred că am făcut o față extrem de convingătoare: nu aveam nevoie să mă prefac.

- Nu te-a bătut nimeni, domne, tu ai bătut niște copii.

- Cum adică, niște copii?

- Niște copii, așa. Dar bine le-ai făcut, zău, și eu, dacă aș fi fost tatăl lor, îi snopeam...

Editorialistul și stilul lui enervant.

- Du-te-n pizda mă-tii.

- Păi să-ți povestesc atunci. Ce mai știi?

- Că eram la Mediclub și era frumos. Cred.

- Așa. Și, la un moment dat, se făcea că eu m-am dus să mă piș, iar când m-am întors te-am găsit pe tine supărat, cu o sticlă de Ballantines în mînă. Te-am întrebat ce ai și mi-ai arătat-o pe iubita ta Venera, care dansa și ea cu un tip. Am încercat să am un dialog cu tine, dar nu puteam nici chip să înțeleg ce vrei să spui. În timpul ăsta, a venit la tine un puștan, care arăta cam ca tine acum, doar că avea și o buză spartă și plină de sînge. Se pare că era un nepot de-al tău. El ți-a zis ceva, ați mai vorbit un pic și, între timp, s-au umflat mușchii pe tine și ai zis că neapărat trebuie să mergem să batem pe cineva. Nici eu, nici nepotu-tău nu ne-am mai putut înțelege cu tine, parcă erai Vaștag, în pula mea. Vaștag, dar luat din căluș.

Nu-mi dădeam seama dacă începeam să-mi amintesc sau doar mi se părea, refăcînd imaginile în funcție de ce-mi spunea editorialistul.

- Pînă la urmă, n-am avut ce face și am mers și noi cu tine. Eu, cu nepotu-tău și cu încă un puști, un coleg de-ai lui. Tu, cît erai de orb, mai voiai să și conduci. Bine dracului că nu te-am lăsat, am mers pe jos. Am crezut că o să-ți revii de la răcoare, dar de unde, tu erai cu sticla în mînă, parcă erai șerif, chiuiai și făceai gălăgie de mă mir că nu s-a luat niciun gardian public de noi. Și nepotul ăla al tău ne-a dus tocmai pe la Trenul Pierdut, sau cum naiba i-o mai zice acum restaurantului ăla, unde tu ai găsit vreo cîteva elemente antisociale, niște punkiști de vreo douăj' de ani la fel de beți ca tine, i-ai certat vreun sfert de ceas, pe urmă le-ai dat și cîte două palme ca să nu plece cu mîna goală. Și am plecat.

- Păi și cucuiele mele?

- Ai, domne, răbdare. Și bea-ți nesul, că ne grăbim. Deci, am vrut să te ducem acasă, dar iar nu ne-am înțeles cu tine. Că tu nu te duci să dormi la văru-tău în halul ăla, că să mergem înapoi la Mediclub, să vezi ce face Venera. Ca să nu-ți mai spun că aveai un vocabular de birjar și spuneai din două în două minute că tu vrei să-i dai o muie lu' Venera. Deci ne-am întors la Medic, cred că se făcuse aproape trei ceasul. Mai eram cinci oameni în toată discoteca, nepotu-tău plecase, Venera plecase, și-atunci a venit această tipă la noi și a început să se bage în seamă.

- Ce tipă?

- Gazda noastră, a răspuns Cristi, precizînd apoi pe ton șoptit: Pe ea nici nu vrei să ți-o aduci aminte. E o zîină din povești, n-are mai mult de o sută douăzeci de kile, pe cuvînt de onoare. Era cobză doamna, tu i-ai făcut cinste cu un păhărel, v-ați împrietenit, ce dracu' ați făcut, după aia ați stabilit să venim aici, să mai bem niște vodcă, cică. Eu am zis că nu plec acasă, că cine știe ce pocinog faci și mă lași fără serviciu, așa că m-am băgat aici să mă culc. Tu te-ai dus cu ea în camera cealaltă. Și, după cinci minute, tocmai cînd ațipisem, te-ai întors pe capul meu, prăpădindu-te de rîs, că să văd ceva ce n-am mai văzut. Și mi-ai arătat o pereche de coaie albastre...

- Poftim?

- Nu poftim. Ți se albăstriseră coaiele, nimic anormal în asta.

L-am privit, din nou, nedumerit.

- De la blugi. Și pe urmă, de la atîta rîs, ți-a venit să vomîți. Ai vomitat, te-ai dezbrăcat și ai adormit. Nu mă pune să-ți povestesc și ce-ai visat, acum.

Editorialistul sfîrșise nesul și își stingea mukul de țigară pe fundul cîinii.

- Hai să ne grăbim.

- Bă, Cristi, unde dracu' merg cu tine cu pantalonii rupți?

- Hm, așa e. Ia stai un pic.

A luat un cuțit de pe masă și s-a aplecat spre genunchiul meu.

- Bă, ce faci?

- Te aduc în pas cu moda. Nu te mișca.

Și așa am ajuns să am prima mea pereche de blugi tăiați.

- O sută de mii...

- O sută de mii făceau ieri, acum fac două sute. Sînt pe comandă, haute couture, ce vrei mai mult.

- Și cu hanoracul ce fac? E murdar și pute.

- Hm. Îl băgăm într-o pungă. Trebuie să fie pe-aici o pungă. Și mergi cu ea în mîină, ce vrei să faci? Dacă îl lași aici, mi-e că o să trebuiască să te întorci după el și sigur nu vrei să faci asta.

- Bă, ce chestie, să nu mai țin minte chiar nimic. Nu credeam că se poate.

- Să ții minte tot, asta nu se poate.

- M-aș duce s-o văd pe fata asta. Măcar să știu naiba cum arată, poate mă întîlnesc cu ea prin oraș.

- Lasă, nu te duce, poate se trezește mistrețul. Avem treabă. Lasă că-i ținem minte adresa și ne interesăm la IFLS cine e chiriaș aici.

Am plecat, lăsînd ușa de la intrare descuiată.

Octombrie îmi oferea o amiază cum sufletul meu mahmur nici n-ar fi îndrăznit vreodată să-și dorească. Nu știam pe atunci, dar puține zile din an sînt bune pentru aceste speciale dureri de cap. Vara își scoate prea devreme căldurile din traistă, nu e plăcut să te culci la șase dimineața, pe răcoare, iar la nouă să te trezești leoarcă, cu ceafa deja opărită de frecușul cu perna, scuișind șprițuri și beri prin fiecare por al pielii, sufocîndu-te ca un răsad în solar. Iarna, apoi, e prea noroasă și prea friguroasă, ești prea slăbit de beție ca să te dai jos din pat, așa că stai și-ți pierzi ziua tolănit, pînă îți amoarte și cea mai dosnică vîină, mirîndu-te mai apoi de ce migrenele, în loc să dispară, se întesc.

Numai primăvara și toamna sînt prietenoase cu bețivii, dar și ele parcă sînt prea capricioase, detonează la miezul zilei bombe cu neliniști și hormoni, te obligă parcă să-i faci loc pîrdalnicului de pahar în plus, dar nu-ți oferă nicio garanție că, turnîndu-ți azi în cap, mîine, cînd te vei trezi, nu cumva va fi prea iarnă sau prea vară ca să te poți bucura în tihnă de o mahnureală sănătoasă.

Din ceruri însă, responsabilul cu vremea se arătase blînd. Îmi dăduse suficient soare cît să-mi ascut simțurile, dar îi și pusese îndeajuns de mulți dinți încît, tremurînd, să iuțesc pasul și să pun sîngele în mișcare. Mergeam pe o stradă veche, de pe marginea căreia teii foșneau în culori de calendar, printre conacele decrepite ale burgheziei de început de secol, avocați, magistrați, negustori sau generali din oastea independenței.

Dintr-o curte, acompaniată de micul taraf al unui țigan bătrîn și mărunțel, lăsat pe spate sub greutatea acordeonului, o mireasă tocmai își lua rămas bun de la tată, de la mamă. Poarta era regulamentar împodobită cu verdeață, iar în fața ei, parcate cu botul care încotro, Dacii și Oltcituri cu fundițe roz legate la retrovizoare așteptau să ducă nuntașii la biserică.

Cristi s-a oprit brusc, scoțîndu-și o țigară. Șterpelișe niște chibrituri de la gazda noastră fără chip și, nereușind să le aprindă, tot

făcea stînga-mprejur, pentru a fenta un pui de vînt altminteri insesizabil. I-am surprins pe față o expresie ciudată, de tristețe și duioșenie, de parcă ar fi privit un pui de rîndunică picat din cuib.

- Ce-ai, Cristi, ți-e rău?
- Bă, să-mi bag pula.
- Ce e, frate?
- Asta a fost o gagică de-a mea.
- Cine, mireasa?
- Da, Vasileasca, mireasa.

Un acces de tuse l-a întrerupt. A scuipat un jeleu galben-verzui pe scoarța teiului de lîngă noi și l-a privit scurgîndu-se printre crăpături.

- Vezi, am îmbătrînit, băga-mi-aș pula.
- Cum dracului ai îmbătrînit, mă? Dacă tu te plîngi, la trei' de ani, eu ce să mai zic, la trei'ș'cinci?
- E-he. Tu măcar ești înșurat.
- Păi și ce-ți închipui, că dacă te înșori nu mai îmbătrînești?
- Îmi bag pula în ea de înșurătoare, a scurtat-o editorialistul, urnindu-se. Haide, că n-am chef să mă vadă asta.
- Ce ți-e, că nu se mai mărită, dacă te vede?, l-am înțepat.
- Nu se mai mărită dracu'.

Pe drum, mi-a rezumat detaliile afacerii.

- Eu nu plec de la el fără două sute de mărci. De obicei, zic. Ceea ce n-ar fi tocmai rău. Dar acum trebuie să facem o mie.
- O mie? Păi ce-i ăsta, ministru?
- Nu mă, e mai șmecher. E director la Banca Agricolă. Îl cheamă Novac. E un șpăgar de anvergură cosmică, cred că și lu' măsa i-ar cere dreptul.
- Am auzit că ăștia cam așa sînt, dar n-am avut nevoie.
- Deci fii atent, fază. Acum vreo cîteva luni a venit la el un italian care vrea să facă o fabrică de haine pe-aici, cu un amic, mă rog,

o cunoștință. Să ia un credit de vreo sută de milioane. Italianul rupe un pic pe românește, dar nu știe să-l întrebe pe ăsta cât e dobînda, îl întreabă „come e procento”. Și Novac al nostru, băiat din popor, îi spune direct: zece la sută cu garanție, douăzeci la sută fără garanție. Broscarul mai sa sară într-un picior, începe să discute cu amicul ăsta al meu, cum dracu’ 20 la sută, cînd niciunde în România nu găsești dobîndă mai mică de 45, hai 42 la sută. Și ăsta, amicul, îi spune: taică, taică, stai așa. 20 la sută e șpaga, nu dobînda. Și-au luat, băi băiatule, au luat o sută de milioane și au pus gaj o hală de rahat, de care oricum voiau să scape, și pe care nu le dădea nimeni mai mult de zece milioane.

- Păi nu e rău.

- Nu e rău, cum dracului să fie rău? Acum trei zile s-au dus la ăsta să-i dea banii, că nu ia pe datorie, muistul dracului, i-e frică să nu-l păcălească ăștia. Banul jos, altfel nu semnează creditul. Zece milioane i-au dat. Trei milioane trebuie să i le luăm noi înapoi. O să-i cerem cinci.

- Bă, ăsta e șantaj pe față.

- Ei, căcat, șantaj. E omenie, a rîs Cristi. Nu te gîndești la el, săracul, are conștiința încărcată, nu poate să povestească nimănui cum face el bani. Eu zic că o să se bucure că noi știm dinainte și că poate să ne fie de folos. O să fie mai liniștit.

Banca Agricolă doar ce-și construise noul sediu. Citisem în *Glasul Schimbării* o știre despre asta, în chiar primele zile ale mele în oraș. Era impunător, dar urît, cu multă marmură albă, tocărie aurie, ferestre ionizate. Portarul l-a salutat pe Cristi și ne-a deschis ușa.

Succesul unui ziarist, observasem, stă în numărul portarilor care îți spun bună ziua și nu te întreabă cine ești, pe cine cauți și de ce.

- Șpagarul ăla nenorocit de Novac e aici?, a întrebat Cristi.

Eram eu mai surprins decît portarul.

- Dom’ director? Da, e aici.

Am urcat pe niște scări laterale, ajungând într-un hol lung și rece. Vreo trei – patru funcționari tocmai își închideau birourile.

- Șpagarul ăla nenorocit de Novac mai e în birou?, i-a întrebat Cristi.

Am înțeles ce făcea editorialistul, sau cel puțin am presupus că înțeleg. Știa că prin birouri se vorbește mult și că vorbele o să ajungă la urechile acestui Novac. Oferea neliniști gratis; pentru liniște, avea să ceară bani.

Am intrat în birou. Experiența îmi spunea că o să urmeze o lungă și plictisitoare discuție de tatonare. O taină lungă, plină de aluzii și de sugestii, tu te prefaci interesat de binele opiniei publice, el încearcă să te mintă, tu te prefaci că înțelegi și, plin de înțelegere, îi spui că scrii o pagină întreagă, el îți oferă ceva, prefăcându-se sfîngaci, ca să micșoreze suma, urmează negocierea, bla, bla, bla.

M-am înșelat, Cristi avea cu totul alt stil. S-a uitat în jur, părăind nedumerit, și abia apoi s-a dus să-i strângă mîna directorului. Era un tip scund, cu o fizionomie perfect fadă. Numai chelia și ochelarii fini m-ar fi făcut să-l recunosc în mulțime.

- Bă, nu te-au mai arestat ăștia?

- Haideți, domnu' Marin, lăsați glumele proaste.

Mi-a strîns și mie mîna. M-am prezentat doar cu nume și prenume, nu știam ce scenariu are Cristi în cap și nu voiam să-i stric ploile.

- Ce glume? Asta e glumă? Ah, ai aflat și tu că ai microfoane în birou și faci pe prostul acuma, să nu te audă securiștii.

Directorul încerca să pară vesel, dar se vedea că nu îi pica deloc bine să-l revadă pe editorialist.

- N-am aici, că doar ce ne-am mutat. În ăla de dinainte aveam, da.

- Păi și dacă n-ai microfoane, eu de unde pula mea știu că alaltăieri ai luat douăzeci de milioane de la un bou de italian? Stai că-ți spun și cum îl cheamă, a adăugat editorialistul, prefăcându-se că scobește prin buzunarele pantalonilor.

Directorul zîmbea în continuare, dar era tot mai palid.

- Ce-ai, domne? Cine știe ce vorbește lumea, sînt mulți supărați că sîntem prea corecți și nu le dăm credite. S-au învățat să ia credite cu mîinile în buzunar, avem și noi reguli acum, e democrație. Poate de-asta, cineva s-a apucat să spună prostii.

- Aha, înțeleg. Eu așa auzisem, că ești un hoț și că nu te mai sature de furat.

- Domnu' Marin, ce dracu', ne cunoaștem de atîția ani.

- Păi tocmai de-aia, mă mir că nu te mai sature.

- Tot nebun ați rămas.

- Aha. Hai, că nu vreau să te țin. Uite, prietenul meu aici de față e de la București, de la România Liberă. O să dăm drumul la un ziar aici în curînd.

- Foarte bine, foarte bine. Dacă pot să vă ajut cu ceva, să veniți atunci la mine și să-mi spuneți.

- Să venim? Păi unde dracului sîntem, nu sîntem aici? Cinci milioane ne trebuie urgent, să putem și noi să ne punem pe treabă.

Ultimele picături de sînge din obrajii directorului s-au scurs spre nicăieri. Pînă atunci, vorbise tare și folosise pluralul, acum însă a început să vorbească în șoaptă și la per-tu:

- Cinci milioane?

- Aha.

- Bă, Cristi, știi că fac și eu ce pot pentru tine. Cinci milioane e mult.

- Păi și ce, am zis eu vreodată că e puțin? Cînd ai furat, m-ai întrebat pe mine dacă e mult sau puțin?

- Bă, Cristi. Tu chiar crezi că eu nu am de dat? Trebuie să dau la partid, la poliție, la procuratură, la pula mea. Peste tot.

- Păi atunci, să-ți dau un sfat: nu mai fura și nu mai ai nimic de dat. Nu-ți convine nici așa, nu? Ce dracului, să trăiești doar din căcatul ăsta de salariu de director de bancă...

- Cristi, stai mă așa, că nu ai dreptate. Gîndește-te și tu, dacă am respecta toate rahaturile astea de legi, nici dracu' n-ar mai lua bani de la nicio bancă. Și după aia scrieți prin ziare că-s băncile de rahat și

că nu dau bani la lume. Și că de-aia nu se pune țara pe roate.

- Dom' director. Calmează-te. Cinci milioane. Dacă îți ceream zece, erai bucuros să-mi dai cinci. Ce pula mea, sîntem țigani, ne tîrguim acum? Nici eu nu-i iau pentru mine. Trebuie să pun și eu țara pe roate, să dau salarii, să plătesc oameni, să plătesc tipar.

- E mult, Cristi, nici n-am atîta la mine.

- Ete pula. Fă un credit.

- Hai, bă, a rîs dom' director. Nu-mi place să fiu dator.

- Păi asta spun și eu: de ce să-mi rămîi dator?

- Bă, Cristi, ce îmi faci tu mie, a oftat bancherul, acomodîndu-se cu gîndul că nu putea ieși cîștigător. Uite, am niște mărci, le țineam să-mi iau mașină. Îți dau acum o mie și mai treci și tu peste o lună, două.

- O lună.

- O lună. De sărbători, atunci.

- Nu, nu de sărbători. Pînă la sărbători mai sînt două luni, mai vin de două ori.

Înainte să se aplece spre un sertar, directorul s-a uitat curios către mine. Eram figurant în piesa asta, dar încercam să-mi joc rolul cît mai bine.

- O mie acum și încă o mie pînă la sfîrșitul anului, am zis, fără să clilesc. Credeam că vînațiile de pe față îmi dau un aer de om care nu glumește.

- Ei, nu știu, mai veniți peste o lună și vorbim. Da' ia zi, Cristi, ai vorbit serios, am microfoane?

- N-ai, mă, n-ai. Dar o să-ți pună în curînd.

- De unde știi?

- Ei, rahat, de unde știu. I-a spus un domn lu' tata. Hai, mersi frumos.

Ne-am strîns mîinile și am plecat.

- Cui pe cui se scoate, zisese Cristi. Drept urmare, am oprit la

doi pași de bancă, să bem câte-o vodcă la crîșma Nabucco, o gheretă friguroasă de tinichea, cu trei măsuțe joase într-însa. La una dintre ele, doi pensionari turmentați jucau table și înjurau guvernul.

- 1500 sticla de rom, zicea unul din ei, dînd peste cap păhărelul mic, cu fundul rotunjit.

- 750 litrul de benzină.

- O să ne bage în mormînt bețivanul ăsta de Văcăroiu.

L-am privit pe Cristi. Părea că visează la o lume mai bună, în timp ce își smulgea un fir de păr din nas, iar ochii îi lăcrimau de durere.

- ăsta chiar e semn de bătrînețe, i-am zis. Cînd începe să-ți dea părul din nas pe-afară.

- Eh, pînă la părul din urechi, mai e timp. Eu pe-ăla îl aștept cu interes.

Mi-am adus aminte de prima noastră întîlnire. Tot cu mîna în nas era și atunci, făcea bile de muc. Mi-a venit în cap planul meu afit de ingenios de a mă angaja la Vulpescu, care brusc mi s-a părut o mare copilărie, de care m-am rușinat în tăcere. Ceva-ceva tot se întîmplase, pînă la urmă: lucram pentru un ziar pe nume *Glasul*.

- Ce planuri aveam eu, și ce s-a ales de ele..., am mormăit.

Cristi nu m-a întrebat despre ce vorbesc, nu părea dornic să se pricopsească din nou cu vreo confesiune.

- Păi nu știi, mă, bancul ăla. Cică: cum îl faci pe Dumnezeu să rîdă? Îi spui planurile tale de viitor.

- Tu nu crezi în Dumnezeu.

- Ba, dacă rîde de noi, cred.

A trebuit să batem și să scoatem cuiele mult mai repede decît ne-am fi închipuit. Editorialistul nu mai avea țigări, drept pentru care m-a îndemnat să dau vodca peste cap și să mergem. Cînd am ajuns în stația de taxi – urma să ajungem înapoi la Facultatea de Medicină și să

îmi recuperez mașina – Cristi a ales un Cielo nou și alb, ca în reclamă.

- Hai cu asta, vreau să mă joc la geamuri.

Și chiar asta avea de gând să facă. Extrem de încântat de butonașul care cobora și ridica geamul, îl folosea întruna.

- Are și servodirecție, și aer condiționat, ne-a zis șoferul, încântat și mândru că stăpânește așa mostră de înaltă tehnologie. E deșteaptă foc mașina asta.

- Seamănă cu matală, i-a răspuns Cristi, atât de prompt și serios, încît săracul șofer, neputînd să-și dea seama dacă e măscărit sau nu, a dat muzica mai tare.

M-au trecut cîteva ape pînă să găsesc cheia de la mașină. Cristi se scotocea și el prin buzunare.

- Bă, sînt cinci hîrtii de 200, a zis.

- O mie.

- Nu putem să-i facem jumate-jumate, că-s cinci hîrtii, mi-a zis, întinzându-mi două dintre ele.

- Stai mă liniștit, nici nu voiam jumate. Afacerea ta.

- Sigur?

- E bine, e bine.

Eram mulțumit, normal că eram. În sinea mea, însă, înțelegeam mesajul editorialistului: n-avea să-mi fie ușor să-i fiu șef. Pentru bucata mea de pîine, cuțitul era la el. Pentru bucata lui de pîine, n-avea nevoie de cuțitul meu.

M-am gîndit că, pe cît de mult aș fi dorit eu să mă sui pe un soclu de autoritate, pe atît de ușor i-ar fi fost unuia ca el să vină în zbor și să se găinățeze pe umerii mei. Nici prieten nu putea să-mi fie ușor să-i devin. Avea enervant de multe alternative la orice și lăsa să se înțeleagă că nimeni nu-i e indispensabil. Chiar și chef de vorbă avea mult prea rar, așa încît mă lipsea pînă și de satisfacția de a-i pune la dispoziție o ureche cuminte, spre care să se aplece la nevoie. În schimb, mie îmi era tot mai limpede că nu m-aș descurca fără el – mai ales că Iordăchescu aștepta deja niște acțiuni, n-aș mai fi avut timp nici măcar să încerc alte variante. Eram la mîna lui și ultimul lucru care îmi lipsea era ca editorialistul să-și fi dat seama de asta.

- Poți să-i oprești pe toți, am plusat eu. Nu cu jumătate de gură; cu un sfert.

- Pot, da, mi-a întors-o el. Dar nu vreau.

- Foarte bine că nu vrei, am zis eu, luînd banii.

Trebuie să mă învăț cu gîndul ăsta mai repede, mi-am spus. Eu sînt cel mai mare dintre frați, întîiul între egali, eu aleg primul, eu hotărîsc ce mi se cuvine. Altfel, o să am parte numai de belele.

- Regula de aur pentru o presă civilizată: șpaga se împarte, a

spus editorialistul rînjind.

M-am înmuiat. Poate eram eu paranoic, poate că nu voia decît să se asigure că va fi tratat corect.

- Deseară? Mai mergem la Medic?, m-a întrebat editorialistul, înainte să coboare, în fața blocului.

După mintea mea, aș mai fi mers chiar atunci să mai beau ceva – parcă îmi mai crescuse un supliment de ficat. Surprinzător pentru mine, Cristi n-avea chef.

- Bă, iar bem pe lumină? După aia, toată săptămîna, ce mai facem? Acum e sîmbătă, mergem iar la Mediclub. Sau în altă parte. Dacă vrei.

- Păi adorm pîn-atunci.

- Te duci și tu și stai cîteva ceasuri în pat. E destul timp, nu?

Iată, iar trebuia să-i fac pe plac. Am găsit totuși de cuviință să bodogănesc ceva legat de preocupările lui adolescente, ca să înțeleagă că îi fac o favoare. N-a părut afectat și mi-a zis să-l iau la nouă fix.

- Dacă nu apari pînă la nouă și un sfert, o să presupun că nu te-ai mai putut scula, m-a avertizat el, cu neîncredere.

- Mă scol, mă scol.

Editorialistul intuise corect că n-aveam să ajung la întîlnire, însă nu-și putuse închipui cauzele.

Cînd mai aveam vreo cîteva sute de metri pînă acasă și tocmai mă vedeam lenevind și întinzîndu-mă ca un mîrtan în pătucul meu adolescentin, așteptînd să adorm, l-am văzut pe Luca, mergînd cu pas repejor spre oraș. Îmbrăcat într-un parpalac de piele ciudat – descoperise un tîrg cu haine la mîna a doua – și cu un fes negru pe cap, înalt și cocoșat, arăta ca un comis voiajor într-o comedie șaizecistă. A trebuit să-l claxonez ca să-i scot capul dintre umeri.

- Băi, nepoate! Ce faci?, i-am strigat deschizînd ușa.

- Bine, unchiule.
- Un' te duci?
- Prin oraș.
- Te grăbești? Hai să-ți dau o pizza și o bere.

M-am întins și i-am deschis ușa.

- Hai, dar eu nu stau mult. Mă duc să mă întâlnesc cu un coleg.
- Nici eu nu vreau să stau mult, dar mi-e foame. Mergem pe-
aicea, prin cartier.

Și așa am ajuns în birtul în care ne împrieteniserăm. În locul chelnerului sictirit, lucra acum o fată slăbuță, cu pielea albă și ciupită de vărsat. Când mi-am întors privirea spre Luca, care își dăduse fesul jos, am văzut că își schimbase radical înfățișarea: în locul părului lung, era acum o tunsoare periută, numărul unu. Din cauza asta, chiar și culoarea părului era diferită, șatenul nuanțat al pletelor lăsase loc acum unui strat de gazon uniform, aproape brunet.

- Mm, nu-ți stă rău, i-am spus.

Din reflex, a avut o scurtă mișcare din cap, stînga-dreapta. Așa obișnuia să facă înainte, pentru a-și arunca părul de pe ochi. Și-a dat și el seama și a zîmbit.

- Nu contează.

Avea ochi frumoși și mari, nepotul meu, iar noua tunsoare îi făcea să pară și mai mari. Mă izbea încă o dată asemănarea lui cu mine. Cu irisul caleidoscopic, verde-murdar ca un rîu de cîmpie, dînd cîteodată spre albastru, alteori spre galben pisicesc. Cred că eram cam de vîrsta lui, sau poate cu un an – doi mai tînăr, cînd m-a oprit o țigancă pe stradă și m-a pus să stau un minut pe loc, doar ca să-mi privească ochii. I-am povestit mamei și mama m-a certat – era convinsă că țiganka îmi făcuse farmece.

Ce nu-mi aduceam totuși aminte era dacă eu avusesem sau nu coșuri – ori nu mă uitam în oglindă prea des pe vremea aia, ori mă ferise Dumnezeu de rușinea adolescenței. Luca, în schimb, se putea fâli cu vreo două, unul pe obrazul stîng, în dreptul buzei sparte, și unul pe frunte, în dreapta, un pic deasupra sprîncenei, atît de umflat încît

îmi venea să i-l storc chiar acolo. Un reflex al meu pe care nevastă-mea nu-l iubea deloc: mă pomeneam țintind câte un punct negru pe pielea ei și apucându-mă să îl scot afară fără preaviz, în timp ce ea își bea cafeaua sau se uita la televizor.

În schimb, nu m-am putut abține ca, după ce mi-am așezat geaca pe spătarul scaunului, să mă duc pînă la el și să-i trag un ghiont între omoplați, îndreptîndu-i umerii și certîndu-l că stă corfit.

- Cine te-a tuns? Parcă nu erai tuns azi-noapte, am întrebat eu, după ce am comandat câte o bere și câte o pizza, „cu mult ardei iute”. Sau nu mai țin eu minte?

- Nu eram. Azi-noapte...

- Păi?

- Cînd am ajuns acasă. Așa mi-a venit. Am luat o foarfecă și m-am tuns.

- Singur?

- Da. Mi s-a pus pata.

- Nu arată rău.

- Eh, m-a mai luat mama cu mașina azi. Cică eram plin de scări.

- Îți stă bine.

Luca se purta ciudat. Vorbea puțin și își tot ferea privirea, ca un copil vinovat.

- Mă Luca, ești supărat?

- Nu.

- Da' ce-ai?

- Nimic. Așa.

- Ești supărat pe ăia de te-au bătut aseară? N-o să se mai ia de tine. Hai, că aproape nici nu se mai vede botul umflat.

- A, nu. Nu sînt supărat pe ăia, a zîmbit el. A cam fost vina mea. M-am împiedicat și l-am lovit din greșeală pe unul dintre ei.

- Păi, și-atunci ce ai, ești mahmur? Eu, de exemplu, sînt foarte mahmur.

- Nu, nu. E așa, o zi proastă. Na, cum să-ți spun? Sînt niște *faze*

pe care nu le-nțeleg.

Cînd mai băusem cîte-o bere cu el, fusese mereu vesel, bucuria stîngace a tinereții, a începutului de viciu. Acum, însă, tînărul meu prieten bea de supărare, ca un vechi bețiv, ridica halba mecanic, privind prin zeama galbenă, ca și cum la capătul ei ar sta o drojdie panaceu.

- Ce nu înțelegi? Zi-mi și-ți explic eu.

- Uite, cu tata. Pînă acum, îmi spunea că să mă tund. Că ce e aia păr lung, că sînt homosexual...

- Homosexual?, am rîs.

- ...că nu așa umbla un băiat. Și azi, după ce m-a tuns mama, știi ce mi-a zis? Mi-a zis că de ce m-am tuns așa scurt, că m-am făcut nazist? Ție ți se pare normal?

- Bă, Luca, nu mai pune tu la suflet. Tac-tu, așa e el, surdul nu aude, dar le potrivește. Dar îți vrea binele.

- Îmi vrea binele, da? După aia, a văzut că am buza spartă. Și știi ce-a făcut? Mi-a mai dat el două palme, altădată să nu mai vin bătut la el în casă. Așa îmi vrea binele?

- Păi da. Ca să te ferești altă dată.

- Și ce crede el, că eu am vrut să iau bătaie?

- Cine știe. Chiar tu recunoști că ai cam fost vinovat. În gimnaziu, aveam un coleg care nu pleca de-acasă pînă nu lua bătaie. Asta de mic fusese nărod, odată se luase apa caldă și a făcut focul sub cadă. Și de-aia, preventiv, îi dădea mă-sa cîte două palme cînd ieșea pe ușă. Iar pe el îl durea în cur, tot nărod era.

- Și tu de ce n-ai făcut așa, azi-noapte? De ce nu mi-ai dat două palme?

- Mă, Luca. Tac-tu e mai ciudat. Am văzut și eu acum, el nu mai are niciun prieten, el nu vorbește decît cu maică-ta, nu iese din casa aia. Tu mi-ai zis: ce să caute el la cîrciumă, să se facă de rîs? Așa a fost el crescut, singur la părinți, îmi aduc aminte, învățat că el e cel mai deștept și cel mai frumos copil din lume. Asta, dacă a apucat să-ți intre în cap... Uite, să-ți spun: bunicu-tău, nea Marin, mai venea pilit acasă. Și tanti Maria îl făcea cu ou și cu oțet, pentru că ea n-a pus în

viața ei gura pe băutură și nu putea pricepe. Cu cât îi făcea ea mai multă morală, cu atât se enerva omul mai tare și începea scandalul. Iar după aia, când bunicu-tău adormea, îi făcea lui Paul capul mare, că uite cât de urît e să te vadă lumea beat, că ei îi crapă obrazul de rușine.

- Știu, mă, unchiule.

- Ei, vezi. Așa merg lucrurile, mai ai cîțiva ani, o să fii mare și o să scapi de ei.

- Dar tot nu pot să înțeleg.

M-am gîndit la Andra. Habar n-aveam ce fel de părinte eram. De cele mai multe ori, nu făceam decît să urmez recomandările Aurorei: du-te și vorbește cu fie-ta, du-te și ceart-o pe fie-ta, du-te și pup-o pe fie-ta.

Găsise și ea vreun tată de împrumut, așa cum căuta Luca?, m-am întrebat. Dacă era cineva care știuse să intre pe sub pielea ei, să o înțeleagă mai bine ca mine? Dintr-odată, nu mi s-a mai părut deloc amuzant că un oarecare și-ar putea băga nasul în viața copilului meu. Cu atât mai mult cu cât știam – și Luca îmi confirma că nu greșesc – că nu-i deloc greu să te faci plăcut în ochii unui adolescent, cînd, lipsit de orice responsabilitate, îi devii părtaș și complice la toate nebuniile.

- Mda, sucite treburî, mă Luca, mă, am gîndit cu glas tare.

Tînărului meu prieten îi era rușine să recunoască pricina tulburării sale, dar pînă la urmă și-a făcut curaj și a început să-mi povestească. Scotocind el prin sertarele lui Paul, găsisse, într-o agendă, un jurnal de adolescent. Cu însemnări despre uteciste simpatice și povești de dragoste trecătoare, detalii de bord prostești, precum notele de la extemporale ori scorurile meciurilor de fotbal, plus cîteva poezii. Ei bine, poeziile erau necazul lui Luca: nu-i plăcuseră, dar îl puseseră pe gînduri. El își cunoscuse tatăl ca pe un om aspru, iar acum era mirat să afle, îngropate sub dușumea, sensibilitățile părintelui său.

I-am explicat că, pentru mine, situația stătea fix pe dos, fiindcă

eu îl știusem pe Paul doar ca pe verișorul mai mare și mereu mai priceput în golănie, boem atît cît îi ajungeau banii și rebel atît cît i se permitea, artist ziua și filosof seara.

Cîteva calități, am convenit noi, tot păstrase văru-meu: o mulțime de idei fixe și un aer arogant – o afecțiune frecventă printre cursanții din Pedagogic, dusă apoi, spre veșnică nevindecare, în cancelariile feluritelor școli, licee sau facultăți din oraș.

Luca mai găsisese acolo și o poză mică, în care taică-său, îmbrăcat în cămașă albă, cu cravata de pionier la gît și cu șapca de licean în mîină, saluta pe loc repaus absolvirea celor treisprezece clase obligatorii. Îl mirase să observe că Paul avea, la vremea aceea, părul mult mai lung decît îl avusese el mai deunăzi.

- Da, așa era, a avut plete pînă s-a dus în armată și l-au tuns. Asta puteam să-ți spun și eu.

- Și-atunci, pe mine de ce m-a terorizat? Dacă și el a fost așa? Ce se întîmplă cu un om, de ajunge să se schimbe în halul ăsta?

- Habar n-am, mă Luca. O fi un pic de invidie. Vezi, voi aveți acum toată libertatea asta pe care noi n-am avut-o. Poate e și speriat că n-o să știți ce să faceți cu ea. Și eu simt cîteodată același lucru, știi, mă uit la fie-mea și mă sperii. Sînt atîtea chestii pe care nici eu nu le înțeleg. Cum s-o învăț pe ea ceva ce nu-mi pot explica nici mie?

- Da, mă, unchiule, dar scria poezii, a zis Luca, aprinzîndu-și țigara cu care se juca de ceva vreme. Chiar așa, a uitat?

Privea prin mine. Îl simțeam pe cale să declare război lumii și, pentru asta, începea să simtă milă față de un vechi și cîndva atotputernic dușman.

- Habar n-am, Luca, eu unul n-am scris un vers toată viața mea. Mă rog, două versuri, ca să și rimeze între ele.

- Și știi ce mă mai enervează? Ce se tot plînge că era atît de greu pe vremea lui? Din ce am citit acolo, nu era chiar așa. O ducea bine. Și mergea în fiecare an la munte și la mare.

- Asta nu înseamnă că o ducea bine.

- Nu? Eu n-am fost niciodată la mare. Și am aproape 16 ani.

M-a trecut un gând rău, am simțit dintr-odată o jenă lipsită de vină, rușinea omului norocos, ca și cum aș fi trecut în pas alergător pe lângă niște ologi. Văru-meu avea să muncească vreo trei luni pentru banii pe care, fără să fi făcut mai nimic pentru ei, îi aveam eu în buzunar. Și tot eu eram cel care îi parazita casa, înghesuindu-i familia și complicându-i existența cu șederea mea.

- O să te duci, ai răbdare, o să le faci pe toate.

- Cum să mă duc, unchiule. Costă mult. Nu poți să te duci o săptămână fără 20, poate chiar 30 de dolari.

- Nu-i mult.

- Ba e. Am strîns toată vara bani și abia am reușit să adun 10 dolari.

- Lasă, mă Luca, o să îți fac eu cadou de ziua ta o tabără la mare. Când e ziua ta, prin primăvară parcă? Numai să nu te mai văd așa supărat.

Am scos portofelul și i-am dat 5.000 de lei. Am scos hîrtia încet, nu voiam să se vadă restul bancnotelor. I s-a luminat fața.

De-asta sînt copiii și femeile ușor de iubit, mi-am spus, îi poți împăca repede cu niște bani.

- Ia-i și pe-ăștia, poate mai vrei să mergi deseară pe la Mediclub, să nu te mai duci la Casa Studenților.

Casa Studenților, trebuie să fac o paranteză, avea povestea ei. La subsol, unde pe vremuri repetau zi-lumină niște folkiști somnolenți, ființa acum un fel de discotecă. Ăsta era locul unde Luca obișnuia să meargă cel mai des. Îmi și spusese de ce, într-o dimineață: îmi explicase că acolo e singura discotecă unde nu poți să-ți cumperi bere sau suc fără să lași garanție pentru ambalaj, fiindcă mușteriii aveau prostul obicei să se îmbete și să iasă cu sticlele pe stradă, ori să le spargă pur și simplu. Oamenii mari, îmi spusese Luca, nu prea aveau însă chef să se plimbe cu sticlele goale în mînă, și atunci intervenea el, sanitarul pădurii, luîndu-le de pe lângă mese sau din

colțurile ringului de dans și ducându-le la bar. Din activitatea asta, își putea permite să-și recupereze taxa de intrare, să bea două-trei beri și chiar să ajungă acasă cu niscaiva marafeți în buzunar.

O treabă bună, i-am spus, n-avea să fie nici primul, nici ultimul om care să înțeleagă cât se poate cîștiga vînzînd sticle goale.

- Oricum, nu mă duceam la Casa Studenților, mi-a zis el. Am făcut alaltăieri rost de niște bani.

- Păi?

- Am vîndut o pisică.

- Pisică?

- Da, o pisică pe care am furat-o de lîngă un tomberon, între blocurile de la complex. De fapt, nici n-am furat-o, era rătăcită pe acolo și a venit la mine. N-am mai văzut așa pisică frumoasă, știi cum era? O siameză gri, cu ochii albaștri.

- Alea nu sînt siameze, cred, că nici eu nu mă pricep la animale. Sînt albastre de Rusia sau de Prusia, ceva de genul ăsta.

- Mă rog, nu era albastră, era gri. Și, după ce am luat-o și m-am prins că e de rasă, i-am vîndut-o unei fete de la noi din clasă, care are o dambla cu mîțele. I-am dat-o cu 50.000. E bine, nu? La început, fata aia nu prea voia s-o cumpere, că cică ea n-are ce face cu ea. Cică ea mai are zece pisici acasă. Ori că-s zece, ori că-s unșpe, cine le mai numără? Am amenințat-o că dau cu pisica de pe bloc dacă nu o ia.

- Ai fi dat cu ea?

- Nu știu. Nu cred, că nu-s de-ăla de aruncă pisicile de pe bloc.

- Și cînd ai amenințat-o, ți-a dat banii?

- Da. S-a dus și i-a cerut lu' maică-sa.

- Bravo, Luca, i-am spus, amuzat. Ai fi bun de ziarist.

- De ce? Ce legătură au ziarele cu pisicile?

- Ei, ziceam și eu așa.

Pizza era mai iute decît îmi închipuisem. Luca n-a putut mânca mai mult de două felii. În mine însă colcăia acel melanj de foame și greață, care se naște din mahnureală și nu moare pînă nu-i dai cu un ardei iute în cap; lăcrimînd și trăgîndu-mi mucii, nu m-am lăsat pînă n-am înfulecat-o pe toată.

Pe urmă, Luca a plecat, mult mai bine-dispus decît venise. M-am simțit atît de împlinit de reușita mea, încît mi-am propus să-i dau și fie-mii niște bani, cu prima ocazie. Cine știe ce supărări și nevoi o fi avînd și Andra mea, fără ca eu să am habar de ele. Oricum, am decis eu cu indulgență, chiar dacă n-oî fi fiind eu un prieten pentru ea, așa cum fusese tata pentru mine, măcar Andra n-avea de ce să-mi poarte pică. Sînt un tată rezonabil, mi-am spus.

Și, pentru o scurtă vreme, a fost liniște.

Afară, vîntul se întetise și începuse să plouă dintr-odată, o ploaie aproape torențială, care nu-și găsea nici rostul, nici tradiția în sfîrșitul lui octombrie. Norii scurtaseră amurgul și culcaseră mercurul în barometre, le simțeam presiunea în genunchii reumatici și în tîmplele mahnure. Priveam prin geamurile mari și pline de șiroaie cum trotuarele făceau schimb de umbrele, iar mașinile începeau să lase dîre roșii pe asfaltul prost drenat. Dintr-unul din reflexele copilăriei, al vremurilor în care orice briză mai acătării ardea transformatorul, asociază genul ăsta de schimbare bruscă de vreme cu o iminentă pană de curent – mi se părea chiar anormal că nu se sting mai repede luminile – și televizorul.

Mi-am dat seama că eram de o lună și jumătate în oraș și nu fusesem nici măcar o dată să-i văd pe ai bătrîni, deși erau la o aruncătură de băț de oraș, nici o oră de mers cu mașina. Mi s-a făcut rușine – dar nici de data asta n-a fost o rușine din cele rele, ci tot una blîndă, ușor lavabilă, ca un păcat în Postul Paștelui. Mîine e

Duminică, mi-am spus, mâine o să mă duc să-i văd. Neapărat.

Și atunci a intrat. Cu o glugă în cap, căzută pînă peste ochi. Și-a ridicat fruntea ca să își aleagă o masă. Și m-a văzut, și a venit la mine.

- Milena! Ce faci tu?, am întrebat-o.

- Uite, am ieșit un pic din casă și m-a prins ploaia. Știi că eu stau mai sus, la șase.

- Da, da.

- Mi-era urît acasă. Pot să stau și eu aici, cu tine?

- Stai, da, da.

Nu s-a așezat în fața mea, acolo de unde plecase Luca. S-a pus lîngă mine, mutîndu-și doar scaunul, cît să mă poată vedea fără să-și întoarcă gîtul. Am făcut și eu la fel.

- Sînt singură acasă, mami e plecată toată luna. M-am plictisit groaznic. Groaznic.

Era cît pe ce să fac o gafă și să o întreb de taică-său, dar mi-am adus aminte că părinții ei erau despărțiți. Imediat după aceea, mi-am mai înghițit o propoziție, cea în care îi spuneam că tocmai a fost și Luca pe-acolo. M-am gîndit că cine știe ce i-o fi spus el și că n-are rost să-mi bag eu nasul.

Fata cu pielea albă și ciupită de vărsat a venit să ia comanda.

- Mm... Nu știu ce vreau. Tu ce bei, bere? Aduceți-mi și mie o bere de-asta.

- Mai dă-mi și mie una, am zis și eu, întrebîndu-mă cît mai puteam turna în mine.

M-am uitat la bizara mea tovarășă de pahar. Mai întîi, din curiozitatea celui care vrea să-și înțeleagă visul deviant, apoi din inerție, apoi motivele au dispărut și am privit-o fără niciun scop și fără nicio cauză, doar pentru că merita privită. Cu gluga încă pe cap, lăsînd

să i se vadă doar o aură blondă, îngustă, tăiată oval de tivul hanoracului gri, cu vârful nasului înroșit de vînt și cu ochii de piatră vînată, mi s-a părut că Milena semăna cu o albastră de Rusia.

Dragostea e ca spărgătorul de muzee: intră în tine dosnic, prin crăpături neștiute, se strecoară prin canale insalubre pînă în mijlocul secret al sufletului, iar de-acolo, neștiind să facă diferența între ce-i frumos și ce nu, bagă în traistă cea mai păzită dintre pînze, cea mai veche dintre statui, cea mai sclipitoare dintre coroane. Și cu tolba asta de furăciuni pripite dragostea se duce la picioarele femeii din care s-a născut și, deșertînd-o, îi spune: iată-ți ofranda!

Dragostea n-are gust propriu. Dragostea e un whisky, sorbind aroma și culoarea doagei în care s-a turnat. Unii simt gustul miracolului, alții pe cel al puterii, ori al poeziei, ori al vieții împlinite. Mie unuia, ca să n-o confund și să n-o uit, dragostea mi-a lăsat pe esofag, un pic mai sus de capul pieptului, gustul morții.

O fi că am citit eu cărțile nepotrivite, sau poate că băusem prea mult în zilele alea, habar n-am. Dar, privind încheietura Milenei, cu pielea subțire, întinsă peste capătul rotund și proeminent al radiusului, venele urcînd albastru spre niște degete lungi și subțiri, cu unghii tăiate rotund, școlărește, am simțit numai și numai moarte.

Dorința nefirească de a nu mai exista, cea mai seducătoare dintre dorințe, m-a copleșit într-o ciunteață de clipă. Ada Kaleh înghițită de Dunăre, cu tot cu trecut, și povești, și rahat, și sugiuc.

EA: De ce te uiți așa la mine?

EL (ca trezit din somn): Mă uit? Cum mă uit?

EA: Așa, ciudat. Am ceva?

EL: Nu, sînt eu un pic obosit. (Rîzînd) Și un pic cam beat.

EA: Ai un foc?

EL: Nu. Eu nu fumez.

EA: Ah, da, tu nu fumezi. Ce mai om ești și tu.

EL: Stai că-i cer fetei. Dă-ne și nouă o cutie de chibrituri, ceva.

Ai tăi fumează?

EA: Doar tati.

FATA CU PIELEA ALBĂ: Chibrituri.

EA (aprinzîndu-și țigara): Mersi.

EL: Dă-mi și mie una.

EA: Poftim?

EL: Dă-mi și mie o țigară. Dacă mai ai.

EA: Mai am cîteva. Ia.

EL: Îți mai cumpăr eu un pachet.

EA: Nu e nevoie, ce naiba. (Zîmbind) Sînt obișnuită să fiu fumată.

EL (aprinzîndu-și țigara): Mersi.

(Timpul, îmbrăcat ca un detectiv din benzi desenate: pălărie de piele neagră, palton și ochelari fumurii, se oprește și îi privește prin fereastra udă. Scoate din buzunar o cutiuță de lemn, în care stă larva lui Nabokov.)

TIMPUL: Tu cine vrei să fii?

LARVA LUI NABOKOV: Oricine.

EA: Nu așa se scrumează.

EL (tușind, înecat): Cum nu așa? Învăță-mă.

EA: Nu dai cu țigara de scrumieră. Uite, o muți așa... (arătîndu-i cum) Și pe urmă lovești filtrul cu unghia.

EL: Am înțeles.

EA: Așa.

EL: Hei, ce simplu e.

(El stinge țigara și adoarme cu capul pe masă, ținându-și tâmpla pe brațul stîng. Ea îl privește cîteva minute, îl mîngîie cu stîngăcie pe păr și se ridică. Luminile se sting treptat. Aplauze. Cortina.)

M-a trezit fata cu pielea albă, se pregătea să închidă cîrciuma. Am rugat-o să-mi facă o cafea, i-am spus că nu voi întîrzia mai mult de zece minute și că voi lăsa un ciubuc enorm, numai să nu mă refuze. S-a uitat la mine cu milă, ceea ce mi-a făcut o enormă plăcere: mi-am închipuit că e mila pe care oamenii normali trebuie s-o simtă pentru acești sărmani nebuni, îndrăgostiții.

Aveam picioarele amorțite, cu tot cu buci și cu coaie. Pe frunte mi se imprimase tivul tricoului, iar pe dosul antebrațului se vedeau în detaliu ochiurile din țesătura feței de masă. Bălisem în somn; saliva se întărise pe marginea bărbii și pe biceps, ca o dîră de melc fracționată. Vezica îmi stătea să pleznească – era un semn bun, însemna că nu mă pișasem pe mine în somn.

Dar mă simțeam ca un nou-născut. Încă simțeam degetele Milenei la mine în păr.

Am văzut că îmi lăsase o țigară pe masă, lîngă cutia cu chibrituri. Scria Hollywood pe ea. Avea să fie strămoașa celei pe care o fumez în timp ce scriu aceste rînduri – dar nu știam asta cînd mi-am aprins-o.

M-am uitat la ceas, era trecut de unșpe. Cristi, cît m-o fi înjurat el, așteptîndu-mă în ploaie? Trebuia să ajung la Mediclub ca să aflu.

Nu l-am mai găsit pe editorialist acolo. Micul cerber de la intrare, recunoscîndu-mă, mi-a zis că amicul meu se plictisise și

plecase la striptease.

În schimb, am dat peste Venera. Probabil că și ei i-am stîrnit mila, cînd m-a văzut atît de beat, derutat, zgribulit și cu un ochi vînat. Nu m-a mai lăsat să îmi iau nici măcar un pahar. M-a dus acasă la ea, m-a dezbrăcat cu chiu, cu vai, pe urmă m-a așezat în cadă și s-a apucat să mă spele.

- Puți, mi-a explicat ea cu duioșenie.

- Știu.

Și pe urmă, în timp ce mă freca pe spate cu o pereche de ciorapi de bumbac îmbibați în săpun, mi-a zis că mă iubește. Am tăcut, dar am înțeles-o perfect, acum știam și eu ce înseamnă să te îndrăgostești de cine nu trebuie. Din empatie, am tras-o peste mine în cadă și am futut-o ca și cum aș fi stat de vorbă cu un vechi prieten, cu o pasiune blîndă, de film franțuzesc, de care nici nu prea mă știusem capabil. Mă simțeam generos că pot împărți cu ea propria-mi fericire.

Cînd încă mai tremuram, vlăguit de gura ei făcătoare de minuni și ud learcă, s-a pus pe bocit.

- E de fericire, a îngăimat ea, și plînsul s-a amestecat cu rîsul, într-o grimasă plină de lacrimi, dinți albi și pistrui.

Am luat-o în brațe, învelindu-ne pe amîndoi într-o prosop mare și tocit. Mă simțeam plin de mărînimie, i-am lăsat fericirea să se cuibărească lîngă a mea. Doi copii în fața lui Mengele, m-am gîndit. N-o să devină niciodată siamezi; măcar să apuce să mănînce din ciocolată.

CAPITOLUL III

21.

Acum vreo trei veri, am petrecut o după-amiază pe cinste cu Cristi. Ieșise din arest de vreo săptămînă, asta după ce îl ținuseră ascuns aproape jumătate de an. Arăta ca după greva foamei, avea ochii înfundați în orbite – de parcă dormise prea mult sau de parcă nu dormise deloc, n-aș fi putut spune – dar mergea țănoș și încerca să pară mai vesel decît era, de fapt.

Nu-și pierduse vechile deprinderi: știam sigur că ieșise din pîrnaie fără niciun chior, dar cum-necum se învîrtise deja de o pereche de ochelari de soare mari, Gucci, și de un BMW cu numere galbene și cu volanul pe dreapta, din care mi s-a părut că se dă jos ca și cum și-ar fi fost sieși un pasager de lux.

- Pe-ailaltă mi-au luat-o căcații ăia de la leasing, cînd eram la bulău, mi-a explicat el, privindu-și noua mașină prin noii ochelari. Mi-au luat-o din fața blocului. Și mi-e ciudă, că-mi lăsasem o căciulă în ea. O să le dau un telefon să le spun să-mi trimită căciula înapoi.

- Ce mai faci cu căciula acum? E iunie.

- Pînă mi-o dau ei înapoi, vine iarna.

Da, era una din zilele acelea în care îți vine să te cațeri pe garduri și să furi cireșe. Pe unde ne plimbam noi însă, nu mai erau de mult garduri sau cireșe. Așa că ne-am așezat la o terasă scumpă, una din zona pietonală, și ne-am pus pe băut bere.

- Dumnezeuule, ce dor mi-a fost de o halbă de-asta, a oftat el, lipăind-o dintr-o gură, pînă aproape de fund.

La început, nu prea știam ce să-l întreb. Mă mulțumeam să mă uit la el ca la o carte returnată în stare proastă, pe care o răsfoiești curios dacă mai are toate paginile.

- Ce, vrei să știi dacă m-au futut în cur?, m-a întrebat el rîzînd.
- Și asta.
- Nu, mă, mai grav. M-au omorît cu niște table. Îți jur că și-acum visez că joc table, aud zgomot de zaruri în somn.
- Bă, da' te-au ținut ceva. Începusem să pierd speranța că te mai văd la culoare în următorii doi-trei ani. Mai ales cînd am văzut că președintele Curții e cine e, și mi-am adus aminte...
- Știi, mă, că mi-a trimis vorbă în arest? Printr-un milițian, chiar înainte să mă elibereze. Mi-a transmis că el a avut belele un an după ce am scris noi ce am scris. Și că eu să zic mersi, că scap cu jumătate. Om bun, ce pula mea!
- Eu nici nu mai știu ce dracu' ai scris atunci.
- Nici eu nu prea mai știu. Au trecut zece ani, în pizda mă-sii, e un car de vreme. Că e corupt, că ia șpagă, că a luat-o pe nevastă-sa de pe bară de la cabaret și a făcut-o judecătore, că a furat din trei semnături viloiul ăla în care stă... Chestii de-astea de doi lei... Că doar nu era să scriu minciuni.
- Și-atunci, să te mai miri că n-au vrut să-ți dea drumul.
- Păi mă mir, bă Mihai, că am vorbit cu el de zeci de ori de-atunci și l-am și ajutat cu unele chestii. N-a mîriit niciodată nimic, cum că ar fi rămas supărat.
- Bă, Cristi, tu ar trebui să știi, ăștia nu iartă.
- Sînt de căcat, da. Nu iartă. N-au umor.

Și pe urmă, în timp ce pe la masa noastră s-au peregrinat tot soiul de cetățeni, parlamentari și cămătari, actori și derbedei, ziariști mai tineri sau mai bătrîni, ne-am povestit unul altuia, înflorind cu eroică nostalgie ce era de înflorit, vîrsta noastră de aur, vremurile primei redacții.

Singurul care n-a vrut să vină, în ciuda mesajelor lui Cristi, a fost Cuerti. Acum, nu-i mai zice nimeni așa – doar noi, foștii lui colegi. Restul orașului îi zice acum „domnul primar Bogdan Gușatu”. A cîștigat alegerile în 2008, după două mandate de deputat. Cum a

ajuns în Parlament, e adevărata poveste: în 2000, PRM-ul l-a pus pe liste, ca să nu trebuiască să-i plătească grafica unor afișe pe care li le făcuse el. Au crezut că-l păcălesc, nici ei nu se așteptau să câștige atâtea locuri. După aia, Cuerti, băiat deștept și norocos, s-a descurcat singur.

În 1995, după o vară lungă, toamna abia a apucat să răsuflă și a nins devreme. Era o dimineață de luni, doar ce îl împușcaseră pe Yitzac Rabin și lumea aștepta să înceapă al treilea război mondial. În loc de asta, s-a albit pământul.

În perioada aia, eu eram vai de curul meu. Jumătate din zi mă simțeam agitat și fericit, jumătatea cealaltă mi-o petreceam oftând, bolind și blestemându-mi viața în diverse feluri, și să nu vă-nchipuiți că jumătățile rula după programul de yin și yang, ori ca-n vechea zicere despre viața de artist – ziua vesel, noaptea trist. Nu, eram mai degrabă victima unui tricotaj haotic, cu ochii pe față și ochii pe dos încîrligați după mendrele neștiute ale gospodinelor sortii.

Pe de o parte, Cristi intrase în focurile organizării redacției, se întâlnea cu o sumedenie de oameni ciudați în care vedea el – și, de multe ori, numai el – potențial de buni jurnaliști, renunțase de tot să mai bea la Union și stătea pînă seara tîrziu cu Cuerti, meșterind machete de ziar, bînd vodcă și bere și ronțăind tot felul de cuvinte tehnice pe care nu credeam că am să le înțeleg vreodată. Cînd eram în toane bune, stăteam și eu călare pe capul lor și îmi dădeam cu părerea despre una-alta, deși esența activității mele se cam redusese la a nota pe o listă tot mai lungă lucrurile de care mai aveam nevoie și să promit solemn că o să fac rost de la Iordăchescu de marafeții necesari.

Chestia cea mai nasoală, dar pe care n-avusesem curaj să i-o spun nici măcar editorialistului, darămite celorlalți, era că Iordăchescu nu îmi mai răspunsese la telefon de aproape două săptămîni. Asta era

unul dintre motivele cît se poate de serioase pentru care știam că trebuie să îmi fac urgent un drum la București: să îl caut pe finanțator la fața locului, măcar să aflu dacă e plecat în vreo vacanță, dacă și-a mutat biroul cu tot cu numărul de telefon sau ce dracului are.

Al doilea motiv foarte serios era nevastă-mea, care, fără să aibă nevoie de un al șaselea simț, își dăduse seama că e ceva în neregulă cu mine și își pierduse liniștea. Și răbdarea. Nu mai aștepta s-o sun eu, suna ea singură la Paul, de cîteva ori pe zi, și, cînd mă prindea acasă, mă ținea cîte jumătate de oră în telefon. Stăteam pe micul hol al gazdelor mele și vorbeam pînă îmi înțepenea mîna pe receptor, încercînd să îmi țin tonul suficient de jos încît să nu mă audă decît ea, nu și Paul sau Petrina. Singurul deranj binecuvîntat era cel al lui tanti Sanda, cuplajul, pentru că atunci aveam un motiv serios să scurtez discuția. Iar după vreo săptămînă, l-am instruit și pe Luca să mă ajute să scap: la un semn, ridica și trîntea în furcă de cîteva ori receptorul celuilalt aparat din casă, așa încît să pot da vina pe vecină.

Era nevoie și de minciuna asta. Conversațiile începuseră să se repete, să fie predictibile: mai întîi mă lua tare, reproșîndu-mi că nu ne-am mai văzut de nu-știu-cînd. Eu îi promiteam că o să vin curînd și că sigur-sigur o să bem un vin de ziua mea la cel mai scump restaurant din București. Pe urmă, împlînzită, trecea la faza a doua, în care îmi povestea cu exces de detalii ce s-a mai întîmplat prin București, ce mai e pe la ea pe la spital, ce mai face Andra, ce mai fac prietenii noștri de familie, iar eu scrîșneam din dinți de plictiseală. La final – adică după ce ne luam la revedere – mai urma un bis destul de lung, partea cel mai greu de suportat. Începea să plîngă, își cerea iertare că s-a burzuluiit la mine, îmi spunea că trebuie s-o înțeleg, că e și ea femeie și că îi e foarte dor de mine, că dacă ar fi știut cît de mult o să-i lipsesc nu m-ar mai fi lăsat niciodată să plec, că ei nu-i trebuie bani, că ea se mulțumea cu ce aveam și cu ce eram, că speră că n-am de gînd să fac vreo prostie, că nu vrea să mă piardă și alte de-astea, care mă înmuiau și aproape că mă făceau să-mi dea lacrimile de vinovăție.

Abia după ce îi juram pe toți sfinții că o iubesc la fel de mult sau chiar mai mult și că n-are de ce să-și facă griji și o simțeam că se liniștește, puteam pune receptorul în furcă.

Uram telefoanele astea, pentru că aveau de fiecare dată același efect: simțeam că toate tulburările ei treceau în circa mea, în timp ce pe mine nu avea cine să mă mintă și să îmi spună că totul va fi bine. Adevărul e însă că eram îngrozit de gândul reîntîlnirii, simțeam o frică lipsită de nădejde, ca la gândul unei vizite la dentist. Și de-asta zăpada așezată gros, chiar în noaptea de dinainte de plecarea mea neamînabilă, a fost, pentru mine, o șansă nesperată de a-mi face încă o dată coada colac.

Nu era doar frica de ce aș face la București. Pînă la urmă, puteam să mă îmbărbătez și să-mi spun, fără să greșesc, că încă sînt în stare să îmi ascund emoțiile și să fiu așa cum fusesem mai mereu, chibzuit și calm. Măcar să joc rolul ăsta, cîteva zile, și pe urmă om mai vedea. Mai era însă, mult mai mare și oarecum izvorîta din ea, teama că aș putea să redevin eu, cel care fusesem.

Aici se produsese ciudata entorsă a sufletului, aici era pielița unghiei pe care nu te poți abține s-o rupi, deși știi că vei sîngera, aici era gingia inflamată pe care o apeși cu limba tocmai pentru că te doare să faci asta, aici erau toate acele usturimi, mîncărimi și arsuri care te fac dependent de ele.

Ce făceam, de fapt: aproape în fiecare zi și mai cu seamă în amiezele de weekend, fugeam de la redacție, invocînd diverse pretexte stupide, și mă duceam la pizzeria mea – așa o simțeam, ca fiind a mea. Aflasem că are și un nume, o chema aRoma, ortografiat așa. Stăteam cîte două-trei ore, bînd vin sau bere, mîncînd pizza și pufăind țigări Hollywood. Și așteptam ca minunea să se repete, s-o văd pe micuța blondă intrînd acolo, în drumul ei spre sau dinspre casă. Minunea nu se repeta, desigur, dar asta mă ambiționa și mai tare: fiecare eșec

însemna mai multe șanse ca data viitoare să am mai mult noroc. Și dacă exact în ziua aia mă voi fi aflînd la București? – asta era o probabilitate pe care nu voiam s-o cunosc.

Leneveam pe-acolo mult și bine, dînd din picior, sub masă, ca să pun sîngele în mișcare. Învățasem turele celor doi chelneri, bașca melodiile și reclamele de pe MTV. Cîteodată, ca să îmi ofer o scuză pentru pierderea de vreme, ceream cîte un pix și o foaie și mîzgăleam diverse scheme stupide de organizare a redacției sau calculam și recalculam bugetul ziarului. Îmi închipuiam că asta e suficient pentru un director, chiar dacă mă obișnuisem ca pe editorialist să-l doară-n cot de socotelile mele. De cele mai multe ori însă, lăsam pur și simplu timpul să se scurgă, cu ochii pe geam, încercînd să înțeleg ce se întîmplă cu mine și, mai ales, făcîndu-mi planuri și scenarii.

Dar s-a pus zăpada și viscolul și asta mi-a mai dat un răgaz bunicel. Nevesti-mii îi era foarte frică de accidente, nu ar fi avut inima să mă forțeze să plec la drum în asemenea condiții meteo. Și i-am zis că, dacă tot am ratat onomastica, o să vin la București să-mi serbez ziua de naștere - mai erau vreo două săptămîni pînă să împlinesc 35. Nici pe tema asta nu avea ce să mai comenteze.

Pe lista de angajați ai nenăscutului *Glas Nou* erau deja aproape 15 oameni, cam jumătate din ce credeam eu că ar fi nevoie. Victoraș venise cu Doru și își mai aduseseră un puști destul de simpatic, Cezar, guraliv și agitat, și abia reușisem să-i conving că ei trei sînt suficienți pentru departamentul de sport, fiindcă după mintea lor ar mai fi adus pe cineva. Cuerti găsisese și el un calculatorist, îl chema Silviu, era un tip țigănos și bine făcut, cu mîinile mari și degetele butucănoase – n-ai fi zis că poate să apese cu ele pe cîte o singură tastă. Îmi spusese că mai caută încă unul ca ei, iar între timp îmi pusese pe tavă un tinerel brunet și libidinos, Ion, pe care nu știu

exact de unde îl luaseră, dar îl recomandau ca fiind un șofer bun și, prin urmare, un bun coordonator al activității de distribuție. Venera, pe care hotărâsem, respectînd un străvechi șablon organizatoric, s-o fac secretară, mi-a adus o fostă colegă de-a ei de la litere, Liana, subțirică și destul de prostuță mi s-a părut atunci, recomandînd-o drept o corectoare excepțională. Cum era de așteptat, Cristi mi-a venit pe cap cu cei mai dubioși oameni, nu știu cum reușise să-i cunoască și să-i mai și adune pe toți laolaltă. Mai întîi, mi l-a prezentat pe nea George, un pentagenar ciufut, fost poet proletculist, dar bun cunoscător al gramaticii și al rigorilor redactării, pe care l-am făcut secretar de redacție. Pe urmă, mi l-a adus pe Stelică Popa, zis „Dom Profesor” din motive pe care încă nu le aflasem, poet și el, și filozof pe deasupra, pe care îl însărcinase să se ocupe de departamentul de învățămînt și cultură. Cele două spirite lirice nu se înghițeau deloc între ele și pierdeau jumătate din vreme contrazicîndu-se în față și bîrfindu-se pe la spate, dar Cristi nu părea tulburat de situație. Secția de eveniment o dăduse pe mîna unui bețiv de mare anduranță, Florin, fost barman de pe la Medclub, care recunoștea cu sinceritate că nu scrisese un rînd în viața lui, dar se considera bun de ziarist, întrucît era pus la curent cu toate golăniile din oraș și era bun prieten cu o sumedenie de polițiști și cu o altă sumedenie de infractori. Singurul personaj cît de cît normal de pe-acolo era Alex Braun, un tip mai tînăr decît Cristi, care lucrase și el la *Glasul*, unde dusesese greul departamentului de politică și administrație.

Dacă n-aș fi văzut cît de entuziast își privește editorialistul echipa, m-aș fi luat cu mîinile de cap. Ce se întîmpla în mica noastră redacție nu semăna deloc cu ce văzusem la București.

Sfinții Arhangheli au picat într-o miercuri. Pe seară, l-am pus pe Cristi să-i cheme pe toți noii noștri colegi la Union, să-i tragem un oareșce chef în cinstea mea. Mă gîndeam că o beție zdravănă mă va face să văd din nou lucrurile într-un fel ceva mai optimist.

„Să-mi bag pula în ziua ta”, mi-a urat editorialistul, când a auzit ce am de gînd. Dar s-a ocupat bine de organizare.

Venera venise la redacție îmbrăcată anormal de sumar pentru nămeții deja murdari de afară. Avea o fustă scurtă, dintr-un fel de piele neagră, strînsă pe buci, cu ciorapi negri și cu niște bocanci înalți, cu șireturile trase prin vreo 88 de găuri, cum se purtau pe atunci.

Crezusem, vanitos, că se dichisise special pentru mine. Așa, ca un cadou. M-a luat deoparte, ca să-mi spună la mulți ani și să mă pupe pe gură, într-un moment în care eu îi căutam obrajii, de parcă uitasem ce era între noi. Atunci m-a întrebat dacă poate să mai cheme la Union cîteva fete, niște prietene de-ale ei. Cu prilejul ăsta am aflat că o chema și Gabriela, adică era și ea numai bună de sărbătorit.

Arăta atît de bine în ziua aia încît aveam o poftă grozavă să mă îmbăt și s-o fut. Între timp, însă, am dat fuga la o bijuterie, nu departe de redacție, și i-am cumpărat un pandantiv din argint. Ea îmi dăduse un parfum cu flaconul în formă de trabuc, care mirosea grozav de bine. Pe vremea aia, cadourile nu deveniseră o chestiune de imaginație.

Cristi a venit și cu celălalt Doru, iconarul, pretextînd că numai așa putem beneficia gratuit de o vadră de vin popesc. Chestia asta chiar m-a bucurat, pentru că îmi plăcuse mult de iconarul țicnit. Când a intrat, mare și bărbos, pe ușa de la Union, fluturînd o damigeană în mîna ca pe un buchet de flori, m-am binedispus definitiv.

Zic că m-am binedispus pentru că, înainte de asta, dintr-o cochetărie a spiritului, îmi indusesem singur singurel o stare de melancolie și mi se părea, în mod ciudat, că mi-era dor de nevastă-mea, deși făcusem tot posibilul să nu fiu cu ea în ziua aia. Simt adesea nevoia de a pune o contragreutate momentelor pe care le aștept,

gîndindu-mă la lucruri triste înainte de o petrecere ori adunîndu-mi toate resursele de bucurie a vieții înainte de a merge la o înmormîntare. Poate pentru că știu ce șubred e echilibrul pe dinăuntru și încerc să-l ajut un pic să reziste. Oricum, gîndul la Aurora și la încurcătura în care mă băgasem era o piatră pe care o simțeam apăsîndu-mi inima cît se poate de real, chiar dacă o așezasem acolo cu mîna mea.

N-a fost îndeajuns. Pe la 10, cînd vinul deja mă luase de cap, au venit peste noi trei lăutari – cadoul lui Florin, omul cîrciumilor, pentru mine. Erau trei țigani, tată și fii, iar pe Cobîrlău seniorul, mai bătrîn ca taică-meu, cu piele neagră și păr alb, se întîmpla să îl știu de cînd eram copil. A început să cînte, mîngîind clapele Weltmeister-ului cu gesturi atît de moi încît ai fi zis că e respirația acordeonului cea care trage brațele după ea, și nu invers.

M-a apucat un soi de nebunie.

Băusem mult, da, dar băutura nu-mi era nici motiv, nici scuză. Doar că, pentru prima oară în viața mea, am simțit că nimic nu are sens și de aceea totul mi-e permis. Vocea hîrșită a bătrînului țigan și cîntecele lui cu vorbe simple despre dureri complicate topeau trecutul și viitorul ca pe două bucăți de untură aruncate în tigaie, pînă cînd pe os nu mai rămînea decît seara aia.

Ne-am îmbătat toți. S-a îmbătat chiar și Marlene cea grasă.

Victoriaș mîncase cel puțin un set de pahare, după care își propusese să rupă cu dinții o furculiță din inox, întreprindere care nu prea avea succes.

Marlene avea o problemă din cauza asta.

Cristi era plin pe haine și în păr de bucățele de varză murată,

roșie, asta din cauză că îi tot spunea lui Doru cum o să se pișe pe icoanele lui.

Băiatul de popă condamna cât putea el de prietenește groaznica erezie, aruncînd înspre editorialist cu murăturile dintr-un castron.

Venera bocea din nou, tot din cauza mea. Îi spusese, vesel și fără să-mi dau seama de dimensiunea gafei, că dacă aș fi știut de la bun început că o cheamă Gabriela, n-aș mai fi avut niciun interes pentru ea, mărturisindu-i că numele ei cu conotații sexuale fusese cel care mă făcuse curios, în primă fază.

Dom profesor Stelică, filozoful, încerca să ne convingă că există o relație strînsă între cîntecele lăutarilor și deconstrucția lui Jacques Derrida.

Singurul care părea să acorde interes teoriei era nea George Bunoiu, poetul proletcultist, și asta doar pentru a-l contrazice.

Puștii, Alex de la politică și Florin de la eveniment, vorbeau despre filme porno.

Celălalt Doru, cumnatul lui Victoraș, îi explica tînărului Cezar că fotbaliștii sînt prea proști ca să fie considerați oameni.

Spre miezul nopții, trebuie că arătam ca un tablou de Bosch transformat în goblen sau în carpetă de perete.

- Adică eu sînt o curvă, nu-i așa?, zicea Venera. Cît de nenorocit ești, cît de nenorocit ești! Jur pe ce vrei tu că a fost prima dată în viața mea cînd am avut curaj să fac aia cu un necunoscut.

- Nu ești o curvă. Asta am zis, că ești o curvă? Am zis doar că numele tău m-a făcut să mă gîndesc la pizdă.

- Deci asta era în mintea ta, m-ai considerat o femeie ușoară.

- Nu, mi s-a părut că ești o fată frumoasă. Ce vrei să-ți mai spun? Și acum cred la fel, uite, am mare chef să ne futem.

- Spui numai tîmpenii, domnule Stelică. Ce treabă are coada vacii cu primăria și Derrida cu lăutarii?

- Dumneata de ce vorbești? Așa, ca să te auzi vorbind? Dumneata l-ai citit pe Kant?

- Primul an de facultate l-am făcut la Petroșani, la utilaje

miniere. Stăteam cu încă un tip într-un apartament cu trei camere, iar în sufragerie dădeam filme. Îl chema Alex, ca pe tine. Ăsta plătea chiria, eu venisem cu un video Hitachi și cu vreo zece casete. Băi prietene, să nu mă mișc de aici dacă te mint, făceam 500 de lei pe seară. Băi băiatule, într-un an, am făcut bani de câte-o mașină, fiecare. Pe urmă a venit Revoluția și ne-a nenorocit.

- Cît de nenorocit ești, lasă-mă în pace. Lasă-mă odată în pace.

- Da, mă, știu. Și eu mă uitam la filme porno la video, dar mă uitam cu ai mei, cu mama, cu tata, Dumnezeu să-l ierte, cu frate-meu. Și aveam un televizor prost, un Diamant, îi fugea imaginea. Și așa ne învățaserăm: dintre toți, eu să mă ridic și să îi dau două palme, să-și revină. Cînd ne uitam la filme porno, era de căcat, că trebuia mai întîi să bag mîna în buzunar și să țin pula, altfel nu puteam să mă ridic. Îți dai seama, era mama de față...

- Nu mai mîncă paharele, fir-ai tu al dracu' de bețiv, că nu mai am altele. Mănîncă sifonul ăla, ia să te văd, ești în stare?

- Hai, mă, și ai tăi se uitau împreună la filme porno?

- Da, mă, da. Tata se uita la ele ca la teleenciclopedie, iar mama zicea întruna: „ia uite, nenorocita...”, „ia uite, curva dracului...” Tata, săracul, s-a dus între timp. Chiar așa: acum, cînd o să aibă pomana de trei ani, o să împart cîteva casete porno pentru el. Era mare fan.

- Fotbalistul nu are creier, asta e clar. Nu trebuie să faci interviu cu el, nu, tată. Tu îi pui întrebări, el dă din cap, zice da sau nu, și tu scrii ce îți convine. El oricum se bucură că e băgat în seamă, mă-nțelegi?

Unul dintre Cobîrlăii cei tineri cînta balada lui Ciprian Porumbescu, fără arcuș, ciupind cu unghiile murdare corzile viorii.

Cele trei mese, lipite pentru destrăbălare, funcționau ca miezul magnetic al unui bobine. Mă simțeam măreț și puternic, pentru mărunta mea contribuție la această microfonie, mă vedeam ca pe propria-mi statuie.

- Dumneata l-ai citit pe Kant? Cîtă vreme nu ești în stare să alegi între bine și rău, nu e nicio diferență între dumneata și un mort.

Am întors capul înspre Stelică, filozoful. Mă simțeam vizat și aproape vinovat.

- Dumneata spui numai ineptii, i-a răspuns cu sictir nea George, poetul.

Cînd s-a spart cheful, pe la trei, eram atît de beat încît lumea mi se părea extraordinar de frumoasă. Eu și Venera am rămas ultimii, să-i plătesc Marlenei și să strîngem cele cîteva punguțe cu cadouri și buchete de flori pe care le primise ea. Ceva mai înainte, ne chinuiserăm vreo zece minute pînă să-l ridicăm de pe podea pe iconar, care se împiedicase și căzuse, adormind instant. Fusesse nevoie ca editorialistul să-i slobozească în față jetul unui sifon bine agitat, ca să-l readucă în simțiri, înainte de a-l putea urca într-un taxi.

Am rămas doar eu cu Ve. Vîntul viscolea zăpada, urcînd vîrtejurile pînă în dreptul neoanelor, care luminau pustiul de pe marele bulevard.

Ve încă își păstrase, din fandoseală, un pic de bot, dar simțeam că îi trecuse supărarea și că doar așteaptă de la mine un gest reparator. Văzînd-o așa despuiată și cu florile în brațe, mi s-a părut prea complicat să așteptăm cine știe cît după un taxi. Am suit-o în mașină și am lăsat motorul cu șocul tras pînă am rîciit cu o carcasă de casetă parbrizul înghețat. Abia mă mai țineau picioarele.

Conducînd spre Venera, ar fi putut să-mi vină o groază de idei care să-mi stingă pofta de a face ceva ieșit din comun. Aș fi putut să opresc mașina în mijlocul străzii și s-o invit la dans – nici măcar n-ar fi fost greu. Aș fi putut să încep o discuție extrem de porcoasă despre cum aveam s-o fut. Aș fi putut s-o trag peste mine și să conduc cu ea

deasupra. Aș fi putut și asta, cred. Dar, dintre toate scenele de film care îți viermuiesc în cap în asemenea momente, am ales să o duc pe unul dintre dealurile de la marginea orașului, de unde, în nopțile de vară ale copilăriei, priveam fascinat, răzmat pe coarnele bicicletei, beteala încâlcită de străzi.

De îndată ce urcușul plin de curbe s-a terminat și am putut întoarce mașina, am observat că deasupra orașului era un strat gros de ceață. Nicio beteală de lumini nu se vedea dedesubtul cearșafului de pîclă. În schimb, în jurul nostru se lăsa cîmpul alb, care trimitea prin geamul un pic crăpat al mașinii – Venera îl deschisese și își aprinsese o țigară – o solie înfricoșătoare, de viscol și ger. Luna aproape plină apărea și dispărea sub niște nori suspect de grăbiți – mai așteptam să apară vreun lup și să urle la ea și gata, m-aș fi căcat pe mine de frică.

Mi-am aprins și eu o țigară, am tras frîna de mîină și am dat aeroterma la maxim. În contrast cu urgia de afară, jetul de căldură care venea spre noi dinspre motorul pornit era ceva dumnezeiesc. La casetofon, Joe Dassin cînta ceva despre o vară indiană, dar muzica mi se părea că se potrivește cum nu se poate mai bine cu noaptea aceea de iarnă timpurie.

Am stins becul plafonierei și am început să caut cu vîrful degetelor ceafa Venerei. Ea, urmînd același cod al bunelor maniere din filme, a încercat să se suie pe mine – doar că Dacia noastră nu era tocmai Cadillac, iar volanul ne încurca groaznic. Am așezat-o înapoi pe scaun, am culcat spătarul și am încercat să mă pun asez eu deasupra.

Peste jumătate de minut, tocmai cînd reușisem să-i scot sfîrcul de sub balena sutienului și mă pregăteam să-l mușc, am simțit ceva, ca un fel de cutremur. În clipa următoare, Ve era din nou deasupra mea, iar eu eram cu spatele prins undeva între parbriz și plafon.

Vocea lui Joe Dassin, pe final de melodie, își pierdea volumul:
On ira où tu voudras, quand tu voudras...

Am mai apucat să aud asta, înainte ca Ve să înceapă să țipe.

- Băga-mi-aș pula, am zis.

Înțelesesem ce se întâmplase: în frichineala mea, loviseam cu genunchiul levierul frânei de mână. Mașina o luase la vale și se răsturnase în primul șanț.

M-am pierdut nițel cu firea când am încercat să deschid portiera și mi s-a părut, pentru o clipă, că n-o să reușesc. Eram destul de adânc băgați într-un morman de zăpadă, dar disperarea m-a făcut să împing ușa cu atîta forță – sau poate așa nici nu era nevoie de forță, era o ușă de Dacie – încît aproape am smuls-o din balamale. Inima îmi bătea de zece ori pe secundă și eram, dintr-odată, mai treaz decît oricînd.

Am scos-o pe Ve afară, pe urmă am ieșit și eu și, privind cum cel mai consistent obiect de patrimoniu al *Glasului Nou* stătea cu roțile în sus, m-a pufnit rîsul. Ve, desigur, plîngea isteric.

- Vrei o țigară?, am întrebat-o și m-am băgat înapoi în mașină, încercînd să intuiesc unde putea să se fi așezat pachetul ei de Dunhill, luat special pentru o așa zi mare.

N-avea rost să încerc să pun mașina din nou pe roți. Riscam, cel mult, să-i stric echilibrul și s-o ia de tot la vale.

- Ce facem acum?, m-a întrebat Ve, sughițînd.

- Mergem acasă, ce dracului să facem.

- Nu trebuie să chemăm poliția?

- Ba da, ba da. Mergem acasă și pe urmă chemăm poliția.

- Mi-e frig.

- Facem autostopul.

Ve n-a vrut să-și lase florile în mașină, și bine a făcut: le-a putut ține în fața ochilor, pentru a se feri de viscol. Aveam de mers

aproape șapte kilometri pînă la intrarea în oraș – o oră și jumătate în care nu a trecut nici măcar o mașină pe lîngă noi.

Printre cele mai lungi minute din viața mea, cred. Îmi înghețau și ideile, creierul înțepenise în a se gîndi că totul e un blestem al nevastă-mii. Aș fi vrut să fac conversație, să treacă timpul mai ușor, dar nici gura nu puteam s-o deschid, de frig. Din noaptea aia, am început să urăsc fiecare fulg pe care îl văd.

Spre surprinderea mea, Ve a îndurat gerul cu impecabilă demnitate. Ea, care obișnuia să bîzîie din orice, dădea acum dovadă de tăria unui explorator antarctic. Abia am convins-o, pe la jumătatea drumului, să ia blugii mei pe ea – ștrampii se făcuseră una cu pielea, din cauza gerului.

- Ce bine că am bocanci, mi-a zis ea, ținînd florile cu o mîină, în timp ce cu cealaltă, băgată în buzunar, ținea de nădragi să nu cadă.

Ea arăta ca un clown, iar eu, în chiloți și pantofi, mă simțeam ca și cum aș fi căutat prin asfalt un loc de baie la copcă.

Da, trebuia să ne fi fotografiat cineva. Am fi devenit celebri.

Am intrat în oraș pe la șase dimineața. Am sărit în primul taxi pe care l-am văzut și i-am spus să ne ducă la cel mai apropiat hotel – din cele trei cîte mai funcționau, pe vremea aia. I-am lăsat recepționarului un bacșiș enorm și am luat cea mai bună cameră – singura cu cadă, de altfel. Am stat amîndoi în apă fierbinte și am băut vodcă pînă cînd soarele era de mult răsărit. Nu am scos aproape niciun cuvînt, doar mai rîdeam, din cînd în cînd. Abia cînd ne-a mai trecut agitația, am putut adormi. Îmbrățișați, ca doi oameni fugiți de-acasă ce eram.

Futu-i ceapa mă-sii, acum chiar că sîntem un cuplu, mi-am spus, înainte să închid ochii. Un gînd ca o bomboană chinezească,

amar în prima clipă, dulceag și odihnitor pe măsură ce se dizolva în mine.

La trei zile după asta, într-o dimineață de sîmbătă, a murit Coposu.

- Asta e destul de bine, mi-a zis editorialistul, cînd ne-am întîlnit la cafea, avem o zi în plus să scoatem ziarul. O zi cadou. Oricum, e cam gata. Doar eu mai am un pic de scris și să vedem pe la sport, ce mai schimbăm, să fie totul la zi.

- E bine pe dracu', i-am răspuns, sictirit. Cristi, nu voiam să-ți spun treaba asta, dar acum nu prea mai am ce face. Milogul ăla de Iordăchescu nu mi-a mai răspuns la telefon de vreo trei săptămîni.

- O fi crăpat, cine știe.

- O fi crăpat. Dar noi n-avem bani să tipărim.

Editorialistului, prima dată de cînd îl cunoșteam, i-au tresărit mușchii obrazului. A încercat să pară relaxat în continuare.

- Trebuie să tipărim, cu sau fără bani. Poate că nu mai scoatem zece mii de exemplare, dar două-trei mii trebuie să le scoatem. Altfel ne băgăm pula și ne facem de rîs.

- Cît ziceai că ne costă zece mii de bucăți?

- Nu știu, o să ne iasă mai scump. Probabil că ne va ajunge pe la două milioane.

- Toți banii mei, tot ce mai am pus deoparte, sînt vreo două mii și ceva de de mărci. Și trebuie să dăm și niște avansuri la leafă din ei.

- Aha. Nu-i prea mult.

- Nu putem să mai producem ceva?

- Putem, dar dacă cerșim acum, ieșim în pagubă. Trebuie să mergem să agățăm doar după ce-l scoatem, să avem cu ce să-i speriem.

- Bancherul nostru, nimic?

- N-a trecut luna.

- Și n-avem nici mașină cu care să ne mișcăm, să ducem ziarele la Rodipet.

- Închiriem un taxi. Acuma ce vrei, dacă tu te ții de cascadorii și giumbușlucuri, cu prietena ta?

Rostit de el, cu un p ținut între buze pînă exploda singur, cuvîntul ăsta ajungea să definească cel mai deplorabil gen de femei. Dar n-am intrat în clinciuri, știam unde vrea să ajungă și nu-mi convenea. Și, altminteri, avea dreptate. Fusesem iresponsabil, trebuia să plătesc.

- Ho, nu te agita. O scoatem noi la capăt, i-am zis.

Nu prea eram obișnuit să fiu eu cel care-i dă încredere editorialistului. Drept e că nici nu aveam alternative.

- Ocupă-te tu să iasă bine ziarul, am rînjit eu, mîine o să avem banii. Și, cum terminăm cu numărul ăsta, mă duc la București și văd ce pizda mă-sii se întîmplă cu patronul nostru cel dubios. Nu mă întorc fără bani de salarii.

M-am plimbat un pic prin centrul orașului. Mi-era ciudă. Mai întîi, mi-era ciudă pe mine, pentru că simțeam că greșisem cu ceva. Nu-mi convenea gîndul ăsta, așa că îmi veneau nervii pe soartă în general – ar fi putut, totuși, să mă lase să-mi mai fac de cap o vreme înainte să mă pună în situația asta.

Extraordinară treabă, m-am gîndit. Mîine, la ora asta, n-o să mai am niciun ban, în schimb o să am datorii – și chiar și pentru asta îmi trebuie un pic de noroc, o amantă care mă iubește și o nevastă cu care nu știu cum o s-o scot la capăt. Ce dracului caut eu aici?

Am trecut pe lîngă sediul Partidului Național Țărănist. Arboraseră o poză mare, cu Coposu, cu colțul îndoliat.

Aș fi vrut să-l înjur. Ar fi putut să mai aștepte cîteva zile, pînă mai rezolvam și eu din probleme. Dar era atît de trist pe afișul mortuar încît m-am abținut.

Bani, deci. Cine are niște bani puși deoparte și ar fi dispus să mă crediteze, eventual să mi-i și aducă la botul calului?

Nu, pun problema prost. Cine n-ar putea să mă refuze?

Moise. Prietenul meu afemeiat.

Am căutat un telefon public și am schimbat un pumn de fise. Preventiv, nu puteam să știu cît va dura pînă să nu mă refuze. Dar n-a

fost nevoie să introduc mai mult de două.

- Ce faci, bă Moise?

- Cine e?

- Dumnezeu. Te-am sunat să-ți dau niște porunci.

Asta era gluma noastră de salut. O repetasem de o mie de ori și încă mai reușea să ne amuze.

- Noroc, bă, băiatule, chiar nu mă așteptam la una ca asta.

I-am explicat pe scurt despre ce e vorba, amestecînd în aceeași frază necazurile mele cu slăbiciunea lui pentru fetele din provincie.

Mi-a promis că se suie în primul tren și vine pe la mine.

- Tu cînd trebuie să fii la București?, a verificat el, la final. Pe 23, de ziua ta? Păi atunci stau o săptămînă în concediu și încă o săptămînă fac și eu două reportaje pe-acolo și gata. Îi conving pe-ăștia să-mi dea și bani de deplasare. Dar îmi dai subiecte. Și ceva de futut.

- Se rezolvă. Vino tu-ncoace cu niște bani, că restul sînt detalii.

- Vin, frățioare. Sună-mă peste un ceas să îți zic ce tren iau și cînd să mă aștepți în gară.

M-am învîrtit prin centru, mergînd cu capul aplecat. Nevastă-mea obișnuia să creadă că e din cauză că sînt supărat. I-am explicat că, de fapt, mă uit de bani. Cînd eram copil, găseam mereu cîte un bănuț pierdut pe trotuare.

Cînd l-am cunoscut, Cătălin Pop era un băiat pe lîngă care ai fi putut trece de opt ori fără să-l iei în seamă. Era din același colț de țară cu Aurora, și asta a fost pretextul primei noastre discuții, în redacția înghesuită a revistei la care lucram amîndoi, prin 1991.

Scria banal, însă vorbea frumos, povestea cu haz și scornea tot felul de vorbe mari despre lucruri mărunte. M-am împrietenit cu el și am început să ieșim la cîte-o bere. Am aflat că are o logodnică pe nume Suzana, cam țicnită, din cauza căreia venea frecvent la serviciu cu cîte un ochi negru sau cu vînatăi și mușcături pe mîini. Se iubeau în

felul ăsta încă din liceu și aveau de gând să se căsătorească. Cătălin al meu nu cunoscuse alte femei și, la momentul acela, îl tratam oarecum de sus, fiindcă, dintre noi doi, eu eram cel cu mai multe cunoștințe în domeniu.

Dar să vedeți cât de repede se schimbă lucrurile.

Într-o noapte, am plecat de la o terasă și, pentru că nu mai mergeau autobuzele, am decis să mergem pe jos pînă la Operă și de acolo să luăm taxiuri. Pe drum, ne-am oprit să ne pișăm pe un pom din Cișmigiu și n-o să uit niciodată cum, dintr-o indiscreție reflexă, am tras cu coada ochiului către jetul lui.

- Băi, băiatule, ce faci, mă, cu toiagul ăla?

În mîna amicului meu se afla o chestie extrem de ciudată. N-aș fi crezut că există așa ceva.

- Așa s-a nimerit, mi-a zîmbit el blînd, scuturîndu-se, să am o pulă mare.

De-atunci, l-am poreclit Moise. Și așa i-a rămas numele.

N-a mai trecut mult și Moise și-a descoperit potențialul de crai. Am avut și eu o contribuție întîmplătoare la povestea asta.

Am plecat într-un weekend patru băieți de la redacție la Vama Veche, pe cheltuiala colegului Marian, care a decis să ne cinstească de Sfîntă Mărie și să ne arate plaja secretă și exclusivistă. Ne îmbătaserăm destul de bine și ne enervau niște tipi care, beți și ei, se tot plimbau în pielea goală pe la nasurile noastre, bălăngănindu-și sculele cu o ostentație care depășea spiritul liber al nudismului.

- Auzi, mă, Moise, i-am spus vecinului de cearșaf, ia arată-le tu ăstora cine e șeful.

Cred că, în sinea lui, maramureșeanul meu atîta își dorea – să fie rugat. Și-a scos slipii și a început să dea și el ture, maimuțărindu-se ca un top model pe podium. Efectul numărul unu a fost că am scăpat de flăcării enervanți. Efectul numărul doi a fost că, în noaptea aia, a trebuit să stăm la foc ceva mai mult decît ne-am fi dorit – cortul a fost, pînă spre dimineață, ocupat de Moise și de o domnișoară care asistase, întîmplător, la expunerea de motive de pe plajă.

Și, peste alte câteva luni, Moise devenise un fel de mit al Casei Scînteii. Toate ziaristele nefutute, domnișoare mai tinere sau mai bătrîne, femei măritate, cu sau fără copii, găseau în el un sprijin. Suzana fusese deja trimisă la alt amator de vînătăi – geloziiile ei fuseseră suportabile cîtă vreme erau nejustificate și stupide, acum Moise nu mai avea nici timp, nici răbdare pentru ele. După încă o vreme, începuse să selecteze și să refuze. Criteriile nu erau atît de stricte pe cît mi-aș fi dorit eu, care abia mă mai strecuram în programul lui, dar măcar existau.

A ținut-o așa vreun an. Pînă într-o dimineată, cînd era s-o pățească. Fusese acasă la nevasta unui maior de poliție și o futuse pînă pe la cinci dimineată – pe la șapte urma să ajungă bărbatu-său acasă. Cînd să plece, a observat că se blocase ușa. M-a sunat, am crezut că cine știe ce i se întîmplase. De fapt, voia ca eu să-l sun, la rîndul meu, pe un prieten de-al meu de la brigada de pompieri și să-l trimit cu scara, să-l scoată afară pe geam. Ceea ce, înjurînd și boscorodind, am și făcut. Moise a reușit să evadeze, coborînd în regim de incendiat de la etajul patru. Dar asta nu i-a folosit la mare lucru, pentru că vecinii maiorului au avut grijă ca povestea să nu rămînă neafată, drept pentru care Moise s-a ales cu o ditai beleaua pe cap, cu amenințări și vizite gălăgioase la redacție. I-a dîrdîit curul pînă cînd maiorul a divorțat și l-a lăsat în plata Domnului, timp în care Moise a jurat de o mie de ori că nu mai vrea să aibă de-a face cu femei măritate.

Blestemele maiorului l-au ajuns însă pe colegul meu și jurămintele sale s-au dovedit în van: Moise s-a îndrăgostit lulea de Anda, nevasta fiului unui fost ministru comunist, alcoolic și ciudat. Acum nu mai era vorba de sex și de mărimi, era dragoste curată – Moise susținea că trăiește cea mai intensă poveste de iubire de pe planetă. După câteva luni, Anda, care îl iubea pe Moise ca pe un om și pe bărbatu-său ca pe o stafie, și-a dat seama că nu poate să aleagă între ei doi, drept pentru care a înnebunit, la propriu. Cînd au văzut-o

internată și și-au dat seama că se îngroașă gluma, Moise și Sabin, fiul de ministru, s-au așezat la masa tratativelor, au discutat și s-au îmbătat și s-au împrietenit și au constatat că, de fapt, nici unul dintre ei nu vrea exclusivitatea. Prin urmare, au intrat în rezerva Andei împreună, Moise cu un trandafir roșu, de îndrăgostit, și Sabin cu unul alb, de vechi prieten, și i-au propus o relație în trei, idee care a pus-o pe față pe picioare foarte rapid. Și așa a început un dulce concubinaj, sursă pentru multe și neverosimile istorioare, care nu se știe cât ar fi durat dacă fiul de fost ministru, copleșit de atîta boemie, nu s-ar fi decis într-o noapte să încerce heroina – cu lăcomia fatală a bețivului care, după ce rade două sticle de vodcă, nu mai știe să ia în serios cîteva miligrame în plus. Rămasă văduvă, Anda a înnebunit pentru a doua oară - de data asta de-a binelea. Iar Moise a revenit la viața lui de crai, încărcată acum cu multă tristețe și, în consecință, cu și mai multă înțelepciune.

- Pe la șapte jumate ajunge trenul, e un rapid, mi-a zis Moise, cînd l-am sunat a doua oară. Găsește-mi hotel.

- Știu unul bunicel, doar ce l-am testat.

Moise m-a avertizat că vine chitit să ne îmbătăm, ceea ce nu mă deranja cîtuși de puțin. Aveam de gînd să-l duc și pe la Mediclub, să-și clătească ochii. Mi-am dat seama că avusesem totuși o săptămîină plină și grea și am socotit că n-ar fi rău să trag un pui de somn de după-amiază, chiar dacă nu prea simțeam nevoia. Așa, profilactic, să fiu sigur că rezist încă unei nopți lungi. Am luat-o ușurel spre casă, aprinzîndu-mi o țigară.

Paul, Petrina și Ioana erau la masă. Luca lipsea, probabil se dusesse prin parc să se dea cu sania, după cum mă anunțase că are de gînd.

- Ai soacră țepăună, mi-a zis văru-meu.

Mă scotea din pepeni vorba asta a lui, prea o folosea excesiv.

De fapt, mi-am dat seama și de ce: aveau și el, și nevastă-sa, stilul de a se întinde foarte mult la masă. Cred că, fără să pun la socoteală timpul dormit, jumătate din vreme o petreceau înfulecînd cîte ceva – jumătatea cealaltă le-o ocupa pregătirea mesei. Și, cum de fiecare dată cînd îi găseam mîncînd, primeam aceeași veste:

- Ai soacră țeapănă.

Cu o zi înainte avusesem ceva de furcă, mă prinsese Petrina singur, bîndu-mi cafeaua, și începuse să mă descoasă cu închipuită diplomatie și șiretenie. Că am început să nu mai vin în fiecare noapte, că speră că nu e vina lor, chiar dacă știe că nu îmi pot oferi cele mai bune condiții, că a văzut că nu mai am nici mașina și altele asemenea. Am mințit-o ca un elev, fentîndu-i întrebările și inventînd un purcoi de amănunte stupide. M-a îngrijorat totuși, mi-era teamă ca nu cumva nevastă-mea să aibă vreo legătură cu acest exces de curiozitate.

Am mîncat puțin, într-o atmosferă de bunăvoință ipocrită, gîndindu-mă că ar cam fi cazul să plec de-acolo. Cînd mă voi întoarce de la București, mi-am promis, adică la primii bani pe plus, o să-mi caut ceva de închiriat.

Am ajuns în cameră, am închis jaluzelele și, înainte de a mă tolăni în pătucul meu virginal, am zis să citesc cîteva pagini din vreo carte, să-mi obosesc un pic ochii și să pot adormi. Erau cîteva cărți pe măsuta tînărului meu prieten, printre manuale și caiete studențești. Am stat puțin să mă hotărăsc între Huliganii și Prăbușirea Casei Usher. L-am ales pe Poe, după titlu: în galeriile minții mele, ortacii scurmau de zor în pereții de spaime și premoniții.

Am luat cartea în mînă și, sub ea, am văzut o foaie caroiată, de matematică. Nu putea să nu-mi sară în ochi.

Pe toată lungimea și înălțimea ei, era scris doar atît: Milena. Cu litere mici de tot, ca o temă la calligrafie, ca o pedeapsă. Am numărat, plimbînd degetul pe hîrtie: de 12 ori pe fiecare rînd, de înmulțit cu 57 de rînduri. Șase sute optzeci și patru de milene

umpluseră pătrățelele, în timpul te miri cărei ore plictisitoare de algebră.

Mi-a venit în minte mîna ei, mîngîindu-mi părul, în somn. O amintire ca un ghiont în spinare, cînd tocmai ai ațipit, care m-a zguduit prin toți mușchii și mi-a ridicat părul pe mîini.

- Futu-i ceapa mă-sii, mi-am spus.

Am așezat cartea la loc. Apucasem să-mi trag pe mine un trening în care obișnuiam să dorm, l-am dat jos și mi-am luat înapoi blugii și hanoracul.

Era deja a nu știu cîta oară cînd mi se întîmpla. Era mai presus de mine. Marioneta nici măcar nu mai încerca să muște sfoara, cu dinții ei de lemn. Mult parfum din flaconul trabuc. aRoma.

Mi-am calculat șansele în termeni de noroc și ghinion: în ambele cazuri, aveam s-o găsesc acolo. Pentru că o căutam fără să vreau s-o găsesc. Pentru că nu voiam să beau, pentru că trebuia să ajung la gară la o oră fixă, pentru că voiam să am mintea cît mai limpede cînd mă voi fi întîlnit cu Moise, pentru că nu mai aveam bani de cheltuit, pentru că eram deja într-o încurcătură pe care nu voiam s-o zgîndăr și s-o lățesc. Pentru că era sîmbătă și văzusem că în zilele libere obișnuiește să treacă pe acolo.

Și n-am greșit.

Afurisita, avea o căciulă tricotată, cu moț. Data trecută cînd o văzusem, avea glugă. M-am întrebat dacă o fi făcînd asta întîmplător, sau dacă știe cît de frumos îi răsare, ca într-o lume inversă, părul blond pe sub orizonturile de mohair.

24.

Ea, deci, avea căciulă cu moț. În rest, nu exista.

Era din carne și oase fictive, era o hologramă, era doar proiecția unei lumi mai bune pe cearșaful cinematografului.

- Pot să-ți țin de urât?

A zis:

- Da.

Holograma avea o deosebită poftă de vorbă în după-amiaza aceea. Era veselă și însetată, în ora pe care am petrecut-o împreună a băut vreo trei sticlule de Cappy de ananas, mi-a fumat un sfert de pachet de țigări și mi-a povestit tot felul de zăpăceli.

Mi-a zis că, pe de o parte, abia așteaptă întoarcerea maică-sii din Italia. Fusesse anunțată că va primi o mulțime de haine noi și perfecte. Perspectiva cadoului corupea o altă dorință, aceea de a mai sta singură o vreme, fiindcă nu se mai plictisea atît de tare, ba chiar începuse să-i placă să nu fie deranjată. Oricum, avea de gînd să profite de răgazul rămas și să facă un chef. Mi-a zis că nu-i place la liceu și că ar vrea să se mute, din clasa a zecea, la o secție de uman. Mi-a mai povestit cîteva întâmplări mărunte de după ședința cu părinții, mulțumindu-mi încă o dată pentru că o scosesem din așa încurcătură. Și toate astea mi le spunea pe un ton afectat de acea mîțîială adolescentină pe care o cunoșteam bine de la fie-mea. Aceleași gesturi fandosite pe care i le taxam mai mereu Andrei, cu asprime și dezgust, certînd-o și cerîndu-i să învețe să vorbească omeneste. Iar acum, dintr-odată, îmi păreau nu doar normale și inofensive, ci cochete și adorabile.

- De ce te uiți așa la mine?

- Iar mă uit? Cum mă uit?

- Așa, fix. Am ceva pe față? Mă sperii.
- Nu mă uit. Nu mi-am dat seama.
- Hai să-ți arăt ceva. Să-ți arăt ce mi-am făcut azi. Vrei?
- Vreau, da. Ce ți-ai făcut?
- Uite, mi-am dat gaură.

Și-a ridicat marginile fesului și și-a tras părul pe după urechea stîngă. Apoi și-a aplecat corpul spre mine și capul în sens invers, așa încît să pot vedea un ac de siguranță mic, din argint, tras prin zgîrciul de deasupra pavilionului.

- Singură mi-am dat-o.

Nu arăta deloc bine. Pielea se înroșise în sute de venișoare inflamate, pe dedesubtul cărora se putea intui un început de infecție. Gaura propriu-zisă conturase un crater de sînge negru, uscat.

- Cum ai făcut?

- Am încercat mai întîi cu un ac de seringă. Dar nu puteam să bag bine cerceleul, așa că l-am încins un pic la aragaz.

- Doamne... Nu te-a durut?

- Ba m-a durut un pic, nu foarte tare. M-am frecat cu sare înainte, să amortească. Acum a început să mă doară.

- O să se infecteze.

- Păi și ce să fac?

I-am apucat urechea cu două degete, îndreptînd pliurile cartilaginoase și încercînd să văd cît de gravă e situația. Cînd i-am atins pielea, am simțit cum doi șerpi electrici fug din coloana mea vertebrală ca dintr-un cuib inundat, secționează rinichii și apoi se scurg nemilos înspre scrot, împreunîndu-se într-o semierecție gheboasă, încorsetată nefiresc în chiloți.

- E un spray cu antibiotic, Bioxiteracor, parcă. Nevastă-mea are tot timpul pe-acasă. E un tub mov.

- Nu cred că am așa ceva.

- Sau poți să presari niște ampicilină, ar trebui să meargă.

- Ampicilină de-asta ar trebui să am, nu?

- Și ar trebui să schimbi cerceleul. Nu e bine să pui argint, la început. Pune ceva de aur.

- Nu vreau. Mie ăsta îmi place.
 - Da, măi copile, dar ții o creolă de aur cîteva săptămîni și pe urmă îl pui. Altfel nu știu, mi-e să nu se infecteze rău.
 - Nu-mi mai zice așa. Nu mai sînt copil.
 Și-a ridicat capul și și-a tras înapoi fesul peste urechi.
 M-am speriat un pic. Gestul brusc mă făcuse să mă întreb dacă greșisem chiar atît de rău. Dar nu, nu era supărată.
 - Ce?, m-a întreat. Iar te uiți ciudat.
 - Nu ar trebui să-ți mai ții căciula, poate se lipește vreun firicel de lînă acolo și nici asta n-ar fi bine deloc.
 - Of, parcă ești...
 - Parcă sînt ce?
 - Nu contează.
 Avea dreptate, nici mie nu mi-ar fi plăcut să-mi zică *ea* așa. Nu mai voiam să fiu tată.

Nu eram pilit cînd am ajuns la gară, dar mă înfierbîntasem pe dinăuntru și aveam chef să mă scălămbăi, să dau în mintea copiilor – să rămîn, de fapt, la nivelul ăla. Mă mîncea sub limbă, abia așteptam să-i povestesc lui Moise ce nenorocită minune mi s-a întîmplat.

- Ce faci, bătrîne, credeai că furi startul?, mi-a zis Moise, după ce ne-am îmbrățișat. Te-ai apucat să bei fără mine?

- O clipă de coniac.

- Știam eu că trebuie să mă pregătesc, a rîs el, scoțînd din buzunarul de la piept al paltonului o cutie de vodcă Scandic, cu pai. După felul în care se deformase, îți puteai da seama că e aproape goală.

Nu știu cine avusese ideea să ambaleze vodca în cutiuțe ca de suc, de cîte 200 de mililitri, cu un pai mic lipit de ele, dar fusese un mare pas înainte pentru societatea bețivilor din țară. Prin Casa Scînteii erau la mare modă, fiind ușor de purtat dintr-un birou în altul și aproape imposibil de depistat de vreun șef adept al abstenenței la locul

de muncă. Gestul de a înfige paiul în cutie, prin cercul mic de aluminiu, se chema „asamblare”. Odată asamblată, cu paiul ieșind semeț din paralelipipedul alb, cutia de vodcă semăna grozav de bine cu oricare din cele o mie de stații de emisie-recepție cumpărate de Armata Română, la un preț umflat de zece ori. De-asta le ziceam „motorole”.

- Era frig, ce să fac?

Moise avea niște nădragi roșii, probabil de la Viorex, care ieșeau scorțoși de sub poalele unui palton kaki. La cum îl cunoșteam, puteam presupune că și puloverul era mov sau portocaliu – Moise avea această dambla legată de culori din pricina căreia arăta mereu ca un papagal.

Din istoria ei probabil că s-ar putea trage niște învățăminte, deși nu știu exact care anume: în facultate avusese un coleg, Ilie, un băiat foarte frumos și îngrijit, bucureștean get beget, care avea mereu haine noi și scumpe, însă niciodată asortate. Moise, provincial în căutare de exemple, își închipuise că asta trebuie să fie vreo modă și se luase după Ilie fără să își pună alte întrebări. Abia după câțiva ani, aflase că Ilie cel frumos era discromatopsic și că vedea lumea așa cum alții doar o visează, în tonuri de gri. Era deja prea târziu ca să se mai poată repara ceva, așa că Moise decisese să transforme asta într-o chestiune de stil și identitate personală și să rămână pentru vecie un curcubeu.

Scunduț și crăcănăt, cu păr blonziu, rar și subțire, maramureșeanul nu era deloc un bărbat frumos, nici măcar că ar fi bărbat bine nu se putea spune despre el cu toată gură. Cum de intra atât de ușor pe sub pielea femeilor, asta era pentru mulți o enigmă. Eu presupuneam că le deruta pînă la seducție tocmai contrastul dintre aspectul lui nehotărît, mărunț și inofensiv, și felul de a vorbi, calm și sfătos, ca un om blestemat să știe pe de rost toate adevărurile.

- Hai să rezolvăm cu banii, i-am zis, ca să putem bea liniștiți după aia.

- Uite, asta e tot ce am. Trei mii de mărci. Îi strîngeam să-mi iau mașină.

Mi-a întins banii, pe care-i întofloșase într-un pachet cu multe straturi de hîrtie de ziar legate cu elastic colorat, de parcă ar fi vrut să nu le fie frig.

- E destul. Poate îmi spui și cum dracului ai reușit să-i strîngi, că nu cred că din salariu...

- Nu e greu să pui deoparte, bătrîne. Trebuie doar să maximizezi veniturile și să minimizezi cheltuielile, a rîs el.

Prindea fluturi. De fapt, Moise nu se dăduse înapoi de la a-și jumuli nenumăratele ibovnice, invocînd diverse motive lacrimogene pentru a obține împrumuturi nerambursabile. Știa că n-o să fie căutat și executat silit de niște neveste dornice de discreție.

- Curvă mică și simpatică ce ești, l-am măgulit, băgînd banii în buzunar.

- Cînd mi-i dai înapoi?

- Cu prima ocazie.

- Liniștitor să aud asta, n-am ce zice.

L-am dus direct la redacție. Editorialistul și Cuerti pregăteau prima pagină, în mijlocul unei mese ticsite de sticle de bere goale. Le-am făcut cunoștință cu Moise. Pe monitor se vedea titlul mare, pe două rînduri, lîngă poza seniorului: „DUMNEZEU SĂ ÎL IERTE”. Deasupra era sigla *Glasului Nou*, cu o portavoce desenată între cele două cuvinte – asta fusese ideea mea. Pe o bandă neagră, mică, scria: Director Mihai Sîrbu, Redactor-Șef Cristi Marin. Nu arăta rău deloc.

- Așa, foarte bine, Dumnezeu să îl ierte. Și să nu-și dea lumea seama că redactorul-șef e ateu, i-am spus editorialistului.

- Morți, mulți morți. Decese, condoleanțe, funeralii. Nimic nu face mai bine unui ziar, a comentat Moise. Bine ați gîndit-o.

- În pula mea, a mormăit Cristi, e ceva ce nu-mi place. Mi-e frică să nu pună și muiștii ăilalți același titlu, parcă prea e la-ndemână. Dar ne mai gîndim, a încheiat el ceremonios, întorcînd capul spre noi și rînjind prostește.

- Am făcut rost de marafeți, am zis eu. Partea proastă e că acum trebuie să mă duc să îmbăt sponsorul.

- Lasă, nu te plînge. Aș veni și eu cînd terminăm aici.

- Mai aveți mult?

- Nu știu, vreun ceas.

- Poate ne vedem mai încolo pe la Medic.

Spre miezul nopții, am plecat spre Mediclub, să căutăm originea geometriei – „pizda e originea geometriei, numărul zero prim”, cum comentase Moise, scurta lui reacție după ce mă ascultase, răbdător, povestindu-i despre pățaniile mele cu Venera. Am trecut încă o dată pe la redacție, unde i-am lăsat valiza, asta după ce descoperiserăm că sîntem mult prea veseli ca să mai mergem să căutăm cameră la hotel. Pe urmă, am oprit să mîncăm cîte un hamburger unsuros și iute, despre care Moise a stabilit că e făcut din carnea unui cîine foarte bătrîn, pe nume Azor, pe care mi l-a descris în detaliu în timp ce înfulecam, de la urechile pleoștite pînă la coada împănată cu scaieți.

Sînt cîteva astfel de drumuri în viața mea, nu multe, drumuri banale, plimbări de colo pînă colo, care mi-au rămas în cap în feluri ciudate, fără să-mi dau seama ce emoții anume le-au gravat în memorie în defavoarea altor experiențe mult mai importante. Sfertul de oră – nu cred să fi durat mai mult de atît – pe care l-am petrecut alături de Moise în drum spre Mediclub e unul dintre ele. Eram abțiguiți, vodcile ne ardeau pe dinăuntru, iar ceața rece ne obliga să stăm cu piepturile umflate și cu spinările încordate, ca să nu tremurăm. Ne simțeam, apropiindu-ne de complexul studentesc, cam

cum se simt doi derbedei de liceu aterizați fraudulos într-o tabără de boraci, unde e de-ajuns să strige pîrtie! ca să vadă cum dispar puștanii din calea lor. Vorbeam zgomotos și înjuram și ne uitam chiorîș la lume, oprindu-ne să ne pișăm lîngă un Aro 10 fărîmat, cu butuci în loc de roți, încercînd să ne scriem unul celuilalt numele cu jetul în zăpada murdară, și am rîs cînd am văzut că nu ne ajunsese cerneala decît pentru „Mi” și „Mo”. Mergînd lîngă Moise, simțind cum simpla lui apropiere mă binedispune și îmi dă încredere, încercam niște trăiri femeiești, o experiență aproape hormonală. În ciuda convențiilor, mi se părea că aparținem unor sexe diferite: el era bărbatul, iar eu un monstrem androginum cu puteri incerte.

De altfel, ca să se înțeleagă bine cum stăteau lucrurile, eram atît de diferiți încît nici nu-mi trecea prin cap că aș putea să fiu ca el vreodată. Adesea, cînd cunoșteam mai îndeaproape un om cu o personalitate completă, ca să nu zic excesivă, se activa în mine tentația imitației. Mă transformam într-un hoț de egouri, care îndeasă lacom în tolă tot ce poate căra din ce vede mai frumos prin casele altora. Așa mi se întîmplase, nu demult, cu Cristi. Ba chiar și din viața lui Doru, țicnitul băiat de popă, simțisem că aș putea să șterpelesc cîteva detalii. Moise era însă altfel. Nu puteam să-l împart în atribute și să-mi aleg ce îmi place și ce nu-mi place, pentru că el, oricît de impur și de pestriț i-ar fi fost aliajul constructiv, era turnat într-o singură piesă. Moise era, cu adevărat, un om dintr-o bucată. Nu puteai să fii ca Moise decît dacă ai fi fost Moise.

La Mediclub, cerberul uscățiv m-a recunoscut și chiar m-a salutat ca pe unul de-al casei, ceea ce m-a făcut să mă împăunez o dată în plus. Ve era acolo, am văzut-o într-un colț îndepărtat, dansînd lîngă prietena ei filologă.

Cristi ajunsese și el, sprijinea barul cu un cot, țintind restul

lumii cu o privire demiurgică, de parcă discoteca întreagă s-ar fi clădit și s-ar fi populat în jurul său și al paharului pe care îl ținea în mână. Ne-am luat și noi ceva de băut. Moise a continuat, în compania editorialistului, morișca de amuzamente de prost gust pe care o începuse cu mine pe drum, inventînd nume și punîndu-i în clasoare imaginare pe toți cei care treceau prin fața noastră. Mă prefăceam doar că-i aud.

Cît au ținut vreo patru-cinci melodii, am stat priponit de tejgheaua barului și am fixat lămpile tricolore ale unui stroboscop. Timpul se dilatase ca într-un vis, psihograma aproape că urma ritmul cardiac, între sistolă și diastolă puteam trece de la furia revoluției la lehamitea filozofiei.

Abia apoi, am luat-o spre colțul unde dansa Venera. M-a urmat Moise, editorialistului îi era prea lene să se miște.

Am piticoțit pînă să ajungem la ea.

Nici eu nu știam atunci ce înseamnă *a piticoți*. Abia mai târziu, cînd l-am cunoscut pe Franco, am învățat cuvîntul. Franco era un vechi bișnițar; trecuse de 45 de ani fără să-și fi deschis cartea de muncă. Meseria lui, bișnița, nu se regăsea în nomenclatorul activităților oficiale, iar lui îi dis plăceau peste măsură rigorile și instituțiile. Principiul lui de viață era simplu și eficient: să cumpere ieftin și să vîndă scump, orice avea căutare: băuturi, parfumuri, ochelari de soare. Iar cînd n-avea ce vinde, se ducea la pescuit. Cea mai mare parte a verii umbla beat din terasă în terasă și, dacă te îl întrebai ce mai face, îți răspundea:

- Ce să fac, tată, piticoțesc.

- Cum adică piticoțești, nene Franco?

- Păi uite așa. Am plecat acum trei zile de acasă să mă duc pînă la Costel la cîrciumă, să văd dacă mai are nevoie de vreo sticlă de ceva. Dar parcă sînt în Piticot și nimeresc numai în căsuța aia cu „mergi înapoi trei pași”. În prima zi, m-am oprit la terasă la Camel și m-a prins dimineața pe-acolo. A doua zi, am ajuns pînă aproape de centru, dar m-am întîlnit cu niște tovarăși și iar s-a ales praful. Iar acum, uite, nu știu cum dracului s-a întîmplat de am ajuns aici.

Prin extensie, *piticoțeală* ajunsese să însemne orice chestie care nu te lăsa să ajungi din punctul A în punctul B. Iar eu, pînă să ajung la Venera, am piticoțit, căci Medclubul era foarte înghesuit în noaptea aia și nu era deloc ușor să ajungi dintr-un colț în celălalt. Trebuia să-ți faci loc cu o mîină, atent ca vreun cot dansant să nu-ți verse băutura, și să-ți tîrăști picioarele pe podeaua udă, ca să fii sigur că nu vei călca pe nimeni. Eu eram deschizătorul de drumuri, iar Moise se ținea după mine.

Pe la jumătatea drumului, cineva m-a apucat de mîneacă și m-a oprit.

- Bună, Mihai.

M-am întors. O femeie foarte aproape cît mine de înaltă, dar de două ori mai voluminoasă. Necunoscută, mi s-a părut.

- Bună.

- Ce faci?

- Bine. Tu ce faci?

Întrebam ca să trag de timp, încercam s-o iau de undeva.

- Bine. Unde ați dispărut atunci?

Asta trebuie să fie zîna bună, mi-am spus, zîna care ne cazase, pe mine și pe editorialist, cu trei săptămîni mai înainte.

- Am plecat devreme, i-am răspuns, evitîndu-i privirea și mișcîndu-mi capul ca un pieton înainte de a traversa. Se grăbea prietenul meu, am zis să nu te trezim.

- Mai stai pe-aici?

- Mai stau, dar uite, sînt cu un coleg din București, voiam să-i arăt una-alta.

- Bine, mă uit după tine și vorbim mai tîrziu.

Am perceput-o ca pe o amenințare foarte serioasă.

- Da, da, cum să nu, i-am spus și am continuat grăbit traseul.

Moise era pus pe glume:

- Văd că ai ceva lipici la doamne, mi-a zis el.

- Auzi, Moise, dacă ai chef, îți fac cunoștință. Deși nici nu mai știi cum o cheamă. S-o fuți tu.

- S-o fut? Eu? Pe toată?, s-a alarmat el.

Și, după alți cîțiva pași, cînd intrasem deja în raza vizuală a Venerei, m-am pomenit luat de gît și pupat pe obraz. Am tresărit.

- Hei!

Am recunoscut glasul în timp ce întorceam capul. Era Milena.

Și a urmat o reacție viscerală, o decizie care mi-a ocolit mintea: am strîns-o la piept cu mîna stîngă – în dreapta țineam paharul – dar deloc colocvial, ci încordînd și arcuind mîna așa încît numai

buricele degetelor s-o împingă în mine, ca un braț hidraulic. O fracțiune de secundă doar, cît să nu apuce s-o doară vreun oscior, ca și cum aș fi vrut să-mi ștanțez pe mine trupul ei cald și transpirat, după care am eliberat-o. O mișcare ciudată, semănînd mai mult cu o priză de arte marțiale decît cu o îmbrățișare. Un gest ca o onomatopee, în care au fuzionat toate contradicțiile mele, bucuria, entuziasmul, disperarea, norocul și nenorocul, ușurarea unei nopți al cărei naufragiu nu mai era, deodată, iminent, plus, deloc de ignorat, scuza pe care vodka o putea oferi, la judecata zilei de mîine, tuturor exagerărilor.

- Ce faci aici?

- Am venit să dansez.

Da, uitam mereu. Lumea venea la discotecă să danseze; nu ca mine, Moise sau Cristi.

- Ce frumos, am spus, neputînd găsi ceva mai bun. Ești cu Luca?

- Nu, sînt singură.

- Ce frumos, ce frumos, am bîguit.

Mi s-a părut că mă privește blînd, aproape cu milă. Orișicît de puține lucruri ar fi știut ea despre oamenii de 35 de ani, n-avea cum să nu-mi simtă stîngăcia.

- Vorbim, mi-a zis ea. Mă duc să mă uit cine e pe-aici, poate e vreun coleg de liceu.

- Da, da, mă găsești pe-aici.

- Să-mi zici cînd vrei să pleci. Poate mă lași și pe mine acasă, să nu mai dau banii la taxi.

Moise avea întrebarea pe buze, dar Venera, care privise insistent scurta scenă, a rostit-o înaintea lui.

- Cine era fata?

- Ei, cine era?, prinzîndu-i mijlocul cu mîna. O fată.

- Știi că nu e legal să te dai la minore?

Se bosumflase – era acolo, în spatele pistruiilor, o tensiune

discretă, dar pe care începusem s-o învăț. Mi-a trecut prin cap că aș putea să mă joc un pic cu nervii ei, dar gândul că aș putea amesteca numele Milenei chiar și cu cel mai irelevant dintre jocurile murdare pe care bărbații și femeile le mai practică în nesfârșitul lor război m-a făcut să îmi țin gura. Oricum, simțeam deja o satisfacție prea nemernică s-o văd pe Venera dînd primele semne de gelozie, pentru că o văzusem, din prima zi, doar ca pe o sursă pentru posibilele suspiciuni ale nevastă-mii, niciodată ca pe o potențială victimă. În sufletul meu se dezvoltă o curiozitate meschină, scatologică: prinsă de boala asta, cea mai rea dintre bolile femeiești, ar mai fi fost Venera o haină la fel de ușoară?

- E iubita lu' nepotu-meu, am zis.

S-a liniștit. Mi-am spus că ar merita notat cît de puține vor oamenii să învețe despre ei înșiși.

„Nu-ți face griji, Ve, nu e decît un fruct oprit.”

„Ah, ce bine. Mă speriasem, credeam că vrei să mănînci din el.”

- De ce zîmbești așa?.

- Mi-e drag de tine, am mințit repede și grav, ca să fiu sigur că îngrop definitiv subiectul.

Contrar socotelilor mele simpliste, în care doi bărbați știu să împartă două fete, Moise a insistat să stea de vorbă numai cu Venera, nearătînd niciun interes pentru Liana, prietena ei lingvistă și uscățivă. Mi-am proptit spinarea pe perete, ținîndu-mi picioarele în poziția cocostîrcului, cu Ve lipită de mine, ascultînd absent conversația lor, un lung schimb de clișee despre orașe mari, mici și mijlocii. Îmi plimbam privirea printre oameni, căutînd-o pe Milena, și, fiindcă n-o vedeam, mi se părea că totul e o mare pierdere de vreme. M-am plictisit, iar plictiseala m-a făcut să casc și să îmi dau seama cît de

beat sînt și cît de somn ar trebui să-mi fie la ora aia. Cînd mi-am adus aminte că trebuia să-l mai duc și pe Moise la hotel, ceea ce interpunea cel puțin o oră între mine și pat, am intrat în panică: mi se părea că nu am de unde stoarce cantitatea necesară de luciditate și energie pentru a face față situației.

- Moise, mai stăm?, m-am pomenit întrebînd.

- Păi, ce ți-a venit? Vrei să mai mergem pe undeva?

- Nu, eu nu mai pot. Nu mă simt bine.

Moise m-a mai bodogănit un pic, fără să reușească să mă înduplece. Am pupat-o pe Venera pe obraji, dar îndeajuns de afectuos încît să n-o supăr, și am dat să plec. După primii pași, i-am spus lui Moise să mă aștepte afară și m-am dus s-o caut pe Milena.

Era în mijlocul ringului, dansa. Am privit-o cîteva secunde: nu era o dansatoare grozavă. Dacă dansul e, așa cum se zice, o proiecție a sexualității, Milena etala, mișcîndu-și trupul, virginitatea pe care i-o presupuneam. Dar, de fiecare dată cînd călcîiul ei atinge pe lîngă ritm pardoseala, nu făceam decît să mă îndrăgostesc și mai tare.

M-a văzut. Am chemat-o, cu palma mîinii drepte.

- Noi trebuie să mergem. Vii cu noi, să te las acasă? Sau îți las niște bani de taxi?

- Nu, vin și eu acum, a răspuns ea simplu, fără să mă lase să înțeleg dacă regretă sau nu plecarea.

În taxi m-am așezat în față, aproape înclădat că prietenul meu nu știe să ghideze șoferul, așa încît să pot sta mai aproape de Milena. Abia atunci le-am făcut cunoștință, prezentîndu-l pe Moise cu numele lui de botez. Am hotărît să mergem mai întîi pînă la redacție, să recuperăm valiza musafirului, apoi s-o lăsăm pe Milena acasă, iar pe urmă la hotel.

- Păi tu nu mergi acasă?, m-a întrebat puștoaica.

- Nu din prima. Trebuie să-l las pe Cătălin la un hotel, nu pot să-l abandonez așa, am zis, pe un ton care s-ar fi vrut mămos și glumeț. Poate nu găsește cameră liberă, sărmanul, și atunci cine știe ce ne facem.

- Eu credeam că mergi acasă, altfel nu te mai încurcam.

- Nicio problemă, stai liniștită. Nu e mare ocolul.

Între timp, ajunseseam în fața redacției. Am coborât să-i iau geamantanul lui Moise, ar fi fost prea complicat să-i explic care-i cheia, de unde se aprinde lumina. Și, când i-am lăsat singuri în taxi, am avut un gând ca un junghi, știind ce poamă e Moise, dar l-am gonit imediat. Nici măcar el n-ar putea, mi-am spus.

- Dar Cătălin cât stă aici, pînă mîine?, m-a întrebat Milena, când m-am urcat înapoi în mașină.

- Nu, stă aproape toată săptămîna, i-am spus eu. O să plecăm împreună la București.

- Auzi, Mihai, mi-a zis Milena după cîteva clipe. De ce să mai dați banii la hotel? Poate să stea la mine. Știi că mamă vine abia săptămîna viitoare, am două camere libere.

Am întors capul, dar ea stătea în spatele meu și nu puteam să-l văd decît pe Moise, ridicînd sprîncenele. Am încercat să mi-o imaginez. Cum se putea potrivi cu fața ei așa o invitație? Ce să caute *ăla* acolo?

- Ei, ce naiba, cum să stea la tine? Lasă, că lui îi place la hotel, am forțat eu rîsul.

- Pe mine nu m-ar deranja, a spus Moise, netam-nisam. Pînă la urmă, sînt aproape o sută de mii de dat. Asta dacă se poate, desigur.

- Da, cum să nu se poată!, i-a răspuns Milena. Nu știu dacă am apucat să-i spun lui Mihai, eu sînt obișnuită. La noi în casă, după ce a plecat tata, a stat cîțiva ani un italian. Era privatizat, aducea tot felul de creioane și carioci și lucruri de-astea. Și era foarte liniștit, plătea chirie și nu ne-a deranjat deloc. El a ajutat-o și pe mamă să ia viza.

Și a trebuit să mă uit la mine însumi cum, fără să pot opune rezistență, mă condamnăm la o noapte de nesomn. Cu gura mea i-am zis taximetristului unde să-i lase, cu gura mea mi-am luat la revedere, sperînd că unul din ei va găsi de cuviință să mă invite sus. Moise, nu

vrei să te ajut să îți urci valiza? Milena, poate ar trebui să văd și eu camera în care o să doarmă prietenul ăsta al meu.

- Vezi că e o pizzerie aici, la parter. Știe Milena. Ne vedem mâine la 10 să bem cafeaua, i-am spus.

- Noapte bună.

Sforăiturile lui Paul traversau, din dormitor, holul cu uși deschise. Prin geamul mat al sufrageriei jucau luminile televizorului, Ioana probabil că vedea vreun film. Aș fi vrut să am un perete pe care să-l pot lovi, un televizor la care să mă pot uita pînă adorm, un balcon pe care să ies și să privesc cerul, dar nu eram la mine acasă. Mi-era atît de teamă că, odată ce mă voi întinde, se va învîrți patul cu mine, încît n-aveam cum să scap: caruselul s-a pornit de îndată ce am pus capul pe pernă. Eram un gîndac întors cu picioarele în sus, nu puteam face nimic, nimic, nici măcar să-mi duc gîndurile la capăt și să-mi dau seama dacă am motive să fiu nervos și, dacă da, care ar fi alea. Ațipisem de cîteva secunde, cînd mi-am simțit gura plină cu salivă. M-am ridicat și m-am dus să vomit, forțînd epiglota pe drumul spre baie, ca să nu vărs. Abia după aceea am putut să adorm. Și toată noaptea am avut acest vis de om obosit, de fapt o frîntură de animație care se repetă la infinit: Cristi, așezat lîngă bar, zicînd „Dumnezeu să-l ierte”, iar Moise răspunzîndu-i: „pizdă”.

M-am trezit obosit și indispus, ca în fața unei zile de la care nu aștepți nimic bun. Întepăturile de gastrită mă părăsiseră abia spre răsărit. M-am spălat pe dinți zece minute și tot n-am scăpat de senzația resturilor de hamburger lipite de cerul gurii. Aș fi vrut să-mi fac un duș, dar era mult prea frig, Paul și nevastă-sa plecaseră devreme și lăsasera sobele pe gaz oprite. Dintr-un masochism care-i apucă rar pe leneșii de teapa mea, m-am pedepsit spălându-mă nervos doar pînă la brîu, cu apă rece – o idee bună cît două aspirine. Aș fi vrut să mănînc ceva, dar nu am găsit în bucătărie decît o tigaie mînjită de resturi de omletă, care mi-a întors mațele pe dos. Mi-am cumpărat un pachet de țigări și am plecat spre aRoma.

Am trecut pe lîngă biserica din cartier, mirîndu-mă cît de multe bătrîne intrau pe poarta verde, de tablă. Păstrînd încă în cap prima pagină a *Glasului Nou*, cu titlul dat de editorialist, „Dumnezeu să îl ierte”, mi s-a părut pentru o clipă că toată lumea aia se duce la biserică pentru a-l jeli pe Coposu, un parastas ubicuu, împărătesc. Pe urmă mi-am dat seama: era ultima liturghie de dinaintea postului Crăciunului, nicio legătură cu Coposu. Mi s-a năzărit să intru și să aprind o lumînare.

Era pentru prima dată cînd făceam asta. Mă încadrez în tipicul omului care își aduce aminte de Dumnezeu doar cînd e supărat, iar de intrat în biserică nu intrasem decît ca participant la nunți, botezuri și înmormîntări, ori ca turist, cînd treceam cu nevastă-mea pe lîngă vreo mînăstire. Ea avea acest obicei, de a „aprinde o lumînare”. N-o întrebasem niciodată pentru ce sau pentru cine le aprinde, subînțelesesem întotdeauna că trebuie să fiu și eu pe-acolo, prin rugăciunile ei, și mi se păruse că asta e suficient.

Am intrat închinîndu-mă, ca să observ că, odată ce treceai de ușa mare, lucrurile nu erau deloc cum le crezusem. Biserica, odinioară

una de mahala, acum înconjurată de colivii de beton cu patru etaje, era destul de mică, iar înăuntru se înghesuiseră mai mulți oameni decât îmi putusem închipui – să fi fost vreo sută, îngenuncheați pe covoarele tocite, donate probabil de enoriași cu dare de mînă la redecorarea sufrageriei. M-am simțit ca un intrus, sperasem că voi găsi un loc suficient de liniștit încît să mă pot ruga pentru ceva. Mi-a trecut prin cap că aș putea să ies repede, dar nici măcar asta nu se mai putea – în urma mea mai intraseră cîteva persoane și mi-era jenă să fug pur și simplu, ca un păgîn. A trebuit să mă conformez, să îngenunchez și să las privirea în jos.

Ochii mi s-au oprit pe tălpile tocite ale bărbatului din fața mea. Avea niște ghetete care parcă explodaseră. O clipă m-am bucurat prosteste că sînt bine încălțat și că n-are de ce să-mi fie rușine, pe urmă mi s-a făcut milă. Mai întîi mi-a fost milă de el, dîndu-mi seama că arătările alea trebuie să fie cea mai bună pereche din dulap. Apoi mi-a fost milă de mine, pentru că puteam găzdui asemenea gînduri.

Părintele nu avea deloc un glas popesc, gros, ci mai degrabă unul pițigăiat, de mironosiță. Cu el se ruga tuturor sfinților pentru sufletele păcătoșilor lumii, „dintre care cel dintîi sînt eu”. Am încercat să mă rog și eu pentru ceva și mi-am dat seama că Dumnezeu n-ar fi de acord cu niciunul din lucrurile care ar fi putut alcătui minunea care îmi lipsea mie. Și mi-am mai dat seama că nu sînt în stare să stau în genunchi cum se cuvine, pentru că picioarele îmi amortiseră groaznic, iar rotulele și ligamentele gleznelor întinse începuseră să mă ardă. Ce caut eu aici?, m-am întrebat, ridicîndu-mă. Am sărutat icoana din fața altarului, gîndindu-mă la ceva pozitiv și general valabil, precum sănătatea celor dragi, ca să nu mi se pară că am intrat degeaba. Mi s-a părut că, de pe bucata de lemn, Iisus se uită la mine cu ochi mari și curioși. Mi-am adus aminte de Doru, pictorul nebun. Am mers mai departe spre ieșire și, urmînd procesiunea celor care ieșeau înaintea mea, a mai trebuit să pup o icoană, de pe peretele nordic al bisericii. Era Sfîntul Antonie, ținînd un zăpăz lung, semănînd cu edițiile speciale ale ziarelor englezești. „Adu-ți aminte că vei muri și nu vei mai

păcătui”, scria.

M-am uitat surprins, lovit de echivocul mesajului, căci mai întâi mi s-a părut că Sfântul mă îndeamnă să profit de viață și să calc strîmb, abia apoi am înțeles că nu era temporalitate, ci cauzalitate. Doamne, așa nu mă ajuți deloc, am murmurat, cînd am ajuns afară. Dacă ăsta a fost un semn, eu n-am înțeles nimic dintr-însul.

- Directore! Ce faci, directore? Nu știam că ești bisericos.

- Nici nu sînt. Nu sînt, am trecut doar să aprind o lumînare.

Era iconarul Doru, cu două damigene goale în mână, ieșind din curtea casei parohiale.

- Și, ai aprins-o?

- Sincer, nu. Dar îți dau cuvîntul meu de onoare că exact acum un minut m-am gîndit la tine.

Și mă bucuram să îl văd, așa mare, bărbos și vesel – dar asta nu i-am mai spus.

- Ei, da, te-ai gîndit la mine?

- Da, mă uitam la o icoană și mi-am adus aminte de tine.

- Multă lume îmi spune că se gîndește la mine cînd vede icoane. Poate ar trebui să mă bărbieresc.

- Ce faci?, l-am întrebat. Te duci la liturghie?

- Mă duc la liturghie pe pizda mamei. Nu, acum am trecut pe la popa ăsta, de fapt pe la coana prioteasă, să-i las niște vin. Mi-a dat tata vreo douăj’ de vedre de tămîioară și am zis să le las și lor o damigeană, sînt prietenii mei. Băi, directore, știi cum e tămîioara asta? Plîngi pe umărul paharului. De mult n-am mai avut așa ceva. Ia vino, să-ți dau și ție o sticlă.

L-am urmat. Era cu un Aro verde, tras pe un trotuar la cîțiva pași mai încolo. A deschis ușa din spate și a scos una din cele cîteva zeci de sticle de plastic stivuite acolo.

- Asta e din partea casei. Dacă mai vrei, e de vînzare. O mie pe

litru.

- Nu-i rău.

Am mai stat vreo cinci minute de vorbă. M-a întrebat de Cristi, de ziar, i-am spus că azi era ziua cea mare. L-am întrebat la rîndul meu de fete, de nevastă, dacă se mai pedepsește locuind în cămăruța de nefamiliști.

- Da, păi mai am pînă se face anul, mi-a răspuns.

- Și, ai găsit inspirația?

- Nici eu pe ea, nici ea pe mine. Dar mai e timp.

A rămas că ne va vizita la redacție pe seară.

- Să-i dau și necredinciosului ăluia de Cristi o sticlă de vin, poate îi mai vine mintea la cap, mi-a mai zis.

Era zece fără un sfert, eram primul client al aRomei; fata cu piele albă și păr lung părea mai degrabă încurcată decît bucuroasă de așa musafir. Prin ferestre intra o rază ciudată de soare, prima după multe zile mîhnite. O priveam aproape speriat. O simțeam ca pe un ulei care îmi mînjea mîinile și făcea toate lucrurile la care voisem să mă gîndesc cu atîta seriozitate să-mi alunece printre degete. Moise a apărut pe la zece și-un sfert, exact cînd mă pregăteam să mă enervez. Avea ochii buhăiți, nu-mi putea da seama dacă de somn sau de nesomn.

- Un singur lucru am uitat să fac azi-noapte, mi-a zis el, în loc de bună dimineața. Să iau o cheie. Uite, acum am lăsat-o pe fata aia descuiată în casă. Sper să nu pățească ceva.

- Și eu, Moise.

- O să mai urc după ce bem cafeaua, să-i cer o cheie. Poate se trezește între timp.

- Acum dormea?

- Da, am băgat nasul la ea în cameră. Dormea foarte frumos.

- Ce nenorocit ești. Bănuiam eu că o să te ții de perversiuni.

- Nu mai bănuiești tu atîtea, a rîs Moise. Știi cum e: bănuiești,

bănuiești prost și devii răzbunător. Fii atent. Faci cinste cu cafeaua dacă îți povestesc ceva?

- Fac oricum.

- Minora te iubește.

- Te pocnesc, m-am prefăcut eu supărat. Fii atent că te pocnesc. Și nu-ți mai dau nici banii înapoi.

- Bă, serios. Eu așa am înțeles de la ea. Am băut câte un ceai pînă să ne culcăm și din vorbă-n vorbă, cutare-cutare, mi-a zis că are o chestie pentru bărbații mai în vîrstă. Așa, ca tine.

- Așa, ca mine?

- Exact așa mi-a zis: așa, ca Mihai.

- Așa, ca Mihai.

- Ești tîmpit. Nu mă mai îngîna.

Am încercat să nu iau în serios ce îmi zisese. Dar în mine, niște șoimi flămînzi ciuguleau carnea din spatele coastelor, cerîndu-și o zi de vînătoare.

Moise n-a avut chef să vină la redacție, a zis că vrea să se plimbe prin oraș, asta după ce se va trezi Milena ca să-i dea și lui un rînd de chei. I-am lăsat numărul de telefon de la ziar și i-am spus ca, în cazul în care nu-i răspunde nimeni, să ia un taxi și să vină la Union.

- Ai grijă de fată, i-am zis.

Am trecut mai întîi pe acasă, cafeaua dulce detonase în stomac amintirea nopții și aveam nevoie urgentă să ajung la un vecu familiar și decent. I-am zis taximetristului să mă aștepte trei minute. Am dat nas în nas cu Luca, care doar ce se trezise:

- Pune și tu sticla asta de vin undeva, i-am zis, s-o bem noi într-o seară.

- O pun la noi în cameră. Dacă o las pe aici, o vede tata și o lichidează.

La ziar erau doar Cuerti și Venera. Uitasem de Venera.

- Te simți mai bine?, m-a întrebat ea.

I-am spus că nu sînt tocmai într-o formă excepțională.

- Am crezut că vii să dormi la mine, mi-a șoptit. Pusesem cearșafuri noi.

Am privit-o zîmbind. Mi-era drag de ea, mi-era și milă. Mă emoționase mica ei ofrandă neconsumată, atît de stîngace și de plină de neputință.

- N-o să rămînă nefolosite.

M-am apucat să citesc printurile de corectură. Cristi a apărut abia spre prînz.

- M-am întîlnit cu Doru, mi-a zis că i-a venit un transport nou de vin popesc, i-am zis cînd l-am văzut.

- Cu atît mai bine. Vine Doru cu vinul de liturghie, o să fac eu cinste cu o curvă.

După-amiaza a trecut ușor. Am dormit cu capul pe birou vreo două ceasuri, în timp ce Cuerti se războia cu imprimanta pentru calcurile finale. Deși m-am trezit cu tîmplele nădușite și cu imprimeul pulovărului pe frunte, mă simțeam foarte liniștit, cu sufletul acordat în tonuri moi, minore, la leneveala trupului. Venera îmi lăsase sub palmă o bucățică de hîrtie pe care scrisese că se duce să-i gătească și să-i ducă de mîncare bunică-sii, care era la spital, și că mă așteaptă la ea în noaptea aia.

Moise a apărut și el, pe la cinci jumate, ținînd la subraț vreo șase motorole.

- Credeam că sînteți mai mulți

- Dumnezeu să îl ierte?, a mormăit el, citind printul negru al primei pagini. Ce să ierte? Păi ăsta, săracu', i-o fi greșit?

Editorialistul stătuse pînă atunci cu picioarele întinse pe un scaun, sorbind vodca prin pai și privind în tavan. Cînd l-a auzit pe Moise, a sărit brusc în picioare și s-a repezit spre el. L-a luat de gît și

l-a pupat.

- Bă, cât de deștept ești! Cuerti, tati, deschide unu, că schimbăm titlul. Deci aici, în loc de „Dumnezeu să îl ierte”, bagă „Dumnezeu să ne ierte”. Tot cu capsuri, așa. Și mai dă-o o dată pe calc. Ce tiraj a rămas scris acolo? 30.000? Scrie 50.000, dă mai bine. Ba nu, tati, scrie direct 100.000, ca să-și închipuie boii ăia că am tras măcar 30.000.

Cuerti nu părea să înțeleagă rostul schimbării, dar mie mi se părea o chestie atât de deșteaptă, încât m-am pomenit încălzit de un entuziasm puternic, de parcă tocmai asistasem la descoperirea penicilinei.

- Genial, genial.

- Pentru treaba asta, chiar că merită să mergem să futeam repede ceva, a spus Cristi, făcînd sul un rînd de printuri. Ia tu astea, a făcut către mine, și bagă-le în vreun buzunar. Ziceți că vă băgați la o haimana?

Cuerti a întors capul, plin de speranță. Sub părul ondulat, fața i se înroșise toată.

- Nu tu, tati, i-a zis editorialistul. Tu ești prea tînăr ca să strici pula pe curve. Pune calcurile într-o cutie și așteaptă-l pe Ion, a făcut rost de un Papuc de la un vecin, o să vă duceți la tipografie. În două – trei ceasuri ar trebui să fiți acolo. Eu zic să iei și calculatorul cu tine, poate ai ceva probleme. Dom’ director, dă-i băiatului banii de tipar și de benzină. Cuerti, să ai grijă de bani, că îți iau scalpul. Am vorbit ieri la tipografie, au zis că te așteaptă pînă în miezul nopții, dar ar fi bine să ajungeți înainte de zece. Cum intrați în oraș, e o benzinărie, faceți dreapta și vedeți niște hale, i-am explicat lu’ Ion, sper că n-a uitat. Mai întrebați și voi dacă nu vă descurcați. Scoți zece mii de bucăți, să ți le lege cîte o mie. Le spui că ne trebuie factură doar pe trei mii de bucăți, ca să ieșim mai ieftin. Le verifici și tu să nu fie prost trase, mai ales primele. Cînd vă întoarceți, faceți plinul la Papuc, să ne recompensăm față de omul ăla. Lăsați trei mii de bucăți la Rodipet, am vorbit cu Cornel și știe ce are de făcut. Restul le aduceți aici. La patru ar trebui

să fie gata toată treaba. Dormiți și voi trei ceasuri și mâine, maxim la 9, sînteți aici, că avem de împărțit ziarele. Nu te strîmba, restul o să vină de la opt, asta e, oricum după aia o să stăm degeaba toată săptămîna. Și îți oprești și tu cînșpe mii de lei din bani, ciubucul tău, și îi dai și lu' Ion zece mii. Ai priceput sau vrei să-ți scriu pe o hîrtie?

Cuerti fusese ochi și urechi și, empatizînd cu plămîinii oratorului, uitase să mai respire.

- Am priceput.

- Și gata, lasă vodca. De fapt, ia dă tu cutia-ncoace, să fiu sigur.

Și așa, cerîndu-i iertare lui Dumnezeu de undeva din buzunarul paltonului, am plecat tustrei către curva promisă. Am simțit ciudat timpul petrecut în taxi, nu aveam niciun gînd al meu, în schimb aș fi dat orice să le pot citi gîndurile celorlalți doi, fiind totodată sigur că și ei au exact aceeași stare de spirit, a cartoforului pentru care singura strategie e să știe mîna adversarului. Eu unul nu aveam niciun zor interior de a vizita stabilimente de toleranță, dar nu-mi plăcea excursia, pe care o vedeam mai degrabă ca pe o promisiune de socializare. În plus, eram peste măsură de curios să-l văd pe Cristi abordînd o femeie, chiar și cu plată, pentru că de cînd îl cunoscusem părase un misogin rece, monahal de abstras din jocurile sexului. În privința lui Moise nu aveam nicio grijă.

Trebuia să mă fi gîndit că editorialistul nu putea merge pe căi bătute. Cînd i-a spus taximetristului că mergem la Liceul Sanitar, am crezut că e doar un reper rutier și că vom căuta inexistente felinare roșii la vreuna din casele vechi din jurul său. Dar nu, Cristi a intrat direct – și noi, ușor nelămuriți, după el – în ghereta paznicului, o chicinetă situată între gardul zidit înalt și poarta mică, lipită de peretele dinspre stradă al liceului. Paznicul dormea horcăind, cu capul dat pe spate, în fața unui televizor Sport cu antena zburlită, difuzînd,

printre purici, extragerea Robingo.

- Bre, nea Martine, ce dracu' te plătește, mă, statul român, să dormi în post?

Paznicul, un bărbat care se apropia de pensie, cu părul și mustața albe, păstrînd însă oasele mari și mîinile noduroase ale fostului malac, s-a trezit brusc și a luat instant o poziție vigilentă, încercînd să șteargă orice urmă a somnului. Și-a umflat umerii ca și cum tocmai înghițise un umerăș.

- Nu dormeam, nu dormeam, mă uitam la televizor.

- Ia o mie de lei și cheam-o pe tanti Gina, i-a zis editorialistul. E pe-aici, da?

- E aici, patroane. Stai oleacă, c-o sun, a zis nea Martin, punînd mîna pe receptorul unuia dintre cele două telefoane cu discul orb, fără cifre, ca de hotel. Gina, ce faci? E Cristi aici. Cristi, ziaristu'. Cu încă doi băieți. Vii tu-ncoace sau îi trimit la tine? Bine, bine, le zic.

- Care-i treaba?

- Zice să te duci la ea, în spate. Dar zice că-i pare rău, nu e decît Bela. Iza cică n-a venit de la țară, probabil că a întîrziat rata și o veni mai încolo. Sau cine știe...

- Bela, foarte bine. Bela e fată de comitet. Sîntem în noiembrie, n-au început tezele. Nu?

- Nu știu, patroane. Nu-mi spun ele mie, ce să vorbească ele cu mine. Da' parcă am auzit ceva că ar cam fi început.

- Bine, nea Martine. Noi ne ducem. Și dă reșoul ăla mai tare, că o să mori de frig în somn.

Am ieșit din gheretă și l-am urmat pe Cristi prin curtea lungă, trecînd pe lîngă terenurile de sport, pînă în spate, unde începeau căminele. Ferestrele erau luminate toate, unele dintre ele aveau draperii proaste sau cearșafuri atîrnate în dreptul lor, prin altele se vedeau siluete făcîndu-și de lucru.

- Iza și Bela? Bună combinație, a remarcat Moise.

- Eu le-am botezat așa, a explicat editorialistul, aproape mîndru. Aveau niște nume cam de căcat înainte. Ce-i drept, cînd sînt

împreună, se completează foarte bine.

- Îmi pot imagina, a răspuns maramureșeanul.

Noua situație aproape că mă irita. Noaptea trecută mă enervase conflictul dintre ei, acum mă simțeam pe dinafara subitei și suspectei lor amiciții.

- Dar din păcate, astă seară n-o avem decît pe Bela. Iar dacă vreunuia dintre voi îi plac băbăciunile, poate s-o încerce pe tanti Gina, pedagoga.

- Fetele astea sînt la postliceală, sau la seral, la ce?, am întrebat.

- Postliceală? Nicio postliceală. Sînt în a zecea sau a unspea.

- Ioi, minore?, a exclamat Moise. Da' n-o duci rău, zău.

- Tu ce tot taci, directore?, s-a întors Cristi către mine. Dacă n-ai chef, n-o să te împingă nimeni de la spate. Ca să zic așa.

Au început să rîdă. Am rîs și eu, dar deja mintea mi se dusesese în alte părți.

Tanti Gina ne aștepta în ușa de la intrarea în cămin. Era o femeie scundă și subțirică, la vreo 50 de ani, cu părul tuns scurt, coafat în bucle permanente și vopsit movaliu, probabil cu violet de gențiană. Avea o bluză albă, pe deasupra căreia trăsesese un sacou de pe vremea organizațiilor pionierești.

- Mă Cristi, ce e cu tine la ora asta aici? Vrei să mă bagi în necazuri?

- Bună seara și ție, Gina. Ei sînt prietenii mei și nu știu ce o să mă fac acum, pentru că le-am promis că o s-o cunoască pe Iza. Unde e Iza?

- Nu știu, e la mă-sa și la tac-su acasă. E ailaltă aici. Bela, cum îi zici tu.

- Știi că nu-mi place Bela.

- Data trecută ai vrut-o pe Bela.

- M-am răzgîndit, m-am săturat de Bela. Venisem pentru Iza.

- Da' Bela ce are?
- N-are nimic, doar că nu aveam chef de ea.
- Ce vrei de la mine, Cristi? Cît să-ți mai scad? Alții ar da și cincizeci de mii pentru o fată de-asta! Și știi foarte bine! A fost un italian săptămîna trecută și atît a lăsat, cincizeci de mii! Și a stat o oră! Tu ce dai, dai zece mii și le ții de vorbă toată noaptea. Ia-le de nevastă dacă vrei să le fuți gratis.

- Haha. Păi pe amîndouă, tanti Gina? Nu pot să le iau de nevastă pe amîndouă.

- Spune, cît dai?

- Zece mii, toți trei. Plecăm repede. O oră.

- Ești nebun. Treij' de mii. Zece mii la mine, zece mii la fete.

Crezi că ele n-au nevoie de bani?

Cristi a părut descumpănit. L-am simțit pe Moise că e gata să ducă mîna la portofel. I-am apucat cotul, ca să nu cumva să strice piesa de teatru.

- Stai potolit, i-am șuierat în ureche.

- Cine dracului mai cîștigă zece mii pe oră în ziua de azi, tanti Gina? Eu cîți bani să dau pentru o curvă? La poartă, lu' nea Martin, trebuie să scot bani. La matală trebuie să scot bani. La fete, alți bani. De ce nu-ți faci matală bordel și cu asta basta, nu să stai să faci avere cu elevele statului! Fii atentă cum facem, ultima ofertă: zece mii îi dau acum fetei și cu tine mă descurc eu săptămîna viitoare, la salariu.

- Cristi. De ce mă omori cu zile, mă Cristi, mă? Dă-mi zece mii acum, mai dă-i fetei zece mii și gata.

- O să mă aduci în sapă de lemn, i-a spus editorialistul, cedînd supărat. Ia-ți banii și să nu te mai văd.

Pedagoga a luat cele două hîrtii, uitîndu-se la poza lui Avram Iancu cu nostalgie, ca la tabloul unei strămoș demult dispărut.

- Duceți-vă. Vedeți să nu faceți gălăgie pe hol.

Internatul era într-o clădire lungă, înconjurată de plopî uscați. Un prim corp fusese construit între războaie, în stil neo-românesc. Comuniștii îi mai adăugaseră o aripă, oarecum egală în dimensiuni, lipsită însă de pod, de acoperișul de țiglă, de arcade deasupra ferestrelor și, în general, de orice altă curbă sau zorzon inutil. Mi s-a părut, în întinericul serii, că jumătățile își inversaseră cronologia. Era ca și cum tot edificiul ar fi fost inițial un paralelipiped anost, numai că de partea cea veche se ocupase cineva mai pe îndelete și reușise pînă la urmă s-o finiseze.

Intrarea se făcea prin aripa cea nouă, însă de la jumătatea holului ușile se înălțau cu jumătate de metru, cimentul șlefuit se transforma în pardoseală scîrțîitoare, iar neoanele duble deveneau becuri agățate în plafonul înalt. Mergeam încolonați, cu mine în ariergardă și, la fiecare pas, lemnul podelei părea că geme.

Cristi s-a oprit în dreptul ultimei uși de la primul etaj și a bătut de cîteva ori.

- Cine e?
- Din partea lu' doamna Gina.
- Stai un pic.

Am stat mai mult de un pic. Dinăuntru s-a auzit foșnetul hainelor trase în grabă, dar a mai durat pînă ca ușa să se deschidă. În schimb, dintr-una din camerele de pe hol a ieșit un cap de fată, care ne-a privit cîteva clipe, înainte de a se trage înapoi.

- Ție nu ți-e deloc frică?, l-am întrebat pe Cristi.
- De ce să-mi fie?

- Nu știu. Așa. Că te vede cineva pe-aici. Mie-mi cam pute locul ăsta.

- Dacă lu' tata i-ar fi fost frică să fută, crezi că mai eram aici?

Pînă la urmă, am socotit în sinea mea, băiatul ăsta are mare dreptate.

Așa numita Bela era o făptură foarte ciudată. Mignonă și tunsă scurt, băiețește, ne-a întâmpinat îmbrăcată într-un maiou alb, prin care se vedeau sînii disproportionat de mari, cu colanți pînă deasupra genunchilor, negri și inscripționați cu „sport” pe verticală, după o modă care trecuse de vreo doi-trei ani, dar care îi puneau bine în evidență coapsele și picioarele drepte. Era încălțată în niște papuci de plastic, din cei turnați clandestin prin vreo casă țigănească de la periferie. Avea pielea albă și ochi negri, mici, împrejmuți incorect de un strat de fard albastru. Ne-a privit scurt pe tustrei. I-a zis „bună” lui Cristi, recunoscîndu-l, și „bună seara” mie și lui Moise. Am intrat.

Pedagoga avusese grijă de sursele ei de venit. Le dăduse o cameră mare, în formă de L, puteam presupune că era mai mare decît restul pentru că, fiind ultima de pe culoar, avea ferestre pe două laturi. Cele două paturi erau puse în capetele opuse ale camerei, după o logică foarte sănătoasă: forma încăperii te împiedica să vezi dintr-unul ce se întîmpla în celălalt. Erau și ele mari, nu aveau nimic în comun cu genul de mobilier mărunt pe care îl găsești de obicei în cămine.

- O cameră de-astea i-ar trebui lui Doru, am zis, mai mult din nevoia de a zice ceva. Ar avea loc destul și pentru atelier aici.

- Ce să-i fac, mi-a răspuns editorialistul, dacă nu i-a plăcut cartea. Bela, ce avem de băut?

- Păi, vezi și tu, sînt niște sticle pe-aici prin frigider. Stați jos. Dați-vă hainele jos.

Pe colțul camerei era o masă cu două scaune de lemn, de bucătărie. Fata a luat unul dintre ele și l-a adus în dreptul primului pat, pe marginea căruia se așezase deja Moise. Apoi a adus, de pe un Fram vechi, cu muchii rotunde și cu emailul îngălbenit, patru pahare pe care le-a pus pe șezutul scaunului. Am profitat de ocazie ca să mă așez pe celălalt; mi se părea ciudat să mă pun direct în pat, mai ales cu Moise lîngă mine.

- Avem doar niște vermut, a zis editorialistul. Bun și ăsta. Cît costă, Bela?

- Ne înțelegem noi. Cinci sute paharul, e bine?

- E bine. E tot de la italieni?
- Tot de la ei.
- Iza de ce nu e?
- Cred că stă acasă săptămîna asta. N-are chef de școală, e pe stop. Și îi mai ajută pe ai ei la treabă.
- Înțeleg. Frate-tău s-a întors din Elveția?
- Nu, mai stă. Mi-a trimis o scrisoare, îi merge bine.
- Hm, Elveția... Cu ce se ocupă?, s-a băgat Moise în seamă.
- Muncește la un restaurant, i-a răspuns Bela.
- Se fute-n cur cu elvețieni, a adăugat editorialistul, amuzat, așezîndu-se și el pe pat.

Mi-am scos o țigară și m-am uitat în jur unde aș putea să arunc scrumul, n-aveam în continuare de gînd să mă alătur lor. Am aprins-o doar după ce am văzut lîngă mine, pe pervaz, o glastră cu vrejul uscat al unei flori pe care n-o puteam identifica. Probabil că decorul camerei se dorise, cu draperii vișinii și lenjerii roșii, îndeajuns de sobru și de erotic încît să-i motiveze pe vizitatorii cei permiși, fără ca totuși să bată la ochi în cazul vreunei inspecții nedorite. Singurul detaliu care trăda amatorism erau perechile de chiloți și ciorapi puse la uscat pe caloriferul de fontă.

- Deci, vă băgați amîndoi?, a întrebat Cristi, sorbind din paharul de Martini. Mm, ce bun e. Ziceți-mi, că trebuie să-i dau banii fetei și să știu ce-i plătim aici.

- Eu parcă aș da o muie, a zis Moise.
- Eu n-am chef, am zis, citind coperta unui caiet lat, de biologie, de pe masă: Ana Secioreanu, clasa XI B. O fi Bela, o fi Iza?, m-am întrebat.

Editorialistul m-a privit ironic.

- Serios, nu prea am chef. Mă mai gîndesc.
- Mai gîndește-te, da. Poți să dai verigheta jos, dacă te încurcă. Uite treij' de mii, Bela. Și vezi că lu' Gina i-am spus de zece, ca să știi.

- E bine, a zis fata, luînd banii și băgîndu-i o parte între cărțile dintr-un dulap metalic, o parte într-o cutie de carton de deasupra lui.

Apoi a aprins o veioză cu un bec ciudat, cum nu mai văzusem de ani buni, un bec cu filament gros, în formă de floare, care făcea o lumină slabă și caldă. Și, imediat după aceea, a stins restul luminilor.

Aveam niște gânduri amestecate.

În centrul lor a fost cuvîntul „decadență” – asta era la început, cînd Moise s-a așezat lîngă mine, în picioare, rezemat de tăblia mesei, lăsîndu-l pe editorialist să înceapă procedurile. Mi se părea un moment bun să mă gîndesc la decadență, silabiseam cuvîntul mutește, mișcîndu-mi limba în gură, sedus de sonoritatea lui posibilă ca de ipoteza unei ploi de toamnă izbind un pervaz de tablă. Îmi plăcea gustul dulce-amar al vocabulei, pe care nu îl găsești în niciunul dintre sinonime. Îmi aplecam ochii spre țigară, în timp ce trăgeam din ea, fascinat de incandescența ei sinucigașă. Îmi aduceam aminte de mine, cu două luni în urmă, mă imaginam puternic și stăpîn pe situație – o situație nedefinită, care ținea loc de orice situație, ars de soarele verii, intrînd seara în răcoarea apartamentului meu, sărutîndu-mi nevasta. Apoi mă întorceam în prezentul întunecos și mă simțeam mai prostituat decît creatura care ofta în surdina sub Cristi. Mi-am ridicat capul către Moise, mă întrebam dacă și el se simțea la fel, dacă simțea la fel ca mine, satisfacția dureroasă de a-ți vedea împlinit tocmai visul în care te prăbușești. Nu-mi puteam da seama. Am mai luat o gură de vermut, aș fi vrut să fie ceva care să îmi ardă gîtul, dar pînă și paharul de băutură conspira, cu dulceață ipocrită și miros de migdale, la povîrnișul de catifea pe care mă rostogoleam.

La un moment dat, cînd mintea mi se scufundase în niște mlaștini crepusculare și rele, motorul frigiderului a pornit brusc, iar uruiul său, neașteptat în liniștea copulativă, m-a făcut să tresar, speriat. Mărunta spaimă a avut însă efecte secundare neașteptate. Pulsul, pe care ziua mi-l ținuse la ralanti, a crescut brusc, descolăcînd o erecție necăutată, nedorită, bastardă.

Și atunci mi-am adus aminte de Milena. Și mi s-a părut,

gîndindu-mă la frumusețea ei dementă și pură, la felul în care mă simțisem atunci cînd își rezemase capul de umărul meu sau cînd mă mîngîiase în păr, că viața mea e o glumă oribilă, atîta vreme cît n-o pot avea lîngă mine. Și, desigur, cîte aș putea face dacă mi s-ar oferi o șansă cît de mică, ce om aș putea fi, cum mi-aș urca sufletul la entuziasmul adolescenței, făcînd-o fericită în fiecare clipă, și cum aș ști totuși, cu mintea de acum, să-l țin acolo, sus, și să nu-l mai las niciodată să se scurgă în gheana frustrărilor și neputinței.

Am auzit catarama unei curele. Editorialistul își terminase treaba.

- Haide, Moise.

- Imediat.

Am sorbit dintr-o gură restul de vermut din pahar. Mă simțeam iluminat, în sfîrșit înțelesesem, pusesem cap la cap ce îmi ziseseră chiar ei, înțelesesem ce însemna pentru Moise originea geometriei și de ce Cristi spusese că îți trebuie curaj ca să ajungi acolo, era o ghicitoare atît de simplă încît mă simțeam ca orbul din naștere vindecat miraculos. Treizeci și cinci de ani mă chinuisem să rezolv problema greșită, încercasem să fiu atît de deștept încît să pot vedea pădurea mai presus de copaci, și abia acum pricepeam că totul fusese o cinică diversiune, că nu de copaci și de pădure aveam eu nevoie, ci de luminișul din mijlocul lor, la Căsuța de Turtă Dulce, acolo unde izvorăște apa vie și crește iarba fiarelor.

- Lasă-mă pe mine, Moise, am zis. Am chef.

Și n-a fost nici gîndul că era ilegal, nici gîndul că era imoral, nici vreo urmă de compasiune pentru fata aia. A fost un miros urît, de sex deja consumat, pe care nu-l suportam nici măcar cînd eu fusesem consumatorul. L-am simțit abia cînd m-am apropiat de pat, fracturînd pofta. Dar era prea tîrziu să mai dau înapoi.

Și iată-mă, în întunericul roz, Jumătate-de-om-călare-pe-

jumătate-de-iepure-șchiop, forțat la stîngăcie de erecția slabă, care cerea ceva mai multă acțiune pentru a supraviețui, și un pat scîrțîitor, care mă călca pe nervi și mă obliga la precauță finețe. Mă mai bîntuia și gîndul că editorialistul ar putea să se uite înspre noi și a trebuit să-mi strîng pleoapele pînă la durere, pînă cînd pe sub piele renaște în nervuri Calea Lactee, pentru a depăși momentul. Și asta doar ca să mă împotmolesc din nou, sub un tranșeu de gemete cumpărate, a căror stridență nu mi-a prins deloc bine.

Legile fizicii erau precise, nu poți să-i faci măturii coadă de funie, așa că am renunțat. M-am dat într-o parte, trăgîndu-i Belei capul în jos. Abia atunci au dispărut și gemetele, și scîrțîiturile, și m-am relaxat cît de cît. Mi-a trecut prin cap un gînd amuzant: în clipa aia, dacă înșelam pe cineva, o înșelam de bună seamă pe Venera, în niciun caz pe nevastă-mea. Din porția Venerei luam și dădeam altcuiva. Pe nevastă-mea o înșelasem cu Venera și atît. Infidelitatea nu e tranzitivă.

Și apoi, gîndul cel mai urît dintre toate, care m-a înspăimîntat și m-a scîrbit deopotrivă: dacă pe Milena o căutam eu acolo? În dedesubturile mele, oare nu fusesem atît de tîmpit încît să cred că voi găsi, în acea favelă de carne și secreții, tinerețea și puritatea ei? Doar pentru că exista o asemănare de vîrstă? Ba bine că nu, mi-am zis, exact asta făcusem. Să cauți o femeie în celelalte femei, mi-am spus, ce frumos sună lucrul ăsta, așezat pe o foaie de hîrtie care nu poate mirosi a sperma altuia și a sex stătut.

S-a auzit scăpăratul unei brichete. Editorialistul își aprinsese o țigară. Probabil că se plictisea deja.

Mi-am spus că ar fi cazul s-o scurtez și eu, dar mica muză nu mă inspira deloc. I-am dat capul într-o parte și am continuat singur, ținînd-o pe Bela în fața mea ca pe un scut care să mă ferească de vreo privire accidentală, mîngîindu-i brobonițele din jurul sfîrcurilor. Cu latexul încins în palmă, am reușit să obțin un orgasm incoerent,

neatins de forță sau plăcere. Mi-am tras pantalonii fără să dau cauciucul jos, mi-era lene să mă spăl. Dar eram mulțumit, trecusem și de asta.

Moise și-a făcut treaba pe îndelete. Când a văzut cu cine are de-a face, sărmana elevă a oftat sec:

- Vai de mine.

Cristi, brusc, a devenit curios.

- Ia zi, stă așa bine amicul nostru?

- Da, stă dublu, i-am răspuns.

În taxi, spre Union, mă gîndeam la noi, trei mătărîngi năclăite. Nu mai eram curios ce aveau cei doi în cap în momentul ăla, bănuiam că au mințile la fel de goale ca mine. Aș fi vrut, totuși, să știu dacă și ei au rămas cu prezervativele puse. M-ar fi amuzat ideea.

Credeam că-i miezul nopții, m-am mirat văzînd că e de-abia nouă și-un sfert. Mi-am adus aminte că dimineața trecusem pe la biserică și mi s-a părut ireal că încă figuram în aceeași zi a calendarului.

La masa mare, *masa noastră*, era aproape tot *Glasul Nou*, în afară de cei doi flăcăi trimiși la tipografie și de Ve. I-am privit o vreme, cu gândul aiurea. Gălăgioși și flămânzi, orgolioși și frustrați, gata să bea orice și să muște din oricine – îi știam de-acum, ei erau *oamenii mei*.

- Cîini, am șoptit, pentru urechile nimănui.

Eram peste măsură de prost dispus. Nu înțelegeam de ce. Gleznele minții se luxaseră, trebuie că la un moment dat călcasem strîmb și apoi, pe neștiute, mă umflasem cu totul.

Și atunci am simțit un nou cuvînt atrăgîndu-mi gîndurile, cum miezul de magnet ordonează pilitura de fier. De data asta, cuvîntul era „degeaba”, cu trisonul său descrescător de vocale și mirosul de bizanț năruit, de Isarlîc în Ziua Judecării.

Totul mi se părea degeaba, banii, sexul, vodca din pahar. Eu nu puteam să scot ceva bun din mine; lumea întreagă nu putea să scoată ceva bun din ea; orice încercare, orice bucurie, așa erau: degeaba.

Era degeaba. Raționamentele își devoraseră concluzia, mijloacele deveniseră scopuri, visele rămăseseră în solda nopții.

Construisem o casă, plantasem un pom, făcusem un copil. Și degeaba.

Tot ce am de făcut în viața asta, mi se părea, e să trec dintr-o parte în alta a nimicului, să-i traversez măruntaiele de vid pe o zebra de jar, de sus în jos, construind gropi, escaladînd prăpăstii, urcînd cu un lift de aur pînă pe cea mai înaltă talpă a iadului și turnînd șampanie în pahare fără fund, la fiecare ticăit al bombei cu ceas.

- Închipuie-ți că lui Nils Holgerson i-a ciugulit gîsca ochii, chiar în timp ce îl plimba să-i arate lumea. Sau, ca să fie mai de-al nostru, că pe Făt Frumos l-a înghițit calul său fermecat, l-a înghițit cu

tot cu ie, opinci și paloș. Asta crezi tu că se întâmplă.

Am tresărit, înspăimîntat.

- Am promis că vă aduc niște vin, a zis Doru, trăgîndu-și un scaun și făcîndu-și loc între mine și Moise. Uite, l-am adus.

Mă întrebam dacă nu cumva gîndisem cu voce tare. Nu.

- Citești mințile oamenilor?, l-am întrebat, încă anesteziat de mirare.

- Nu le citesc mințile, mi-a zis, cu vocea lui liniștită, dar le văd privirile. Nu mai știi? Asta e treaba mea pe lume, să caut ochii potriviți. Și ce mă mai enervez cînd văd oameni buni făcînd ochi răi, e trist lucru ăsta. E semn că a intrat dracul în ei.

Doru mi-a turnat vin în pahar și m-a privit pe sub sprîncene, să vadă dacă îmi place. Am făcut eforturi să par încîntat – nu că ar fi fost rău vinul, dar îmi simțeam fața amorțită și mă temeam că, fără un pic de teatru, mutra mea n-ar avea nimic pozitiv de comunicat. Și mi-ar fi părut rău să se întâmple așa, pentru că prezența lui acolo m-ar fi putut binedispune.

- Crezi c-a intrat dracul în mine?, i-am spus, zîmbind. N-a intrat niciun drac. Sînt obosit și cam machit, să fiu sincer.

- Da? O fi și asta, ce să spun. Deși nu prea cred că mă înșel. Nu știu eu prea multe, dar cîteva șmecherii tot am învățat. Ochii obosiți sînt tulburi. Există două feluri de ochi limpezi, să știi, cu luminiță și fără luminiță.

Cu și fără, mi-am spus, pufnind.

- Nu rîde, chiar așa e. Ai pictat vreodată, să faci un portret? Să-ți zic cum e. Ai terminat aproape tot, mai ai ochii, da' de obicei îi lași ultimii. Le dai forma, le faci irisul, pui acolo niște albastru. Pe urmă, le așezi pupila. Și în momentul ăsta ai obținut niște ochi foarte limpezi, dar sînt ochi morți, răi și duri, ochi de statuie. Sînt ochi în care se vede deșertul. Dacă faci portretul unui om rău sau, eu știu, al cuiva cu autoritate, un rege sau un sfînt mucenic citindu-ți din cartea

păcatelor, te oprești aici. Dar, dacă vrei să-i dai viață, trebuie neapărat să le mai pui o luminiță. Un punct de alb, acolo, sau de azuriu, sau de roz, înțelegi? Fără luminiță, ochii ăia sînt ochii pustiuului, ochii nenorocului. Țștia, pictorii ăi mai mari, cînd își făceau autoportretul, nu prea-și puneau luminița. Erau aroganți artiștii, simțeau nevoia să arate lumii cît de bătuți de soartă sînt, să zică: domne, eu văd deșertul, eu știu moartea și nu mi-e frică de ea. Bine, să nu zic, nu-s chiar toți așa. Unii sînt pe toane. Lui Van Gogh, de exemplu, îi mai dispărea cîte-o ureche, dar luminița niciodată. Sau Dali, care avea simțul umorului, normal că se vedea viu. Oricum, de vreo sută de ani încoace, nimeni nu mai pictează ochi, acum se pictează doar priviri. Nu mai e iris, nu mai e pupilă, e doar o pată de privire. Și știi de ce? Nimeni nu mai știe acum dacă e viu sau mort, dacă e om bun sau rău. M-am gîndit mult la treaba asta, pentru că nu știu cum să fac. Icoanele, prin tradiție, n-au luminițe în ochi, pentru că așa gîndeau pictorii pe vremea aia, că biserica trebuie să bage frica în om, sfinții trebuie să spună că ori faci ce spunem noi, ori ai dat de dracu'. Și poate că așa și era, cine mai știe? Dar eu aș vrea să pictez ceva care să aibă bucurie, ce-i ăla martir fără bucurie? De-aia cred c-o să le fac ochi vii, că stau și mă întreb: cum vrei să-ți mai plîngă o icoană, dacă are ochi morți? Dar, în fine, nu asta era ideea. Voiam să-ți zic că vezi în ochii unui om; dacă sînt limpezi, așa, și au luminiță, sînt ochi de îndrăgostit. Dacă sînt limpezi și ficeși, dar nu au luminiță, deja e nasol, ăia sînt ochi de om fără speranță, de om care stă și-așteaptă o minune, nu te supăra pe mine că-ți zic.

- Și de ce e rău să aștepți o minune?, l-am întrebat, pârîndu-mi-se că se contrazice singur.

- Cine-a zis că e rău să aștepți o minune? E foarte bine. Eu am zis altceva, am zis de oamenii care stau și așteaptă o minune. Înțelegi, nu trebuie să stai, minunile trebuie ajutate. Ai băgat de seamă? Nici Iisus n-a făcut, cît era el de Dumnezeu și făcea ce-avea El chef, n-a făcut minuni de la zero. N-a apărut pe pămînt din vid, a ieșit din burta femeii. S-a dus la nuntă și ce-a făcut, cînd s-a terminat vinul? A făcut poc!, din dește, și gata, s-a făcut vin? Nu, le-a zis ăloră să umple

butoaiele cu apă și, abia după ce a avut apa, a putut face vinul. Pe Lazăr l-a înviat, dar nu l-a făcut din nou din pământ și apă, ca pe Golem. Sau, când au rămas fără mîncare, pe munte, ce-a făcut? A întrebat ce mai e în coș, cinci pîini, doi pești, niște firimituri, și pe-astea le-a înmulțit, n-a făcut nimic de la zero. Pe zero nu poți să-l înmulțești. Nimicul e nimic și când e mic, și când e de zece ori mai mare. Iisus a mers pe apă, știi. De ce n-a zburat deasupra ei? De-aia, ca să ne învețe că minunile trebuie ajutate, nu trebuie să stai să le aștepți, nu trebuie să stai să pice pară mălăiață.

- Dumnezeu îți dă, da-n obor nu-ți bagă.

- Nu, nu. Asta-i altceva, asta-i altă discuție, ce face omul după ce i se întîmplă o minune, că de cele mai multe ori își bagă pula în ea de minune. Eu vorbeam de ce e înainte. Ce urmează, dacă vrei, vorbim altă dată. Aia da, e cu adevărat trist.

Cînd ești în starea aia, de grafie spaniolă, și pui semnul de întrebare înainte de a ști întrebarea însăși, nu-i de mirare că orice întîmplare poate deveni un răspuns. Exact ca un creștin necăjit, care, deschizînd Biblia la orice pagină, simte că găsește versetul potrivit supărării sale. Cu atît mai mult mi se părea mie că Doru, în verva lui, avea o dreptate atît de mare și de directă, încît mă miram că nu fusesem în stare să o găsesc singur. Dar părea să fie mai mult decît o coincidență, poate că știuse corect ce mi se întîmpla: așteptam o minune. Care să fi fost aceea, însă, habar nu aveam.

- Și ce minune crezi tu că stau și aștept?, l-am întrebat.

- Nu știu, mi-a răspuns el, scărpinîndu-și barba de Ion Creangă. Ai pe cineva bolnav sau pe moarte?

- Nu, Doamne ferește.

- Atunci, chiar nu știu să spun. Ce minune aștepți?

- Nici eu nu știu, i-am zis.

Și-a lăsat capul într-o parte și m-a privit așa, din diagonală, ca și cum numai astfel ar fi putut să mă înțeleagă. Apoi, pentru o vreme,

a făcut.

Marlene ne prăjise niște cîrnați grași, al căror miros mă făcea să-mi plouă în gură – fără îndoiala că unuia mai sătul, același miros i-ar fi întors mațele pe dos. Am întins mîna după unul și l-am mîncat așa, unsuros cum era, și fără pîine.

Moise îi spunea bancuri lui Cristi, care nu schița nicio urmă de zîmbet, ambiționîndu-l și mai tare pe maramureșean. Stelică, filosoful necunoscut, și George, poetul proletcultist, își întrerupseseră lungile tachinări și înfulecau de zor cîrnați și gogonele murate. Ceilalți – Cezar, Alex, Victoraș și cumnatu-său – rîdeau cu poftă, din motive care mie îmi scăpau.

Nu, nici ăsta nu e locul în care vreau să fiu, mi-am spus, dînd peste cap un pahar cu vin cu sifon, al cărui tanin, agitat de dioxidul de carbon, s-a simțit imediat în capul pieptului.

Doru m-a apucat de o mînă și m-a făcut din nou atent.

- Să-ți povestesc ceva. Acum cîțiva ani, cu colegii de la facultate, am ajuns la o mînaștire, unde se zice că e mormîntul unui sfînt făcător de minuni. Și, dacă tot eram acolo, ne-am pus la coadă, să aprindem o lumîinare și să ne rugăm pentru o minune. Era vară, erau 40 de grade, mi se topea lumîinarea în palmă. Îi vedeam pe oameni așteptîndu-și rîndul: unii stăteau puțin, parcă le era frică să nu ia din minunile celorlalți, alții stăteau mult, parcă voiau să-i dea sfîntului tot proiectul minunii, ce să se întîmple în ziua întîi, ce să se întîmple în ziua a doua... Iar cînd mi-a venit mie rîndul, în fața mormîntului, mi s-a întîmplat ceva ciudat: n-aveam nicio nevoie de minune, mi-era bine, eram tînăr și nu-mi lipsea nimic. Mai ales în anul ăla, eram vesel, aveam bani, viitorul mi se părea că nu poate să fie decît frumos, eram plin de speranță. Dar vezi, parcă nici nu-mi venea să ratez ocazia, să plec cu mîna goală, să n-am și eu nimic de cerut. Simțeam că intru în criză de timp, ca la un examen, știi? Ca și cum eram scos la tablă și

întrebat: ce minune ai pregătit pentru azi, Dorule? Și eu nu știam ce să spun, mă-nțelegi, eu nu-mi știam minunea pe de rost.

Iconarul a tăcut.

- Și?, am insistat eu.

- M-am rugat să am o familie fericită, asta a fost tot ce mi-a trecut prin cap. N-am ce zice, în toamna aia m-am însurat, iar în vara următoare s-au născut fetele.

Dacă aș spune că mă gîndeam la ce zicea Doru, aș minți. Dacă aș spune că nu-l ascultam, aș minți. Adevărul e că vorbele lui se dizolvau în mine fără niciun efort, le simțeam imposibil de contestat sau de adnotat. Drept pentru care mintea, neconsumată în discuție, mi-o luase pe niște ulițe mărginașe și, la capătul lor, se împotmolise într-o idee.

Mi se mai întîmplă, uneori, să nu mai înțeleg lucruri mărunte, precum culorile. Privesc ceva portocaliu, de pildă un tricou, știu că e portocaliu, dar îmi dau seama că nu am nicio dovadă. Cine a hotărît că acea frecvență a luminii se numește oranj și de ce? Pot fi sigur pe mine? Pot avea certitudinea asta? Știu eu că lumina se propagă în unde cu lungimea de 600 de nanometri? Am vreo portocală la îndemînă așa încît, prin comparație, să rezulte clar că da? Mă cuprinde o nesiguranță care, dacă nu îmi abat gîndurile către altceva, se transformă în panică.

Uneori mă blochez în cuvinte, mai ales în cele din cinci litere. Mi se pare, pe nepusă masă, că nu sună corect cîte-un cuvînt, îi iau literele la rost, le pun în ordine și degeaba, nu mai dă rezultatul dorit, nu mai sună a vorbă.

Cuvintele din cinci litere, cum spuneam, îmi fac probleme, ele nu sînt nici indestructibil de scurte și nici muzical de lungi. Odată, țin minte, m-am blocat în cuvîntul „limbă”. Mi se părea că n-are cum să se spună „limbă” la „limbă”. Am luat literele la rînd, l-i-m-b-ă, mi-am plimbat limba în gură, s-o simt, m-am gîndit la diverse expresii

consacrate, precum „mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim”, ori „limba dulce multe aduce” – și totuși mi se părea că nu, este imposibil să fie așa. Când i-am povestit nevesti-mii, mi-a zis că e de la oboseală. Posibil să fi avut dreptate. De data asta, ascultându-l pe Doru, nu mă blocasem în cuvinte, mă înțepenisem în ideea de vară. Frigul îndurat în ultimele zile, geroasa plimbare cu Venera, ciorapii pe care mi-i trăgeam înainte de a mă culca – pentru că în camera lui Luca se făcea teribil de răcoare spre dimineață, toate astea șterseseră din capul meu orice amintire senzorială a verii. Mi se părea neverosimil să-ți fie cald, însă rațiunea îmi aducea aminte că se poate întâmpla și asta. Mă gîndeam la o zi de vară, la o zi în care nu-ți mai suporti nici hainele pe tine – eram sigur că trebuie să fi trecut și eu prin asemenea momente – dar, pur și simplu, nu mai știam cum e. Semn de oboseală, mi-ar fi zis nevestă-mea, dar eu nu mai simțeam nici semnele, nici oboseală.

- Ar trebui s-o sun pe nevestă-mea, am zis.

Era cel mai bun lucru pe care îl puteam rosti. Doru n-avea decît să creadă că mă inspirase povestea lui legată de familie, fără să știe că eu ajunseseam să am una fără să mi-o doresc și fără să știu ce ar putea însemna. Pe de altă parte, chiar asta simțeam că trebuie să fac, fiindcă eram beat și trist și n-aveam vloga necesară pentru a-mi permite să las deschis un front atît de important. Trebuia să-i aud vocea Aurorei și să-i spun cîteva dulcegării, pentru a putea face abstracție de existența ei.

Acum știam unde e telefonul și nici nu mai aveam nevoie de aprobarea Marlenei. Eram un client fidel.

- Ce faci, Auraș? - Bine. Mă uit la televizor. - La ce te uiți? - La handbal. - Ce frumos. - Tu ce faci? - Uite, la o ședință. - La ora asta? - La ora asta. - Ce ședință ai la ora asta? - Așteptăm ziarul, primul nostru număr. - V-a ieșit bine? - Cred că da. Asta aștept să văd. - Mă bucur pentru tine. - Ești supărată pe mine? - Nu, de ce întrebi? - Îți simt vocea altfel. - Nu. Ți se pare. - Sigur? - Sigur. - Andra ce mai

face? - Bine. A fost prin oraș pînă mai devreme și acum e în baie. - E bine? - E bine. - Îi e dor de mine? - Nu știu. Cred că da. - Și mie mi-e dor de ea. - O să vă vedeți în curînd. - Ție îți e dor de mine, Auraș? - Nu știu. Cred că da. - Crezi? Nu știi sigur? - Nu știu. I se face unei neveste dor de bărbatul ei în numai două luni? - Nu sînt două luni. - Două luni fără cît? Trei zile? - Ce repede a trecut timpul. - La tine, poate. La mine a trecut foarte greu. - Da? - Da. - Deci îți e dor de mine? - Ție îți e dor de mine? - Abia aștept să te văd. - De ce? - De ce, ce? - De ce îți e dor de mine? - Nu știu, e anormal să-i fie unui bărbat dor de soția lui? - Tu să-mi spui. - Ce vrei să spui? - Te-am simțit ciudat în ultima vreme. - Ce-ai, mă, Auraș, am fost agitat, am avut multe pe cap. - Da, știu. Iartă-mă. - N-am de ce să te iert, știu că n-am fost chiar așa cum... - Știu, ai avut multe pe cap.

- Da.

- Da.

- Da.

- Da.

- Cum e meciul? - E pauză. - Cît e scorul. - 16 la 10. - Pentru cine? - Pentru Oltchim. - Cu cine joacă? - Cu niște austriece. - Aha.

-

-

-

- Mă duc, nu mai pot să vorbesc. - Du-te, Mihai. - Mă mai iubești, Auraș? - Cred că da. - Crezi? - Cred. Nu vrei să vorbim despre astea cînd vii aici? Ce-ai acum? Ai băut? - Un pic. - Eram sigură. Nu-ți vine ție să vorbești așa cînd nu ești pilit. - Nu sînt pilit. Am băut numai un pic. - Bine. Sper că nu te-ai îmbătat, știi că faci urît la băutură! - Nu, nu! - Ce să zic, atunci? Ai grijă. Și abia aștept să te văd. - Și eu, Auraș. Noapte bună. - Noapte bună.

De ce nu-mi mai iubeam nevasta? Cu ce îmi greșise, de ce mă trezeam, după cînșpe ani, că nu mai am nimic cald pentru ea? Stăteam cu mîna pe receptorul așezat în furcă, în biroul fără bec, și mă simțeam ca și cînd aș fi fost un copil ținîndu-și de mîna părintele muribund. Știam că asta o să împlinesc, că o să moară, toată povestea asta a mea cu Aurora, toată căsnicia mea, toate zilele...

(cîte?

15 ori 365. 3650 plus 1825. Căcat. 5500, să zicem, ce mai contează, cap sec și statistic de inginer, la ce-ți folosesc atîtea calcule? Nu o să te apuci acum să vezi și cîte ore, minute, secunde?)

... toți anii aștia, toate bucuriile și tristețile noastre, toate diminețile, toate serile, toate nopțile...

Și cum rămîne cu Andra?

Nu, vă spun cît se poate de sincer, nicicînd nu e un bărbat mai patetic decît în fața gîndului unui asemenea adio. Nu-mi place deloc gîndul că unele chestii veșnice, precum dragostea, astăzi sînt și mîine nu mai sînt. Aveam lacrimi în ochi.

Și iarăși, întărit de propria-mi cădere, mi-am simțit inima bătînd. Nu, în niciun caz n-aveam de gînd să-mi părăsesc nevasta. Am să mor cu ea de gît, mi-am spus, luptînd pentru ca totul între noi să fie din nou bine. Iar dacă n-a fost niciodată bine, o să fie de acum înainte. Nu am cum să-i fac rău, nu am cum să-i fac rău tocmai ei, care m-a suportat 15 ani. Și n-am fost ușor de suportat. Am să mă duc la București, am s-o văd, o să ne îmbătăm și o să facem dragoste, ca în zilele bune, așa cum fac dragoste cu Ve...

Ve. Piei, ispită!

...pe urmă am să mă întorc aici și am să trag cît pot ca să pun iar niște bani deoparte, fără să mă mai ating de nicio femeie, nici măcar de Ve...

Ve, ce-o face ea acum? Mă așteaptă?

...da, așa am să fac. Am să pun capăt tuturor acestor slăbiciuni și pași greșiți și păcate și am să îmi văd de treaba mea. Poate, din când în când, dac-o fi să fie, și fără să fac eu primul pas... Nu, mai bine nu, niciodată. Niciodată altă femeie.

Dar asta după ce mă voi întoarce. Mai am cinci zile. Ultimele cinci zile din viața asta de rahat și pe urmă, gata cu prostiile.

Serios.

Am mai stat câteva minute în biroul întunecat, letargic, fără să mă mișc și fără să gîndesc, pînă cînd m-a speriat gîndul că aş putea să adorm pe-acolo. Erau, totuși, ultimele mele cinci zile, finalul acestei vacanțe, unei abdicări voluntare de la niște principii, era sfîrșitul primei și singurei expediții peste granițele proprii mele lumi, tărîmuri cu maidane colorate și vii, tabere și cuptoare de țigani cărămidari la marginea unui sat trist, ținuturi care nu-mi puteau fi cămin. Voiam să beau, să rîd, să fut, să mă încarc de proteina păcatului ca un urs gata de hibernare, ca o cămară așteptîndu-și toamna, să conserv imorala libertate în borcane cu dulceață, în nostalgice amintiri și vedenii ale unei tinereți netrăite, s-o pot stoarce din țesuturile memoriei ca pe o untură și s-o întind pe pîine cînd viața mă va flămîndi – dar niciodată, absolut niciodată, să nu mai am nevoie să fiu eu însumi vîntor de-adevăratelea, în carne și oase. Clepsidra cu pudra viciului fusese întoarsă, și, bob cu bob, el avea să se scurgă spre nicăieri. Bomba păcii veșnice avea fitilul aprins, niciun potop nu-l mai putea stinge. Îmi eliberasem conștiința.

M-am întors în restaurant. În capătul holului, nea George o înghesuisese într-un perete pe Marilena cea grasă și o trăgea de mîneca bluzei albe. Se cam îmbătase, bătrînelul poet proletculist, căci o ținea una și bună:

- Dă-mi de băut, Marlene, și-ți voi elogia frumusețea-ți divină futîndu-te pînă poimîine!

- Porc bătrîn ce ești, lasă-mă-n pace, chicotea Marilena, fără să aibă totuși cel mai mic impuls de a se mișca din loc.

- Bre, nea George, ia vezi, că mîine dimineață avem treabă, i-am spus, amuzat, trecînd pe lîngă el.

- Iată, Marlene, a continuat poetul, timpul nu e de partea noastră! Clipă, stăi, oprește-ți zborul, se prăvale compresorul²! Dă-mi de băut urgent, Marlene, trebuie să ne grăbim.

Lîngă scaunul pe care stătusem se făcuseră două locuri libere. Doru plecase, familist, acasă; iar pe Cristi l-am văzut stînd la o altă masă, cu un bărbat și o femeie pe care nu îi cunoșteam. M-am mutat lîngă Moise, care căska din greu.

- Ți-e somn?

- Îmi cam e. M-am cam plictisit.

- Ce nemernic ești, am oftat. O să dormi cu fata aia în casă. Iar.

- Da.

- Mi-aș da un rinichi să fiu în locul tău, i-am zis, zîmbind amar și visător. Cum o fi să dormi acolo?

- N-am de unde să știu eu cum o fi pentru tine să dormi acolo.

Eu sînt doar un musafir. Nu sînt îndrăgostit.

- O să-mi treacă, Moise. O să vezi tu.

Și tocmai mă gîndeam cum să-i spun, fără să par slab în ochii lui, că luasem ferma hotărîre de a mă retrage, cît de curînd, din toate aceste încurcături, cînd s-a auzit un zgomot puternic, de sticlă spartă.

Am ridicat privirea exact la timp, pentru a apuca să-l văd pe Cristi, ridicat peste masă, pocnindu-l în ochiul stîng pe necunoscutul

² Declamație din poezia lui Dan Deșliu *Minerii din Maramureș*, 1951, ESPLA.

Minerul Toader oprește, cu prețul vieții, căderea în rîpă a agregatului pe care trebuia să-l urce pe munte, în numele noii ere industriale. Tragismul distihului și comicul său involuntar au devenit cu repeziciune prilej de discrete ironii la adresa poeziilor proletculiste ale vremii.

care îi fusese pînă atunci interlocutor. Bărbatul a căzut de pe scaun, în timp ce femeia s-a ridicat imediat, căutînd probabil ceva cu care să-l lovească pe editorialist. Masa însă era goală, toate sticlele, paharele și farfuriile erau pe jos.

- Ajutor!, a strigat femeia, iar disperarea ei a avut rezonanțe comice într-un loc în care, de bună seamă, nu s-ar fi grăbit nimeni s-o ajute.

- Ce pula mea, am îngăimat, sărind de pe scaun.

Băieții se ridicaseră toți de la masă, chiar și filosoful Stelică, și săriseră spre locul scandalului. Cristi le-a sugerat însă că n-are nevoie de prezența lor:

- Stați jos, că vă pocnesc și pe voi.

Bărbatul se ridicase de jos și își privea, cu dușmănie de cîine hăituit, adversarul. Că avusese sau nu vreun impuls de a replica, greu de știut. Oricum înțelesese că nu ar fi prea deștept din partea lui să facă asta.

Abia acum l-am putut observa: era ceva mai bătrîn ca noi, avea spre patruzeci de ani, poate chiar patruzeci și. Mai înalt decît editorialistul cu un cap – un cap voluminos, ca de porc – și destul de plinuț, cu obrazul neras și îmbrăcat într-un costum scump, Steilmann, nu aducea deloc cu bețivanii care treceau, de obicei, pragul Unionului.

- Hai la poliție, i-a spus el femeii, atingîndu-și ochiul deja înroșit, și au plecat val-vîrtej.

- Du-te mă-n morții mă-tii, i-a strigat, din urmă, editorialistul. Să vii mîine să-ți achiți nota. Marlene! Marlene, ia un făraș și vino încoace.

Băieții începuseră să chicotească, pe la masă. Se pare că eu eram singurul care nu pricepea ce se întîmplase.

- Ce a mai fost și asta?, l-am întrebat pe Cristi cînd s-a așezat, aprinzîndu-și o țigară.

Mi-am aprins și eu una.

- Nu-l cunoști, nu?

- De unde dracului să-l cunosc? Nici pe tine nu prea te cunosc,

se pare.

- E distinsul Gigi Petrescu, futu-i pe mă-sa.

- Bun nume, oricum mi s-ar părea cunoscut și dacă l-aș auzi pentru prima dată în viață. Ce știe să facă?

- E subprefect.

- Da?

- Da.

- N-auzisem de el. Și ce rău ți-a făcut? Păreați prieteni.

- Hehe, mi-a zis editorialistul, rînjind, mi-a zis că lui nu-i e frică de presă.

- Nu înțeleg. Țsta e motiv să dai într-un om, de față cu nevastă-sa?

- Mă, dom' director. În primul rînd, nu era nevastă-sa, era o amantă, o sugătoare. Stai să-mi pun un pahar de vin și îți explic. Imediat. Țsta, Gigi, e un nenorocit, un șpăgar ordinar. Cînd l-am văzut c-a venit aici, am zis că mi l-a scos Bărbosul în cale, știi, ca pe un căcat. M-am dus la el, să tîrguiesc un contract, niște bani, ceva. Nici nu i-am cerut mult. Și el făcea pe prostul, că de unde atîția bani din salariu, bășini. Eu i-am spus politicoș că mă doare în cur de salariul lui și i-am amintit că doar ce și-a făcut vilă de zece mii de dolari, minim, ca să dea niște spații comerciale la niște greci. Și el a început să se umfle, că nu e adevărat, că n-am dovezi. I-am zis, tot prietenește: mă, Gigele, dovada cea mai bună o să fie că uite, o să scrie în ziarul ăsta care o să apară, *Glasul Nou*, despre toate măgăriile tale. Și el mi-a zis că lui nu-i e frică de ziariști. Și atunci l-am întrebat, să mă lămuresc, dom' subprefect, de ce nu ți-e frică? Că te bat de-ți sună apa-n cap. Și a-nceput să rîdă, ca boul. Și ce era să fac? Era cuvîntul meu contra cuvîntului lui. Dacă nu-l pocneam, era ca și cum aș fi glumit. Dă-l în gîtu' mă-sii de nesimțit.

- Ce să zic, am mormăit.

Eram de atîta vreme evadat din normalitate încît nu și-a mai găsit loc în mine decît o mirare nesinceră, de protocol.

- Ești sigur că asta trebuia să faci?

- Bă, Mihai, știi cum e? Noi, ca ziariști, ar trebui să ținem loc

de voce pentru niște oameni muți. Nu e idealism aici, e pur și simplu meserie. Faci asta, vei fi plătit. N-o faci, vei muri de foame. Ei, și pentru asta, avem niște cuvinte, alea sînt arma noastră. Dar, cînd dai peste unul care nu știe să citească, de exemplu, care-ți spune: ce-s cuvintele?, mie nu-mi pasă de cuvinte!, atunci ce faci? Ce mai înseamnă pentru ăla un ziar? Un căcat. Și-atunci, ce faci? Tu, vocea de împrumut a unui om mut, ce te faci dacă ascultătorul tău își pune degetele în urechi? Nu-l iei de mîini și i le tragi afară? Vezi tu, lumea nu trebuie să creadă că ziaristii sînt niște labagii. Știi, ziaristii au văzut ceva, au auzit ceva, și gata, a doua zi te-au și dat la gazetă, ca niște pîricioși. Dar dă-i în pula mea, că dacă te dai la ei mai cu tupeu, i-ai pus cu botul pe labe, ca pe niște javre nemîncate. Cînd presa o să facă asta, prietene, o să se aleagă praful de ea. Trebuie, mă-nțelegi, asta e cel mai important, trebuie să le fie frică de tine. Să știe că poate nu ești mai deștept decît ei, că nu ești mai bogat decît ei, dar că sigur ai mai mult sînge-n pulă decît ei. Să știe că n-ai nimic de pierdut, că ești cel mai nenorocit dintre nenorociți, nebunul nebunilor, măscăriciul regelui, să știe că nu pot cîștiga, pentru că nu joci după regulilor lor. Să învețe să se ferească de tine ca de dracul, ca de dușmanul de clasă. Nu-s de-ajuns cuvintele? Treaba lor, eu nu mă opresc aici. E o chestiune de principiu. Dacă nu faci asta, mai devreme sau mai tîrziu, ajungi să îi doară în cur de tine. Și atunci, ca ziarist, mori.

Afurisitul, iar avea dreptate.

Vorbele lui – peste toată oboseala, beția și peste tot ce însemnaseră ultimele ore pentru mine – mă aduseseră într-o stare ciudată. Prin 1983 sau 1984 – știu că Andra era mică, iar eu un copil de douăzeci și-un pic de ani – am văzut Rocky, pe sîrbi. Eram cu nevastă-mea, cu soru-sa și cu cumnatu-meu. După film, eram într-o dispoziție atît de plină de energie, încît i-am dat lu' sărmanul cumnatu-meu un pumn în umăr, de i-am făcut o ditamai vînătaia. Cam același efect îl avea acum discursul lui Cristi. Aș fi pocnit între ochi un personaj important, un primar, un deputat, un senator. Nu mi se

mai părea relevant să scriu, voiam să dau cu pumnul. Cred că l-aș fi trosnit pe Ion Iliescu, dacă mi-ar fi fost prin preajmă. Din păcate, acum mă aflu între prieteni, n-aveam pe pielea cui îmi consuma energia. M-am gândit că aș putea să-i dau doi pumni lui Moise, așa, preventiv, doar pentru că dormea într-o casă în care mi-aș fi dorit să dorm eu. Dar m-am răzgândit, făcuse destule pentru mine, nu merita asta.

Netratat, cheful de a mă încălăra cu cineva s-a convertit, într-o clipă, într-o mare poftă de a fute ceva. Și, pe frontul ăsta, nu mai puteam întâmpina rezistență: Venera, știam bine, mă aștepta.

- Cristi, eu nu mai pot. Sînt praf. Mă duc să mă culc.
- Nu aștepti ziarul, directoare?
- Bă, sincer, nu mai pot.
- Hai, mă, ce dracu'. Într-o oră e aici.
- Nu mai pot nici trei minute. Îmi cad ochii în gură. Ai tu grijă.
- Treaba ta, mi-a zis el, și i-am văzut tristețea în ochi.

Mi-am dat seama că pentru el, probabil, ziarul ăla însemna deja mult mai mult decît însemna pentru mine. Dar eu trebuia să ajung de urgență la Venera.

I-am luat capul în palme și l-am pupat pe păr.

- Bă, Cristi, mersi mult.

Încercam să scap, desigur, dar asta nu priva gestul meu de o anume sinceritate.

- Ne vedem mîine dimineață, la redacție, am adăugat.
- Ne vedem.

Cînd se culcă – mi-am spus eu, trecînd, înspre Venera, pe lîngă Mediclub – un om nu acceptă noaptea, ci dimpotrivă, o refuză. Toate cîrciumile non-stop și toți bețivanii puși pe harță, toate turele de noapte din magazinele marilor intersecții, toate curvele din hoteluri ieftine și toate dansatoarele la bară din stripteasurile cu ferestre vopsite negru, toți gardienii publici burtoși, care toacă semințe la lumina cîte unui bec stradal, toate secțiile de poliție cu hărți pe pereți și toate marile spitale, cu neoanele lor mereu desperecheate, toate taximetrele care lenevesc în stații pînă cînd vreun client ciudat se suie în ele ori pînă cînd dispecerile – care au toate același timbru vocal – le găsesc vreo comandă pe te miri unde, toate radiourile în fm și emisiunile lor stupide, cu lungi intervenții telefonice și scurte dedicații muzicale, toate încetează să mai existe, ca problemele unei rude îndepărtate, dispărînd în clipa în care le ignori, ca războiul dintr-o țară străină, oprind contorul carnagiilor de îndată ce telecomanda schimbă programul.

La asta mă gîndeam, în timp ce un taximetrist pe care trebuise să-l trezesc din somn pentru a putea intra în mașină mă ducea spre Venera, iar la radio, un realizator cu voce blîndă și discurs bleg, de psiholog, dădea telefonice sfaturi în dragoste unui ascultător fără somn.

Intrînd în scara blocului, unde soarele muncii era în continuare amenințat de un penis figurativ, mi-am spus, cu un pic de tristețe, că va veni o zi în care nu va mai rămîne nimic din toată acea familiaritate pe care locul ăla începuse s-o aibă pentru mine. Îl voi uita, așa cum uitasem atîtea și atîtea alte locuri, prin fața cărora trec uneori și m-aș aștepta să îmi stîrnească amintiri – dar, din nu știu ce motive, asta nu se întîmplă. Îl voi uita, mi-am spus, cînd noua mea viață va începe. Sau, mai bine zis, cînd vechea mea viață va redeveni noua mea viață. Căcat, să le ia dracu' pe-amîndouă, Doamne iartă-mă.

Am sunat la ușă, nerăbdător. Îmi propusesem să sar pe Venera de cum aveam s-o văd. Mi-era, pe de o parte, foarte lene să trec prin etapa pregătitoare, iar duș oricum nu puteam să fac, pentru că era trecut de unșpe și, deci, se terminase programul de apă caldă. Pe de altă parte, eleva lui Cristi lăsase oarecum treaba neterminată, iar vinul se lăsase și el în boașe și cerea încheierea socotelilor. Știam, totodată, că o nerăbdare exagerată s-ar putea întoarce împotriva mea. Cu nevastă-mea mi se întâmplase de atâtea și atâtea ori să fiu pofticios, dar, izbindu-mă de vreo gogoriță de-a ei, să mi se taie brusc maioneza. Nu-mi fusese ușor să țin minte, pentru că extazul libidoului premergea memoriei eșecului – însă, pînă la urmă, reușisem.

De-asta, cînd Venera a deschis și am văzut-o că trăsese o bluză de trening, de bumbac flaușat, direct peste cămașa de noapte, i-am mulțumit Domnului. Nu trebuia să aștept.

Am trecut în viteză prin sufragerie. Mamaie Simena, cum începusem să-i zic cînd aveam poftă să rîd de Venera, se internase la cardiologie de vreo cîteva zile. Din ce înțelesesem de la Venera, nu era ceva grav, pentru că ea avea acest ritual anual, de a se duce cîte o săptămîină, două, la spital, din diverse motive, care reale, care închipuite. Profitînd de lipsa ei, Ve se pare că ținuse tot timpul geamul de la sufragerie deschis, că să scoată afară mirosul ăla greu, de bătrînețe și de boală. Intrase, în schimb, un frig crîncen.

În camera Venerei, în schimb, caloriferele își făcuseră bine datoria, era cald și obrajii mi s-au încălzit imediat. Venera a aprins becul cînd am intrat – eu m-am uitat în jur o jumătate de secundă, cît să mă asigur că lucrurile sînt la locul lor, și l-am stins imediat, trăgînd ușa după mine.

Voiam să fiu eu curva, de data asta. Să creez un echilibru. Am luat-o în brațe, punîndu-mi mîinile pe curul ei, după care m-am pus în genunchi, frunzărindu-i cu limba jumătățile pizdei ca și cum n-aș fi știut pe care s-o aleg. A rezistat doar cîteva clipe, înainte de a cădea pe pat, cu picioarele atîrnînd în jos. Îmi propusesem să nu mă las pînă n-o

voi simți vibrînd, însă ea avea alte planuri. M-a tras deasupra ei, a început să-mi deschidă blugii, capsele parcă au sărit toate deodată, ca o scurtă rafală de pușcă mitralieră, și mîna ei dreaptă a pătruns în cochilia chiloților.

Și atunci mi-am amintit că încă mai aveam prezervativul. Futu-i ceapa mă-sii de treabă, cum dracului de nu mă pișasem pînă atunci? Eu și cei șapte rinichi ai mei, ce se întîmplase cu mine tocmai în seara aia? Totul era pierdut.

Dar Venera, cu un sînge rece incredibil pentru o femeie aflată în situația ei, a vrut să-mi dea o altfel de lecție. A scos cauciucul cu două degete, l-a tras afară și l-a aruncat pe jos, fără ca măcar să-l privească sau să pară tulburată.

- Ești un..., mi-a șoptit ea, prinzîndu-mi capul în palme și împingîndu-mi-l în jos, spre perimetrul pe care doar ce îl părăsisem. Primeam ce meritam; abia acum, cînd umiliința și supunerea nu mai erau alegerea mea, eram, de-adevăratelea, curva. Mi-am lipit urechea pe inghinalul ei stîng și i-am simțit tendoanele femurului zvîcnind moale.

- ...mare prost, a adăugat ea la fel de încet, lungind cuvintele a milă și iertare.

Dar m-a mai lăsat o vreme, să-mi ispășesc pedeapsa, pînă să mă tragă din nou deasupra ei.

Am dormit puțin, dar bine. Aveam nevoie de asta. Ne culcaserăm pe la patru și, în lipsa vreunui alt deșteptător, îmi scosesem ceasul de la mînă și îl pusesem pe marginea dormezei, setîndu-l, dintr-un sentiment de conștiinciozitate, să sune la șapte fix.

Cînd a început să bipăie, mi s-a părut că doar ce adormisem. Venera s-a ridicat. I-am spus că, dacă vrea, poate să mai doarmă.

- Nu, mă duc să împărțim ziarele.
- Cum vrei. Nu era problemă, ai pile la șefu'.
- Mi-e rușine. Mă duc. Îți las cheile în ușa.

Eu m-am hotărît să mă mai alint o oră, crăcănîndu-mă și ocupînd tot patul, iar cînd ora a trecut, am mai lungit-o cu încă 30 de minute. Abia la opt și jumătate m-am îndurat să mă scol din pat și să mă duc la redacție. Am hotărît să merg pe jos, plămîinii mei tînjeau după aerul rece al dimineții.

Am trecut pe lîngă un chioșc de ziare și am oprit. Am întrebat dacă au primit vreun ziar nou, în ziua aia.

- Da, mi-a răspuns vînzătoarea, a mai apărut un *Glasul*. Dar s-a terminat.

- Ai primit puține?

- Nu, am primit 50. Dar s-au dat cînd au intrat oamenii la fabrică.

M-am luminat tot. Era dimineața perfectă.

N-am găsit nici la al doilea chioșc pe lîngă care am trecut, nici la al treilea, în centru. Am intrat la o alimentară și am luat o sticlă de șampanie. Deja mă visam un fel de Ion Cristoiu, făcînd milioane în fiecare zi.

Redacția era plină și veselă ca un vestiar după victorie. Știau și ei.

- Nu trebuia să împărțiți ziare?, m-am prefăcut eu sobru, trecînd printre ei.

- Am terminat, șefu', mi-a zis Ion, șoferul. Am mai împărțit doar o mie din șapte, cîte trebuia, restul le-am dus la Rodipet să le bage și pe ălea.

- Dacă s-au dat ca pîinea caldă, a completat Cuerti, era păcat.

Erau nedormiți, amîndoi, ochii li se micșoraseră în cap de oboseală, dar pe cît erau de mici, pe atît de bine se vedea în ei luminița de care îmi pomenise Doru.

- Sînteți cei mai tari, le-am zis. Duceți-vă în pula mea și culcați-vă acum că muriți pe-aici. Nea George, ia vezi dacă la sticla asta pocnește dopul și plimbați-o din gură în gură, să ne fie într-un ceas bun.

De cum am deschis ușa biroului, editorialistul m-a luat în

primire:

- Dă-te-n pula mea...

Știam că e fericit.

- Da, domne, ești bun. Am văzut.

Dar el o ținea una și bună, ca luat din căluș.

- Dă-te-n pula mea...

- Da, mă, am văzut. S-au vîndut toate. Și probabil că, pînă după-amiază, o să se dea și ălea de protocol.

- Bă, dom' director. N-ai văzut nimic, dă-te-n pula mea. E grav, grav. Grav de tot.

- Ce-ai, mă, Cristi?

- Ia de citește aici.

Mi-a întins Evenimentul Zilei. Lîngă bulina lui, de astă dată neagră, ceva legat de Coposu. Mă agitase editorialistul, nici nu aveam răbdare să citesc titlul. Pentru o clipă, m-am așteptat să scrie că, de fapt, Coposu nu murise, și că toată tevatura din ultimele zile fusese o mare cacealma, doar ca să ne facem noi de rîs. Dar nu, era în regulă, Coposu murise.

- Ce vrei să văd?

- Mai jos.

- Mai jos.

Iar mai jos scria așa: „Miliardarul de carton George Iordăchescu, patronul Denisa Product, dispărut fără urmă.”

- Să-mi bag pula..., am șoptit.

Abia am putut citi mai departe. Literele se încălecau, de nerăbdare. Povestea, în prima ei parte, era cea cunoscută. Credite neplătite pentru înființarea unui lanț de firme care se ocupau cu de toate, confecții, construcții, case de modă, case de producție muzicală (de ziare, din fericire, nu se pomenea nimic), apoi șpăguirea unor celebre cîntărețe care să-i promoveze firmele la TVR și prin ziare, pe urmă transformarea SRL-urilor în SA-uri prin subscripție publică – adică prostirea unui număr mare de cumpărători creduli, pe modelul Caritas. Astea le știam deja, despre unele dintre ele scrisesem chiar eu, înainte că Iordăchescu să-și cumpere indulgențele necesare.

Continuarea, însă, era o surpriză: cu vreo săptămână înainte, ziceau sursele anchetei, una dintre cele șase mafii țigănești din București – nu se preciza care – își trimisese reprezentanții, cu săbii și pistoale, pentru a recupera de la Iordăchescu o datorie de 500.000 de dolari. Nu-mi trecuse prin cap că patronul nostru fusese atât de încrezut încât să se împrumute la cămătari, dobânzile treceau de zece la sută pe lună, ar fi trebuit să știe că nimeni nu poate câștiga jocul ăsta. Iordăchescu, amenințat, le dăduse toți banii pe care-i avusese prin casa lui cât un palat și ceruse termen de o săptămână pentru a achita restul. Vînduse la repezeală tot ce putuse și dispăruse din țară, cu tot cu cel mai bun prieten al său și amantele din dotare. Sursele anchetei nu precizau dacă mai achitase ceva din datorie sau nu, însă lăsausă se înțeleagă, la finalul articolului, că Iordăchescu al meu, căutat și de Interpol, se ascundea undeva prin landul Holstein.

- De-asta nu-mi răspundea nenorocitul la telefon, am zis.
- Ce ne facem acum?, m-a întrebat editorialistul.
- Păi, nu știu. Să ne gîndim. E de bine sau e de rău că am rămas fără el?
- Eu zic că e de bine.
- Și eu.
- În firma asta apare el?
- Nu cred.
- Rupem toate facturile. Ne facem noi o firmă și mutăm tot ce am luat. Fac eu rost de alte facturi.
- Ce facem cu mașina? Asta e trecută la poliție pe numele lui.
- Dă-o dracu. Mergem cu ea așa pînă se fărîmă și cu asta basta.
- Și dacă apare și mă caută, ce îi zic?
- Îi zici că era pentru binele lui. Să nu cumva să afle garda și să ne lase în curul gol.
- Și dacă vrea banii înapoi? Cred că a băgat vreo zece mii pînă acum.
- Dolari sau mărci?
- Dolari.
- Îi dăm banii.

- De unde dracului îi dăm?
- Bă, dom' director. Dacă ne merge ca azi, rămînem cu două, trei sute de parai pe zi. Ai noștri. Într-o lună, i-am scos datoria. O punem deoparte, să nu avem surprize. Noi, oricum, ne descurcăm din alte părți.
- Nu știi. N-am fost niciodată bun la afaceri. Dar sună bine.

Mă și vedeam întorcînd cu furca niște căpițe albastre de bani.

Cristi m-a lăsat visînd cu ochii deschiși. Prin ferestrele murdare intra o lumină rece și alburie, ca o bezea. Mi-am pus picioarele pe birou, acolo unde le ținuse, pînă să plece, editorialistul și m-am relaxat. Aveam multe restanțe la somn, m-am gîndit că aș putea să moțai nițel.

Mă gîndeam la dimineața de dinainte, la toate grijile zilei de ieri și la felul magic în care dispăruseră ele. Eram sigur că, într-un fel sau altul, Dumnezeu avusese un amestec în treaba asta. Dar, fiindcă în capul meu se amestecau realitățile și discuția cu Doru, am avut un moment de derută: nu mai știam care erau miracolele pe care le așteptasem eu și care erau ale lui. Pînă mi-am adus aminte că eu nici măcar nu-mi dorisem ceva, iar asta m-a entuziasmat, dîndu-mi ocazia să concluzionez că Dumnezeu nu doar că îmi ascultase rugămințile, dar le ascultase inclusiv pe cele negîndite, și că se hotărîse să îmi rezolve problemele în doi timpi și trei mișcări, cum numai El, de bună seamă, putea fi în stare. Iată, acum știam ce-am de făcut cu familia mea, avusesem parte de o noapte bună lîngă Venera, ziarul mergea încă din prima zi, iar Iordăchescu dispăruse din viața mea cum nu se putea mai elegant, cu necrolog la prima pagină. Nu mai aveam de dat socoteală nimănui.

Însă, cînd am ajuns cu gîndurile în punctul ăsta, m-a cuprins,

pe nepusă masă, o frică teribilă. Mi-am dat seama că, totuși, va trebui să dau socoteală cuiva, cineva extrem de amenințător și de puternic și inima a început să-mi bată aiurea, brusc. Îmi simțeam lipsa nebunească de ritm, m-am făcut learcă de transpirație în câteva clipe și toată vloga din mine, și-așa puțină, s-a descompus și a dispărut deodată, ca un bilețel de dragoste aruncat în foc.

Am rămas înțepenit exact așa cum eram, la o orizontală ciudată, cu picioarele un pic ridicate, pe birou, și trupul rezemat de spătar, iar înțepăturile din piept mi-au spus că nici nu trebuie să-mi treacă prin cap să mă mișc.

Eram, pe de o parte, fascinat de ce se întâmpla cu mine, acest lucru absolut nou și din care nu înțelegeam o iotă. Pe de altă parte, era un glas în capul meu care îmi tot spunea: este moartea, este moartea, vei muri aici și acum.

Inundat de adrenalină, timpul părea că trece pe lângă mine tiptil, în vârful picioarelor. Aveam pe birou un radio cu ceas, care arăta mereu ora 12:00, pentru că ne fusese lene să-l potrivim, iar cifrele lui roșii licăreau la fiecare secundă. Acum însă, secunde deveniseră minute întregi – și, cu toată durerea și mirarea, aveam nebanuite resurse de a constata lucid tot felul de detalii, precum acesta, ori să-mi aduc aminte de nea George, înghesuind-o pe Marlene. Clipă, stăi, oprește-ți zborul, se prăvale compresorul!

Între un 12:00 și următorul 12:00 am avut timp nu doar să respir de câteva ori bune și să înțeleg că mă simt din ce în ce mai rău, dar și să îmi dau seama că nimic din tot ce aveam nu era al meu, că tot norocul meu era atât de brusc apărut și de absurd încât apăsa asupra mea întocmai ca o nenorocire. Nimic nu era clădit de mine, nimic nu îmi putea fi trecut drept merit. Toată viața mea cea nouă era ca elefantul lui Dali, monstru cu picioare subțiri, căruia-i este suficient, dintr-o ironie a naturii bestiarului, să cadă de la propria-i înălțime pentru a se face zob.

Iată omul, mi-am spus, conștientizând fără putință de tăgadă că o să mor, în dimineața aceea, fără ca măcar să înțeleg de ce. Și am încercat să mă întreb de ce, de ce să-mi fi arătat Dumnezeu că poate

să-mi dea tot ce-mi doresc, doar ca să îmi ia, în secunda următoare, totul? Încercam să mă gîndesc la asta, dar simţeam creierul micşorîndu-se, trişînd, fugind de întrebarea mea ca umbra din faţa piciorului ce vrea s-o calce.

Am remarcat totuşi ciudăţenia: mintea, această chestie îndeobşte nemărginită, căpătase graniţe şi formă proprie, ca şi cum şi-ar fi schimbat starea de agregare. Gazul devenise abur, aburul devenise lichid, lichidul devenea solid şi lua forma unui cerc de lumină, aproape perfect.

Căcat, ăsta-i tunelul, mi-am spus.

Poate ar trebui să ţip şi să cer ajutor, să cheme cineva o salvare? Era prea tîrziu. Întreg trupul mi se cufundase într-o moleşală dureroasă, dar mai seducătoare decît oricare dintre alternative. M-am lăsat în voia ei.

CAPITOLUL IV

31.

Moise s-a adaptat vremurilor și, în zilele noastre, se îndeletnicește cu agățatul pe internet. Susține că acolo a găsit tinerețea fără bătrînețe. Cît e ziulica de lungă, își chiorăște ochii într-un laptop paradit, comentînd cu mare vervă blogurile unor domnișoare trecute. Începe prin a le amenda opiniile și sfîrșește prin a le invita în oraș și – nu întotdeauna, dar suficient de des – prin a le duce în pat.

- E multă singurătate pe-aici, mi-a explicat el, cînd l-am vizitat, nu cu mult timp în urmă. Ce putea produce o lume virtuală mai bine decît singurătate, cel mai virtual dintre sentimente?

I-am cerut detalii.

- E rafinamentul suprem, cea mai sinceră minciună, e imperfecțiunea perfectă. E adolescența tîrzie a lumii, bătrîne, mai întîi vorbim, glumim, ne cunoaștem, înțelegi? Pizda singură, deschizîndu-și sufletul, e ceva fabulos. Și-abia pe urmă treci la lucruri mai concrete, cum ar fi fututul. Ce poate să fie mai frumos? O viață întreagă am futut pentru că aveam cu ce și abia acum sînt și eu fericit: fut pentru că am de ce. Nici n-ai idee cît de bine e.

În timp ce îmi vorbea despre toate astea, Moise avea un singur dinte în gură. Nu știu nimic de măsele, dar dintre dinți, unul singur mai era acolo, și acela ciuntit și galben. Mai avea de așteptat cîteva zile pînă cînd era programat să-și facă niște implanturi. Fața lui știrbă era cel mai bun argument al pledoariei – dar nu i-am mai spus asta.

Altminteri, îl invidiez pentru cît e de comod. Bani nu se mai deranjează să facă. I-a mers mintea îndeajuns de bine încît să-și cumpere încă două apartamente, pe vremea cînd erau ieftine, iar acum duce o viață de rentier, lipsită de griji rele. Un mic belfer de

București.

I-am spus că m-am apucat să scriu o carte și i-am explicat, în mare, despre ce e vorba.

- Da?, m-a privit el, serios. Toată lumea vrea să fie Marin

Preda.

- Dă-te-n pula mea, Moise.

- Nu e păcat s-o scrii de acum?

- Moise, am 50 de ani, și tu cam la fel.

- Ei, și? Ce-are a face? Scrii când nu mai ai ce fute, mi-a zis el, rîzînd.

Apoi, tulburat brusc de cine știe ce gînd, a revenit:

- De fapt, scrie, da. Că nu se știe niciodată. Să-mi dai și mie să citesc.

I-am lăsat pe email ce scrisesem pînă atunci. Am așteptat cu emoție un răspuns cîteva zile, apoi săptămîinile au început să curgă și m-am obișnuit cu gîndul că Moise, bunul meu prieten, n-o să se deranjeze să citească nimic din ce am scris. Într-un fel, eram mai liniștit așa: măcar ratam posibilitatea de a-l enerva.

Abia ieri, după aproape două luni, mi-a dat un email, cum că terminase de citit. Printre niște politețuri pe care le-am citit în diagonală, mi-a transmis și dezămăgirea lui:

„Personajele alea parcă sînt totuși prea șterse, nu-ți vine nici să le iubești, nici să le urăști”.

Nu i-am răspuns, cel puțin deocamdată. Moise încă mai crede în glorie și nu-mi vine să-l dezamăgesc.

Ca o zi au trecut cei aproape 16 ani de cînd mergeam spre București, cu Moise stînd livid în dreapta mea, un curcubeu de spaime, cu fața galbenă, pulovărul verde și blugii roșii, punînd frîne imaginare și ținîndu-se de mînerul portierei în curbe, convins că are să

moară înainte de a ajunge acasă.

Eu însă știam că n-aveam să mor, nu în ziua aia. Nici măcar Lazăr n-a murit în ziua învierii sale. Și nici nu mă grăbeam undeva. Eram fericit și fericirea nu mai știa de frică.

Eram și un pic beat, e drept. Nu băusem nimic în ziua aia, în sensul că nu băusem nimic după răsăritul soarelui, dar noaptea albă de dinainte lăsase multă vodcă în sînge.

Momentan, însă, nu mă mai interesa absolut nimic. Fluieram.

Probabil că ar trebui să mai adaug cîte ceva, să mă fac mai bine înțeles. Dar numai cînd vine vorba să-și pună pe hîrtie nefericirea, omul are la îndemîină toate cuvintele. Cuvintele de-asta sînt inventate, ca să rezolve probleme, deci cu cît mai multe se adună problemele, cu atît mai multe sînt cuvintele. Doru, iconarul țicnit, avea să-mi spună, odată, că el e convins că dușmanul acelui cuvînt care a fost la început nu e tăcerea, ci restul vorbelor. Fericirea, de cealaltă parte, nu se povestește, nu se spune, nu se cîntărește. Fericirea e absolută prin firea ei, iar eu, fericit fiind, eram cel mai fericit. Cel mai fericit om de pe planetă, cel mai norocos bărbat din univers. Și de-aia fluieram.

Nu mă spălasem pe mîini. Mi le duceam la nas, din cînd, să simt mirosul ăla de fîn proaspăt cosit și romanițe, nu din vreo pornire murdară sau fetișă, ci pentru că mă întrebam adesea dacă nu cumva am visat, dacă nu cumva e imaginația mea rătăcită, mintea mea care o luase pe ulei. Fără metafore, îmi era realmente teamă că totul ar fi putut să fie visul unui om beat. Iar mirosul ăla era dovada, era mărturia nunții mele cosmice, era talismanul meu norocos, era sfintele moaște ale mîntuirii mele.

Nu m-am putut abține să nu-i dau și lui Moise să miroasă.

- Bă, uită-te la drum.

- Zi, Moise, tu, zeul vaginilor, zi a ce miroase?

- Lasă-mă-n pace.

- Zi, zi. Habar n-ai, așa e?

- Lasă-mă-n pace, perversul dracului. Te duci la nevastă-ta cu

mîinile mirosind a pizdă.

Dar cui îi păsa?

- Miroase a fîn, Moise. De ce miroase a fîn?

Dar asta se întîmpla sîmbătă, cînd cea mai ciudată săptămîină din viața mea era aproape ajunsă la final. Ar fi însă cazul să mă întorc la ziua de luni.

Nu știu ce visam, nu știu dacă visam. Poate că visul începuse chiar atunci și – vicleșugul pe care oamenii l-au învățat cel mai bine din vise – și-a creat un trecut al lui, doar ca să își explice prezentul. Spun asta pentru că, altminteri, erau infime șansele s-o visez tocmai pe ea. Și totuși, cînd am deschis, pentru o clipă, ochii și am văzut-o acolo, știam foarte bine că visez. Dar nu așa, cum se zice de obicei, cu fățarnică îndoială: „vai, Doamne, sînt treaz sau visez?”. Nu, nu, eu eram convins că visez, asta însemnînd, implicit, că dorm. Mai ales că i-am simțit mîna atingîndu-mi părul, așa cum o mai făcuse, și aveam toate motivele să cred că așa ceva nu se poate repeta decît în cealaltă lume, cea de dinapoia pleoapelor.

- Hai să-l lăsăm, cred că e obosit, a zis ea.

Avea părul albastru. Albastru, albastru. M-am uitat mai bine: amîndoi aveau părul albastru. Nu trebuia să mă mire, mi-am spus. Devreme ce, probabil, murisem, era firesc să se întîmple tot felul de lucruri nefirești și trebuia să mă obișnuiesc cu gîndul ăsta.

- Ei, ia mai dă-l în pula mea, cu dormitul lui cu tot. Ce, e gravidă, să doarmă la doișpe?

Vocea veselă a lui Moise m-a făcut să mă îndoiesc asupra vieții de apoi. N-aveam niciun temei să cred că îl voi avea pe cap o veșnicie.

Am deschis, din nou, ochii.

- Nu merge ceasul ăla, am zis eu, buimac.

- Ce ceas nu merge?, s-a amuzat Moise. N-auzi că e doișpe, ce-ai, ești pe alt fus orar? Hai, scoală-te, ai musafiri. Ce-o să creadă copiii ăștia cînd te văd, ditai omul, dormind ca un porc la birou?

Mi-am revenit în fire. Nici măcar nu era greu de explicat: Moise venise cu Milena, iar Milena cu Luca.

- Scuze, am zis, dîndu-mi jos picioarele de pe birou. Nu mă simțeam prea bine și de-aia...

- Ziceam să te scoatem la o bere, înainte să mergem la școală, a zis Luca. Dar lasă, dacă nu te simți bine, o bem în altă zi.

M-am uitat la Milena. Avea o gecuță de fiș neagră, care se înfoia ca o ciupercă deasupra picioarelor subțiri, îmbrăcate în pantaloni tot negri, ca și cum s-ar fi dus la înmormîntarea unei rude ne iubite. Mă privea curioasă, cu ochii ei albaștri, care deveniseră de zece ori mai albaștri pe sub părul albastru, și știam că și dacă mi-ar fi stat inima de tot în ziua aia, tot trebuia să îmi fur cîteva minute lîngă ea.

- Nu, nu. Hai s-o lăsăm pe azi.

Trebuia doar să trecem strada și să urcăm cîteva trepte. Mă întrebam dacă ar trebui să-i zic lui Moise de micul meu leșin, mă temeam să nu fi fost vreun preinfarct. Însă nu eram prea sigur dacă sînt cu adevărat curios să aflu mai multe – și de-asta rămăsesem un pic în spatele liceenilor, ca să mă hotărăsc dacă îi spun sau nu. Moise a înțelea altceva.

- Te dă de gol mutra asta, mi-a zis el, cu voce joasă. Dacă ești disperat, n-o să te alegi cu nimic. Ascultă-l tu pe Moise. Ce-ai de pierdut?

Ce-aveam de pierdut?

Ce simplu e să faci un om să-și piardă mințile, să nu mai știe diferența între tot și nimic, mi-am spus. Întrebă-l ce are de pierdut.

„Totul, Moise.”

- Nimic, Moise.

Luca și Milena erau veseli, aveau o profesoară bolnavă, cu toate beneficiile care decurgeau de aici. Și mi s-au părut mai apropiați decît de obicei, ori pentru că aveau amîndoi părul metilenat, era clar că făcuseră treaba asta împreună, ori pentru că vorbeau mai mult decît de obicei, ori pentru că gecile umflate se atingeau și creau iluzia că merg umăr lîngă umăr. Mi-am adus aminte de pagina cu incantații și m-am întrebat dacă s-o fi întîmplat ceva între ei. Am simțit o ciudată bucurie la gîndul că poate Luca reușise să o cucerească pînă la urmă, poate se *îmbîrligaseră*, cum zicea el. Era o bucurie curată, lipsită de orice urmă de gelozie. Ce scîrbos mi s-a părut, imediat după asta, că mă putusem gîndi la gelozie chiar și pentru a-i constata absența.

- Vreți bomboane?, a zis Milena, scoțîndu-și din buzunar mîna plină cu dropsuri împachetate în celofan.

- Nu, s-a strîmbat Luca. Înainte de bere?

- Nu, mersi, a zis Moise.

Ce rost au micile dulcegării, dacă nu vin de la cine trebuie?, mi-am spus.

- Vreau eu una.

Sau, poate, chiar stăteam prost cu glicemia.

Ne-am luat de băut. Aș fi vrut un suc, ceva, mă simțeam îmbibat în alcool, dar amintindu-mi că, adormind cîndva cu capul pe masă, o făcusem pe ea să-mi mîngîie părul, mi-am luat o vodcă și o bere.

- Ai înnebunit de tot, a cîrcotit Moise.

- Îți place cum îmi stă?, a întrebat Milena, luîndu-și cu palma părul din dreptul gîtului și arătîndu-mi-l, ca și cum nescos în evidență nu aș fi observat schimbarea.

Ea ar fi vrut să-i văd părul, însă eu nu puteam să îmi dezlipesc

ochii de la gâtul subțire, încadrat în unghiuri de magică fluentă și simetrie, între mandibula orgolioasă ca un artist francez la tinerețe și clavicula răzvrătită sub piele ca un revoluționar sud-american.

- Malvina, fata cu părul albastru...

- Poftim?

- Când eram eu mic, era o poveste rusească, un fel de Pinocchio. Doar că pe păpușa de lemn o chema Buratino, iar Buratino iubea o fată cu părul albastru, pe nume Malvina.

- Știu cartea, am citit-o și eu, a zis Luca, fericit să-și amintească. Probabil că era aceeași.

- Probabil.

- Malvina, Milena...

- Malvina..., a oftat Milena, dându-și ochii peste cap. Mi-ar fi plăcut Malvina.

Derbedeul de Moise o ținea una și bună: că visa și el – ba chiar făcea asta de mult timp – să-și albăstrească părul. Și, făcînd pe supăratul, îi certa cu atîta convingere pe cei doi puști că nu l-au inclus și pe dînsul în marea schimbare la față, încît Milena chiar a început să-l creadă.

- Mîine te vopsim și pe tine, i-a promis.

Vorbea mult Moise, și asta îmi convenea de minune, îmi crea confort fizic, îmi lua din mîini doi saci de cartofi, îmi lăsa mie timp să tac și să mă minunez de frumusețea zilei. Burnița pe care o lăsasem afară, boarea zumzăitoare din cîrciumă, vodca, berea, puștoaica, noi toți. Starea de spirit bună din dimineața aceea se întorcea revizuită, sau mai bine zis dezacordată, ca o vioară trecută prea brusc de la rece la cald: la prima oră simțisem bucuria proprietarului de viață, acum, scoțîndu-mi din cap orice tentativă de explicație și orice urmă de merit personal, simțeam bucuria chiriașului. Eram Buratino mincinosul, mi-am spus, găsisem ușița secretă, orașul proștilor, găsisem fata cu părul albastru.

Dar ce aveam de făcut mai departe?

Dumnezeu făcuse lumea în șase zile; lumea mea mai avea șase zile de viață, și nici alea întregi, geneza de la coadă la cap, dinspre mine și Milena spre întuneric și vid, dinspre Eden spre nimic. Șase zile, iar în afara dorinței de a scoate ce era mai bun din ele, habar n-aveam de unde să încep și ce anume să fac.

În primul rînd, aveam nevoie de vodcă. Mi-era foame, mă simțeam rău, și mi-a trecut prin cap că n-o să fiu în stare de nimic dacă nu mă opresc din băut. Dar era de preferat să știu ce vreau, cu riscul de a nu putea face nimic, decît să pot face orice, dar să nu-mi doresc nimic.

Am cerut o sută de grame, încruntîndu-mă în timp ce începeam să o sorb. Multă vreme crezusem că viciul e al cărnii care dictează sufletului. Abia acum îmi dădeam seama de cîtă voință e nevoie ca să fii un nenorocit de bețiv.

Moise m-a privit cu milă.

- Hai un pic afară, mi-a zis.

- De ce?, m-am alintat. Nu vreau afară. E frig afară.

- E un frig de-ți clănțâne pula-n gură – să mă ierte domnișoara.

Hai, te rog, trebuie să-ți zic ceva.

Am ieșit. Deasupra parcării, cu cîteva mașini murdare uitate printre nămeți înnegriți și întăriți, se rotea croncănind un stol de ciori. Am ridicat privirea – mă fascinează ciorile, cu longevitatea lor absolut inestetică, cu inteligența lor fără culoare și fără melodie.

O să vă rog să mai așteptați o vreme după mine, le-am spus, în gînd.

- Știi, Moise, ciorile sînt atît de deștepte că pot recunoaște un om după față? Poate că vreuna din ciorile astea mă recunoaște de acum douăș' de ani, tot pe-aici stăteam cînd mai chiuleam.

- Prietene, lasă-mă dracului cu ciorile tale. Ce e cu tine?

- Nu știu, Moise. Am leșinat, azi dimineață. Prima dată în viața mea, înțelegi? Am crezut că o să mor. Cred că am făcut un preinfarct, ceva de genul ăsta.

- Mda? Nasol.

- Da?

- Da.

- Hai, mă, eu am spus primul. Dar de ce?

- E nasol, da, fiindcă ești un mare dobitoc, ceea ce nu se cuvine, la vârsta ta. Crezi că așa merge treaba cu preinfarctul, leșini, te ridici și bei o vodcă, nu? Probabil că ai avut o cădere de calciu, mai mănîncă și tu cîte ceva, din cînd în cînd. Și du-te la doctor.

- Te doare-n cur pe tine, Moise. O să mă duc la nevastă-mea să mă doftoricească. De mult mă așteaptă la cotitură. Te-ai liniștit, putem să mergem înapoi înăuntru?

- Băi, bătrîne, ești prost sau te prefaci? Eu altceva te întrebam: ce e cu tine acum? Ce ai de gînd să faci?

- Nu înțeleg.

- Băi, pulă frîntă. Bagă-ți mințile în cap și spune-mi: o vrei pe minoră?

- Nu știu, Moise, am răspuns, privind asfaltul parcării. O cioară se lăsase jos și întorcea cu ciocul un pachet de țigări motolit, sperînd să găsească ceva bun în el. Nu știu, Moise, o vreau? Ia gîndește-te: am viața mea, am destule pe cap. Nu am niciun interes să-mi dau foc la valiză, pentru ce? Pentru o puștoaică despre care nu știu nimic.

Moise ar fi vrut să spună ceva.

- Stai, stai, nu mă întrerupe. Așa gîndesc eu cînd am mintea în cap. Ai spus să-mi bag mințile în cap, nu așa ai spus?, și să-ți răspund. Dar ia întreabă-mă, ce gîndesc în restul timpului? Pentru că, să ți-o spun pe-a dreaptă, Moise, mințile îmi mai stau în cap cîteva clipe pe zi, le numeri pe degete. Restul de douăzeci și patru de ore fără opt secunde îmi spun, adică nu îmi spun – știu, Moise, știu – că nu m-ar deranja prea tare să mor pentru puștoaica asta despre care nu știu nimic. Și de ce? De prost ce sînt. Ca să aflu ceva, o fărîmă de ceva, despre ea.

Cioara mea își dăduse seama că pachetul de țigări motolit nu e ceea ce caută.

- Asta, dacă o fi ceva de aflat, am adăugat, zîmbind timp.

Felul în care cuvintele mi-au ieșit din gură, greu, ca pietrele lapidației, lăsându-mă totuși indecent de ușurat, m-a făcut să-mi spun, în sinea mea, că lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă m-aș fi putut agăța de un defect, dacă i-aș fi găsit Milenei o vină, un păcat. Dar ce rost ar mai fi avut atunci totul, m-am întrebat, n-aș fi fost decît unul dintre mulții îndrăgostiți de imperfecțiune, seduși de unicitatea defectului de fabricație și gata să-și treacă propria toleranță drept o divină putere reparatorie. Și totuși, ce altceva voiam să fac, ce e îndrăgostitul mai mult decît un șobolan fericit să găsească gunoiul, decît un critic de artă speriat că perfecțiunea îl va uicide? Acolo unde nu poți să urci tu, va trebui s-o cobori pe ea, asta înseamnă apropiere, nu-i așa? Dacă nu ajungi la măr, scuturi pomul și lași gravitația să-și facă mendrele.

- Și ce tot aștepti?, m-a întrebat Moise, zgribulindu-se.
- Nu știu. Nu știu ce să fac.
- Fă ceva. Te place. Nu înțeleg de ce, dacă e să mă întreb pe mine, n-are niciun motiv. Dar te place.
- Mi-e frică. Ce să fac?
- Nu știi nici eu. Dar nu poate să fie prea greu.
- Eu unul am capul amorțit. N-am nicio idee.

Luca avea altă problemă:

- Auzi, Mihai, m-am gândit cum să câștig niște bani. Să mă duc la Robingo.

- Cum adică, să te duci la Robingo? Să iei bilet?

- Nu, să mă duc la Robingo, să vînd bilete. Dar nu acum, că e frig, am teze, pe urmă vine Crăciunul. La primăvară. Am calculat, aș putea să câștig vreo sută de mii, cel puțin. Într-o lună.

- Ce să zic, Luca, n-ar fi rău.

Am vrut să-i spun că ar fi mai bine să pună mîna pe carte, dar trăgeam nădejde că vor mai chiuli încă o oră și nu aș fi vrut ca sfatul să se întoarcă împotriva mea. Am mai vrut să-i spun că aș putea să-i găsesc de lucru pe la ziar pe banii ăștia, dar mi-am spus că ar fi păcat să mă încaier cu Paul, era mai bine să văd ce părere ar avea și el despre un asemenea plan.

- Vreau să strîng bani să mergem la mare. Am mai vorbit noi despre asta. Uite, Milena zice că ea sigur merge la Costinești.

Mi-am imaginat-o stînd la plajă, prin vreunul din golfulețele de lîngă Forum. Mi s-a scurs sîngele din cap înainte să-mi dau seama ce culoare are costumul de baie.

- Mai e pînă la vară, i-am zis. Am promis că te ajut. Și poate s-o mai schimba ceva în țara asta, poate găsești altceva de făcut.

- Ce să găsesc? Să vînd un rinichi? Am auzit că e 20.000 de mărci unul.

- Iar începi?, a intervenit Milena.

- Eu aș merge la un film, a spus Moise tam-nesam, privind spre nicăieri și căscînd, ca de plictiseală. La ce oră terminați deseară? Aveți chef de un film după ore? Fac cînte.

- Da, cît de tare, a sărit ea, entuziasmată. Chiar voiam să merg, e Braveheart la Central.

Futu-l în gură de geniu. Uitasem că e atît de simplu.

- E și Pulp Fiction la Patria, a zis Luca. Sînt la opt amîndouă, avem ce alege.

- Braveheart, da, de mult vreau să-l văd, a mințit Moise, special pentru urechile mele – pentru că îl văzusem amîndoi, la el acasă, la video, cu cîteva luni înainte.

- La Pulp Fiction a fost Carmen și mi-a zis că n-a înțeles nimic, a spus Milena.

- Carmen e o proastă, i-a răspuns Luca. Eu am auzit că e foarte tare.

Aveam inima strînsă. Mă temeam că o să se certe din cauza filmului și n-o să mai mergem deloc.

- Dăm cu banul, am spus, repede.

- Nu, nu, a lămurit Milena situația, zîbind. Carmen e, într-adevăr, cam proastă.

Pe urmă a luat o țigară din pachetul meu și a aprins-o, privindu-mă în ochi.

- Mergem la Pulp Fiction.

Mi-am cerut scuze, m-am ridicat de la masă și am făcut înconjurul lumii. Am revăzut toate locurile în care îmi dorisem vreodată să ajung și nu ajunseseam. Am fost din nou în Central Park, într-o primăvară, am traversat Marele Canion într-o săptămînă de iulie, toamna ne-am plimbat prin Paris, Siberia am văzut-o dintr-un tren cu miros de portocale și scorțișoară, chiar înainte de Crăciun. Doar eu și Milena.

M-am întors la timp, exact înainte să mi se înmoaie genunchii.

Era aproape trei cînd am ajuns din nou la redacție. Mi-era foame și voiam să-l iau și pe Cristi și să mergem toți trei să îmbucăm ceva. Nu țineam neapărat la prezența lui, ba chiar nu prea aveam chef de el, știind că are puterea de a mă prostdispune din cîteva vorbe, dar dacă tot aveam de umplut cu ceva patru ore, m-am gîndit că ar fi mai bine să le umplu jucîndu-mi rolul de director de ziar.

Cristi era în birou. Bea vin direct dintr-o sticlă. Exact cum mă așteptam, era nervos.

- Ce-ai, mă?
- Futu-l în gură de jegos. Îl nenorocesc.
- Zi, mă, ce-ai?
- Căcatul ăla de Petrescu. Futu-l în gură să-l fut, ascultă-mă, o să-l fac să umble încălțat într-un pantof maro și unul negru. I-am și spus: futu-te-n gură să te fut, să vezi cură de slăbire ce-ți dau, te aduc la patruzeci de kile.

- Cine, mă, ce tot vorbești? Ia-mă ușor. Cine e Petrescu?
- Bă, futu-te-n gură și pe tine, ți-am mai spus. Țăla de aseară, subprefectul pulii mele. Mi-a trimis milițienii să-mi ia declarație.

Am început să rîd.

- Din prima zi? Ce să zic, bun început de ziar.
- Da, mă, directore. Stai să-ți povestesc. Vrei vin? Intră doi cîrnați de la circa 1, domne, îl căutam pe domnul Marin Cristian. L-ați găsit, flăcăi, le zic. Domne, că ați avut un conflict cu domnul Gigi Petrescu? Zic, nu, am avut o mică divergență de opinii, în urma căreia dumnealui s-a dezechilibrat. Aștia, domne, ne iei la mișto. Zic, flăcăi, nu vă iau la mișto, ziceți ce vreți, mie îmi place să colaborez cu organul de anchetă. Să dau declarație. Dau, flăcăi. Și mă apuc și scriu: Subsemnatul, pula mea, născut la, cu același domiciliu, declar că în noaptea de 12 per 13 noiembrie 1995, orele aproximativ zero și treizeci de minute, în timp ce colonelul Groza Ilie, șeful secției 1 poliție, dormea pe canapeaua cumpărată din banii primiți în mod necuvenit de la țiganul Velian Sticlescu contra neînceperii urmăririi penale într-un dosar de proxenetism și cămătărie, mă aflu la restaurantul Union din localitate...

Eu și Moise rîdeam. Cristi, în schimb, povestea sobru, nervos.

- Țăla zic, hai, domne, nu ne lua la mișto, că sîntem și noi aici să ne facem treaba. Și zic: păi și eu cu ce vă încurc, flăcăi, vă ajut, colaborez, dau declarație. Unde rămăsesem? Mă aflu la restaurantul Union din localitate, unde se afla și domnul Petrescu Gheorghe, pe care îl cunosc din împrejurări anterioare și pe care l-am recunoscut imediat, întrucît are o față de porc. Unul din ăia doi, mai bătrîn, cînd a văzut, mi-a luat hîrtia din față și a rupt-o. Zice: deci noi ne-am

prezentat la dumneavoastră și nu v-am găsit la domiciliu. Am venit și la locul de muncă și nu v-am găsit nici acolo. Bună ziua și iese. Am fugit după el, să-l rog să mă lase să termin declarația. Pula mea, n-au mai vrut deloc.

- Păi și din atîta lucru ești tu nervos?, am spus, vesel. Hai să mîncăm ceva.

- Nu, nu, stai, că aștept să vină cineva. Că îți dai seama că, la jumătate de oră după asta, sună telefonul. Domnu' Marin, ce dracului, domne, chiar așa? Zic: mă, care ești? Petrescu. Zi, bă, Petrescule. Domnu' Marin, e orașul mic, ne cunoaștem și noi, mai bine să fim prieteni decît dușmani, pula mea. Zic bine, mă, hai să ne împrietenim, sîmbătă mă duc la o petrecere de poponari, vrei să vii cu mine? Domnu' Marin, auzisem eu că ești cam nebun, dar nu mă așteptam chiar așa, zice el, hai că trimit pe cineva la redacția voastră. Ajunge într-o oră. Deci trebuie să ajungă.

N-a fost nevoie să așteptăm prea mult pînă cînd Ve a băgat capul pe ușă și a anunțat că ne caută un domn.

Domnul cu pricina era un tinerel de douăzeci și ceva de ani, înalt și osos, care nici nu și-a spus numele, prezentîndu-se în virtutea soliei:

- Din partea domnului Petrescu.

Editorialistul se prefăcea ocupat, zgîrmîndu-se în nas cu o mîină, în timp ce cu cealaltă întorcea de pe o parte pe alta un calendar de buzunar pe '96, lucios și mare cît o carte de vizită.

- Care Petrescu?

- Domnul subprefect Petrescu.

- A, Petrescu ăla gras? Ce vrei?

- Mi-a dat să vă dau ceva.

Tinerelul a scos un plic din buzunarul de la piept al unui alendelon încă mirosind a tăbăcărie.

- O scrisoare?, a făcut editorialistul pe prostul. Ia să vedem ce scrie domnul Petrescu. Domnul subprefect Petrescu.

Plicul nu era lipit. L-a desfăcut și a părut surprins să vadă

înăuntrul său cinci hîrtii de cîte o sută de mărci. Ăștia pică la țanc, mi-am spus, gîndindu-mă că o să subțiez deja datoria către Moise.

- Căcat, a făcut editorialistul, întorcîndu-și capul către mine și Moise. Eu nu prea vorbesc germană, voi înțelegeți ce scrie aici? Dar, înainte să apucăm să răspundem, a schimbat tonul cu unul slugarnic și a revenit la mesagerul subprefectului:

- Și, a zis domnul Petrescu ce reprezintă asta?

Tinerelul s-a schimonosit, jenat.

- Mie mi-a zis să vă dau plicul ăsta și să vă transmit cele mai bune urări.

- Păi zi așa, măi băiatule, s-a luminat deodată Cristi. Trebuie să fim pozitivi, să ne urăm de bine unii altora, că de, e orașul mic, vorba cuiva, ar fi păcat să nu fim prieteni între noi. Ia să vedem ce putem face și noi pentru domnul subprefect, cum am putea să întoarcem acest gest frumos, a adăugat el, ducînd mîna la buzunarul blugilor și scoțînd cîteva bancnote motolite. A ales una de cinci mii de lei și a băgat-o în plic, alături de cele cinci sute de mărci. A întins apoi plicul către înlemnitul sol al subprefectului, însă, după o clipă de stat cu mîna întinsă, a părut că se răzgîndește și și-a tras mîna apoi. S-a ridicat în picioare, s-a desfăcut la blugi, a scos toți banii din plic și, tacticos, bancnotă cu bancontă, i-a băgat în chiloți, frecîndu-i de părul pubian. Banii scoteau un foșnet ciudat, de loz răzuit. Apoi i-a pus înapoi în plic, trecîndu-și buza plicului pe limbă și lipindu-l, și i l-a întins din nou mesagerului.

Fuse un gest atît de greșos și de măreț totodată, încît un frison de emoție mi-a strîns omoplații. Simțeam, pe de o parte, cum mi se urcă sîngele la cap de furie: era încă un afront asupra autorității mele. Iar hotăra de unul singur ce să facă; ba, mai rău decît asta, își făcea de cap în fața creditorului nostru, și nu eram deloc sigur că Moise, deși părea foarte amuzat, e și în sinea lui bucuros să vadă cum aruncăm pe geam banii pe care, pînă la urmă, i-i datoram.

Pe de altă parte, nu puteam să nu savurez momentul, frumusețea cacealmalei: eram de față la apariția unei opere noi în arta

șantajului.

- Uite, îi dorim un Crăciun fericit și dumnealui. Și sărutări de mâini doamnei.

Tinerelul, roșu ca racu, ezita să pună mîna pe plicul pîngărit.

- Ia-l în pula mea și zboară de aici!, a zbierat editorialistul, brusc.

N-am mai putut să mă uit. Am întors privirea către Moise. Lăsase ochii în jos: îi era, ca și mie, rușine de rușinea sărmanului băiat. Am auzit ușa închizîndu-se; înalta solie dispăruse.

Am ajuns să mîncăm într-un loc în care nu mai fuseserăm niciodată, niciunul dintre noi, un restaurant grecesc. Editorialistul auzise de el și, cum îi plăcea să știe tot ce mișcă, a ținut morțiș să mergem acolo. Asta nu l-a împiedicat ca, pe drum, să-și exprime gînduri deloc nobile la adresa străvechiului popor.

- Să-i fut în gură de maimuțoi umflați, o să vină cu cîteva mii de mărci aici și, la cît sîntem noi de săraci și de leneși, o să ne cumpere la bucată. O să fim iar ca pe vremea fanarioților.

Moise a completat și el tabloul, explicînd că grecoaicele sînt urîte și au nasul mare. Știa asta pentru că, se pare, futuse una. De ce se mai deranjase, nu l-am mai întrebat.

- Ca să nu mai spun că le pute pizda, a adăugat el.

Cine știe ce sechele dezvoltaseră în el acest al șaselea simț. Dar adesea se întîmpla să vadă o femeie, care ar fi trecut drept frumoasă pentru mulți bărbați, și să spună: „Nu îmi place asta, e de-aia de-i pute pizda.”

În plus, eram nervos și abia așteptam să scap de Cristi și să vină ora de film. M-am apucat să-mi mănînc friptura în tăcere, fără ca măcar să încerc să îmi ascund morocănoșenia. Editorialistul mi-a luat seama.

- Ce-ai, directore? Nu prea îți priește mîncarea.

- Ba îmi priește.

- Aha, bine. Păreai supărat, parcă aveai nevoie de o veste bună.

M-am uitat la el. Totul aburea de aroganță. Tunsoarea lui cu perciuni ascuțiți, cămașa de blugi deschisă la gât și cu mâneci sumecate, ca și cum n-ar fi dat două parale pe detalii precum anotimpul și frigul de afară, felul în care își ținea spatele mereu drept, ca și cum o fizioterapeută invizibilă l-ar fi tras de umeri în fiecare clipă. Mirosea a parfum. Nu înțelegeam cum reușește să miroasă a parfum mereu, deși mergeam prin aceleași spelunci afumate și împuțite. Totul mă călca pe nervi.

- Veștile bune vin tot timpul, doar că le dăm noi cu piciorul, i-am răspuns, sictirit.

- Hai, mă, ce-ai? Ești supărat că i-am dat prostului ăla banii înapoi?

- Păi nu știu, ne permitem să dăm cu piciorul la bani? Alaltăieri ne căcam pe noi de unde să facem rost și acum îi aruncăm pe geam.

- Directore, ce pula mea. Mă crezi prost? Dacă erau cinci mii, zece mii, îi luam. Dar așa, cinci sute, ce-i asta? Ne ia la mișto? Ne dă șpaga lui pe jumate de zi? Păi știi cât a cerut cîrnatul cînd au venit ăia de la Coca Cola să facă fabrică aici? Cincizeci de mii. De dolari, tati, nu de mărci. Normal că au plecat ăia învîrtindu-se și au făcut fabrica la Ploiești. Futu-l în gură de cîrnat.

- Da, mă, Cristi, dar era un început. Îi luam și pe urmă ceream alții. Îl treceam la abonament, nu așa spuneai că se face?

- Așa se face, da. Dar așa se face cînd se face, nu cînd nu se face. Te-ai gîndit vreodată de ce e presa o putere în stat? De fapt, te-ai gîndit vreodată ce înseamnă să ai putere? Nu te-ai gîndit. Puterea e ulei. E petrol. Cînd e nevoie să ungă, unge. Cînd e nevoie să curețe, curăță. Cînd e nevoie să ardă, arde.

- Filozofie, Cristi.

- Nu e filozofie, directore, e adevărul. E o singură putere pe lumea asta, puterea de a schimba regulile în timpul jocului. Mă înțelegi? Să joci șah și, dacă vezi că pierzi, să joci table. Sau invers. Asta fac femeile, tot timpul, de-asta sînt toți bărbații sub papucul lor. Asta trebuie să facem și noi. Da, merge cu bani, pentru că așa vreau

eu. Cînd nu mai vreau să meargă cu bani, nu mai merge cu bani. Eu decid. Altfel, se duce pulii puterea și presa și tot.

Mă enervau teoriile lui.

- Bine, Cristi, înțeleg acum: tu ai puterea. Tu decizi, tu faci regulile. Noi sîntem niște proști în jurul tău și trebuie să-ți jucăm jocul, nu?

- Bă, directore, voiam să-ți fac o surpriză, dar cu tine văd că nu se poate așa. Miercuri o să ai Mercedes.

- Cum adică, Mercedes, miercuri?

Editorialistul voia ca, dacă tot îi stricasem surpriza, măcar să lase să mă perpelesc cîteva clipe. Și-a tăiat o bucată de friptură și a mestecat-o încet, chinezește, umflîndu-și ostentativ fălcile. „Știu că e foarte important pentru tine, dar uite, am gura plină și chiar nu pot să vorbesc acum”, părea să-mi spună.

Așteptam, făcîndu-mi tot felul de scenarii. Aveam intuiție bună, dar nu puteam să ajung cu ea la detalii. Și mă interesau detaliile.

Cristi a terminat, a băut o gură de bere, apoi s-a mai șters la bot jumătate de minut, de parcă ar fi vrut să se dezinfecteze. Abia după ce a terminat acest ritual enervant a vorbit, zîmbind.

- Cadou de ziua ta. Un Mercedes. Ce, nu meriți?

- Bă, mai du-te-n pula mea. Zi-mi.

- Directore, uite, trebuie să stric tot dichisul. Lucrurile stau așa: am vorbit acum cîteva zile cu niște băieți care vor să-l facă pe Petrescu. N-au bani acum, dar mi-au promis că dacă îl futeam bine de tot pe milogul ăla ne dau un Mercedes pentru ziar. Înțelege?

Începeam să înțeleg mai multe. Inclusiv scandalul din noaptea de dinainte. Între timp, trebuia să mă prefac interesat de chestiunile secundare.

- Ce băieți? Țărăniști? Democrați?

- Ei, pula, agrarieni cu sapa-n mînă. Pedeseriști de-ai lui, normal. Nu știi cum spun ăștia în politică, adversarii sînt la alte partide, dușmanii sînt la tine în partid. E un tip care vrea să-i ia locul și să își facă un pic de imagine pînă la anul, în campanie. Băiat ca lumea, revoluționar, afaceri, îi merge bine bine. Prieten cu mine de

douăzeci de ani. Da, și are un Mercedes pe care l-a luat de la unii în contul unei datorii și ni-l dă nouă.

Lasă-te greu, Mihai, mi-am spus.

- De ce nu-l vînd, să ne dea banii?

- Ei, asta e mai greu. E furată mașina, e adusă de prin Iugoslavia, de-asta e mai complicat, nu pot s-o vîndă decît la cineva care știe, ca să nu aibă belele.

- Da' are acte, nu?

- Da, mă, are acte făcute de ei, are numere noi, s-au descurcat. Bine, să nu-ți închipui că mașina e nouă. Are vreo zece ani, dar nu se compară cu Dacia ta, mai ales că ai răsturnat-o. Serios, arată bestial, m-a plimbat și pe mine cu ea. Pe cuvîntul meu, dacă aveam permis, mi-ar fi plăcut s-o opresc pentru mine. Făceam noi vreo combinație după aia, să compensăm. Dar dacă n-am și nici n-am chef să-mi iau prea curînd, o s-o iei tu.

Nu mai puteam. M-am dat în vileag.

- Mercedes... Bă, toată viața am visat la un Mercedes. Să-mi bag pula.

- Mai ai un pic de așteptat, miercuri seara. Dar trebuie să scoatem miercuri un ziar și să-l jucăm pe-asta în picioare urît de tot.

- Păi și nu-l scoatem? Care-i problema?

- Avem hîrtii, avem tot ce ne trebuie.

- Bani de tipar?

- Asigură sponsorii. Inclusiv transportul, vor să fie siguri că tragem cîte spunem că tragem.

- Mama ta Hristoase, cînd m-o vedea nevastă-mea... Cu Mercedesul, vreau să spun.

Aurora era și din punctul ăsta de vedere femeie. Dacă o întrebai, zicea că nu îi pasă de bijuterii, de case mari, de haine scumpe ori de mașini străine. Ba chiar dacă mi se mai întîmpla să mă trezesc vorbind, trecînd pe lîngă o casă din centrul Bucureștiului, ori pe lîngă o mașină parcată în fața la Inter, și să o întreb, în glumă, cînd o să avem și noi așa ceva?, era în stare să se certe cu mine și să îmi aducă

aminte că avem tot ce ne trebuie pe lumea asta și că ar trebui să fim mulțumiți cu atât. În schimb, se dădea de gol de fiecare dată când își cumpăra cîteva ceva, chiar și mărunțișuri, podoabe sclipitoare sau pantofi: zile întregi privea lumea de sus, ca și cum fiecare pereche de cercei i s-ar fi dizolvat în vene lent și bine dozat, ca un drog perfuzabil. Era mai mult decît cochetărie, era scrîșnetul din dinți al victoriei asupra destinului. Îi citeam în ochi sentimentul că, avînd un anume ceva, devenea superioară acelei Aurora care n-avusese. Și, simultan, tuturor celor care n-aveau în continuare.

Însă, dincolo de aceste mici alunecări, rămînea aceeași fată simplă de care mă îndrăgostisem cîndva. Și nici măcar eu, după cincisprezece ani de căsnicie, n-aș fi putut spune cu exactitate dacă, într-adevăr, învățase să se mulțumească din puțin sau, dimpotrivă, se perfecționase în a-și ascunde invidiile

Moise ne lăsase să vorbim, prefăcîndu-se preocupat să-și taie în carouri mărunte halca de ceafă de porc. Însă simțise că mă apasă datoria la el și de-aia a lichidat subiectul:

- Mercedes, bătrîne, aparat de agățat. O să te pun să mă plimbi prin București și o să le spun la pizde că ești șoferul meu.

Mi-am cerut o vodcă și o bere. Era bine.

Pe cînd noi eram în restaurantul grecilor, plouase. Numai un pic, cît fusese nevoie pentru ca, la căderea întunericului, întreg orașul să se glazureze într-o pojghiță nenorocită de polei. În fiecare intersecție, cîte un autobuz paradit se pătimea să plece de pe loc, învîrtind în gol roțile mari, în timp ce semafoarele schimbau, nepăsătoare, culori. Am căzut în cur de la primul pas pe care l-am făcut, și mai era să-mi frîng oasele de cîteva ori. De altfel, nu mi-ar fi fost ușor să merg nici pe uscat. Nu eram beat, în sensul obișnuit; după atîtea zile de băutură, ajunseseam într-o stare de matoleală clinic stabilă, faza de platou a alcoolicului. Creierul se învățase să funcționeze în mediul toxic, cu o lentoare și o imprecizie lirică, e drept, dar fără înțepeneli. Nu vedeam lucrurile în ceață, în schimb mintea se rătăcea deasupra obiectelor și se lăsa cuprinsă de o zăpăcită mirare înainte de a le putea apuca de sensuri și de a le înnoda în idei. Și, ca un bețiv sănătos, eram împăcat cu lumea întreagă și cu mine în mijlocul ei, vedeam viața în ansamblul ei printr-un filtru fotografic plin de căldură, ca preludiul unei efuziuni. În schimb, mă simțeam în război cu fiecare individ pe lîngă care treceam, toți mi se păreau nedemni de o lume atît de frumoasă și plină de posibilități. În timp ce zburam deasupra satului, pulpana mantiei de vrăjitor se agăța ba de vîrfurile plopilor, ba de turla bisericii.

Trupul, pe de altă parte, mă dădea în vileag cu nerușinare. Le ordonam mîinilor și picioarelor să își facă treaba ca unor soldați obosiți. Echilibrul devenise o grijă și, din cauza asta, mă agătasem de Moise cu încredințarea cîinelui înfipt în carîmbul cizmei. Funcționam ca inima unui urs intrat în hibernare, simțeam nevoia de a diminua fiecare efort, de a face economie de lucru mecanic. De fapt, voiam să fiu sigur că îmi rămîne suficientă energie pentru a mai bea ceva.

Luca și Milena ne așteptau deja, în fața liceului. El se învârtea de pe un picior pe altul, zgribulit, în timp ce ea stătea dreaptă, semeață, ca și cum ar fi locuit într-un alt anotimp. Văzînd-o, am avut un puseu de orgoliu și am încercat să mă desprind de Moise, să redevin independent. M-a ținut vreo doi pași, pînă mi-am dat seama că nu eram în stare să patinez și m-am agățat la loc de mîneca ardeleanului.

Mica mea tentativă a avut însă un alt efect, absolut imprevizibil: a fost picătura de neputință care a vărsat paharul cu vechi amărăciuni și spaime, pojghița lui de mizerie pietrificată se ridicase la suprafață în agitația ultimelor săptămîni, se dizolvase în alcool ca într-un solvent miraculos, apoi dăduse în clocot de frica morții, iar acum se golea, mă părăsea subit, lăsîndu-mi sufletul curat și ușor.

Asta am început să simt eu, pe dinăuntru. Pe dinafară, pesemne că am început să par nebun.

- Mergem la film, hai la film. Unde-i filmul? Mai avem timp să bem ceva?

Luca ar fi fost de acord. Milena nu, voia să fie sigură că găsim bilete și că prindem începutul filmului.

- Am auzit că e foarte important începutul. Dacă e coadă la bilete, n-o să mai înțelegem nimic.

- Nu mai bem nimic, bătrîne. Luăm niște motorole cu noi, dacă ți-e așa sete.

- Moise, te iubesc. Vino să te strîng în brațe, haimana bătrînă ce ești. Pe toți vă iubesc. Stai așa, Luca, să te iau în brațe, stai ușor, că alunec. Nu vezi că abia mă țin pe picioare? Parcă sînt pinguin. Mergem la film. Hm, Milena, ce frumos miroși. Miroși a ceva.

- Indra?

- Miroși a fată cu părul albastru. Voiam să spun că miroși a fată cu părul albastru. Să țineți minte, stimați concetățeni, am

declamat, ridicându-mi brațele spre mulțimi nevăzute, este pentru întâia dată în scurta istorie a planetei când o fată cu părul albastru merge la film cu un pinguin.

- Bătrîne, nu mai da din mâini, m-a avertizat Moise, amuzat, în timp ce ne-am pus în mișcare.

- Ba dau din mâini și dau și din gură. Uite. Taca-taca-taca-taca. O să fiu o moară neferecată. Trebuie să vorbesc acum, voi vreți să mă puneți să tac o oră și jumătate. Vreți să puneți un sârman bețiv să-și țină gura o oră și jumătate.

- Două ore, a precizat Milena.

- Două ore. Cum să nu spun nimic două ore? Tocmai acum, când am atâtea idei? Pot măcar să strig „Pup-o, bă!”? Dacă strig eu, să vezi, am puteri magice, sînt super-mega-hali-gali, sînt Merlin, am un cîine din Pekin și-o pisică din Berlin. O să vezi, dacă strig eu, garantat o s-o pupe. Ba chiar s-ar putea să nu se oprească aici. O s-o pupe în tot felul de locuri, dar noi n-o să știm niciodată unde, pentru că nu e voie. Moise știe, haimanaua asta ordinară, lepădătura asta bătrînă, dar nu se fac filme pentru Moise. Spune-mi, Luca, pot să strig? Dacă nu mă lași să strig, te spun lu’ tac-tu că fumezi. Se fumează înăuntru? Vreau să mă uit la film și să fumez. Nu m-am uitat niciodată la un film cu țigara în gură. După cum știți, desigur, nu am fumat pînă recent.

Domnișoară, trebuie să vă spun sincer, m-am apucat din cauza dumneavoastră. Nu din cauza, nu, datorită dumneavoastră. Datorită dumneavoastră m-am apucat de fumat. Iar acum, trebuie să vă faceți un pustiul de bine și să-mi spuneți de ce am făcut asta. De prost, nu-i așa? Sînt un dobitoc. Moise știe. Luca nu știe. Luca, trebuie să-ți spun și ție: sînt un dobitoc. Nu mai rîde, Moise, vită încălțată. Luca, Moise rîde de mine. Moise, dacă mai rîzi, te spun lu’ tac-tu că fumezi. Boule. Milena, apără-mă de ăștia doi, rîd de mine. Milena, ascultă-mă, decît să ai prieteni precum Moise, mai bine dușmani. Da, da, Moise, oaspetele tău, e un nenorocit de cea mai joasă speță. Nici nu vreau să mă gîndesc ce e în capul lui plin de mizerii. Spune, Moise, nenorocitul, lepădăturo, lîndină a societății ce ești! Spune tot.

- Stai, mă, bețivule, nu mai da, mă doare.

- Scuză-mă, Moise, scuză-mă, iartă-mă. Dă să suflu, să treacă. Dă-mi să pup mînuța. Unde te-am lovit, aici, în umerel? Ce mai vrei să fac să mă ierți? Să-ți cumpăr o ciocolătică? Nu mai rîde, că te pocnesc. Știi că, dacă vreau, sînt Marcello Mastroiani, dau cu pumnul de întorc boul din viteză. Nu știai? Am uitat să-ți spun. Boule. Nu mai vorbesc cu tine. Drumurile noastre se despart aici. Plăcerea a fost de partea ta. Mie îmi provoci repulsie. Ești un șobolan cu coada groasă. Vai, domnule șobolan, ce coadă groasă aveți! Cine are coadă, stă la coadă la bilete. Da, Milena, oaspetele tău e un șobolan. Eu, în schimb, sînt oaspetele lui Luca. Dar ce chestie, domne, ce să vezi, și eu sînt un șobolan. Voi doi, doi copii plini de, cum să zic, entuziasm, țineți în casele voastre doi șobolani bătrîni și infecti. Vă e frică de șobolani? Moise, te duci tu să cumperi bilete? Ia bani. Lasă, că fac eu cinste acum, tu faci data viitoare. Moise, patru, patru bilete să iei! M-ai auzit, putoare de Maramureș? Vezi să nu mă lași pe afară!

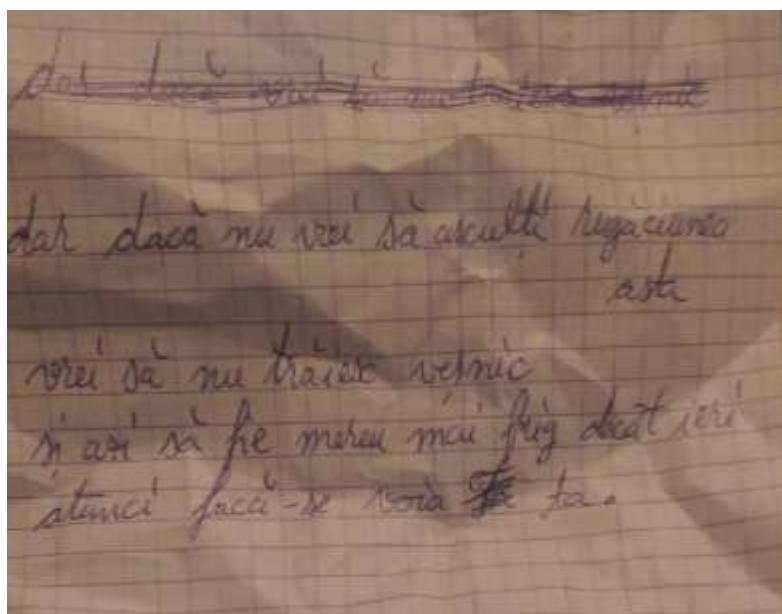
Eram un om nou. Cu jumătate de oră înainte, probabil că aș fi înjurat-o printre dinți pe vînzătoarea care i-a dat lui Moise trei bilete pe un rînd și unul la mama dracului. Acum, am simțit nevoia, obligația chiar, să mă duc la ghișeu, trecînd împleticit, dar agresiv, printre oamenii care își așteptau rîndul, să o declar curvă, nesimțită și s-o ameninț că o să rămîină pe drumuri dacă nu ne pune pe toți patru la un loc. Cu o jumătate de oră înainte, i-aș fi rugat politicos pe cei doi țigănuși gălăgioși pe care i-am găsit tolăniți pe scaunele noastre să își caute locurile lor – dacă aveau unele. Acum, mi s-a părut firesc ca mai întîi să le dau o palmă peste cornetul de ziar plin cu semințe de floarea-soarelui, și abia apoi să le spun, printre înjurături de mamă și satră, ce nemulțumire aveam.

Nu eram deloc un om mai bun. Dar, în carcasa mea obosită și beată, eram viu.

I-am lăsat pe copii să se așeze, peste măsură de preocupat să

îmi dau scurta jos. Moise rămăsese în holul cinematografului, să cumpere american pop-corn și pepsi. Luca și-a dat și el geaca de piele jos și și-a sumecat mânecile pulovărului negru. Mi s-au oprit ochii pe încheietura mâinii lui drepte – avea o brățară de piele, cu capse nichelate, pe care și-o făcuse singur dintr-un bocanc vechi și niște șireturi negre, într-una dintre diminețile noastre leneșe. Oare ce speranțe își pusese în micul zorzon, în clipa în care îl legase la mână? Ce era acolo, sfidare sau deznădejde? Nu cumva își închipuise că brățara aia, ori poate părul metilenat, o vor înmuia pe Milena? A dat să mă cuprindă un sentiment de milă, mila cea mai rea, mila duioasă, nu mila celui care privește de sus în jos, ci dimpotriva, mila blândă, mila părintească, mila pe care chiar Luca mi-o explicase, fără să știe, cu vreo două sau trei săptămîni înainte:

Fusese chiar într-una dintre diminețile în care Luca scotocea prin podul casei, căutînd încălțări vechi, din care să-și facă brățara. Se trezise înaintea mea, eu avusesem una din nopțile lungi alături de Cristi, vorbiserăm pînă spre răsăritul soarelui despre cum am putea să facem lumea mai bună, dacă am vrea, și alte asemenea neghiobii. Cînd mi-am făcut cafeaua, am găsit pe masa din bucătărie o bucățică de hîrtie pe care scria, printre rînduri și cuvinte tăiate cu pixul, așa:

Luca m-a găsit în timp ce priveam hîrtia.

- Îți place?, m-a întrebat. Voiam să scriu o poezie.

- Îmi place. Dar de ce ai folosit așa majuscula?, l-am întrebat, dintr-o curiozitate inertă, dintr-un reflex de jurnalism ortografic.

- Pentru că e vers alb, mi-a răspuns.

- Lasă versul alb, zi-mi de ce ai corectat aici? Voia Ta, cu T mare? Nu poți să faci o rugăciune fără, nu știu, ideea de supunere.

- Eram sigur că nu se înțelege.

- Nu, Luca, se înțelege. Vrei să vorbești cu Dumnezeu de la egal la egal. Mie îmi place ideea asta, e des întâlnită în folclor, oamenii simpli, oamenii fără păcate își permit să se tragă de șireturi cu Dumnezeu. Dar oricum trebuie să arăți cine e șeful, altfel ce rost mai are?

- Nu, vezi, nu se înțelege. Nu e asta. Așa era la început. Dar, în timp ce scriam, mi-am dat seama că toată lumea scrie poezii ca și cum s-ar ruga lui Dumnezeu. Și mi-a venit ideea asta, cum ar fi să scrii

invers, ca și cum Dumnezeu s-ar ruga de un om? Dacă Dumnezeu există așa, ca un părinte, și s-ar ruga de copilul lui, unde ar fi supunerea?

L-am privit cu ochi mijiți. Înțelesesem. Dar nu înțelegeam cum de ajunsese să primesc lecția asta de la un puști de vîrsta fie-mii.

- E o prostie, oricum, a adăugat el, luîndu-mi hîrtia din față și aruncînd-o, mototolită, în găleata de gunoi. De unde am luat-o, imediat ce a ieșit pe ușă.

...și a trebuit să îndepartez sentimentul ăsta de milă, înainte să mă moleșească. Nu mai mergea așa, cu spaime și nostalgii și slăbiciuni și întrebări și pierderi de vreme, drama omenească în memorabilul ei derizoriu, ca un cîntec foarte trist, din care reții refrenul și atît. Era viața mea acolo. M-am așezat lîngă Milena.

De-a stînga și de-a dreapta ecranului de pînză, peretele cinematografului fusese decorat, în stilul chicios al noii arte populare, omniprezent în anii '80, cu niște obiecte ceramice rotunde, vopsite spiralat, care, date jos de pe perete, ar fi putut fi ușor vîndute drept castroane de Horezu. Nu mai fusesem niciodată în cinematograful ăsta, era nou; cînd plecasem eu la București, lăsasem aici o zonă de căsuțe vechi și liniștite, demolate pentru a face loc acestui șir de blocuri albe, care, cu mansardele în formă de omega, semnalau cerurilor povestea unui sfîrșit fără început. Scaunele erau în stare bună, catifeaua lor roșie era încă intactă, și nu știu de ce, văzînd-o, m-am gîndit la Ve. Am gonit-o din minte repede, ca pe o superstiție băbească pe care nu-ți mai permiți s-o ai la ședința de partid, ca pe imaginea porcului viu în timp ce mănînci șoriciul care îl îmbrăcase. Idei de Venera îi succeda ideea de Aurora, iar numele ăsta de crepuscul devenise, prin reflex vegetativ, potrivnic luminii celei noi, în care vedeam eu lucrurile.

În noua lumină, de altfel, abia așteptam să se stingă cealaltă lumină, cea din cinematograf. Știam ce am de făcut și eram inundat de curaj, m-aș fi luptat cu trenuri pe șine, dar asta nu era de-ajuns. Pentru a pune mîna pe Milena, aveam nevoie să se stingă lumina. Și s-a stins.

Acum trebuia să aștept. Nu puteam să îmi arăt nerăbdarea. Aș fi golit o sticlă de vodcă, dar Moise uitase de motorolele promise. Sau o făcuse intenționat, cine putea spune. Am băut pepsi, în timp ce pe ecran rula reclamele unor filme pe care, fără dubiu, nu aveam să le văd niciodată. Una dintre ele s-a lungit exagerat de mult: începuse filmul. Ce film mai e și asta, mi-am spus, care nu are generic de început? Însăpămîntat de gîndul că ar putea să mi se termine curajul, mi s-a părut că au trecut ore pînă cînd, în sfîrșit, am văzut scris mare: Fiction Pulpeuse. Cine știe din ce țară francofonă pe care, fără dubiu, nu aveam s-o vizitez vreodată, venise rola cu pricina. Dar ce mai conta asta? Încă mai trebuia să aștept. Am început să număr oi, cele mai stranii oi pe care le număraseram vreodată, fiindcă menirea lor era să mă țină treaz. Rar, rar, pînă la o sută. Eram pregătit. Dar ea? Două sute. Trei sute. Gata. Treisute treizeci și trei de oi. Îmi zisese cineva, cînd eram mic, că o secundă durează exact cît ai spune rar „treizeci și trei”. Dar nu foarte rar, precisase. Și-atunci, de unde dracului să știi cît durează o secundă, dacă nu știi cît de rar sau de des să spui treizeci și trei? Vîrsta lui Iisus pe cruce. Gata cu oile.

Senzația asta, mi-am dat seama că era cunoscută. O ai cînd vrei să te speli pe față cu apă foarte rece. Palma îi zice antebrațului: apa asta e sloi. Antebrațul spune bicepsului: apa aia e sloi. Bicepsul se încordează, dar nu ca să lipească de obraji căușul palmelor, ci dimpotrivă, ca să frîneze mișcarea, ca s-o oprească. Și-atunci, vine creierul și spune, ca un criminal timid, îmi pare rău, dar asta e. Iar bicepsul se chinuie să ducă palma în sus, în timp ce încă mai e încordat pentru a ține întreg agregatul jos.

Am mai ezitat un pic – uitasem să-mi aleg destinația. Crezusem că o s-o pot cuprinde pe ea întreagă în căușul palmei și s-o fur și ignorasem detaliul: unde trebuie să se oprească mîna?

Pe gît.

Inima a stat, degetele mi-au înţepenit în rigor mortis. Cîteva fire de păr albastru pîngăreau perfecţiunea atingerii, prinse între pielea mea şi pielea ei, şi îmi ardeau buricele degetelor ca trecute printr-o lupă a simţurilor. Între sublim şi infam, momentul s-a lungit pînă la marginile timpului, ca o cocă moale sub un făcăleţ nuclear, ca elasticul de la chiloţii universului, ca praştia cu care Dumnezeu vînează guguştiuci.

Dar ea n-a fugit. Nici nu s-a mişcat, decît tîrziu, tîrziu de tot, după ce trecuseră secunde întregi, aplecîndu-şi capul încet, atît cît să poată vedea în continuare, pe sub gene, ecranul. Aşa, ca şi cum n-ar fi fost nimic important. Un capriciu, o plăcere mărunţă pe care o accepti pentru că, la fel de bine, ai putea s-o refuzi.

Cît despre film, mare lucru nu știu să zic.

Prima jumătate de oră a mers dinspre gît spre ceafă și spre creștet, coborînd un pic spre umeri, pînă la frontiera de tricot a pulovărului. Mă simțeam ca și cum aș fi pictat pe întuneric, cu o pensulă laparoscopică. Iar cînd ea mai rîdea, ori tresărea la cîte o împușcătură, mi se părea că mi se cutremură șevaletul. Dezbrăcat de gînduri și de dorințe, inocent și fericit ca un fetus, ca o laikă, levitam în întunericimile oceanului amniotic, simțeam pentru prima dată extazul vidului, al nimicului, evadarea din corsetul timpului, eliberarea mîntuitoare a neființei.

Dar nirvana a trebuit să ia o pauză. I-am spus Milenei că trebuie să ajung la baie, am ieșit ușor dintre scaune, am trecut grăbit prin holul de marmură, nu era nimeni care să îmi spună unde sînt toaletele. La prima încercare, m-am pomenit intrat înapoi în sala de spectacole, pe cealaltă ușă. Pînă la urmă, am găsit locul, dar, de bună seamă, n-am putut să mă piș, erecția îndelungată și persistentă prelua oricărei alte forme de firesc. N-aveam de ales: a trebuit să mă proptesc cu spinarea pe ușa veceului, ca s-o țin închisă, și să mă masturbez lipsit de gînduri sau plăcere, medicinal, ca și cum aș fi extirpat o tumoră. Niște amintiri vagi legate de comportamentul oamenilor normali într-o lume normală dădeau să îmi spună că este ceva *urît* în ce fac, dar își pierdeau logica înainte de a ajunge la suprafață, ca bulele dintr-un pahar de șampanie stătută: ce putea să mai fie *urît* în seara aceea, dacă gîndurile nu erau urîte și viața nu era urîță și moartea nu mă mai speria cîtuși de puțin? A trebuit să fumez și o țigară – repaos postoperatoriu – înainte să reușesc, în sfîrșit, să mă ușurez. Și m-am întors, pe întuneric, regăsindu-mi locul cu bricheta aprinsă. Scaunul de lîngă mine era gol.

Mi s-au înmuiat genunchii. Știam: îi fusese frică de mine, de-asta mă răbdase. Și, cum mă văzuse plecat, fugise. Probabil că era în

alt oraș, deja.

- Milena a plecat, gata?, am bîguit, în șoaptă.

Acel „gata” trebuie să le fi stîrnit mila celor doi. Mi-au răspuns aproape într-un glas:

- Vezi că a ieșit după tine.

Moise: - Nu știa ce ai pățit.

Luca: - S-a gîndit că ți-e rău.

Am ieșit din sală grăbit, împiedicîndu-mă de tot felul de picioare, de oameni și de scaune. Am găsit-o pe Milena în mijlocul holului, supraveghind toate ușile micului labirint cinematografic.

- Doamne, ce m-am speriat!

Am simțit că mă privea invers: ea era grija părintească; eu, teribilismul adolescenței.

S-a lăsat în jos, scurgîndu-se ușor pe unul din stîlpii holului, decorat cu poze de actori celebri, și ghemuindu-se la baza lui. Părea o fetiță cu chibrituri, vegheată de Sebastian Papaiani.

- Îmi pare rău de film, o să mai mergem și altă dată, i-am spus, așezîndu-mă și eu pe ciuci, lîngă ea.

- Dă-l dracului de film, și-așa n-am înțeles nimic, mi-a răspuns ea, zîmbind liniștită. Probabil că sînt la fel de proastă ca Carmen. Precum Carmen.

- Nu ești, i-am răspuns, mîngîindu-i palmele.

- De unde știi?, a rîs ea. Inventezi.

- Nu inventez.

- Vrei să îți arăt ceva frumos?

Dumnezeule.

- Da.

- Du-te și ia hainele dinăuntru și hai să mergem.

- Și cu băieții ce facem?, am întrebat, dar abia după ce m-am ridicat, ca nu cumva să-i dau senzația că mi-ar păsa prea tare.

- Băieții se descurcă ei.

- Unde te duci, mă?, m-a întrebat Moise, în timp ce trăgeam de mîneca fişului Milenei, prinsă sub fundul lui.

Luca se prefăcea absorbit de film. Sau, poate, chiar era.

- Nu ştiu.

- Futu-te-n gură, m-a descîntat maramureşeanul, îndulcind consoanele. Îl suspectam că rînjeşte.

Ne-am suit într-un taxi negru. Milena a mormăit o adresă cunoscută – blocul ei. Am început să fierb: aveam din nou starea agitată a omului care îşi pune întrebări şi caută răspunsuri, doar că întrebările refuzau să se enunţe.

- Să oprim la un non-stop, să luăm ceva de băut, mi-a spus ea, aranjîndu-şi fesul. Şi ţigări.

- Să opreşti la un non-stop, să luăm ceva de băut, şi nişte ţigări, am repetat eu, papagaliceşte, în direcţia taximetristului.

M-am gîndit că, dacă ar fi vrut să mergem la pizzerie, la parterul blocului, nu m-ar mai fi pus să cumpăr de băut. Asta însemna că vrea să urcăm la ea.

Abia cînd am intrat în lift şi a apăsat pe butonul 10, cel mai de sus, mi-am dat seama că puteau exista şi alte variante. Ea stătea la şase.

Ascensorul urca greu, gîfîind, scîrţîind, anunţînd trecerea etajelor prin tot felul de trosnete şi pîrîieli. Decorul lui de furnir jigărit şi table murdare inspira orice, numai încredere, nu.

Mi-am trecut privirea peste oglinda cu colţuri înnegrite şi am observat, cu mirare, că eram mai frumos decît mă închipuisem vreodată. Nu-i şade bine unui bărbat să se placă, dar nu aveam cum să nu observ că, pe neştiute, mi se aşternuse pe faţă o armonie dezlînată,

ca a șerpilor de iederă acoperind mucegaiul unui perete vechi, pacea tunurilor încă fumegînde, iar în ochi aveam o oboseală fericită – ochii privitorului sau ai privitului, asta nu știu și nu mai contează. Ceva copilăresc răzbătea de sub spinii suri ai obrazului încărunțit înaintea restului de păr. Pînă și cearcănele aveau un rost al lor, nu mai erau buhăite și coapte, ci subțiri și negre, ca un machiaj.

M-am uitat în propriul iris. Îmi eram un străin simpatic.

Liftul urca în continuare. Trebuie că timpul trecea greu. Mi-am adus aminte de o povestioară amară pe care o citisem demult, cu doi amanți care coborau cu liftul, și tot coborau, pînă cînd au ajuns în iad. N-aveam de ce-mi face griji, noi urcam.

- Ce, ți-e frică?, a rîs Milena, cînd am deschis ușa. Stai liniștit, nu-ți fac nimic.

Din mijlocul ultimului rînd de apartamente, scara blocului mergea spre încă un nivel, care nu găzduia decît casa liftului. Am urcat treptele în vîrful picioarelor.

- Trebuie să mergem *tiptil*, mi-a șoptit Milena. Să nu ne-audă nimeni. Să creadă că sîntem golani.

- Tiptil, tiptil, am mormăit vesel. De cînd n-am mai auzit vorba asta.

- Sst.

Sus de tot, o ușă joasă, închisă cu foraiabăr, ducea spre acoperișului blocului. Milena a deschis-o și a ieșit afară. Am urmat-o.

- Cînd vin aici, de obicei, mi-e frică să nu încuie cineva și să nu mai pot să intru, a zis ea, trăgînd de marginile ușii cu vîrfurile mînușii, pentru că pe dinafară nu mai avea clanță. Dar, dacă ești tu aici, mă gîndesc că, și dac-o fi să ne încuie, ne descurcăm să ieșim.

- Da, i-am răspuns pe un ton serios, am un buzunar plin cu iarba fiarelor. Am tîlhărit un arici, la drumul mare.

- Vino să-ți arăt. Mai întîi, estul.

Ne-am oprit aproape de marginea blocului. Din luna plină care

supraveghease peripeția mea hibernală cu Venera, mai rămăsese cam jumătate. Dar încă mai avea putere să gonească norii de deasupra colțului ei de cer, ca o femeie luptându-se cu plapuma în timpul unui vis urât. Zăpada care acoperea stratul gros de bitum, cu albul ei ferit de pete și mățuit de gheața subțire, întorcea spre noi o lumină de fundal moale, de tub de krypton.

- Îți place?

Blocul turn se fărâmița în bloculețe mici și înghesuite, care, la rîndul lor, se spărgeau în case pe măsură ce dealurile de la marginea orașului urcau spre linia orizontului. Marele bulevard înjumătățea peisajul, cu rețeaua lui de becuri știrbe, ca o instalație veche de pom de Crăciun. Nu era nimic care să merite să-mi iau ochii de la ea. Singurul lucru care îmi tăia respirația erau palele de vînt rece care atacau blocul chiar dinspre răsărit.

- Îmi place, am mințit-o blînd. Mai arată-mi.

- Partea asta nu e prea frumoasă. Hai să vedem centrul.

Am traversat blocul, atenți să nu agățăm cu picioarele ancorele pădurii de antene, care bîțîiau înghețate, ca niște cocoși de vînt putreziți. Am lăsat-o pe ea să meargă în față, mă gîndeam că, atunci cînd se va opri, voi lăsa jos plasa cu băutură și o voi cuprinde în brațe. Dar n-am putut.

- Asta îți place?

- De aici, pare mai frumos decît e.

- Aș vrea să-i dau foc. Și să mă uit cum arde, de aici.

Cît îmi era de frig, tot am simțit un bici de gheață lovindu-mi, printre vertebre, măduva spinării. Era ca în visul meu cu Nero, doar că invers.

- De ce să-i dai foc?

- Așa, pur și simplu. Pentru că trebuie să ardem lumea asta. Să nu mai rămîină nimic.

În vocea ei apăruse o vibrație suplimentară, nu părea răutate, ci

un soi de exaltare molipsitoare. Aproape că vedeam flăcările urmînd geografia acoperișurilor, cu Universitatea și Prefectura dominînd rugul.

- Nu sună rău, i-am răspuns, scoțînd sticla de vodcă din pungă și sorbind un gît zdravăn, care mi-a încălzit mațele. I-am întins-o și ei. A băut și s-a schimonosit, apoi și-a aprins o țigară.

- Dacă nu ne grăbim, o să ne dea ea foc, a adăugat, cu seriozitate, țintind cu ochii flacăra brichetei.

- Cine?

- Lumea. Și eu nu vreau să ajung așa.

Așa, ca mine. Asta voia să spună.

- Pentru mine, am oftat, e prea tîrziu. Eu trebuie să mă acomodez cu gîndul că o să ard alături de ea.

- Nu mai vorbi prostii. Tu deja faci asta. Tu deja dai foc lumii.

Avea dreptate, fără să știe. Nu se vedea de aici blocul unde, în clipa aia, Aurora moțăia în fața televizorului, iar fie-mea tocea în silă comentarii pentru admiterea la liceu. Dar știam că, într-un fel, îi dădusem foc.

M-a lovit apoi gîndul că, la un moment dat, visasem și chestia asta: casa mea cuprinsă de flăcări. M-a cuprins o tulburare ciudată, în care se amestecau groaza frustă de propriile-mi premoniții și liniștea tristă a predestinării. Spaima mi-a dezmoțit inima, care și-a îndesit bătăile.

Milena continua, cu însuflețire, și mi-am dat seama că vorbea despre cu totul și totul altceva.

- Nu asta face un ziarist? Mie așa mi se pare. Că voi, cînd scrieți de toate lucrurile alea, schimbați ceva în lumea asta, faceți un pic de dreptate. E ca și cum i-ați da foc, puțin cîte puțin, nu?

- Schimbăm pe dracu', am mormăit, iar flăcările de pe Universitate și Prefectură s-au stins dintr-odată.

M-am ciucit și am turnat pe gît un sfert din sticlă. Cu toată negura din cap, înțelegeam repede și nu-mi convenea deloc ce înțelegeam. Nu eram eu, acolo, mă mințisem singur. Era un dobitoc oarecare.

Unul care să nu semene cu Paul. Nu fusese nevoie de mai mult, pentru a-i cîștiga simpatia vecinului meu de cameră. Mi-era ușor să-mi imaginez cum, plecînd de aici, Luca mă învelise într-un ambalaj supradimensionat, așa cum trebuie să faci cu lucrurile prea mici. Meschinăriile mele ieftine, bețiile și mahmureala nesfîrșită, complicitatea lui în privința nopților mele pierdute, apoi diminețile cu confesiuni trunchiate – eram aproape sigur că așa se născuse, în mintea lui, un idol. Unul de duzină, desigur – așa cum fusese tac-su pentru mine, cu mult timp în urmă. Și puteam pune rămășag că îi vorbise de cîteva ori Milenei despre ce își închipuise el că aș fi eu, iar fata luase de bune toate poveștile lui.

Cînd mă găsisese beat, la pizzeria de la parter, pesemne că se gîndise că eram obosit de la atîta făcut dreptate în lume. De-asta îmi mîngîiase părul.

S-a lăsat și ea în jos. Zăpada a trosnit sub genunchii ei, cu zgomot de vreascuri rupte.

- Ba schimbați. Eu așa vreau să cred.

M-a privit în ochi și am înțeles că nu am de ales. Erau mari, ochii ei, și limpezi, și fără vină. Și atît de luminoși, încît se vedea, într-unul din colțuri, un pui de urdoare, înnegrit – în care eu n-am putut vedea decît o fostă lacrimă, captivă în chihlimbarul de rimel, sau vestigiul unei mirări atît de mari, încît trebuise să-și frece ochii ca să și-i creadă.

M-am gîndit la Doru, iconarul țicnit. N-aveam nicio îndoială

că, scoțînd urdoarea din calcul, asta era privirea pe care o căuta cu disperare. Privirea asta, ca un ștergar pus pe umerii celui care trebuie să își poarte crucea.

Să dezamăgești un copil e un păcat, să dezamăgești o femeie e o dezonoare – s-o dezamăgesc pe Milena ar fi fost ambele, ar fi fost insuportabil, chiar și pentru un nenorocit ca mine. Orice văzuse ea în mine, trebuia să devin. Pentru că așa voise ea să creadă.

- Mi-e frig, a șoptit.

- Coborîm?

- Da.

- Pot să te iau un pic în brațe? Acum, cît încă îți e frig?

- Da.

Și tot frigul din lume a mirosit, pentru o vreme, a Indra.

Cînd Milena a tras, după ea, ușa liftului, iar eu am continuat să cobor, oboseala a țîșnit din mine ca o magmă, ca un puroi. Prezența Milenei fusese ecluza tuturor neputințelor, lîngă ea mai erau destule lucruri pe care să le pot încă face. Disparația ei mă trecea prin valea plîngerii, locul unde îmbătrînești dintr-odată, mă găsea redus la o formă de funcționare neumană abia ținîndu-mă pe picioare, abia respirînd, abia ținîndu-mi ochii deschiși. Liftul cobora și, rămas singur, știam că există riscul să coboare pînă în iad.

Nu știu cum am ajuns întreg acasă – oricum, am luptat, pentru prima dată în viața mea, cu tentația lugubră de a mă întinde pe trotuarul înghețat. Dacă m-aș fi împiedicat sau aș fi alunecat, cu siguranță că nu m-aș mai fi putut ridica de jos. Dar, spre norocul celor care au parte de mine, asta nu s-a întîmplat.

Luca nu ajunsese, dar nici nu era tîrziu, abia era unșpe jumate. Poate că rămăsese cu Moise, să mai bea o bere pe undeva. Poate că îi povestea cum l-am dezamăgit eu, furîndu-i fata. Nu mai conta. Am adormit.

M-am trezit bun de nimic. În cap mă loveau ciocănelele unui pian, nasul și gîtul îmi erau pline de muci, în mațe clocotea diareea. Mi se părușe că am dormit nemișcat, dar felul în care arăta patul, cu cearșaful înghesuit la picioare și plapuma scoasă din plic, mărturisea contrariul.

Luca se instalase la masa din bucătărie și își făcea temele. M-am învîrtit în jurul lui, cu o mînă ținîndu-mă de coaie și cu cealaltă cotrobăind prin diversele rafturi și dulapuri – aș fi mîncat o lămîie sau o portocală cu tot cu coajă, dar nu am găsit.

- Ți-e rău?, a ridicat el privirea din caiete, scuipînd pe jos boțul de gumă de șters din capătul creionului pe care îl rosese, concentrat,

pînă atunci.

- Aha. Mi-e rău-rău.
- Îți fac o cafea cu sare?
- Nu știu, n-am băut niciodată.
- Nici eu, dar am auzit că face bine la mahmureală.
- Fă-mi.
- Îți fac și o limonadă?
- Păi, ai cu ce?
- Cu sare de lămîie și sifon.
- Bună și-aia.
- Dar mă ajuți să fac problema asta.
- Păi, crezi că mă descurc? La ce materie?
- La fizică. Niște rahaturi cu planuri înclinate, uită-te și tu, mi-a zis, ridicîndu-se în picioare să pună de cafea.
- Să nu fie prea înclinate, i-am zis, așezîndu-mă. Nu mă simt în stare.

Și nici n-am fost, de altfel. După ce am mîzgălit cîteva calcule, m-am dat bătut.

- Nu cred că are toate datele, am decis.
- Da, a rîs Luca, îi lipsește răspunsul.

Cafeaua era scîrboasă.

- Nu pot s-o beau. Îmi vine să vomit.
- Ar trebui să poți.
- Dacă o dau pe gît, mai faci una, bună? Să îmi priască?
- Mai fac.

Am dat mizeria peste cap.

- Ești supărat pe mine?
- De ce să fiu?
- Nu știu, așa.

Am tras aer în piept:

- Pentru Milena.
- Nu sînt. Nu e treaba mea ce faceți voi.

M-am închis în baie vreo oră. Am fumat câteva țigări pe vecu – nu bănuisem cât de bine e. Revenea acea nevoie nefirească de a-mi pune niște pietre pe inimă, altfel mi-ar fi fost teamă să nu-mi zboare sufletul, atît de ușor și de vesel îl simțeam. Dar nicio tristețe profilactică nu se lipea de mine, nu puteam să pun cap la cap suficiente gînduri încît să ajung acolo. Am încercat să-mi încarc conștiința, să mă gîndesc la Luca, de exemplu. Aș fi vrut să stabilesc eu cu mine însumi că, oricît de lejer trecea el peste trădarea mea, pe dinăuntru lui suferea, iar eu nu eram altceva decît un nemernic. Dialogul interior refuza însă să se producă – deși scenariul era scris, actorii rămîneau muți. Vinovăția dispărea în lumina – fie ea îndepărtată – a fericirii ca o umbră călcată de talpă în miezul zilei. Îmi cunoșteam păcatul și voiam să-l aduc înapoi în tabloul din care dispăruse, ca un detaliu nedorit, eliminat de cenzură dintr-o fotografie de partid. Dar nu izbuteam. Încercam să-mi storc vina ca pe un coș încă necopt, dar nu ieșea nimic afară. Aveam de iubit o fată și de incendiat o lume.

M-am bărbierit și m-am spălat cu o temeinicie bolnavă. Ba chiar mi-am tăiat unghiile, inclusiv pe cele de la picioare, ceea ce, spre rușinea mea, nu obișnuiesc să fac de prea multe ori într-un an. Aveam nevoie să mă simt curat. A funcționat.

Cînd am ieșit, Luca mi-a zis că sunase cineva și întrebuse de mine.

- Cine? Nevastă-mea?

- Nu. Altă doamnă.

- N-a zis cine e?

- Nu. M-a întrebat dacă ești acasă. I-am zis că da, că ești în baie. M-a întrebat dacă te simți bine. I-am zis că da. Mi-a zis „mulțumesc” și a închis.

- Și n-a zis cine e?

- Nu, n-a zis.

Venera. Ce-o fi fost în mintea ei? M-am enervat un pic, putea să dea peste Petrina. M-am calmat. Ar fi fost cineva de la ziar, putea fi o urgență.

Nebuna, mi-am zis, asta chiar s-o fi îndrăgostit.

Cînd am ieșit din curte, am stat un pic în cumpănă. Aveam chef să mă plimb un pic, dar să merg pe jos jumătate de oră, pînă la redacție, mi se părea prea mult. Să merg pe jos pînă la prima stație de taxi, mi se părea prea puțin. Pînă la a doua, ar fi fost bine, dar deja ar fi fost prea puțin de mers pînă la ziar și nu m-ar mai fi luat nimeni – genul de socoteli prostesti pe care ni le facem cîteodată. Așa că am luat-o în sens contrar, spre ieșirea din oraș.

Desigur că așa a fost să fie. Altfel, n-aș fi trecut niciodată pe lîngă Moara cu Noroc, o cîrciumă care avea la fel de multe în comun cu morile pe cît avea cu norocul.

Era tot la un parter de bloc. A dat faliment, la cîțiva ani după aceea, iar cînd s-a redeschis, era sediu de bancă.

- Bă! Fă-te-ncoa!

În ușa cîrciumii și aproape cît ea de mare, stătea Doru, iconarul țicnit. Am urcat cele cîteva trepte, pînă la el.

- Ce faci, mă, Dorule?, am întrebat, nu știu de ce. Se vedea pe fața lui că băuse deja destul de mult și că asta avea de gînd să facă în continuare.

- Bine fac, bine găsesc, a zis el, rînjind niște dinți albi prin barba deasă și ciufulită. Hai să bem.

- Bă, nu pot, că am băut ieri toată ziua și mi-e rău.

- Păi, și eu beau de-alaltăieri, de cînd am fost cu voi, și nu mi-e rău.

- Mă și grăbesc să ajung la ziar.
- Te grăbești, ai? Păi, ziarul e în partea ailaltă.
- Știu, știu, e mai complicat. Dar mă grăbesc.
- Nu vrei să bei cu mine? Faci și tu ca labagiul ăla de Cristi?

Că și ăla tot așa mă luă, că n-are timp. Halal prieten, când ai nevoie de el, are treabă.

- Bă, nu te supăra.
- Nu mă supăr, pe cine să mă supăr? Sînteți niște rahați. Ar

trebui să vă bat să vă sune apa-n cap.

Nu amenințarea – deși știam că nu i-ar fi fost greu – cît tristețea cu care a rostit-o, m-a făcut să mă răzgîndesc.

- Un ceas pot să stau. Nu mai mult.
- Un ceas, un ceas. N-aduce anul.

Cîrciuma era aproape plină, deși nu venise prînzul. Boșorogi știrbi alături de derbedei tineri și de șomeri nebărbieriți, bînd ba pe datorie, ba din salariile compensatorii, gălăgioși și dezinhibați, într-un fum puturos și înecăcios, de țigări fără filtru. Ne-am luat rom.

- A fugit nevastă-mea. Cu tot cu fete.

Doru nu era născut să fie un actor bun. Se gîndise că fraza ar fi trebuit să mă înmoaie brusc, mai ales rostită așa, fără introducere, asta după ce dăduse paharul pe cap și îl trîntise zgomotos pe masă. Era ușor de observat însă că încerca să fie mai teatral decît se impunea.

- Cînd? l-am întrebat.

- Nu știu. Ieri, cred că. N-am mai trecut pe acasă de cîteva zile și azi dimineață nu mai erau.

- Și nu știi unde sînt?
- Ba da, știu. La mama, la țară.
- La mama ta?

- Da, că soacră-mea e în pămînt, săraca.

- Ei, păi, atunci nu au plecat, i-am spus zîmbind. Au fugit de mizeria aia de cameră, nu de tine.

- Știu. Dar ce contează? Eu voiam să fie așa. Și ea știa de ce vreau să fie așa și știa că nu mai durează mult. Și totuși și-a băgat pula în mine.

- N-o mai fi putut să rabde. E și ea om.

- Trebuia să mai fi răbdat.

- Țsta era necazul?

- Nu știu.

O vreme, am tăcut amîndoi.

Ne-a întrerupt liniștea un bătrînel slab și chel, încotoșmănat într-o pufoaică slinoasă.

- Ce vrei, Bebe?, a ridicat Doru privirea. Lasă-mă-n pace că am nervi.

- Dă și tu o lulea.

- Ia.

- Da' un pol n-ai și tu? Pînă la pensie?

- Futu-te-n gură cu polul tău, Bebe, a zîmbit Doru, fără chef, explicîndu-mi mie: Are pensia arvunită pînă la pomana de șapte ani. Ia zi, Bebe, ce știi să faci de banii ăștia?

- Ce vrei să fac acum? Îți spun un banc. Ți-l spun pe-ăla cu poeți, cu Stănescu și Sorescu.

- Îl știu. Stai în cap, mai bine.

- Gata, barosane.

Și, pe cît părea de fragil, bătrînelul s-a dat doi pași înapoi, și-a îndesat poalele pufoaicei în nădragi, a pus mîinile pe cimentul podelei și s-a ridicat. Mie nu mi-ar fi ieșit figura.

Restul bețivilor știau scena.

- 'Stai în mîini, a cîrcotit unul din ei, întorcîndu-și capul, poate bei și cu curul.

- Gata, că-ți vine sîngele la cap, a zis Doru și i-a întins o hîrtie de o mie.

- Bă, Dorule, păi, ai zis un pol. Mai dă una.

- Pleacă de-aici, că te bat mai rău decît te bate nevastă-ta.
- Fir-i-al dracu' să fii de zgîrcit.
- Hai, sictir.
- Mai ia cinci sute și zi-mi bancul cu Stănescu și Sorescu, i-am zis. Eu nu-l știu.
- Stă nesculată? S-o resculăm.

- Bebe Trașcă?, l-am întrebat pe Doru, cînd omul s-a dus înapoi la masa lui.

- Aha.
- Doamne.

Îl recunoscusem, de fapt, mi-l adusesem aminte, din copilărie. Era unul din golanii cartierului. Avea chică blondă și cercel în ureche și doi băieți cam de seama mea. Umbla toată vara îmbrăcat cu niște pantaloni albi, de in. N-o să uit niciodată cum, într-o seară, cînd stăteam cu puștii și tocam semințe, așezați pe roțile de cauciuc care mărgineau terenul de fotbal al școlii din cartier, apăruse și Bebe, beat, și ne-a învățat cum să dăm cu pumnul. Spre miezul nopții, mi-am făcut curaj și l-am întrebat:

- Nea Bebe, matale cu ce te ocupi?
- Sînt depanator. Depanator de apartamente.

N-am priceput atunci, sau ne-am făcut că nu pricepem. După cîteva luni, însă, Bebe a dispărut.

Prin liceu se auzea că i se trăsese de cînd depanase apartamentul unui doctor, și nu oricum. Într-o după-amiază, cînd doctorul era plecat la băi, Bebe deschisese cu chei potrivite și se apucase de treabă. Lacom, nu se putuse opri la bijuterii, simțise nevoia să ia și televizorul. Iar pe scări se întîlnise cu un vecin. „Dom' doctor se mută”, spusese Bebe, „și m-a rugat să-i cărăm mobila pînă se întoarce”. Vecinul, săritor, nu doar că pusese și el umărul – „, pentru dom' doctor, ce nu facem noi” –, dar mai și chemase alți cîțiva

colocatori. Într-un ceas, din casa doctorului n-ar mai fi rămas decât pereții, dacă nu s-ar fi întâmplat ca, din nenorocire, unul dintre voluntari să fie sunat chiar atunci de dom' doctor, de la băi, cu rugămintea să-i ude florile. Iar pe Bebe îl luase miliția înainte să apuce să ajungă la primul colț de stradă.

- Mă gîndeam azi-dimineață, a continuat Doru, ducînd, printr-un oftat lung, neliniștea în tristețe, mă gîndeam că aveți ceva în comun cu popii. Voi, ziariștii, zic. Știți relele omului înainte să-l cunoașteți și cu bune. M-am dus peste smintitul ăla de Cristi, să mă plîng și eu ca unui prieten ce zice că mi-e, și mi-a zis că n-are timp, că se duce să facă rost de un dosar. Un dosar plin de căcaturi, toate căcaturile din viața unui om. Parcă văd că o să-l dea la prima pagină pe nenorocit înainte să-l întrebe dacă o fi ceva de capul lui. Dacă o avea și el familie, dacă o avea o nevastă care-i face sarmale, un copil care se duce la școală. Alea nu mai sînt de interes public. Și mi-am dat seama că așa sînt și popii, popii ăștia din orașele mari, își cunosc enoriașii numai după păcate. Ce știu ei altceva decât ce le spune omul la spovedanie? Te întreabă vreodată ce ai făcut bun în viață? Nu, asta nu e de interes.

- Mie nu mi se pare că seamănă deloc, i-am spus. Noi nu iertăm păcate, nu e treaba noastră.

- Nu m-ai înțeles. Eu voiam să spun că aveți noroc, și voi, și popii. După ce vezi omul redus la nemernicia lui, omul ăla nu poate să-ți facă decât surprize plăcute. Mai jos de-atîta nu are unde se duce. Nu te poate dezamăgi. Voi îi cunoașteți cu precauție, cu garda sus, nu le dați prezumția de nevinovăție. În fine. Uită-te la mine. Ce știi tu despre mine, altceva decât rele?

Abia acum devenea sincer. L-am lăsat să-și spună oful.

Confesiunea lui era complicată – în sensul că mi-era greu s-o înțeleg, mai ales că se contrazicea uneori, iar eu nu aveam niciun interes să-i atrag atenția, pentru că nu doream să lungesc ceva ce

oricum nu știam cînd se va termina. Pe de altă parte, știam că tăcerea mea e meschină, pentru că el nu voia nici să mă mintă, după cum nu voia nici să-și plîngă de milă, ci căuta să înțeleagă ce făcuse, pentru a-și da seama ce are de făcut mai departe. Însă nu puteam eu să-l judec și nu puteam eu să-i dau sfaturi. De altfel, știam de dinainte că, la finalul discuției, aveam să-i recomand să-și dea jos gărgăunii din cap (de altfel, chiar și expresia pe care aveam s-o folosesc, asta cu gărgăunii, era prestabilită), să-și caute nevasta și să se împace cu viața așa cum și-o făcuse cu mîna lui.

Tăcerea mea ținea în primul rînd de frică, era o teamă legată de propria mea istorie. Cu două zile înainte, discursul lui fusese cel care îmi scosese din cap propriii mei gărgăuni. Mi-era teamă ca, aflînd prea multe detalii despre slăbiciunea mentorului meu de ocazie, să nu se slăbească și decizia mea. Voisem să-l cred și îl crezusem, nu mi-ar fi picat deloc bine ca Doru să se coboare prea mult în ochii mei și credința mea să rămînă fără obiect. Dacă s-ar fi întîmplat așa, m-aș fi trezit într-un mare rahat, și știam bine asta. Toată deschiderea mea către Milena se putuse întîmpla la umbra liniștitoare a clepsidrei pe care o întorsesem atunci. Îmi puteam permite să cresc în mine cîinele vinovăției cîtă vreme gîtul lui era prins într-un lanț scurt. Îmi îngăduiam să visez pentru că știam că, în cîteva zile, mă voi trezi din vis și mă voi întoarce la viața mea de căcat – un gînd extraordinar de reconfortant: pe această imposibilitate a viitorului se construise pofta mea de prezent.

Doru avusese mai multe motive pentru care să aleagă calea disconfortului, nu era doar speranța că, în mijlocul mizeriei, va găsi inspirație sau va forța o revelație. Îmi explica, spășit, că fusese, în decizia lui, și un fel de a-și pedepsi soția pentru greșeala de a-i fi promis că îi va sta alături la bine și la greu, de a-i fi spus, cîndva, că ar face orice pentru el. Fusese orgolios și nu văzuse în sine însuși decît posibilitatea binelui. Viermele bănuiei crescuse, cu timpul, și începuse să se întrebe: dar la greu, cum va fi? Și apoi, cuprins de o nebunie de moment, le dusesse la cămin. Vrusese să vadă cu ochii lui

că Ștefania va rezista, deși știa că nu va putea. Știa că niciun om n-ar fi putut. El însuși se îndoise și, dacă nu ar fi fost vanitos, s-ar fi întors acasă încă din prima zi.

Și-atunci, era dezamăgit? Nu era, pentru că știuse. Sperase doar, se gândise că ar fi putut să fie așa. Sperase că nevastă-sa va fi altfel decît restul lumii, altfel decît el însuși.

Pe de altă parte, avea impulsul de a-i reproșa nevastă-sii ceva, dar nu-i era foarte clar ce anume. Care putea fi acuzația? Ea promisese că va fi alături la bine și la rău unui om întreg la minte, nu unui nebun cu apucături brîncovenesti, care să își ducă familia prin te miri ce coclauri, doar ca să arate că poate. Dar nu cumva chiar asta era „răul” peste care ar fi trebuit să treacă împreună? Ce soi de rău este cel pe care nevastă-sa ar fi trebuit să-l treacă alături? Doar cel exterior sau și cel lăuntric? Dacă ar fi înșelat-o, pur și simplu, „așa cum faci tu” – mi-a zis – nu ar fi fost și asta un rău peste care nevastă-sa era obligată să treacă? Sau ar fi fost și atunci rost de o discuție complicată, dacă ispita a provocat pofta sau dacă pofta și-a chemat ispita...

- Nu sînt supărat pe ea, a încheiat Doru, privind în centrul paharului ca și cum ar fi cercetat harta unei galaxii îndepărtate. Ca să fiu sincer, e chiar bine că s-a întîmplat așa. Cum să mă supăr pe o femeie? Doar mi-e ciudă pe mine. Am stat degeaba, n-am rezolvat nimic. Le-am chinuit degeaba, am fost un dobitoc. Pentru ce le-am pătimit eu un an de zile, pentru niște sfinți spoii pe pereți?

- Dorule, i-am răspuns, privindu-mi ceasul. Eu zic să-ți scoți gărgăunii din cap. Du-te și ia-le înapoi. Cît face asta?

- Lasă că plătesc eu.

M-a privit cu dezgust. Simțea, probabil, că îl ascultasem din obligație, ceea ce era adevărat, dar era un adevăr incomplet. Nu voiam ca lucrurile să rămîină așa. Am avut un moment de ezitare, mi-a trecut prin cap că aș putea să amîn vizita la redacție cu încă o oră, pînă la urmă nu aveam de dat socoteală nimănui. Dar nu mă simțeam în stare să susțin un dialog real. Mă ridicasem deja de pe scaun, dar nu în întregime, încă eram încovoiat deasupra mesei, cînd mi-am adus

aminte că aveam ceva să-i spun. Da, lecția pe care o învățasem de la Luca! Dintr-odată, m-a cuprins o bucurie stranie și mi s-a părut că înțeleg că totul avea un rost, că totul era parte a unui plan, drept pentru care totul se putea rezolva:

- Dorule, mai știi ce mi-ai spus când ne-am văzut prima dată? Despre privirea pe care o cauți, privirea pentru icoanele tale? Privirea lui Hristos înviat din morți? Ce privire crezi că putea să aibă? Îți spun eu, chiar dacă nu-s afît de bisericos ca tine. Crezi că la oameni se uita El atunci, crezi că oamenii îi stăteau lui în potecă? Nu, Dorule, cu oamenii lichidase totul pe cruce. Eu cred că avea privirea celui care și-a iertat Tatăl. Mă înțelegi, Dorule? Caută privirea asta în ochii fetelor, când o să te duci să le iei. Lasă deoparte toate verzile și uscatele pe care mi le-ai îndrugat mie și cere-le iertare în genunchi. Abia atunci vei înțelege.

Și am plecat val-vîrtej, amețit de băutură sau, poate, de propria-mi viziune.

N-aș ști să vă spun dacă am avut dreptate sau nu în ceea ce i-am spus atunci. Din ziua aia, nimeni nu l-a mai văzut pe iconarul țicnit. Mulți ani după aceea, am aflat că își luase familia și se dusese în Austria, probabil că în vreuna din zilele care au urmat întîlnirii noastre. Și habar n-am dacă în Austria mai pictase sau nu vreo icoană.

La birou, Venera m-a întâmpinat cu un zîmbet cît putea ea de larg, care i-a luminat pistruii. Am încercat să n-o privesc, pentru că aveam o răfuială cu ea și nu voiam să mă înmoi. Mai ales că eram singuri în birou, Cristi fiind plecat să facă rost de dosarul crucificatului de a doua zi, am zis că e momentul s-o lămuresc cît de departe i se cuvine să meargă cu grija pentru mine. Pînă la urmă, nu puteam să-i încurajez imprudențele de fiecare dată cînd se pierdea cu firea. Mi-am luat un ton dur, cu voce joasă și aspră, și am început:

- Explică-mi și mie, te rog, ce ți-a venit să mă suni? Tu ai idee cum sînt aștia la care stau? Abia ar aștepta un subiect de birfă, să afle tot neamul în secunda doi.

S-a uitat la mine cu ochi turbați. I-am ocolit.

- Dacă mai ești vreodată proastă, spunem stop la toată joaca.

A început să plîngă.

- Și acum de ce plîngi, în pula mea, poți și tu, pentru o clipă, să nu te mai gîndești doar la tine? Dacă mai plîngi, spunem stop la toată joaca.

Vorbele mi-au ieșit din gură dintr-un fel de reflex, aveam prea bine intrată în sînge arta mahalagelii casnice. Mă simțeam important și, de obicei, asta îmi dădea dreptul să fiu rău – chiar și cînd știam, ca acum, că n-am motiv. Doar așa, ca să nu ratez ocazia. Nu credeam o iotă din ce spuneam, știam bine că egoistul sînt eu, dar îmi închipuiam că, în numele unui țel superior, procedez corect.

Am tăcut o vreme. Așteptam de la ea o contrareacție colerică, Aurora așa ar fi procedat. În schimb, ea tăcea, cu capul în palme. Se făcuse mică, pe scaun, și din respirația ei rară și grea, ca un oftat imperceptibil, se înțelegea că își reține orice alt afect. Mi s-a părut dintr-odată că e un copil. Gîndul următor a mers către Milena și noaptea noastră de pe bloc: cît de nobil mă simțisem atunci și cît de oribil mă purtam acum. Mi s-a făcut silă de mine și, ca efect imediat, a început să-mi pară rău și de Ve, victima josniciei mele. Pînă la urmă, cu ce eram diferiți noi doi? Nu eram și eu un om îngenuncheat de

propria-i dragoste? Nu făcusem și eu exact la fel, nu mă îndrăgostisem de cine nu trebuia? Trebuia s-o înțeleg.

- Fir-ar al dracului să fie, Ve, am oftat. Vino-ncoace.

Abia atunci, când s-a strecurat în brațele mele, s-a dezlănțuit natura. A început să plîngă ca un copil, tremurînd și sughițînd. Toată fața i se încinsese și umezise de lacrimi și asta o făcea groaznic de excitantă. I-am ținut capul la piept, o vreme, pînă când căldura ei m-a invadat și, nemaiputîndu-mă abține, i l-am împins în jos. Simțindu-i gura făcătoare de minuni, nu doar că am fost convins că-i fac un bine: am invidiat-o sincer și cu tot sufletul. În povestea mea, aș fi vrut să joc și eu rolul ei, cu prețul oricărei umilințe. Măcar ea avea cum să se exprime. Măcar ea avea să devină o amintire plăcută.

Cînd totul a fost gata, ne-am aprins cîte o țigară. Prima jumătate am fumat-o în tăcere.

- Ve, eu o să plec la București sîmbăta care vine și o să stau cam o săptămînă.

- Știu.

- Vreau să te rog ceva. Caută și tu prin anunțurile din *Glasul* un apartament de închiriat, ceva cu două camere sau o garsonieră mai mare... O să îmi strîng boarfele acum, cînd plec, și cînd mă întorc, vreau să mă așez în altă parte, deci vreau să găsești ceva. Nu mai am chef să stau la văru-meu, mi s-a tăiat, mi s-a aplecat. Nu mai vreau să fie vreodată nevoie să mă suni acolo unde nu trebuie.

De multe ori mai apoi m-am întrebat de ce am făcut asta, ce mi-a venit? De multe ori m-am întrebat cum ar fi arătat viața mea dacă n-aș fi insistat să am acea răfuială cu Ve. Aș mai fi simțit nevoia să-mi compensez cu ceva nemernicia? Probabil că nu. Aș mai fi ajuns vreodată aici? Probabil că nu.

- Păi și dacă nu îți place ce găsesc?, m-a întrebat Ve, însuflețită

de sarcina primită.

- Merg pe mîna ta. Dacă ție îți place, îmi place și mie.

Nu cred că am lucrat vreodată într-o redacție în care closetul să se păstreze curat mai mult de jumătate de oră după vizita femeii de serviciu – asta în situațiile fericite cînd exista o femeie de serviciu. În schimb, am trecut prin redacții unde, cînd se înfunda vreo scurgere sau se spărgea vreo țevă, apa băltea podeaua zile întregi, lăsînd să plutească deasupra-i nuferi roșiatici de curpăpir. Nimeni nu făcea nimic, nici măcar cînd rahatul cotropea cele mai improbabile colțuri de faianță. Era ca și cum între ziariști și instalatori ar fi existat o dușmănie veche și secretă, o răceală rasială, care pedepsea aspru orice gînd de interacțiune. În mica toaletă a *Glasului*, se adunaseră deja urmele primului număr publicat. Cînd am intrat să mă spăl și am văzut mizeria, m-am gîndit că, în calitate de director, ar cam fi cazul să iau ceva măsuri. Dar n-aș fi știut de unde să încep.

În timp ce dizolvam în apa rece urmele de ruj ale Venerei, m-am privit în oglindă. Nu-mi mai eram drag, nu-mi mai eram deloc un străin simpatic, ca în seara de dinainte. Redevenisem eu însumi, jigodia mărunță. Nu-mi mai plăcea deloc ce vedeam. Cu cîteva ore în urmă, simțisem în vene suficientă măreție încît să dau foc unei lumi întoarse pe dos. Și încă mă mai simțeam deasupra lumii, dar nu pentru că mă înălțam eu, cum mi se întîmplase alături de Milena, ci pentru că ea, lumea, se micșora în jurul meu și se chircea cu spasme, ca un limax pe care arunci sare de bucătărie. Aventura unui Gulliver fără glorie, cu pula în mînă, stingînd tot felul de flăcărici liliputane; asta era toată minunea care mi se cuvenea, asta era tot eroismul pe care îl puteam întrupa, acum și pururea și-n vecii vecilor.

Cristi se întorsese destul de agitat și împrăștiat în redacție un vraf de hîrtii și de poze, cu tot soiul de sarcini atașate, într-un fel de ședință ad-hoc.

- Florine, ai citit? Pune mîna și sună la procuratură, vezi dacă au un dosar pe numele ăsta. La care? La toate, în pula mea, să-l sune ăia înapoi și să-l înnebunească. Sportul, la patru vreau să fiți gata. Bă, Victoraș, m-auzi? Că-ți dau un dos de palmă de-ți sare basca. Două pagini. Cuerti, pînă atunci scanezi toate hîrțiile astea. Și vezi că sînt niște poze prinse cu agrafa, să nu le pierzi, că ai dat de dracu'. Alex, ai ceva gata? Două texte mari și cinci știri de coloană. Nu mă-ntreba pe mine cu ce, descurcă-te. Dă un telefon la țărăniști, vezi dacă au terminat coliva lu' Coposu. Nea George, matale ce faci acolo, aștepti pensia? Ne grăbim, n-avem timp. Bagă un rebus mare dacă n-ai cu ce umple pagina. Scrie ceva cu sîrbii, că se termină războiul, ceva cu prietenia între popoare, că ăstea îți plac matale. Da' vezi să nu-mi vii cu vreo porcărie ca pe vremea lu' Ceaușcă. Stelică, ție ce să-ți dau de făcut? Ai și tu vreo idee? Hai, lasă-mă cu Kant, fii atent ce am nevoie de la matale, bagă un text pentru pagina cinci despre statul de drept. Vezi că ai la mine pe birou un ziar de săptămîna trecută, e un interviu cu boul ăla de ministrul justiției, Chiuzbaian, despre cît de importantă e independența justiției. Ia-l și fă-i o analiză, dă-i niște limbi în cur, să creadă ăștia că ești prieten cu el așa, personal. Mă înțelegi, Stelică, să pară că ați băut cel puțin trei sute de cafele împreună. Eu fac editorialul pentru prima. Cîte semne am avut data trecută, Cuerti? Lasă, nu te mai uita, că pierdem vremea, îți spun eu, vreo două mii jumate. Hai, viteză, nu mai beliți ochii la mine! Doiul și treiul rămîn la dom' director.

Avusesem o bănuială că n-o să se sfiască să mă pună la muncă așa, în fața tuturor. Dar deja mă învățasem cu el, nu mă mai deranjam să mă enervez. În afară de asta, chiar aveam chef să scriu ceva, nu voiam să-mi ies din mînă.

- Hai, viteză! A, să nu uit. Nu-mi place cum vă cheamă. Nu vă ține nici dracu' minte, în pula mea. Facem și noi ca la Adevărul,

fiecare să aibă trei nume, în afară de mine, că mă știe deja lumea. Și pe nea Stelică îl știe lumea. E altceva când semnezi cu trei nume, crede lumea că ești mai deștept. Măcar o inițială, ceva. Ia zi, Florine? Iulian? Parfum, tati. Florin Iulian Corbeanu, poftim, cum sună? Tu, Alex? Vasile? Să-mi bag pula în Vasile al tău. Lași doar V., Alex V. Braun, ei, iată, altă poveste. Hai, că n-am timp acum, vă gândiți, vă alegeți, vreau să fiți memorabili, măcar cu semnătura, dacă nu cu ce e deasupra ei. Dom' director, mergem să ne apucăm de treabă?

Am muncit vreo trei ore, fără pauză. Am pus cap la cap tot ce-mi livrase Cristi, m-am chinuit să înțeleg ce se ascundea în spatele unor nume, cine erau ei și ce hram purtau. Eu scriam în stilul meu, rapid, mînjind fraze cu repeziciune, apoi ștergîndu-le, răzgîndindu-mă iar și iar înainte de a trece mai departe. Editorialistul, în schimb, cînta după altă măsură. Stătea un sfert de ceas cu pixul în gură, fixînd foaia de hîrtie cu privirea și mîngîindu-și ciuful de păr de deasupra frunții, ca și cum ar fi vrut la un moment dat să și-l smulgă. Scria o propoziție și schimba ticul. De data asta, își vîra degetul mare în nas, căutînd ceva din care să poată alcătui o biluță, privind la fel de fix fereastra. După alte minute, mai scria o propoziție sau două. Apoi începea să-și rîcîie creștetul cu unghiile sau să-și maseze scalpul. Din cînd în cînd, își aprindea cîte o țigară, din care trăgea de cîteva ori cu poftă, apoi o uita în scrumieră, ca să mai scrie cîteva rînduri. Dacă n-aș fi observat că, sub masă, călcîiul piciorului său drept ținea un ritm drăcesc, de sîrbă oltenească, întreruptă doar cînd puneă pixul pe hîrtie, aș fi crezut că e pe cale să adoarmă.

Am terminat în același timp.

- Verifică și tu dacă am înțeles bine despre ce e vorba, i-am zis, întinzîndu-i partea mea de muncă. Dacă e ceva greșit sau mi-a scăpat ceva, mai modifici tu.

- Aha.

- Nu-mi dai să citesc ce-ai scris?, l-am întrebat, văzînd că n-are niciun astfel de gînd.

- Dacă simți nevoia. Ia.

**OMUȘORUL ÎȘI TAIE
CRENGUȚA DE SUB PICIOARE.
SĂ-I URĂM „SUCCES!”**

Editorial de Cristian MARIN

*Ca să ne lămurim de la bun început:
pe Gigi Petrescu nu e un om întreg. El e un
omuncu. Un omușor.*

*Aș fi vrut să-l pot lăuda cu ceva pe
subprefectul nostru drag; dar ar fi fost ca și
cum aș fi vrut să apuc un rahat de partea lui
curată. Numai Roman Vulpescu, șef la
ziarul celălalt, ziarul cu nume greșit, reușea
să facă această vrăjitorie. Și, vai steaua lui
cea roșie!, ce mai imnuri și ce mai ode îi
închina el omușorului. Mai ales după ce
omușorul, sedus de întrebările primului
interviu, a uitat o borsetă cu trei mii de
mărci lîngă magnetofon. „Nu-i așa că?”,
întreba Vulpescu. „Ba așa e”, răspundea
omușorul, fericit. Dar să fim iertători:
antrenată între atîtea buci de prim-secretar,
limba vulpească n-o să capete cîrcei
luptîndu-se corp la corp cu un rect de
subprefect.*

Pînă acum cîțiva ani, cînd era

*adjunct de cîine lup la triajul gării,
Petrescu avea o singură pasiune: să toarne
la securitate cu amîndouă mîinile. Legenda
spune că, odată, din exces de zel, s-a dat
singur în gît la maiorul de serviciu: cică,
obligat de conjunctură, le spusese colegilor
un banc cu Ceaușescu. Dar avea o scuză:
chiar dacă îl spusese, nu-i înțelesese
poanta.*

*Mă întrebați cum a fost posibil ca
glumețul ăsta să ajungă dintr-un țucălar
cheferist ditai omușorul politic? Încurcate
sînt căile ferate ale domnului Iliescu!
Povestea e atît de simplă încît, dacă n-aș fi
trăit o viață în România, n-aș fi crezut-o
cînd am auzit-o. Ei bine, în iarna lui 1990,
Petrescu a împrumutat de la un amic un
aparat video. Amicul, om bun, cu asta se
ocupa: cu filmatul pe la nunți, botezuri și
chermeze. La Revoluție, fusese pe baricade
și, pe 22, filmase ce se întîmplase prin
Comitetul Județean. Dar, neatent, a
împrumutat VHS-ul cu tot cu caseta cu
pricina înăuntru. Petrescu a găsit-o și,
uitîndu-se la ea, l-a recunoscut pe omul lui
de legătură, maiorul, devenit dintr-o dată
mare șef fesenist. Iar maiorul făcea ceva ce
nu trebuia să facă, ceva extrem de grav, se
pare. Omușorului i s-a aprins becul. Caseta
nu s-a mai întors niciodată de unde plecase,
Petrescu a copiat-o și apoi a șters-o,
chipurile, din greșeală... Cînd fostul
securist a ajuns senator (vă las să vă*

prindeți singuri cine e), omușorul nostru i-a băgat morcovul în cur: caseta. Sodomia fuse fecundă: doi ani mai târziu, omușorul era numit subprefect.

Dar asta vi s-ar putea părea amuzant, și-atunci poate ar fi bine să vă povestesc altceva. De exemplu, cum avea domnul subprefect obiceiul să-și închirieze nevasta italienilor care descărcau marfă în gară. O pregătea psihic, acordându-i cu dragoste două perechi de palme, apoi o pune la traseu. Douăzeci, treizeci de mărci biletul. Uneori, era nevoie să schimbe macazul de patru-cinci ori pe noapte, funcție de cerere. Nu-i de mirare că, într-o bună zi, sărmana femeie și-a luat copilul și a fugit văzînd cu ochii. Și, ca mizeria să fie completă, ce motiv de divorț credeți că a invocat omulețul la proces? Infidelitatea soției. Mai e ceva de spus?

Pe de altă parte, ați putea crede că asta e o bîrfă. O bîrfă pe care, contra unei sume oarecare, s-o uitate și cine a știut-o. Vreți cifre și date exacte? Deschideți ziarul. În paginile 2-3, aflați cum și-a făcut omulețul o vilă în buricul tîrgului, cu șase camere și trei băi, că și jegul uman se spală cu apă și săpun. Aflați, de asemenea, cum a dispărut o garnitură de tren cu tot cu încărcătură, în contul unei datorii imagine a CFR către o firmă de-a subprefectului. Mai luați la cunoștință o

hîrtie de la OJT, ca să vedeți cum a devenit omulețul revoluționar cu acte în regulă, deși la Revoluție era plecat în vacanță, ce spații comerciale și-a acordat sieși pentru această faptă eroică și câți bani câștigă din chirie. Și, desigur, multe altele.

N-o să închei fără să vă prezint și punctul de vedere al omușorului. M-am întâlnit cu el acum cîteva zile – întîmplător, e drept – și l-am întrebat ce are de gînd să facă în privința tuturor acestor acuzații. Mi-a spus că lui nu-i e frică de presă și că pot să scriu ce doresc despre dînsul. Eu, din cuvintele lui, am înțeles că vrea să se sinucidă, să-și taie crenguța de sub piciorușe. Și i-am urat: succes!

- Ești sigur?

Mi se părea că editorialistul depășise un pic limitele pamfletului, dar nu-mi venea să i-o spun direct. Îi puteam intui replica, învățasem deja cum gîndește, mi-ar fi spus că singura regulă a pamfletului e să nu aibă altă limită decît talentul, așa cum un banc nu trebuie să aibă altă restricție decît rîsul celor care îl aud. În plus, mă ungea pe inimă ce citisem, știam că așa aș fi vrut să pot scrie și eu. Voiam, totuși, să-l aud apărîndu-se, ca să învăț să-mi depășesc propriile prejudecăți.

- Absolut. Chiar așa stau lucrurile.

- Și în afară de fond... De formă, ești sigur că așa vrei să începem?

- Nu văd cum altfel. E un război, aici, vreau să-l câștigăm repede.

- Puteai s-o sari pe nevastă-sa. Ea ce vină are? Mai sînt și

divorțați, înțeleg. Nu știu, întreb și eu.

- Nu puteam, directore. Ascultă-mă, nu e suficient să-i găsești sau să-i inventezi unui om o vină, trebuie să fii sigur că vina aia e una de neiertat. Aveam două posibilități: puteam să fim golani și să ne înțelegem ca golanii, să respectăm regulile. Bani pentru bani, sau o dăm parte-n parte. A vrut? N-a vrut. A trimis poliția. Atunci, nu mai sîntem golani. Ce ne rămîne de făcut? El și-a pregătit apărarea, să fii tu sigur. Toată ancheta noastră va valora un căcat, probabil că a uns tot ce putea fi uns. Și-atunci, nu mai ai de ales. Trebuie să fie ceva imprevizibil, ceva la care el nu se aștepta. Știi, ca degetul tăiat pe care îl trimit răpitorii, ca să arate că se îngroașă gluma? Trebuie să fie ceva ireparabil, altfel nu va înțelege.

- Ce să mai înțeleagă, Cristi? Oricum, în trei zile e zburat din funcție.

- Crezi tu, directore?

- Păi sînt sigur. Mîine îi trimit ziarul și lui Mihnea, la România Liberă, să dea și el acolo. Să fie sigur că ajunge la Tărăcilă pe birou. Îți garantez că îl schimbă pînă la sfîrșitul săptămînii.

- Bine, chiar dacă ar fi așa. Trebuie să ne justificăm și noi față de băieții ăilalți, să nu creadă că plătesc niște labagii. În pula mea, să știi că Mercedesurile nu pică din cer.

Mercedesul, da.

- Bine, Cristi. Atunci, așa să fie.

Cînd, undeva după zece seara, a ieșit pe calc și ultima dintre pagini, după multe reveniri și revizuiți, eram toți turmentați de oboseală. Ochii mi se înroșiseră, iar de la atîta cola mi se lipise de gît un gust metalic. Chiar și Cristi, care mă obișnuise să scoată mereu dinăuntru o rezervă de vitalitate, era frînt.

- Hai să vedem dacă oamenii de bine sînt mulțumiți de ce am făcut. Le luăm banii și mașina, trimitem ziarul în tipar și mergem în pula mea să ne culcăm.

- Hai.

Am luat un taxi și am mers în dreptul unui Peco, la ieșirea înspre București. Un Mercedes cu motorul pornit aștepta, într-adevăr. În față erau doi oameni, dar nu-i puteam vedea prin geamurile aburite.

- Aștia sînt, hai înăuntru.

Ne-am suit pe bancheta din spate.

- Hai noroc, a zis Cristi, dînd mîna, printre scaune, cu cei doi sponsori. El e șeful meu, cu el trebuie să vă descurcați.

- Noroc, a răspuns o voce groasă și, în clipa următoare, de pe locul șoferului, un țigan și-a întors capul mare spre mine. Mă știi?

- Noroc, i-am răspuns. Nu te știu.

- Eu sînt Tristan. Așa-i fiu-meu, Velian. Pe el îl știi?

- Nu-l știu nici pe el. Eu sînt din București, nu prea știu lumea de pe-aici.

Futu-te-n gură, Cristi. Auzi, revoluționari, pedeseriști, oameni de afaceri.

- Nea Tristane, a zis editorialistul, întinzîndu-i țiganului printurile de BT, uite, așa o să fie ziarul. Zi-mi repede dacă-ți convine, dă-mi banii să-l trimit în tipar, dă-i omului cheile și actele de la mașină și hai dracului de-aici, pînă nu vede SRI-ul.

Tristan a luat hîrțile și le-a privit lung. Am profitat de ocazie

pentru a-l privi și eu. Avea o cușmă sură de blană pe cap, pe sub care se vedea părul grizonat, tuns periuță. Pe obrazul negricios, dar proaspăt bărbierit, avea o urmă de cicatrice. Ochii mici și negri fixau imobili bucata de hîrtie. Un ansamblu care nu te făcea să te simți deloc confortabil.

- Păi, așa mică e poza?

- Mai e una mai mare înăuntru. Aia e prima pagină, atîta se poate pe prima pagină.

Țiganul a tușit, nemulțumit.

- Veliane, ia citește ce scrie aici, că eu nu văd.

- *Kai, dade?*

- *Kîta*, i-a răspuns tatăl, punînd degetul bont pe titlul mare al coverului.

- Gigi Pe-trescu, un jaf de sub-pre-fect.

Tînărul citea rar, se vedea că nici el nu e vreun școlit.

- Jaf, a repetat bătrînul, întorcîndu-și ochii mici spre Cristi. Să moară mama, frățioare, păi, de ce jaf? A intrat în casa omului să fure? Io ți-am spus de alte fapte.

- Bă, Tristane, lasă-mă-n pula mea în pace. Ascultă-mă. Eu te învăț pe tine cum să-ți cositorești căldările? Nu te învăț. Nu mă-nvăța nici tu pe mine.

- Păi, cum vine, jaf de subprefect?

- Așa se zice la rumîni. E foarte bine, e la mișto.

- A, așa se zice la rumîni. Un jaf de subprefect. Petrescu, un jaf de subprefect. La mișto.

Și dintr-odată, țiganul s-a pus pe rîs, un rîs ciudat, zgomotos, care nu te lăsa să înțelegi dacă e natural sau nervos și nu îți dădea nicio șansă de a înțelege ce urmează: putea să scoată un cuțit sau la fel de bine să înceapă să te pupe pe frunte.

- *So scriil ando ziari, Veliane?*, a făcut el către fiu-său, oprindu-se brusc. *E mișto?*

- *Mișto.*

- *Sî poze?*

- *Aha. Sî poze.*

- Cristi, tu ești tovarășul meu, ești fratele meu. Veliane, dă banii. Douăzeci de sute.

- Tristane, frățioare. Sînt obosit, n-am niciun chef să mă țigănesc cu tine. Am zis trei mii. Treizeci de sute. Și am zis foarte clar să-mi dai lei, că n-am unde să schimb dolari la ora asta, și ce-mi dai, aia dau și eu la tipografie.

- Ai zis douăzeci.

- Nu. Am zis treizeci. De ce pula mea trebuie să mă tîrguiesc cu toți analfabeții? Am zis trei mii de dolari. Dă-o-n căcat de treabă, nu-ți convine, du-te la Petrescu și dă-i lui o sută de milioane, sau cît ți-a cerut.

- Pentru două vagoane de fier? Eu cu ce mai rămîn, frățioare?

- Păi, exact asta îți spun și eu, mă-nțelegi? După ce că am acceptat să-mi dai mașină ca să te las cu banii în buzunar, acum te uiți la o mie? Nu vrei să-mi pun pielea-n băț gratis?

Țiganul a scos din torpedoul mașinii un calculator de birou.

- Stai, frățioare, să moară mama, nu te enerva. Trei zeci de sute ori două mii cincizeci...

- Două mii o sută cincizeci, în pula mea, la voi în țigănie n-a crescut dolarul?

- Șase milioane. Șase milioane am la mine. E bine, da?

- E bine.

- Și hîrțile de la mașină. Și cheia.

Tristan i-a întins o cheie lungă, Cristi mi-a întins-o mie. Am privit mulțumit steaua nichelată, în trei colțuri, de pe ea.

- Dă-mi-o și pe-a doua.

- Care a doua?

- A doua cheie.

- N-am, frățioare, ce pula mea să fac cu două chei?

- Bă, Tristane, dacă ciordește careva mașina, nu mă interesează cine e, să știi că vin la tine noaptea și îți arunc iepuri în curte, să nu mai ai noroc tu și familia ta șapte vieți de-acum înainte. Să vă mănînce pușcăria ca pe hoții de cai.

- Și mașina, am întrebat, unde e parcată?

- Uite-o colo, a răspuns țiganul cel tânăr, arătându-mi cu degetul.

Am rămas cu Cristi, privind mașina. Nu știam dacă să rîd sau să plîng.

- Mercedes.

- Mercedes.

- Păi, bine, bă, Cristi, ce pula mea fac eu cu salvarea asta? Nici nu știu dacă am voie s-o conduc cu permisul meu, crezi că eu sînt șofer de camion?

- Hai mă, că nu e camion. Țiganul a zis că se conduce foarte mișto.

I-am dat un ocol. Mercedesul meu era o dubă, o dubă urîță, cu albul tinichelei murdar și inscripționat mare, pe ambele laturi: Hans Vernau Transport GmbH.

- Mai e și diesel, am cîrîit, nemulțumit. Ce pula mea, ne-am luat marfar.

- Bă, da' pretențios mai ești. Dacă nici Mercedesul nu mai e mașină, atunci dă-te-n căcat.

- Păi, ăsta nu e Mercedes, e dubă.

- E Mercedes. Ia uite ce mare scrie, Mercedes Benz.

Am decis că mai bine rîd.

- Hai dracului s-o luăm și să mergem de-aici. Un jaf de subprefect pentru un jaf de mașină. Poate dau cu ea în vreun stîlp, fi-ți-ar autobuzul să-ți fie. Are două locuri, nu puteai să găsești și tu ceva cu trei locuri, măcar? Am familie, în pula mea.

Am reușit, nu fără emoții, să ajungem înapoi la redacție.

- Merge bine?, m-a întrebat editorialistul.

- Merge.

Eram totuși un pic nervos, aveam senzația că fusesem tras pe sfoară, oricît de bine ar fi știut Cristi să facă pe prostul. Pe de altă

parte, n-aveam ce să-i reproșez, era un cal de dar, era ciubucul lui.

- Dacă merge, nu-l trimitem pe Ion cu ea la tipografie? Că în papucul ăla nu prea încap bine ziarele. Plus că motorina e mai ieftină.

- Ba da, Cristi, cum să nu.

- Și noi mergem la studenți să bem o vodcă? Cred că mai e deschis.

- N-am chef, mi-e somn. Mergem mîine. Cu banii cum facem?

- Ce bani?

- Păi, șase milioane. Tiparul e două.

- Și partea mea?, a întrebat editorialistul, ca și cum eu aveam să-i dau ceva.

- Păi, da, asta spun, cum îi împărțim.

- Păi, nu-ți ajunge mașina?

- Ce pula mea să fac cu ea? Să m-apuc să car porumb?

- Faci ce vrei, o vinzi.

- N-ai zis că nu pot s-o vînd, că e furată?

- O vinzi pentru piese. Ce, ți-e că nu scoți cîteva milioane?

- Futu-te-n gură, Cristi, cum mă mai întorci tu pe mine ca pe clătită. Dă-mi un milion împrumut, atunci, că nu mai am șfanț.

Stînd în fața redacției și așteptînd să ne vină taxiurile, nu m-am mai putut abține.

- Bă, Cristi, l-am întrebat, tu crezi că ne prinde bine să ne încurcăm cu oameni de-ăștia?

Avea umerii ridicați de frig, a trebuit să se întoarcă spre mine cu tot corpul. M-a privit fix, ridicînd o sprînceană și expirînd în gerul nopții un abur lung, ca și cum ar fi vrut să-mi trimită duhul înțelepciunii. Gestul lui de falsă mirare – el, dacă se mira cu adevărat, nu se trăda niciodată – mi-a confirmat întru cîtva că așteptase să-l întreb.

- Ce fel de oameni?

- Cu țigani.

- Da' ce-au? Ești rasist?
- Dă-te-n pula mea. Dacă află lumea că luăm bani de la hoți?
- De unde să afle? De la mine, nu. Poate de la tine.
- Hai, mă. E un oraș mic. Dacă începe să se vorbească?
- Ne vom simți calomniați, desigur. Vom scrie asta la prima pagină.
- Bă, să presupunem că scrie Vulpescu mâine că luăm bani de la infractori de drept comun, de la cămătari, de la proxeneți, pula mea, ce erau negrii ăștia, dacă scrie?
- Ei, și dacă scrie că am luat bani de la Iordăchescu, e vreo diferență? Ăla nu e tot infractor de drept comun? Ți se pare c-o să-l judece Curtea Marțială? Ăla a furat o bancă, ăștia au furat din buzunare, mare căcat.
- Cristi, nu-i același lucru și știi bine. Țiganii ăștia, în pula mea, sînt analfabeți.
- Dacă nu-ți convine să luăm bani de la ei, du-te și fă pe haiducul cu niște bibliotecari. Sau cu niște profesori de liceu. Ce copilării mai sînt și astea?
- Taxiurile așteptau deja de vreun minut. Am scurtat-o:
- Nu știu, mă. M-am mirat un pic să văd cu ce oameni ai tu afaceri, atîta tot. Mă așteptasem la altceva.
- Auzi, tu crezi că mie-mi convine? Crezi că mor de dragul lor? Și? Ce vrei să faci? Crezi că au locuri libere la BBC?

Dimineața m-a găsit binedispus și cu chef de viață. Era, deja, miercuri. Săptămîna mea, ultima săptămînă de evadare din propria-mi existență, era la jumătate. Am lăsat-o pe Ve să doarmă, era rîndul ei de data asta, și am ajuns la redacție înainte de 9. Mi-am făcut o cafea și mi-am aprins o țigară lungă - îmi cumpărasem un pachet scump de pe drum. Și m-am apucat să răsfoiesc ziarele, începînd, desigur, cu ceea ce scrisesem eu.

Priveam paginile mari, cu negrul cernelii încă lucind, și mă

gîndeam fascinat – ca de fiecare dată – la greutatea pe care o dă cuvintelor hîrtia. Toate ezitățile, toate dubiile, toate celelalte posibile variante de adunare a cuvintelor au dispărut: ceea ce înainte de tipar era varianta finală e acum varianta unică. Orice altă posibilitate ar fi fost exclusă. Nu ești tu autorul – așa a fost gîndul vanitos al zilei de ieri. Azi, îți dai seama că textul însuși ți-a răsucit voia și s-a jucat cu creierii tăi pînă te-a convins să-l aduci la acea formă care-i era, de la bun început, hărăzită. „Iată adevărul meu, doamnelor și domnilor” – asta e mărturia celulozei – „n-am cunoscut și n-am să cunosc vreun altul.”

La vreun sfert de oră mai tîrziu, a intrat Moise, trîntind ușa. Și, imediat după el, Luca. Erau agitați și roșii în obraji. Zîmbetul cu care mă pregăteam să-i primesc s-a transformat în încruntare piezișă cînd am observat că Moise avea în mîină valiza cu care venise de la București. Ce dracului or mai fi făcut și ăștia doi?, mă gîndeam, dar întrebarea a venit de la ei.

- Ce pula mea ți-a venit, mă?, m-a luat Moise la rost.

- Ce-ai, Moise? Ce-aveți?

- Ți-am zis că habar n-are?, a zis maramureșeanul, privindu-l pe Luca.

Mă agitau.

- Ce să am, mă, habar?

Moise s-a așezat. Luca a rămas în continuare în picioare; tremura. Mi-era și frică să mă uit la el.

- Ce dracului, mă, tu nu știai? Explică-i, măi băiatule.

- Petrescu. Așa de care ai scris tu.

Luca răsufleta greu. Nu știa cum să continue.

- Ce e cu el? V-a făcut ceva?

- E tatăl Milenei.

Sîngele mi s-a scurs din cap într-o fracțiune de clipă.

- Cum pula mea? Mă, cum, deci... Tatăl... Căcat. Stai jos, că mi se face rău.

Am tăcut toți.

- Păi, și de unde pula mea era să știu eu?, am explodat. De

unde dracului era să visez că ăla e tac-su? Nici nu știu cum o cheamă, măcar, în afară de Milena.

- Unchiule... Mihai... Ședința cu părinții... Tu ai fost acolo. Ți-a spus cum o cheamă. Tu ai fost el, nu mai știi?, Gigi Petrescu.

- Dumnezeuule.

Inima a luat-o razna, plămînii la fel. Nu-mi mai simțeam mâinile sau picioarele, doar contracțiile pieptului, respirația de iepure încolțit. Din nou, mi-a fost limpede că o să mor, atunci și acolo. Scăpasem cu două zile înainte, mi se mai acordase o șansă, iar eu o futusem. Îmi bătusem joc de tot. Acum, chiar nu mai avea niciun rost să mă opun. Și nici n-aș fi avut de ce s-o fac. Am apucat doar să-mi doresc să pun capul pe birou, dar el a căzut singur, după ce eu leșinasem.

Mă trezisesem încă de când mă suiseră în salvare. Mă trezise mirosul, puțea atât de tare a motorină și a gaze de eșapament încît și unuia sănătos tun i-ar fi venit să vomite la un moment dat. Mă trezise asistenta, care încerca să-mi bage ceva în venă – deși mie mi se păruse, mijind ochii, că ar vrea să scoată ceva de acolo. Dar nu vrusesem să zic nimic, tăcusem mîlc și închisesem ochii la loc, pînă să apuce cineva să observe mișcarea pleoapelor. Îmi convenea așa.

Infarct? Lipsă de calciu. Ei, lipsă de calciu. Angelica, ți-am spus de o mie de ori să nu mai spui prostii și să mă lași să vorbesc eu. Dar ce, atunci? Scuzați-mă, dom' doctor, am crezut. Atac de panică, sută-n sută. Ce e asta? Uitați, pentru deranj. Nu e nevoie. Atacul de panică e o dereglare. Simți că ți-e foarte frică de moarte. Așteptați un pic aici, să vedem pe ce secție îl ducem. Oricum, dacă am dreptate, o să trebuiască dus la neuro. Haideți, vă rog, luați, nu mă țineți cu mîna întinsă. Ia tu, Angelica. Mulțumesc.

Frică de moarte? Mi se părea amuzant gîndul, mai ales așa, stînd cu ochii închiși și nevrînd parcă să-i mai deschid vreodată. Ei, probabil, cîndva, îmi fusese frică și de moarte, ca oricui. Dar acum, nu. Acum mi se făcuse frică de viață, ceea ce mi se pare că e cam totuna, doar că mai grav. Poate că trupul, creierul nepriceput, încurcase senzațiile. Dar eu știam mai bine.

Atunci, pe bloc, crezusem că mi-e permis să nu-mi mai fie frică. Amețit de frumusețe, crezusem că pot fi, vreodată, și altceva decît un copil al urîtului. Nu mințiți, nu furați, nu înșelați. Nu rupeți florile, nu călcați iarba. Nu luați numele Domnului în van. Nu atingeți exponatele. Nu vă panicați.

- Am făcut căcatul praf, Moise.

Lîngă targă, Luca era agitat. Maramureșeanul părea însă destul de amuzat de încurcătură.

- Stai liniștit, bătrîne, mi-a zis, zîmbind. Să nu dăm în altele.
- Am făcut căcatul praf, Luca. Și voi ce dracu' stați aici cu mine? Duceți-vă la fata aia, vedeți ce face.
- Nu vrea să vorbească cu noi. A sunat-o de dimineață maică-sa din Italia și de atunci s-a pus pe plîns și nu mai vrea să vorbească.
- Să-mi bag pula, am zis, ridicîndu-mă în capul oaselor. Maică-sa. A scris și de maică-sa.
- Ce? Cine?
- Rahatul ăla. Și i-am spus să nu scrie. Și te-a dat afară, Moise?
- Nu, am plecat eu singur, de rușine. Dacă nu mai vorbea deloc. I-am spus că dacă nu vorbește, plec.
- Moise, să te duci la Venera. O găsești la redacție, probabil. Spune-i că stai la ea pînă sîmbătă, cel tîrziu pînă sîmbătă. Poate plecăm și mai devreme. Luca, du-te și ai grijă de Milena. Spune-i că orice am făcut greșit se va îndrepta.

M-am dat jos de pe targă și am dat să plec. Moise m-a apucat de o mîneacă.

- Stai, mă, nebunule, unde te duci?

Am tras de palton, aproape că a trebuit să-l îmbrîncesc ca să îmi dea drumul. Am auzit în spatele meu pe cineva țipînd: „Alo, domnu'!” și am grăbit pasul. N-o să mă prinzi niciodată, Angelica.

Am sărit într-un taxi și am fugit la redacție. Am luat-o pe ocolite, mă gîndeam că s-ar putea să mă urmărească cineva – ceea ce era, bineînțeles, o prostie, cîtă vreme mă întorceam de unde plecasem. Am oprit la un magazin și am luat o sticlă de coniac. Am băut jumătate dintr-o suflare, forțîndu-mă, după care am băgat sticla în buzunarul hainei.

Am privit ușa redacției cu dușmănie. Nu știam ce vreau. În primul rînd, o mașină.

Se strînseseră, majoritatea. Le-am evitat privirile. Numai pe Venera n-am putut-o ocoli.

- Am găsit. Sigur o să-ți placă?
- Ce ai găsit?
- Apartament. E foarte drăguț.
- Bine. Du-te și ia-l.
- L-am luat. Ai zis să-l iau. Nu te bucuri?
- Mă grăbesc. Cristi e aici?
- E în birou.
- Bine. Să-l saluți din partea mea. Să-i spui că am avut o treabă. Unde e Ion? Ioane, unde sînt cheile de la dubă? Dacia cînd e gata? Mîine o vreau gata. Du-te și fute-i pe-ăia la cap.

Pe jos, lîngă ușa redacției, era o stivă de ziare, două pachete mari, legate cu sfoară.

- Ce e cu astea aici?
- A zis Cristi să le împărțim prin centru.
- Cum să le împărțiți?
- Gratis. Să le dăm la lume.
- Pune-le în mașină. Îmi trebuie mie.

Am ieșit val-vîrtej. Am dat nas în nas cu un bărbat scund, îmbrăcat cu un fiș colorat, cu gluga trasă peste frunte.

- Bună ziua, domnu' Sîrbu.

M-am uitat la el. Nu știam de unde să-l iau, iar el și-a dat seama.

- Bună ziua.
- Nu mă mai cunoașteți, nu-i așa?
- Nu prea.
- Sînt Vulpescu, de la *Glasul*. Roman Vulpescu.
- A, da, domnul Vulpescu. Bună ziua.

Eram atît de nervos, încît abia așteptam pe cineva cu care să mă încaier. Pe de altă parte, mă simțeam atît de trist, încît numai de scandal nu-mi ardea.

- La dumneavoastră veneam, a continuat Vulpescu, punîndu-se în calea mea.

- Bine, ce vrei, un drept la replică, că te-am făcut șpagar? Ți-l dăm. Lasă-l la secretariat.

- Nu, nu e asta. Aș vrea să vorbesc cinci minute cu dumneavoastră.

- Mi-e frig. Vino-ncoace.

M-am suit în dubă și am pornit motorul. I-am deschis ușa din dreapta doar după ce m-am jucat un pic la butoanele mașinii, căutînd să dau drumul la căldură. Abia cînd s-a suit și și-a dat gluga jos, dezvelindu-și părul scurt și grizonat, mi-am adus cu adevărat aminte de fața lui, și odată cu ea de discursul pe care mi-l ținuse cu nici două luni în urmă.

- Domnu' Sîrbu, pot să-ți zic ceva?

- Da, te rog.

- Pot să-mi aprind o țigară?

- Da, te rog.

Fuma tot Kent lung. Cînd și-a aprins-o, un miros de stafide a umplut mica noastră cabină.

- Uite care-i chestia. Dacă ești supărat pe mine, să știi că te înțeleg. O să mă înțelegi și dumneata cîndva, cînd vei vedea cum merg lucrurile în orașul ăsta de căcat. De-aia o să trec repede la subiect, pînă nu mă răzgîndesc.

A tras un fum lung, strîngînd cu dinții filtrul.

- Ai planuri serioase cu ziarul ăsta al dumitale?

- Da, normal. Ți se pare că ne jucăm?

- Sigur?

- Sigur.

- Bine. Atunci am să îți spun. Eu sînt singurul om care te poate ajuta să faci din el primul ziar din oraș.

Am pufnit, ironic.

- Nu zău? Ai venit aici ca să-mi porți de grijă? Data trecută nu dădeai doi bani pe pielea mea.

- Serios. Mă crezi sau nu mă crezi, așa e. Eu sînt singurul care știu și singurul care poate.

L-am privit din nou. Nu glumea.

- Spune.

- Am să îți spun, da. Dar ține cont de un lucru: indiferent de

cum se termină această discuție, dacă află altcineva în afară de noi doi, nimic nu se va mai întâmpla. Iar eu voi fi primul care va nega că această discuție a avut loc.

Mi-am scos sticla din buzunar și am tras o dușcă. De data asta, el a fost cel care m-a privit lung.

- E unșpe ceasul, domnu' Sîrbu.

- Am avut o zi grea, i-am răspuns sictirit, bînd încă o dușcă zdravănă.

- Deci, rămîne între noi? Fără Cristi Marin, fără nimeni altcineva?

- Promit.

- Lucrurile sînt simple, a început el. Secretul e în anunțuri.

Anunțurile de vînzări-cumpărări. Dumneata crezi că lumea cumpără ziare pentru ce e scris în ele? Știi că nu. Am făcut o socoteală, maxim un sfert din cumpărători se interesează de ce scriem noi, ziaristii. Asta e o iluzie, dar nu vrem să recunoaștem. Restul au ceva de vîndut, ceva de cumpărat. Ca să nu mai pun la socoteală condoleanțele și decesele, pentru pensionari astea sînt cele mai importante. Morții vînd ziarele, cum zicea și Cristoiu, morții în orice formă. Morții și brînză, știi, da? La țară nici nu le citesc, învelesc brînză și ouăle cu ele, cînd merg la piață. Am oameni care nu fac abonament decît vara, cînd au găinile ouă. Pentru ăia scriem noi. Sau șterg geamurile, sau se șterg la cur cu ele, oricum e mai bine decît cu frunze, nu?

- Treci mai departe.

- Dacă vrei să cîștigi, trebuie să faci un lucru simplu: să dai anunțurile gratis. La noi costă o mie de lei cel mai ieftin anunț și avem cîteva mii în fiecare zi. Pentru noi, de-acolo ies banii.

- Păi și dacă le dau gratis, ce cîștig?

- Ei, păi ăsta e secretul. Eu o să dublez prețul anunțurilor. Iar lumea o să înceapă să vă cumpere pe voi. Iei ziarul, primești un cupon pentru un anunț gratis. În loc să dai două mii de lei la noi, mai bine dai două-trei sute, și te alegi și cu un ziar.

- Primești și anunțul, și hîrtia de șters la cur.

- Ei, ce zici?

- De ce ai face asta?
- Pentru că mi-a luat Stamate acțiunile. Am avut o înțelegere, mă rog, o poveste mai complicată, eu mi-am făcut treaba. Dar el nu s-a ținut de cuvânt.

- Cine e Stamate? Directorul?
- Da, un boșorog comunist.
- Și despre dumneata mi s-a spus ești un boșorog comunist.
- Da, poate că sînt. Dar eu pot să mă schimb.
- Așa, și de ce ar accepta Stamate să mărească prețul?
- Pentru că e lacom. Și pentru că l-aș convinge eu.
- Și ce vrei de la mine?
- Zece mii de dolari și un loc de muncă la sfîrșit.
- Ești nebun? De unde dracului crezi că avem noi zece mii de dolari?

- Nu-i vreau pe toți odată. Uite care e propunerea mea, m-am gîndit cum să facem: noi avem tiraj cam 30.000, voi cam 10.000. Cînd noi scădem o mie, voi creșteți o mie, iar dumneata îmi dai și mie o mie. E simplu de ținut minte: o mie de la noi, o mie la voi, o mie de la tine. Nu? Cînd o să termini plata, tirajele o să arate invers. Ce zici?

- Și ce garanție am?
- Dacă nu mă mai plătești, schimb prețul la anunțuri și gata cu distracția. Iar dacă își dă seama Stamate și mă dă afară, dumneata nu-mi mai dai niciun ban, doar o leafă și un colț de pagină. Dar e prea lacom, n-o să-și dea seama.

- Bine. Dar nu mă pune să-ți răspund acum, lasă-mă să mă gîndesc pînă săptămîna viitoare.

S-a dat jos din mașină, strîngîndu-mi mîna cu putere.

- Gîndește-te.

A dat să închidă ușa, dar a deschis-o din nou.

- A, mai voiam să-ți spun ceva. Nu trebuia să-i faceți mizeria asta lui Petrescu. N-o fi el un sfînt, dar e un om dintr-o bucată. Ai vorbit vreodată cu el?

Aproape că uitasem, pentru o clipă. Mi s-a urcat tot sîngele la cap și am devenit nepolitic.

- Hai, domne, lasă-mă-n pula mea în pace. Nu-ți dau ție socoteală.

A închis ușa, zîmbind amar.

Avea dreptate Milena. Locul nostru era pe rug.

Vulpescu se depărta, ținându-se ca să ocolească bălțile de moină, iar eu mă întrebam, rezemat cu coatele pe volanul dubei, în ce parte s-o apuc. Coniacul îmi ardea mâinile, dar nu mă amețea: adrenalina furiei îi stingea flăcările, consumându-se și ea în reacție. În mine se ducea un război chimic, însă pe dinafară mă liniștisem. Doar mâinile îmi tremurau, când și când – poate de la frig.

Dacă aș fi putut să dispar, pur și simplu, în momentul ăla? Nu să mor, n-aș fi vrut asta, moartea mi se pare prea complicată, lasă prea multe lucruri încurcate. Dar dacă aș fi dispărut de pe fața pământului și, odată cu mine, s-ar fi șters orice urmă a mea? Dacă Dumnezeu m-ar fi cruțat, pur și simplu, de ziua aceea și de toate care aveau să urmeze și ar fi pus un altul în locul meu, unul care să merite, unul care să se mai poată bucura?

Mi-am pus capul pe covrigul rece.

Dintr-un reflex al memoriei, m-am gândit că aș putea s-o sun, din nou, pe nevastă-mea. De data asta, gândul mi-a provocat repulsie. Oricâtă depărtare era între ea și oricare din întâmplările zilei, undeva în sinea mea o încărcasem cu multă vină. Purta o responsabilitate neprecizată, imprecisă, irațională pe alocuri, însă asta n-o făcea mai puțin vinovată. Acuzațiile erau intraductibile, însă verdictul era necruțător. Raționamentul era mut, doar concluzia urla în mine. O uram, în clipa aia, așa cum uram tot ce însemna viața mea. O ură pe care o vedeam dinapoia ochilor închiși și o simțeam cutreierându-mi vintrele ca un șarpe. O ură înghețată, pe care mi-o hărăzisem mie însumi, nu vrusesem s-o las s-o fiarbă și să se reverse asupra cuiva. Dar ea, mai vicleană, se scursese prin mine ca printr-o sită rară și otrăvea acum tot ce întâlnea dedesubt.

Și-atunci, căutând o limbă de pământ neatinsă de vitriol, am știut unde vreau să fug. Ultimul loc de pe pământ în care simțeam că mai pot respira.

N-o mai văzusem pe mama din primăvară, iar asta se întâmplase fiindcă venise ea la București, înainte de Paște, să-și facă niște analize și să ne ajute la curățenie. Tata rămăsese să aibă grijă de păsări – cum ziceau ei. Dar pe-acasă (cum ziceau tot ei – „cînd mai treci pe-acasă?” – ca și cum nu mi-ar fi luat niciodată în serios plecarea), pe-acasă nu mai trecusem de mai bine de un an. Am cumpărat pîine, portocale, ciocolată și cafea. Mi-am umplut gura cu gumă de mestecat – nu voiam să mă simtă mama mirosind a băutură. Tatii i-am luat un cartuș de țigări cu filtru, pe care l-am plătit cu un zîmbet trist: o viață întreagă îl disprețuisem pentru obiceiul ăsta al lui; abia acum empatizam: el, oare, din al cărui sînge eram și căruia știam că-i semăn în multe, nu cumva cunoscuse, cu mult timp înaintea mea, gustul nefericirii? Să fi avut el, alături de mama, viața liniștită pe care mă lăsase s-o văd? Să nu fi cunoscut el ispita? Știussem vreodată să citesc cum trebuie felul în care, cînd vreun cîntec îi aprindea amintiri, golea cîmile de vin? Oare legătura lui cu Paul, pe care, adolescent fiind, o invidiasem fără s-o înțeleg și o detestasem invidiind-o, n-o fi ascuns în ea secrete repetabile, la intuirea cărora abia acum primeam dezlegare?

Ieșind din oraș, Mercedesul a lăsat în urmă mocirlele înghețate și a început să gonească, hurducănind, printre cîmpurile înzăpezite de o iarnă tînă și curată, pe drumul păzit de plopi chiciuriți. Au urmat satele albe și adormite, cu case mici, gîfîindu-și fumul prin hornurile prăpădite și întorcînd mireasma cenușei, sub apăsarea aerului gri, pînă în gurile de aerisire ale dubei. În dreapta mi s-a lăsat, pentru cîteva clipe, lunca unui pîriu unde, odinioară, veneam să ne scăldăm sau să pescuim. Apoi am cotit de la drumul principal și, patinînd prin șleaurile de zăpadă bătută, am urcat spre sat, cu nerăbdarea unui ajun.

Cîinii mă țineau minte, nu m-au lătrat. Pe tata l-am găsit în odaie, curățînd porumb într-un bănicior de lemn vechi de cînd lumea. I-am dat săru' mîna, s-a ridicat și m-a îmbrățișat, bătîndu-mă pe umărul drept cu dinții de fier ai curătoarei pe care nu și-o dăduse jos de pe mînă.

- Mama unde e?

- E la înmormîntare în sat. A murit nea Tinel al lu' Licuța. Îl mai știi?

- Dumnezeu să-l odihnească. Nu știu dacă-l mai știu.

- Stătea la fîntînă, a doua casă spre capul satului.

- Aha.

S-a așezat înapoi pe marginea patului și și-a văzut de treaba lui. L-am privit, zîbind, gîndindu-mă cît de bine își juca rolul, cum se purta ca și cum ne văzuserăm și ieri și alaltăieri, ca și cum umplerea baniței era o problemă care nu suferea amînare. Așa făcea mereu. Dar pentru prima dată – poate pentru că era prima dată cînd încercam să-l înțeleg – mi-am dat seama care era sensul actoriei lui: nu să pară nepăsător voia el, ci să-mi arate că se descurcă fără mine, că pot să-mi văd de viață liniștit, că el nu-mi va cere să-i fiu aproape. Nu voia să-i văd bucuria de a mă vedea venind, pentru că nu voia să subînțeleg tristețea de a mă vedea plecînd.

- Ce mai faci mata?

- Ei, ce să mai fac, uite ziceam să curăț porumbul ăsta, să-l urc în pătul pînă nu-l mănîncă șobolanii. A venit iarna devreme, n-au ce să mănînce.

- Așa e.

- Au mîncat cinci găini săptămîna trecută.

- Aoleu. Și cîte mai aveți?

- Mai avem.

I-am privit părul alb – albise tîrziu, de-abia după ce se pensionase pe caz de boală, cu doi sau trei ani în urmă. Sprîncenele stufoase erau încă negre – ele aveau să albească și mai tîrziu, cu puțin înainte să se ducă – negre ca ramele ochelarilor vechi, rupte și lipite cu

letconul de zeci de ori. Pe sub vesta din blană de oaie, descheiată, se vedea un pulovăr vechi de-ale mele – nevastă-mea i le aducea lui fără să-mi spună, pentru că știa că sînt zgîrcit și nu-mi place să dau banii pe haine – lăsîndu-mă să le caut degeaba prin șifoniere.

- Tu ce mai faci?, m-a întreat el, fără să-și ridice ochii din boabele galbene. Unde-i noru-mea?

- La București. E cu Andra. Eu am venit pe-aici prin oraș cu niște treabă și am zis să trec și pe la voi.

- Tot la revistă lucrezi?

De obicei, mă enerva întrebarea asta a lui. Și felul în care făcea pe prostul – știam că, dacă voia să se laude cu mine, spunea oricui că lucram la România Liberă, iar în astfel de momente cunoștea diferența între un ziar și o revistă. Pe mine însă nu voia să mă cruțe – el voia să fiu inginer, nu altceva.

- Tot la revistă, da.

- Păi și nu-ți mai iei serviciu? Chiar nu se mai găsește de cînd cu privatizarea?

Pe tata nu-l păcălea meseria de ziarist. Pentru el, munca însemna să faci tu ceva, nu să îți dai cu părerea despre ce fac alții.

- Mai vedem noi, acum chiar nu e momentul. Or veni vremuri mai bune.

- Să dea Dumnezeu.

- E cam frig la voi aici. De ce nu faci focul?

- Îl facem noaptea. N-avem lemne așa multe și e de-abia noiembrie. Cine știe ce geruri or mai fi.

- Uite, ți-am adus țigări, am spus, scoțînd din pungă cartonul roșu.

Abia atunci, pentru o clipă, nu și-a mai putut ascunde mirarea. I-am văzut bucuria în ochi. Dar și-a revenit repede:

- Nu trebuia să iei de-astea scumpe. Cît e pachetul? Să-ți dau banii.

- Hai, mă tată, ce naiba. Lasă.

M-am așezat lîngă el, am luat un știulete din sacul de rafie și am început să-l dezghioc.

- S-au ars și televizorul și aparatul, a fost luat curentul și când a venit, a venit cu tensiune. Televizorul mi l-a reparat Ion al lu' Oncel, dar la aparat a zis că n-are ce să-i mai facă, mai bine iau altul nou.

- Dacă știam, îți aduceam altul.

- Păi te-am sunat, să fie vreo lună de-atunci. Am vorbit cu Aurora. Mi-a zis că ești plecat și că îți spune. O fi uitat.

- A uitat. Lasă că pînă în Crăciun îți iau aparat.

- Se mira că n-ai trecut pînă acum pe-aici. Mi-a zis că ești plecat din septembrie.

- Așa e, dar n-am avut timp nici să răsuflu. Ce-a fost la curul meu în timpul ăsta, nebunie.

- Bine că ai venit, totuși.

De pe drum s-a auzit sunet de alămuri. Cîinii au început să latre.

- Hai că trece mortul, a zis tata. Mă duc să ies la poartă, s-o iau și pe Stanca încoace, să te vadă.

- Du-te.

Mi-am pus și eu paltonul și m-am dus să mă piș în grădină. Am privit aracii pustii ai viei, ieșind din plapuma albă ca o oaste de sulite medievale, condusă spre porțile Ierusalimului de trei sperietori de cîrpe cruficcate. Dincolo de vie, nu departe, se îmbinau două coaste de deal, ale căror muchii piezișe săniile de odinioară le învățaseră pe de rost. De-acolo veneau, în gerurile iernii, lupii – de auzit, îi azeam cîteodată, dar de văzut n-am apucat să văd vreunul. Și tot deasupra lor se învinețea cerul de iulie, aruncînd înspre miriști fulgere prevestitoare de furtună, fulgerele de la cornul caprii.

Și de aceea, fără să-mi fi spus nimeni, îmi închipuisem cîndva că tot pe-acolo trebuie să fi fost drumul ielelor celor bune, care veneau să joace în bătătura casei în noaptea de Sînzienne, cînd mama nu mă lăsa să ies din casă, ca nu cumva să le văd și să rămîn apucat. Dar spaimile mamei erau nejustificate: eu nu fusesem în stare să văd

nici lupii.

Mi-am spălat mîinile cu zăpadă și m-am întors în casă.

Mama m-a pupat mult. Mama era altfel decît tata. Ea voia să știu cît îi e de greu. S-a bucurat să vadă cafeaua, ciocolata și portocalele:

- Să fi luat și tu un rebus. Mai completam și eu cînd se mai ia curentul. Și niște medicamente, că aici s-a închis dispensarul.

- Am uitat, mamă. Pune și mata un vecin să-ți aducă, că știi că eu vin rar. Ce te doare?

De obicei, avea simultan atacuri de reumatism, înțepături în capul pieptul, palpitații, migrene și șchiopăta de un picior. Asta, pentru mine, însemna că e bine. În schimb, cînd avea doar o singură durere, atunci știam că suferă cu adevărat.

- Mă supără o măsea.

- O să vorbesc cu Paul să îți facă o programare la policlină. Îți trimit eu vorbă.

Îi învățasem tertipurile. Acum, urma să mă întrebe ce vreau să mănînc și dacă rămîn peste noapte. Deși nu rămîneam niciodată peste noapte.

- Îți fac ceva să mănînci.

- Nu, doar dacă ai ceva făcut.

- Am niște varză de post. Tu nu ții post. Îți prăjesc o bucată de carne?

- Cum vrei, mănînc și varză, dacă asta e gătit.

- Și niște ouă?

- Dacă nu ți-e greu.

- Pun de-o mămăligă? Am niște pîine de alaltăieri, s-o fi întărit.

- Am adus eu pîine proaspătă.

- O mămăligă cu niște zeamă de varză proaspătă? Că s-a acrit.

- Foarte bine.

- Cred că nu te mai grăbești și azi. Dormi aici la noapte, nu? Să

facem focul în odăiță.

- Nu dorm, mamă, mă întorc, am treabă.
- Te întorci la București?
- Nu, nu, mă duc înapoi la Paul. Sîmbătă mă duc la București.
- Bine, mamă, cum spui tu.

În timp ce mama făcea de mîncare, iar tata coborîse în pivniță ca să scoată zeama de varză și o cană de țuică, m-am învîrtit prin casă. Am fost în odaia a bună și am scotocit prin cărțile copilăriei, tot felul de ruși dispăruți din libării odată cu sovromurile. Am deschis ușile șifonierului, ca și cum aș fi căutat ceva – dar nu căutam nimic, doar voiam să revizitez un spațiu odinioară interzis. Apoi am privit peretele de deasupra patului, plin de fotografii mari, tablouri de nuntă înrămate: arborele meu genealogic. Mama și tata, la nuntă, foto Unirea 1958. Mai sus, părinții mamei, la nuntă: Foto Fincler, 1939. În partea opusă, părinții tatii, la nuntă: Foto Panits, 1928. Spre marginea peretelui, niște străbunici din partea tatii, la nuntă. Foto Fincler, 1909 – tata fusese din neam de chiaburi, își permisese luxul. Ca să compenseze, mama adăugase, simetric, o poză cu o mătușă de-a ei – la nuntă. Anul și atelierul se pierduseră sub ramă.

În familia mea nu divorțase nimeni, niciodată.

Dedesubtul lor, central, eu și Aurora, la nuntă. Singura fotografie color, prinsă însă în rama cea mai urîță.

Tata a intrat peste mine, cu cîte un țoi de țuică în fiecare mînă.

- Hai să dăm noroc. Că cu maică-ta asta, dacă nu bea, n-am cu cine. La ce te uiți?

Nu știu ce mi-a venit.

- Auzi, tată, pot să te întreb ceva? Dar să nu ne audă mama.
- Spune, tată.

- Auzi, tată, matale, vreodată...?

Oamenii din colțul ăla de țară încă mai păstrează harul de a se înțelege unii pe alții, chiar și fără să spună lucrurilor pe nume. Fără subiect și predicat, doar lungind cuvintele, ca și cum le-ar cânta.

- Eu?

- Da, tată.

- Eu?

- Da, tată, matale... Poate...

- Eee... Da' de ce întrebi? Nu cumva...

- Nu... Dar...

- Păi vezi, ai grijă să nu...

- Nu, tată, stai liniștit...

- Mă tată, vezi că nu e bine...

- Știu, tată, că nu e bine... Dar mata...

- Mă, tată, ochiul omului...

- Păi, și?

- Greu, tată...

- Și, mama?

- Stanca?

- Da. Ea...

- Ei... Cine știe...

- Dar, dacă?...

- Ai și tu grijă, tată...

- Și dacă, totuși?...

- Tată, ce ți-e scris, în frunte ți-e pus.

- Știu, dar...

- Multe se fac, tată, și multe nu se fac. Dacă te culci noaptea și visezi frumos, e bine. Dacă visezi urât, e rău.

Mi-am dat seama că nu știam niciun vis de-al tatălui meu. Nu-mi aduceam aminte să-mi fi spus vreodată ce visase. Mama povestea frecvent – adesea se făcea ca era tânără și primea o medalie de merit de la comitetul de partid. Era foarte fericită când visa asta – o lua ca pe un semn bun. Și nu i-am stricat niciodată bucuria spunându-i ce

credeam eu că însemnau visele ei. Tata nu povestise niciodată nimic.

Am mâncat, am băut câteva pahare cu ei. Am ascultat povești de prin sat, povești despre tineri și despre bătrâni, povești despre vii și povești despre morți. L-am ajutat pe tata să taie cu joagărul câțiva butuci de salcâm. Am lăsat-o pe mama să-mi povestească filme. Am dormit vreo două ceasuri, îmbrăcat, pe salteaua groasă de paie. Și, în ciuda oricărei logici, am visat frumos. M-am trezit pe la șase, cu o durere groaznică de cap, dar cu un suflet liniștit. Și am plecat cu mâinile pline: două găini tăiate, vin, țuică, ouă, murături și dulceață de gutui.

- Ai grijă cum mergi, mamă, e plin de nebuni.

40.

Ce înseamnă să ieși dintr-un căcat?

E fugă, dar e și plutare. E igienă și curtoazie, simultan. E evadare, dar și un pic de sinucidere.

Dacă ești cinstit cu tine, n-o să știi niciodată cui faci o favoare: ție sau rahatului în care te afli?

Ești vreodată suficient de aspru și de necruțător cu păcatul tau? Sau doar îți dorești să nu fi fost prins, să nu fi fost băgată de seamă crima? Nu vrei să fii iertat ușor, așa încât, în finalul fericit, să te poți ierta și tu pe tine însuși?

M-am gândit tot drumul. Fără nervi, fără patimi, doar cu o durere sporadică în capul pieptului. Și n-am ajuns la nicio concluzie.

„Ce-o fi o fi”, mi-am spus, intrînd în redacție.

Era pustiu. Venera, la biroul ei de secretară, iar în redacție numai Cuerti, împușcînd oameni pe ecranul calculatorului.

- Ce faci?

Venera mă privea ca pe un înviat din morți și nu zicea nimic.

- Ce faci, Ve?

- Ești bine?

- Unde-s oamenii? Au terminat ziarul?

- Ce ziar?

- Cum ce ziar? Pentru mîine.

- Cristi a zis că nu apărem mîine. Ți-a lăsat un bilețel.

Bilețelul, scris mărunț pe un colț de foaie, era o adevărată scrisoare.

„Dragă directoare,

Înțeleg că bucuria ți-a fost umbrită din motive pe care nu aveam de unde să le visez și că ți-ai început ziua prost. Odată cu

bucuria ta, s-a dus și bucuria mea. Rămas fără chef de muncă, am decis să mai apărem săptămîna viitoare, n-avea rost să mai facem vreo prostie. În acest fel, evităm cheltuielile inutile, avem timp să ne lămurim între noi, iar dacă întreabă lumea, o să spunem că am fost cenzurați sau interziși de cineva. Sau de altcineva, stabilim împreună detaliile. Sper că ești de acord. Ne vedem mîine, la cafeaua de dimineață.

Apropo: ar fi trebuit să observi că am eliminat cele cîteva rînduri despre doamne. Încearcă să citești și tu ziarul pe care îl conduci, ar fi încurajator pentru umilii tăi angajați. ”

- Dă-mi un ziar, Ve. Unde e?

- Uite.

Ce se întîmplase?, m-am întrebam. Discutase fie cu Moise, fie cu Luca, asta se înțelegea. Probabil cu Moise, de la Luca n-ar fi putut afla cu atîta precizie.

I-am recitit editorialul, fără să respir. Într-adevăr, dispăruse un paragraf întreg. Mă ascultase, pînă la urmă, renunțase la o parte din atac. Pentru asta, puteam să trec peste înțepăturile lui, desigur că n-ar fi putut să-și ceară scuze ca un om normal.

De ce nu zisese nimic? Din orgoliu. Se așteptase să bag de seamă, vruse să-mi facă o surpriză, să nu-mi dea satisfacție nici măcar făcînd ce-l rugasem. Dar cum de nu observasem eu, chiar și cu toată agitația aia, de ce nu-i recitisem, măcar în fugă, colțul de pagină? Nu mai conta. Să-mi fie învățătură de mîine. Acum mă bucuram din tot sufletul. Dacă scăpase maică-sa, restul se putea îndrepta, într-un fel sau altul.

M-am așezat pe un scaun, în fața Venerei, cu un zîmbet prostesc pe față. Ea atît a așteptat.

- Deci, s-a rezolvat?, m-a întrebam.

- O să se rezolve.

- Voiam să-ți spun și eu ceva. Nu știu dacă ai chef acum.

- Spune.

- Am găsit garsonieră.

- Bravo.

Mi-am aprins o țigară.

- Nu ești curios de detalii?

- Ba da, te ascult. Cât costă?

- O sută de mii.

- Ești nebună? Nu-i cam mult?

- E foarte frumoasă. Are tot ce-i trebuie, are și gresie.

- E mult, Ve. De unde atîția bani?

- M-am tîrguit. Cerea șazeci de dolari. Are și parabolică.

- Nu știi ce să zic. Mai vedem.

- Am dat chiria în avans pe două luni, decembrie și ianuarie.

Ce a mai rămas din noiembrie e gratis.

- Doamne. De unde ai avut bani?

- Am avut eu ceva, m-am împrumutat de restul. Ai zis că mergi pe mîna mea.

- Așa e, Ve. Nu mă așteptam că te miști atît de repede. Mersi.

Lu' Moise i-ai spus?

- Nu.

- Dar l-ai dus la tine?

- L-am dus. I-am lăsat o cheie, voia să plece să se plimbe.

- Bine. O să-l ducem acolo de mîine. L-am pus pe drumuri pe săracul om, mai bine îl lăsam să își găsească hotel.

- Vrei să te duc să-ți arăt unde e?

- Hai, repede. Cît e ceasul?

- Aproape opt.

Am decis că o să-mi placă garsoniera încă de cînd ne-am dat jos din dubă și am văzut că blocul era la cîteva clipe distanță de cel al Milenei, construcții identice – doar că, în locul cîrciumii de la parter, avea un mic magazin cu de toate, deasupra căruia încă mai rezistaseră literele albastre ale epocii de aur: Tutungerie.

Venera n-avea de unde să știe asta și cine știe pe seama a ce o

fi pus tulburarea pe care sînt sigur că a simțit-o în mine.

De altminteri, garsoniera nu era deloc rea. Era la primul nivel, avea un hol lung la intrare, în stînga căruia se lăseau baia și bucătăria, apoi camera mare, mobilată îngrijit, cu o canapea extensibilă pe post de pat, un studio mare și gol, cu multe vitrine, o măsuță de lucru și una de cafea, plus un televizor color vechi, dar suficient de mare. Lemnul mobilei își pierdea din încărcătură într-un covor albastru, care acoperea aproape toată încăperea – una peste alta, n-aveam de ce mă plînge.

Am inspectat în fugă bucătăria și baia.

- Am luat eu săpun și pastă de dinți, a zis Ve, care mergea doi pași în urma mea, curioasă să-mi vadă reacțiile. Voiam să-ți iau mai multe, dar nu mi-au ajuns banii.

Era ciudat: prin zîmbetul ei alb, simțeam că lumea întreagă îmi iartă păcatele – lumea întreagă, exceptînd doi oameni, cei de față: ea, fiindcă nu mi le știa, și cu mine, care încă eram plin de otrava disprețului.

Fereastra mare n-avea draperii, doar perdele: am pornit televizorul, am stins lumina și am făcut dragoste cu ea pe canapeaua îngustă. Am făcut dragoste cu ea cum nu mai făcuserăm niciodată noi doi, lăsîndu-mă copleșit de fragilitatea și tulburarea ei.

Pentru prima dată, am conștientizat că îmi va lipsi Venera atunci cînd toată nebunia asta se va fi sfîrșit. Stînd deasupra ei, cu ochii închiși, m-am închipuit un brici care se lasă ascuțit pe o curea subțire, doar ca s-o poată taia în bucățele la finalul ceremoniei.

- O să te rog să te duci acasă, i-am spus, după aceea, în timp ce fumam cîte o țigară în bucătăria mică, aruncînd scrumul într-o farfurioară. Ai grijă de Moise, să nu-i spui unde sînt, n-am chef de el. Spune-i că eram ciufut și că n-am vrut să-ți spun ce fac și unde mă duc.

- Vrei să dormi aici?

- Nu știu, poate. Nu sînt în apele mele, vreau să fiu singur.

- Dar n-ai de niciunele aici. N-ai nici așternuturi.

- Nu e nevoie, e cald.

- Nici pernă.
- Nu contează.
- Sigur nu vrei să vii la mine?
- Sigur.
- Uite, asta e cheia de sus și asta e de jos. Dar jos nu merge prea bine yala.
- Ai bani de taxi? Uite. Cu restul ne descurcăm mâine, n-am chef acum.

Am încuiat ușa după ea. M-am așezat pe canapea și mi-am aprins o țigară. Îmi doream să mă pot gândi la ceva, la mine, la lume, să ajung la o concluzie, să fac un plan și să-l respect, un plan despre cum aș putea să mă împac cu propria-mi fire și ce ar trebui să fac pentru asta, dar nu reușeam. Asta până am văzut telefonul. Am vrut să sun acasă, dar m-am ales doar cu un ton intermitent: era restricționat pe interurban. Am căutat în portofel hîrtia pe care notasem, încă înainte de a pleca din București, numărul lui Paul. Mi-a răspuns o voce de copil.

- Alo, cine e?
- Ioana, tu ești?
- Da.
- Sînt Mihai, unchiul Mihai. Ai tăi sînt acasă?
- Da.
- Și Luca e acasă?
- E acasă.
- Dă-mi-l și mie, te rog. Ce faci, prietene? Te-ai culcat?
- Nu.
- Ai chef să bem ceva?
- Păi, e cam târziu, să nu se supere tata.
- Lasă că vorbesc eu cu tac-tu. Am chef să-mi torn în cap și n-are cine-mi ține de urît. Trec să te iau în zece minute?
- Un sfert de oră.

- Bine. Vezi că n-am chef să mai intru, ieși la poartă. Fă-mi și mie un serviciu, ia-mi din geanta mea de voiaj o pereche de chiloți curați și una de ciorapi. Și un prosop, dacă găsești pe-acolo. Auzi, Luca, vezi că ar trebui să fie și o sticlă de vin de la Doru pe-acolo, parcă ți-am dat-o ție.

- Da, am pus-o în geantă.

- Ia-o și pe-aia, că e bun vinul popesc. Dă-mi-l pe tac-tu la telefon, o să-i spun că am nevoie de ajutorul tău, să instalăm un calculator la ziar. E bine?

- E bine.

- Paule, ce faci? Vezi că eu am reușit să-mi găsesc o garsonieră, nu mai dorm la voi. Apropo, Paule, o să trec mâine să îți las niște bani, pentru deranj, vreo sută de mii. Hai, mă, nu se pune problema, e plăcerea mea, ce naiba. Da' fii atent că am și eu nevoie de Luca vreo două-trei ceasuri, să mă ajute să montez un calculator la redacție. Da, am nevoie mâine la prima oră. Se pricepe, mă, cum să nu se priceapă, copiiiăștia se lipesc repede cu tehnologia, nu ca noi... Da, mă, Paule, mâine îți dau o sută de mii. Da, mă, bazează-te pe ei, nu te mai împrumuta. Vezi, cu atât mai bine. Nu mai intru astă-seară, că mă cam grăbesc, ne vedem mâine.

L-am luat pe Luca și am oprit, la parter, să cumpărăm câteva beri și țigări. Mi-era sete.

- Vinul după bere e plăcere. Berea după vin e un chin, am spus. Ce țigări îți iau, Luca?

- Ia-mi un Lucky Strike, n-am fumat niciodată.

- Vă dau și o pungă?, a întrebat vânzătoarea.

- Da, una mai rezistentă, s-a băgat Luca, privind cele patru sticle de bere.

- Ai mai vorbit cu ea?, l-am întrebat.

Lumina lanternei îi aducea pe față umbre de om bătrîn. Eu, în schimb, mă simțeam întors în timp în anii în care se lua curentul în fiecare în zi, între șase și opt seara.

Făcuserăm un tur al garsonierei, îi explicasem în mare ce se întîmplase, îi spuseseam că o să-i fac și lui un rînd de chei, dacă vrea să vină vreodată cu vreo fată, cînd nu sînt eu acasă. Scosesem din buzunarul de la piept al paltonului sticla de coniac pe care o plimbasem toată ziua și trăseseam fiecare cîte o dușcă zdravănă. Apoi avusesem un gînd prost: să pun două beri la rece. Intrasem în bucătărie și văzusem că frigiderul era scos din priză. Îi căutasem, în dinapoia prăfuită și împăienjenită, ștecherul și încercasem să-l bag în priză. O flamă scurtă îmi atrăsese privirea spre motorul compresorului, încă una mi-o mutase imediat spre priză. Și, în clipa următoare, garsoniera era în beznă. „Băga-mi-aș pula”, spuseseam, amuzat. „Ia uite ce apucături de casă nouă. Hai să mergem la pizzerie, să bem acolo o bere. Îți dai seama că nu știu nici măcar unde sînt siguranțele, darămite dac-or fi pe undeva patroane noi sau vreun fir de liță.” „Nu, nu”, insistase Luca, „e mai frumos așa. Cobor eu la magazin și iau cîteva lumînări, trebuie să aibă”.

Și venise cu o lanternă argintie, cu cap verde, un pic mai groasă ca un stilou și cu cîteva rînduri de baterii. O aprinseserăm și o fixaserăm între geamurile studioului, așa încît lumina ei să bată pe măsuta noastră de cafea. Ne bătuse gîndul să căutăm prin vecini un cap de sîrmă, dar renunțaserăm: puteam trece noaptea și așa.

Acum, așezați pe canapea, ne aprindeam cîte o țigară și deschideam, cu muchia brichetei, cîte o sticlă de bere.

- Ai mai vorbit cu ea?
- Am vorbit un pic.
- Și era supărată?
- Nu știu. Cred că era și supărată. Cred că era și bucuroasă. I-

am spus că n-aveai de unde să știi, că nici măcar eu nu știam.

- Și de ce era bucuroasă?

- Că nu și-a dat nimeni seama, în afară de noi. Cred că era mai supărată că s-a purtat urît cu Cătălin decît că l-ați batjocorit pe taică-său...

- Dă-l în pizda mă-sii pe Moise, nu suferă el. Mă, Luca, dar tu îți dai seama că la ședința cu părinții puteam s-o belim toți? Dacă știa cineva dintre oamenii ăia cum arată ta-su, e persoană publică, ce naiba...

- Asta i-am spus și eu. Mi-a spus că n-ar fi avut nimeni cum să-și dea seama, pentru că dirigintele a întrebat-o, cînd ne-a scris datele în catalog, dacă nu cumva e fata subprefectului, iar ea a zis că nu e, că ta-su e muncitor la Combinat. Petrescu e un nume comun, după Popescu și Ionescu...

- Știu, fir-ar al dracului, că altfel poate țineam și eu minte. Fata asta are o doagă lipsă, am adăugat, gîndindu-mă, nu știu de ce, la fiemea. Păi, și nu aveți colegi mai vechi, care să știe care-i adevărul?

- Ce să zic, unchiule? Eu o cunosc de aproape cinci ani și zicea că sîntem prieteni și tot n-am știut. N-a vorbit niciodată de tatăl ei, eu unul n-am știut că e plecat pînă acum cîteva luni, știam doar că sînt divorțați. Și dacă îmi povestea de ei ceva, că se mai ceartă, îmi dădea senzația că sînt acolo, în casă cu ea. Abia cînd a plecat mama ei și a rămas singură mi-am dat seama că nici tatăl ei nu poate să fie acolo.

- Săraca de ea. Îți dai seama cît a suferit?

- Nu știu. Cînd se mai certau ai mei și-i mai povesteam și ei, mă întreba: „de ce nu divorțează dacă nu se înțeleg”?

- Hm. Și tu ce crezi? Cum ți-ar fi dacă ar divorța?

- Ar fi foarte bine. Doar să-mi dea bani.

- Bravezi, Luca. Iar bani, ar avea și mai puțini. Cînd ești o familie, înjumătățești unele cheltuieli.

- Nu, vorbesc serios. Toți copiii care au părinți divorțați, mă-nțelegi, sînt așa, parcă ar fi bolnavi și ar trebui să ai grijă de ei. Și profesorii le dau note mai mari decît nouă, și cînd îi ceartă, îi ceartă așa, mai frumos, se vede că în sinea lor dau vina pe părinți. Iar ei, ei n-

au nicio grijă, știu eu. Zi-mi, eu cu ce sînt mai cîștigat? Ce să le spun la școală? Că n-am învățat fiindcă s-au certat mama cu tata o zi întreagă și n-am putut să mă concentrez?

- Da, mă, Luca, dar vezi și tu, la Milena, cum e. Nu e bine.

- Milena face ce vrea ea. Și e fată. Dacă vrea acum să plece de-acasă și să se întoarcă mîine, nu trebuie să ceară voie. Doar să fie de dimineață acasă, fiindcă o sună maică-sa la prima oră să vadă dacă e sănătoasă. Taică-său îi trimite mereu bani, ca să nu-i ducă lipsa, fără să știe maică-sa. Ce e rău?

- E o vîrstă, Luca. Dar cînd vei fi de vîrsta mea... Uite, eu am fost azi la părinții mei și simți așa, o bucurie, cînd îi știi acolo, împreună.

- Ești sigur? Ești bucuros că i-ai văzut împreună sau că ai văzut că nu sînt singuri? Pentru că, și dacă ar fi divorțați, nu înseamnă că ar sta singuri, poate și-ar găsi fiecare pe cineva. Uite, mama Milenei și-a găsit un italian care o iubește și, din cîte pot eu să-mi dau seama, e foarte fericită acum.

Mi-am adus aminte și de taică-său și de haimanaua cu care fusese în noaptea aia la Union.

- Bine, Luca, hai să punem problema altfel. Dacă eu aș divorța, ce-ar crede Andra despre mine?

- Păi, tu cu mătușa Aura sînteți la fel ca tata cu mama, vă certați așa, tot timpul?

- Ne mai și certăm. Dar nu asta contează. Dacă eu m-aș întoarce la București și aș divorța, așa, tam-nesam. Nu acum, că trebuie să dea la liceu. Într-o zi, înțelegeți tu, la anul. Ce-ar crede ea?

- Ar fi supărată pe tine o vreme, pe urmă i-ar trece. Crezi că i-ar fi dor de tine?

- Nu știu.

- Păi, de ce să-i fie. Ce faceți voi împreună?

- Una, alta. Am fost la film, acum o lună, de exemplu.

- Și crezi că s-a bucurat? Două ore lîngă taică-său, în loc să stea cu o colegă sau cu un băiat, două ore în care să nu poată să fumeze o țigară de frica ta?

- Nu cred că fumează Andra. E într-a opta, ce naiba. Și dacă ar vrea să fumeze, ar putea să vină să-mi spună, că doar n-aș mânca-o.

- Ei, vezi, unchiule, vezi? Nea Ion mi-a spus că anul trecut, când a fost la țară, fuma.

- Cine, tata? Fie-mea?

- Da, nea Ion așa mi-a zis. Nea Ion știe și de mine, că fumez și eu, dar el e de treabă, nu mă spune.

- Fie-mea fumează de la treișpe ani?

- Nu contează. Poate s-a lăsat. Eu voiam doar să-ți spun că nu e cum zici tu, n-ar muri de dorul tău. Important e să ai grijă de ea, nu să stai degeaba pe capul ei.

- Da, nu prea e același lucru.

Am deschis și al doilea rînd de beri. Acolo unde un om normal s-ar fi mirat, pe mine, ajuns la capătul mirărilor, totuși mă cuprindea o căldură stranie. Așa trebuie să se fi simțit o curvă de vechi bordel, stînd în linie în fața domnului de-abia intrat: oricît de bine intuiești pe gustul cărui fel de destin îți sînt nuri, tot simți o ciudată emoție când te vezi aleasă.

CAPITOLUL V

41.

Lumea spune că poveștile ar trebui să aibă o morală, dar ce morală are chibritul corfît și negru pe care îl așez în fiecare dimineață pe marginea aragazului, alta decît gustul cafelei?

Lumea spune că există povești triste, însă eu cred că e din cauză că adormim înainte de final.

Numai poveștile neterminate ne pot întrista, și uite că tot ce ne dorim e să trăim o poveste fără sfîrșit. Bineînțeles că habar n-avem ce vrem.

Povestea pe care v-o înșir aici de ceva vreme n-are altă morală decît Andra. Întîmplător, e o poveste frumoasă, pentru că așa e Andra. Făcînd abstracție de faptul că e fie-mea, e o fată de toată isprava. Andra se bucură de viața ei cum poate mai bine, și-atunci povestea asta a mea e una despre bucurie.

Dar se putea întîmpla și altfel.

Luca avusese dreptate, erau multe lucruri pe care nu le știam despre fiica mea. Și da, luase obiceiul fumatului, pe care l-a avut pînă nu cu mult timp în urmă, cînd a rămas însărcinată.

Andra a fost prima care m-a iertat, cu mult înaintea maică-sii, iar cînd un singur om te iartă, devii iertabil – asta te ajută să respiri. A trecut peste toate mizeriile dintre mine și Aurora. Nu și-a luat lumea în cap cînd am divorțat, nu ne-a urît pentru asta. A învățat să iubească în același timp în care maică-sa reînvăța să iubească. M-a vizitat atunci cînd Venera i-a făcut un frate. Mi-a spus că seamănă cu

mine și l-a iubit. L-a iubit chiar și după ce Venera a plecat.

Asta se întâmpla acum trei ani. Eram supărat și nu m-am putut abține să-i spun.

- Îl iubesc pe Ștefan, dar să știi că nu e al meu. Nu e fratele tău.

- Cum nu? E leit tu!

Și-atunci i-am povestit tot.

S-a amuzat. Mi-a spus că ar trebui să scriu o carte.

- Deși nu știi cine ar crede-o, a adăugat ea, rîzînd.

Rîde frumos fie-mea.

Lumea spune despre Andra că e prietenoasă. Nu-i rău ales cuvîntul, însă nici pe de-a-ntregul înțeles nu e. Andra e prietenă cu viața ei, aici e marele ei har. Eu, pînă foarte tîrziu, n-am fost în stare.

- Unchiule?

- ?

Rîseserăm mult la lumina lanternei. Îi povestisem pățania mea cu Mercedesul și, la un moment dat, începusem să rîdem. Din momentul ăla, rîsesem din orice. Era suficient să ne privim chipurile schimonosite de rîs și începeam să rîdem iar. Abia acum luasem o pauză.

- Nu ți-e frică de sfîrșitul lumii?

- Dă-l mă-n pula mea de sfîrșit. Nu vezi că pe mine mă bîntuie începuturile?

Luca s-a pus din nou pe rîs. Se ridicase de pe canapea și, așezat în genunchi, scotocea ceva în ghiozdanul lui verzui, geanta de mască de gaze de care nu părea să se despartă niciodată. Îi mîzgălise vinilul cu pixul cu tot soiul de nume de trupe, caricaturi, simboluri și alte drăcovenii, dar în momentul ăla, în raza chioară a lanternei, mi-au sărit în ochi doar două cuvinte:

No future.

Luca a scos sticla de vin și a pus-o lîngă măsuta de cafea.

Lîngă ea, a așezat ceva învelit în hîrtie de ziar. Am recunoscut coloanele: era chiar *Glasul Nou* din dimineața aia.

- Mai sînt patru ani. Poate vine mai devreme.
- Contează? Dacă vine, vine. Nu cred că ar trebui să-ți fie frică.
- Nu mi-e frică. Dar dacă totuși nu vine, eu ce mă fac?
- Ce vrei să spui?
- De cînd eram mic am tot auzit asta, anul 2000, Apocalipsa.

Mi-am făcut și eu niște calcule. Dar dacă nu vine? Eu ce fac?

- Tot nu pricep.
- Adică o să trebuiască să fac o facultate, să am o meserie.
- Cam așa.
- Nu m-am gîndit niciodată cum ar fi să trăiesc toată viața.

Parcă n-are niciun haz.

Am vrut să rîd, dar nu mai eram în stare.

- Pot să fac ceva, fără să te superi?
- Orice.
- Și nu mă spui?
- Hai, mă, Luca, ce căcat.
- Jură.
- Jur.

Luca proceda foarte metodic. Mai întîi a despăturit foaia de ziar și a așezat-o pe mochetă, apoi s-a așezat lîngă ea, cu spatele rezemat pe marginea măsutei de cafea.

- Nu vreau să-ți fac mizerie aici, se poate întîmpla să curgă, mi-a spus, în timp ce agita o sticlută cu dop de plastic. De obicei, fac asta în scara blocului, acolo nu contează o pată de vopsea. Punga asta nu e bună, pot s-o iau pe-aia în care am avut berea?

- Mă, Luca, eu nu zic nimic, da' să nu-ți faci rău.

Luca a început să toarne vopseaua argintie în pungă.

- Nu-mi face. Nu e prima dată, stai liniștit. E ca o beție, dar cu alte culori.

- N-ar trebui să fie aurie chestia aia?

- Ăla auriu e un rahat. Așa am încercat prima dată, dar e o porcărie. Miroase a motorină, plus că e și mai scump. Asta e sfînt.

Aș fi vrut să-l întreb de ce face asta, însă ziua îmi secase toate izvoarele de mirare. Aș fi vrut să-l opresc, dar îl invidiam prea mult.

- Știu pe cineva care a murit intoxicat cu vapori de-ăștia, am mințit, din inerție.

- Înseamnă că a murit fericit, mi-a răspus el sec, băgînd nasul în pungă.

Îl priveam curios.

- Aurolac, am silabisit, ce cuvînt frumos. Mă face să mă gîndesc la Eminescu. Luna, lacul...

- Pe mine, la început, mă făcea să mă gîndesc la lebede. Lacul lebedelor, mi-a răspuns Luca, continuînd să inhaleze - iar în foalele pungii mi s-a părut că deslușesc un ofat.

Mi se părea groaznic de frumos și de trist.

- Dumnezeu!, a zis el liniștit după cîteva secunde, ridicînd spre mine ochii mari, limpezi, atinși de revelație.

N-am mai putut.

- Vreau și eu.

- Mmmmm.

- Cum fac?

- Să nu dai pe jos.

M-am descurcat, prin imitație.

Vaporii de toluen s-au dus direct între ochi. O nesimțire ciudată a pus stăpînire pe mine, exceptînd simțul auzului, care s-a inflammat brusc. Liniștea din garsonieră s-a transformat într-un zgomot de fond lin, ca un motor torcînd la ralanti: am început s-o aud.

Voiam să-i spun ceva lui Luca, dar nu-mi dădeam seama ce. Alte lucruri se cereau rostite:

- E un circ, treaba asta.

- Circ. E un circ.

- Circul de stat.

Peste cîteva clipe, Luca a început să cînte, ușor, în pungă:

*Și în anul 2000,
Cînd nu vom mai fi copii...*

În mintea mea gazolinată, s-au lansat niște rachete albe. Apoi, nu știu cum, eram pe lună. Eu însumi, în costumul de cosmonaut al lui Neil Armstrong, care totuși nu consta în altceva decît în hainele de pe mine.

În fața paradoxului, mirarea mea firească:

- Ce-ai, bă, Luca, nu-ți trebuie.
- Ce nu-ți trebuie?
- Costum.
- Nu-ți trebuie costum.
- Bă, Luca, nu zic de costum așa, aiurea. Zic de costum pe

lună.

- Ei, căcat. Nu-ți trebuie un costum pe lună.
- Cît e de mișto pe lună, Luca.
- E un circ.
- De unde ai scos-o pe-asta?
- Așa mi-a venit.
- Eu am zis?
- Ce?
- Că e un circ.
- Nu, eu am zis.
- Nu, eu am zis. Dar nu e niciun circ, e o stratosferă. E cupola unei stratosfere. Oprește motorul ăla, pînă nu ne omoară.
- Stratosfera de stat.

Și tot așa.

Ne reveneam. Duceam tot mai rar pungile la gură, plămîinii începeau să nu mai suporte metilul. Priveam unul spre celălalt,

letargici. Liniștea redevenea tăcută, zgomotul de motor dispărea.

- Mi-e sete, a zis Luca. Mai e bere?

- Nu mai e. Apă de la chiuvetă, dacă mai curge la ora asta. Sau, stai, avem vin.

Mișcându-și doar o mână, Luca a bijbâit pe lîngă măsuță, pînă a dat peste sticla de plastic. A desfiletat dopul și a tras o dușcă zdravănă.

În clipa următoare, a scuipat pe covor.

- Ce pula mea e porcăria asta?

- Vin de la Doru, i-am spus. E acru?

- Cred că da, mi-a răspuns el.

- Ia da-o-ncoace.

Am încercat să miros, dar nările mi se impregnaseră cu benzină. Nu simțeam nimic. Am luat o gură și am scuipat. Abia atunci mi-am dat seama și am început să vărs.

Lîngă canapea se făcuse o baltă verde, de bere și bilă.

- Ce-ai unchiule, ți-e rău?

Dimpotrivă, îmi revenisem brusc la viață.

- Luca, ce dracului ai luat? Țsta nu e vinul.

- Era la tine în geantă.

- Luca, ăsta e pișat. Am băut pișat.

Credea că e o metaforă.

- M-am pișat în sticlă, Luca, nu glumesc deloc. În prima zi cînd am dormit la voi, m-am pișat în sticlă.

Imediat, mi-am dat seama că nu trebuia să-i fi spus și am strîns pleoapele de rușine. I-am auzit sughiturile. Și-a înghițit voma.

- Iartă-mă, Luca.

Sărmanul copil, nu mai era în stare să zică nimic. Cel puțin așa interpretam eu tăcerea lui.

Întrecusem măsura nesăbuiinței. O lacrimă de deznădejde mi-a ars obrazul.

Un sfert de minut a trecut ca o zi de muncă.

- Se mai întîmplă, a zis Luca, dregîndu-și, cu tuse scurtă, vocea.

M-am dus și l-am luat în brațe. M-a îndepărtat ușor.

- Nu te supăra pe mine, mi-a zis, dar miroși scîrbos.

Nu conta ce spunea. N-avea vocea omului supărat.

Cît mă mai putea răbda copilul ăsta?

Am luat lanterna, a cărei lumină era deja moleșită, și m-am dus în bucătărie. Robinetul a grohăit sec.

- Apă nu mai curge, Luca. Hai la parter să luăm suc și să te conduc. Deși aș merita să beau toată noaptea pișat.

42.

Care era rostul?

Pătura de nori dispăruse. Pentru prima dată după multe zile, soarele trecea prin ferestre cu o ambiție uitată, părea că iarna se dusese și toamna își lua înapoi, cu dobîndă, zilele împrumutate gerului. Nu era întîmplător, fiindcă pentru prima dată, după mult timp, dormeam într-o cameră fără draperii. În plus, geamurile erau și ele bine spălate, ca de casă nouă – poate că, dacă ar fi avut pe ele niscaiva zoaie, aș mai fi putut ține ochii închiși încă jumătate de oră. Era opt.

Mă simțeam ca un burlac. Mirosul de vomă încă nu dispăruse, nici cel de pișat. Putoarea de tutun, din cauza căreia abia putusem să adorm, nici măcar nu mă mai deranja. Trupul simțea greața, sufletul se umplea de silă.

Care era rostul?

Nu mai puteam da vina pe noroc, pe destin, pe întîmplare. Pentru prima dată, înțelegeam foarte bine: nu mi se întîmpla alt rău în afară de mine. Era vremea să plătesc.

Jumătate de viață pierdută între frici și spaime, fugind de ele, fără alt vis decît neîmplinirea coșmarului, fără altă bucurie decît că scap nepedepsit. Ce crezusem? Că o să mearga așa, bătrînețe fără tinerețe și moarte fără de viață?

Făcusem doar ce trebuise, pînă în blestemata aia zi de vineri, cînd mă căutase Iordăchescu și făcusem, pentru înfiia oară, ce vrusesem. Și uite unde ajunsese, unde mă dusese toată libertatea asta.

Încălcasem legămîntul cu frica, iar ea se răzbuna. Pentru fiecare fărîmă de curaj pe care mi-o îngăduiam, ceva din trecutul meu leneș și laș se întorcea pentru a mă pedepsi.

Și-atunci, care mai era rostul?

Mi-am aprins o țigară, ridicându-mă de pe canapea doar cât să ajung la pachetul lăsat pe măsută. Fumul mi-a iritat sinusurile. Mi-am suflat nasul în palmă și m-am șters pe blugii deja pătați. Am vrut s-o sting, dar n-am putut. M-am gândit că, poate, exact atunci, la câteva blocuri distanță, la douăzeci de ani depărtare, Milena și-a aprins și ea o țigară. Oricât ar fi fost de mică, nu puteam rata șansa de a fuma o țigară împreună cu ea.

Mi-am privit ceasul. Cristalele lichide arătau 8:14. Mi-am propus să țin minte ora și minutul și, dac-o voi mai întâlni vreodată, s-o întreb. Nu cumva la opt și paisprezece minute fumai, Milena? Da? Eram sigur că da.

Iar apoi, privind jăratecul murdar din vârful țigării, mi-a venit în cap o chestie care mă derutase pe vremea facultății și pe care o uitasem demult: a doua lege a termodinamicii. Cea mai cinică dintre legile naturii. Legea echilibrului, legea morții. Pe vremea aia, în vria anilor '80, o învățasem și o rosteam ca pe o profeție la adresa sistemului, acum însă de energie a avut loc. Oh, My Lord Kelvin. Domnul a dat, Domnul a luat, Domnul a pierdut. De acum, totul o luam personal: entropia unui sistem izolat nu poate decât să crească. Povestea cubului de gheață lăsat pe o masă într-o cameră bine închisă: cubul se topește și moare – dar nici camera nu mai are nimic de topit. Schimbul rămîne așa, nimic nu va mai fi vreodată cum a fost. Sînt căldură de consum. Viața mea scurtează viața universului, care mi-a donat o firimitură din energia lui și m-a lăsat să-mi fac de cap cu ea. Sînt o țigară fumată de univers în drumul său spre zero absolut.

Dar asta e valabil doar pentru camerele bine închise, mi-am spus.

Și, sărind de pe canapea, am deschis fereastra.

Am lăsat aerul rece să-mi umple plămînii și am privit lumea. Oamenii. Sclavii unei lumi fără stăpîn, păstrînd ca pe o comoară, sub paltoane, fișuri și căciuli, cele 37 de grade împrumutate din miezul soarelui. Deasupra lor, eu, decretînd, din nou, ieșirea din robie.

Să-mi fie într-un ceas bun, mi-am urat. 8:27.

Fericirea eliberării m-a lovit, dar nu cum m-aș fi așteptat vreodată – deși nu mă așteptasem la nimic – cu căldură și blîndețe, ori cu entuziasm și bucurie. Nu, m-a lovit ca un ciocan, mi-a pătruns în suflet cu o durere intimă, ca freza unui dentist scobindu-ți în măsea și provocîndu-ți, în substratul chinului, plăcerea senzației tari.

Găsisem codul invers al întregii mele vieți. Puzzle-ul complicat, pe care îl pui cap la cap cu multă strădanie, fără să înțelegi nimic. Iar apoi, cînd îl trîntești cu ciudă pe covor, descoperi că harta comorii e schițată pe verso.

Probabil că așa trebuie să fie, mi-am spus.

În prima oră, am făcut curățenie în garsonieră. Dacă m-ar fi văzut cineva frecînd covorul cu peria tocită de duș pe care o găsisem aruncată lîngă cadă, din a cărei coadă lungă rămăsese doar un ciot, ar fi spus că îl frec cu ură. Ar fi greșit: la ora aia simțeam în mine doar dragoste.

Cînd am văzut că s-a făcut că s-a făcut nouă și jumătate, o oră rezonabilă pentru oricare dintre noi, noi cei din tura a doua, am pus mîna pe telefon. Garsoniera era lună, exceptînd cîteva mici puncte argintii rămase nu știu cum pe covor, în ciuda tuturor precauțiilor.

Prima dată l-am sunat pe Luca.

- Ce faci, tinere? Te-ai trezit?

- Aha. Acum.

- Ai avut probleme azi-noapte?

- Nu. Tu? Ești bine? Îmi fac repede o temă și vin să te ajut să cureți pe-acolo.

- Stai liniștit, Luca. Am rezolvat. Ia zi-mi, azi aveți ore grele?

- Destul de grele.

- La care se poate chiuli?

- Păi la toate, în afară de istorie.

- Ce-i așa important la istorie? Aveți teză?

- Nu, că nu dăm teză la istorie. Dar facem cu dirigu'.

- Ăla mustăcios, da, îmi aduc aminte.

- La restul pot să plec. Ai nevoie de mine? Vrei să-mi fac rost de o scutire?

- Nu, stai liniștit, îți spun eu dacă e ceva. La cît aveți istorie?

- A treia oră. De la trei și jumătate.

- Cu Milena ai mai vorbit?

- Nu răspunde. O să vorbesc la școală cu ea.

- Foarte bine. Așa să faci. O să trec să-mi iau niște haine curate. Ești singur, da?

- Da.

- Bun așa. Vin acum.

Am sunat și la redacție, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Duba a hurducăit blînd pînă în fața porții lui văru-meu. Prin parbrizul înalt, de pe scaunul ridicat, străzile se vedeau altfel. Senzația de șofer de cursă lungă, de muncă necalificată, se potrivea cu noul meu suflet liber. Îmi plăcea gîndul de a fi un simplu manipulant la Hans Vernau Transport GmbH, era mai bine decît ziarist.

Mi-am făcut un duș și mi-am schimbat hainele. Mi-era din ce în ce mai bine. Mi-am strîns lucrurile în geantă.

- Luca, asta a fost. Colegul de cameră te părăsește.

- Ce bine de tine, să stai singur...

- O să-ți fac un rînd de chei. Poate vrei să vii cu o gagică. Doar să suni și tu înainte, să verifici.

Luca m-a condus pînă m-am suit în mașină.

- Unchiule...

- Da.

- Mi-e rușine să-ți spun, dar mi-a zis tata, înainte să plece, să-ți aduc aminte.

- Ce să-mi aduci aminte?

- Ceva de niște bani.

- Așa e, era să uit, i-am zis, scoțînd portofelul din buzunar. I-am zis că-i las niște bani. Uite. O sută de mii, atît i-am spus.

- Nu știu.

Bancnotele din mînă mă deranjau, îmi aduceau aminte de ceva neplăcut.

- Auzi, Luca? Ia fii atent. Uite, vorbisem cu cineva să-ți cumpăr o combină cu CD, dar nu știu dacă îl mai prind pe băiatul ăla pînă plec. Îți dau ție banii. Faci ce vrei cu ei, dacă ești băiat deștept, păstrezi o parte și mergi și la mare. Sfatul meu e să-i schimbi în mărci cît mai repede poți, că nu se știe niciodată.

Numărînd hîrțiile de zece mii, mă simțeam eliberat. M-am oprit pe la jumătatea teancului.

- Doamne, ce-i asta?, a făcut Luca speriat, cînd i-am întins banii.

- Patru sute de mii. Te descurci tu.

Am închis portiera, pe urmă am deschis-o iar:

- Luca, ați făcut la școală legea a doua a termodinamicii?

- Nu. Ce e ce ea?

- Nimic important. E o porcărie, oricum.

În drum spre redacție, am oprit la magazinul unde, cu o lună înainte, mă lăsasem îmbrăcat de editorialist. M-am uitat câteva minute la umerășele atârinate claie peste grămadă pe pereți.

- Pot să vă ajut?, m-a întrebat o vânzătoare tinerică și subțire, din al cărei chip mi-a rămas în minte doar nasul acvilin, prea mare.

- Vreau o cămașă. Ceva tineresc.

- Atunci mai bine o bluză?

- O bluză, dacă zici tu.

- Asta vă place?

- E prea roșie. Vreau ceva, cum să-ți spun, mai... Mai de punkiști.

M-a privit suspicioasă.

- Dar să știți că sînt destul de scumpe. Asta neagră, cu șiret, e treișpe mii.

Mi-a plăcut. Avea gulerul tăiat pe mijloc, semăna cu cămașa lui Horia din cărțile de istorie. Șiretul care lega jumătățile era de la Crișan.

- E foarte bună. Dă-mi s-o probez.

Pîna am ajuns la redacție, s-a făcut ceasul unșpe. Veniseră toți.

I-am făcut cu ochiul Venerei, trecînd pe lîngă ea, și m-am dus în birou. Cristi și Moise jucau table – de unde apăruse cutia, habar n-aveam.

- Bună dimineața, domnilor, am zis, teatral.
- Ia uite-l, mă, a făcut Moise, întorcînd capul spre mine.
- Ei, ți-era că a murit, a adăugat editorialistul, aruncînd

zarurile.

În încăpere nu erau decît două scaune, amîndouă ocupate. Trebuia să stau în picioare.

- Ai dormit bine, Moise?
- Da. Ți-era că poate n-am dormit?, a rîs maramureșeanul.
- Mi-era pe pizda mă-tii. Hai cu linia asta mai repede, că vreau să vorbesc ceva cu Cristi. După aia, mergem la o cafea.
- Păi și ce, vorbești secrete?

Nu prea se potrivea cu planul meu, însă m-am gîndit că poate e mai bine așa.

- Nu, de fapt poți să rămîi. Cristi, ce voiam să-ți spun. Mai ai banii ăia?

- Care bani?, a devenit editorialistul atent dintr-o dată.
- ăia. Restul. Mi-ai dat mie un milion. Ți-au mai rămas vreo

cinci.

- De ce?
- Pentru că vreau să-ți las ție ziarul și să mă retrag. M-am

hotărît.

Editorialistul a strîns cutia de table, iar pucurile au zornăit a lemn.

- Bă, directore. Nu mai ai toată țigla pe casă? Ce ți-a venit?
- Nu. Eu am venit cu cinci mii de mărci, Moise ne-a

împrumutat cu încă trei mii. Din opt mii, vreau jumătate. Mă achit la Moise și rămîn cu o mie. Un căcat.

- Păi și Mercedesul?
- Îl opresc, a început să-mi placă. Îți las Dacia. Dacă îți

convine. Dacă nu, iau eu Dacia.

- Bă, directore, stai un pic. Nu e vorba de bani. Toate planurile noastre, tot ce am discutat? Ziarul care să schimbe lucrurile în căcatul ăsta de oraș?

- Am început cu sfîngul, Cristi. Nu mai vreau să schimb nimic.

- Stai, mă, de ce te grăbești? Ai început să-l iubești pe grasul ăla de Petrescu? Nicio problemă. Pînă la toamnă îl facem deputat. Avem timp. Acum ce voiai să facem, să nu luăm banii? De ce n-ai zis că nu? Te-am întrebat.

- Ei, vezi, deci tot despre bani e vorba. Ți-l las să-l faci tu deputat. Poți să-l faci și senator, din partea mea.

- Directore. N-ai coaie? Nu te ține să ne jucăm cu ei în continuare? Ce-ai? Vrei să te întorci la București, asta e?

- Da.

- Da, ce? N-ai coaie sau vrei să te întorci la București?

- Cristi, treaba e simplă. Ție îți place sportul ăsta, tu rămîi cu ziarul. Mie deja nu-mi mai place, ăsta a fost norocul. Dai banii, dacă vrei, și gata. Presupun că Iordăchescu nu se întoarce din exil în următorii doi-trei ani și, dacă vine, se duce direct la pîrnaie, deci ai tot timpul să produci. Gîndește-te pînă mîine. Moise, mi-e poftă de o cafea, vrei să mergem undeva s-o bem?

Moise era un pic derutat. Pantalonii lui roșii și felul în care căuta cu ochii spre Cristi îl făceau să pară un copil strigat pe geam să vină acasă. Și-a luat însă repede paltonul pe el.

M-am apropiat de biroul lui Cristi. Îi strînsesem mîna cînd intrasem, se cuvenea să fac la fel și la plecare.

Mi-a prins palma ca într-un clește și mi-a ținut-o așa cîteva clipe, privindu-mă fix. Era dezamăgire în ochii lui, era șoc, era lipsă de reacție. Dar am cochetat cu gîndul că mai văd ceva în zîmbetul lui acru, ceva total opus și perfect nou în relația noastră: invidie.

Poate că aroganța lui, care rezistase cu arțăg în fața închipuitului șef, se fisura în fața omului liber. Poate că de-asta lungea strîngerea de mînă, ca nu cumva să ratez nuanțele. Sau poate era iluzia propriei mele aroganțe și nimic din partea lui.

- Fii atent, Cristi, i-am zis, înghițindu-mi saliva. Indiferent ce te hotărăști, ziarul ăsta o să ajungă departe. Știu un secret. Într-un an, maxim doi, poate să bată *Glasul* celălalt.

De data asta, privirea lui era ușor de descifrat: mă credea dus cu pluta.

- Serios. E un secret. Dar ți-l spun mâine, cînd vii cu banii.

Am mers la cofetăria unde Milena mă luase prima dată în brațe, acolo unde o invitasem la film, cu trei zile în urmă. Gîndul mi-a călcat pe capul pieptului cu șenile plumbuite - gîndul că fusesem atît de aproape de ea, gîndul că s-ar fi putut să n-o mai văd niciodată, nu știu care din ele.

43.

- Două cafele și două vodci, a cerut Moise, fără să mă întrebe.
- Eu vreau doar cafea, l-am corectat. Am treabă un pic mai încolo.
- Bine, a râs el către cucoana care aștepta comanda. Două cafele și o vodcă dublă.

Așteptam să mă întrebe ceva, dar el tăcea.

- Și zi, ai dormit bine?
- Aha.
- Ți-a fost frig?
- Nu.
- Ai dormit în sufragerie?
- Da, mă, da, ce pula mea mă tot întrebi. Am fost cuminte.

Îmi plăcea să-l las să mă creadă gelos, câtă vreme mă știam ferit de ea. Nici nu bănuia cât de liniștit fusesem, din punctul ăsta de vedere, să-l știu plecat din apartamentul Milenei.

- Și ce zici, Moise? Am greșit?
- Cu ce?
- Cu ziarul. Cu Cristi.
- Depinde. De ce ai făcut asta? Ca idee.
- Am avut o revelație, Moise. Vreau să fiu liber, să scap, să fiu un om nou. Vreau să lămuresc lucrurile cu viața asta a mea, să fiu și eu viu, în al doșpelea ceas. Mi-am dat seama, nu-mi mai e frică. Dacă trebuie să divorțez, asta voi face.

Eu mă umplusem de patos, ca o actriță de dramoletă de vîrsta a doua. Moise, în schimb, nu se grăbea să-și cînte replica. Privea paharul cu vodcă, clătindu-l ușor, ca și cum ar fi vrut să înțeleagă mai multe.

- Cred că am și eu o revelație, mi-a zis, cu sictir, după vreun minut. Alcoolul e alcool. Apa e apă. Proporția e proporție. Și-atunci,

de ce e vodca asta mai proastă decît altele?

- E proastă?

- E proastă, da. Seamănă cu tine.

Am crezut că nu aud bine.

- Da, da. Faci cea mare prostie din viața ta. Ești, prin urmare, prost. Prost ca o ulucă.

Mă pregătisem să mă cert cu multă lume în ziua aia, dar nici prin cap nu-mi trecuse să-l includ pe Moise în acea mulțime de oameni. Niciodată, de cînd ne știam, nu avusesem ceva de împărțit.

- Proporția e la fel, a continuat Moise fără să se sinchisească. La tine, bătrîne, proporția e bună. Un pic familist, un pic curvar, un pic cu picioarele pe pămînt, un pic cu capul în nori. Problema e că nimic din tine nu e pur, n-ai chemare. De-asta nu iese amestecul, pentru că ingredientele sînt proaste. La fel ca vodca asta.

A dat-o peste cap, strîmbîndu-se, și a continuat:

- Eu, după cum vezi, n-am de ales. O să stau lîngă tine. Dar nu mă pune să fiu de acord, ca idee. Să-ți lași nevasta, asta vrei? Pentru ce? Pentru o bucată de pizdă de-o seamă cu fie-ta?

- Da, Moise, probabil că ai dreptate. Apa din vodcă ar fi fost foarte bună de băut dacă n-ar fi stricat-o ăștia. Nici eu nu trebuia să te las să stai prea aproape de Cristi, deja vorbești ca un om care cere palme. Alaltăieri, dacă țin minte bine, erai mai sensibil la slăbiciunile bărbaților. Îmi explicai cum e cu drogul ăsta, chiar așa spuneai, că e un drog. Nu mi-ai dat de înțeles că ar fi pe alese. Mi s-a părut, mai degrabă, că mă încurajezi.

- Nu fi lăbar și nu da vina pe mine, și-așa începe să mă usture la conștiință. Dacă știam că n-ai creieri în cap nici cît o cloță, nu-ți mai spuneam nimic. Eu m-am bucurat pentru tine că tragi o gură de aer pe nas și ți-am spus să fuți, asta ți-am spus. Nu ți-am zis să o iei razna. Ți-am spus eu să-ți lași nevasta? Nu ți-am spus. Ți-am spus eu să arunci cu banii pe geam pentru onoarea unei demoazele? Nu ți-am spus. Și apropo, măcar de ți-ar fi dat și ție un boț de pizdă.

- Mă, Moise, vezi cum vorbești, nu fi nesimțit. N-are ea nicio vină.

- Ha! Ofensă adusă autorității. N-are, zic eu că are? N-are. Fata știi ce face acum, la ora asta? Îți spun eu, că am stat acolo, cu ea în casă. Se uită la desene animate, asta face toată dimineața. Pe urmă își ia ghiozdanul în spate și se duce la școală. Ce-o să faci cu ea? O să-i torni un plod și-o să vă uitați împreună la Pif și Hercule? Ți-a luat mințile, bătrîne, aia e.

- Nu-i așa, Moise.

- Atunci cum e? Ailaltă, săraca, măcar știu că e nevinovată. Aia te iubește ca proasta, dar nu ți-ar zice să-ți lași nevasta. Mi-a plîns toată noaptea, dacă te interesează, m-am culcat la patru, în pula mea, mi-a ieșit pe ochi. Că ea în viața ei n-a fost îndrăgostită de cineva așa, ca nu știe ce-o să se facă fără tine. I-am zis: femeie, bagă-ți mințile-n cap, nu-și lasă Mihai al meu nevasta pentru nimeni. Așa i-am zis. Și ea mi-a zis că știe, că nici prin cap nu i-ar trece să-ți ceara una ca asta. Vai de curul ei. Eu îți zic atît, să te mai gîndești.

Mi-era greu, pe sec. Am cerut o vodcă. Spurcăciunea mi-a ars gîtul și a coborît în mine ca o ciutură, cu gust greu, de viață și de moarte.

- Mă, Moise, ce-mi spui tu o să-mi zică mulți oameni de-acum înainte. Crezi că nu știu, în pula mea asta crezi? Știi de cine mi-e cel mai rușine? De mama și de tata. Mai ales de mama, pentru ea, dacă fac asta, e ca și cum, nu știu, o să moară de rușine. Bărbatul nu-și lasă nevasta, o să-mi spună. Și-o să-i spun, mamă, nu mergea. Și ea o să-mi zică, probabil, că trebuia s-o altoiesc dacă mă supăra și să-mi bag mințile-n cap. Dar nu mai merge așa, Moise. Tu mi-ai zis să am grijă și te iubesc pentru asta. Dar să-ți spun ceva, tu mi-ai zis că pizda e drogul rău, aici te-ai înșelat. Nu, Moise, viața e drogul cel mai rău. Tu nu-ți dai seama, pentru că ești acolo, în miezul ei, dar eu, Moise, eu eram mort. Fac treisćinci de ani mîine-poimîine și am fost mort, tot timpul ăsta. Știi de ce mi s-a-ntîmplat ce mi s-a-ntîmplat ieri? N-am nicio boală, Moise, doar mi-e frică de moarte. O fi normal, poate, dar eu nu vreau să mi se mai întîmple vreodată. M-am tot gîndit, cum să

nu-mi fie frică, dacă eu am trăit degeaba? Cînd eram în armată, la sfîrșitul unei permisii, m-am oprit să beau un pahar de ceva cu o cunoștință. Ne-am luat cu vorba și s-a făcut tîrziu. Am fugit la gară, știam că trenul ăla întîrzia tot timpul, dar mă tot gîndeam, alergînd: să vezi că exact astăzi o să vină la timp. Și, cînd am ajuns în gară, la linia una, trenul deja prindea viteză. Am alergat un pic după el. Trebuie să-l prind, trebuie să-l prind, nu vreau să mă duc la carceră și să testez țambalul tocmai acum, cu o lună înainte de liberare. Și l-am prins.

- Așa, și ce e rău în asta?

- E rău, Moise, pentru că nu era trenul meu. Trenul meu întîrzia, ca de obicei, dar mi-a fost atît de frică încît nu m-am uitat pe tabelă. Și nici măcar nu mergea într-acolo. Știi cum se spune, de ce ți-e frică nu scapi, m-am ales cu carceră. Și tot n-am învățat nimic, mereu am făcut lucrurile așa. N-am avut răbdare să le las să vină la timpul lor, de fapt n-am avut răbdare să le las să întîrzie. Așa m-am însurat, așa am făcut copii. Nu mă înțelege greșit, nu-mi pare rău. Dar nu mai vreau să se întîmple nimic așa. Eu și Aurora nu știm să facem altceva decît să ne fie frică. Frica ne-a ținut împreună, frica de a pierde frimitura aia de liniște pe care ți-o dau lucrurile previzibile.

- Te contrazici, mi-a zis Moise, însă fără răutate. Înțeleg ce spui, dar mi se pare că acum faci la fel. Te sui într-un tren care te va duce nicăieri.

- Nu-i așa, Moise. Știu că așa o să pară, dar tu, măcar, crede-mă Nu e așa. De data asta nu mă interesează destinația.

Aveam ceva emoții, urcînd treptele liceului – și, Doamne, cîte erau de urcat! Eram un om în prima lui zi de muncă: știam ce trebuie să fac, dar nu știam cum.

Coridorul lung și tăcut al etajului al treilea m-a înspăimîntat un pic – era ceva nocturn în liniștea aia, deși era plină amiază, iar razele soarelui aprindeau ferestrele înalte, înalte ca și ușa albă în fața căreia

m-am oprit, pentru cîteva clipe.

Cel mai greu e să-ți plănuiești momentele de nebunie, mi-am spus, cu mîna ridicată și pumnul strîns, gata să bat în scîndura seculară, să le plănuiești și să-ți respecti planul.

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Nu mă mai cunoașteți? Sînt...

Și, apropiindu-mă de catedră, am îndrugat ce aveam de îndrugat.

- Deci, vă rog mult, dacă se poate, aș vrea să v-o răpesc ora asta. De fapt, nu știu cît durează. Dac-o fi nevoie...

I-am lăsat, discret, cutiuța de Amigo și pachetul de Kent pe fața de masă cu carouri maronii și m-am întors spre elevi.

- ...vă ocupați dumneavoastră și de restul profesorilor.

- Milena, du-te, a spus dirigintele, iei lecția de la colegi.

Ea s-a ridicat de undeva de pe rîndul de la mijloc, și-a strîns repede cărțile în rucsac și s-a îndreptat spre cuierul din spatele clasei. Nu s-a uitat la mine, în schimb l-a căutat cu privirea pe Luca, aproape în același timp în care și eu mă uitam după el. Luca se prefăcea preocupat de caietul de istorie – se spăla pe mîini de mine și mă lăsa să mă descurc.

- Domnu' Petrescu, mi-a șoptit dirigintele, îmbunat, nu e prea devreme pentru...?

Mi-am întors privirea spre el, iar un șovoi de nădușeală rece aproape că mi-a anchilozat șira spinării.

- Devreme pentru ce?

- Să-și vopsească părul... E păcat de așa fată drăguță! Ce naiba, la patruzeci de ani o să mai aibă două fire făcute permanent...

Milena își aranja pe cap căciula tricotată.

- O să am o discuție cu ea, am promis, conspirativ.

Am închis ușa. Pe partea cealaltă a holului, sub ferestre, erau

calorifere vechi, de fontă. Milena s-a rezemat cu fundul pe cel mai apropiat dintre ele. M-am dus în fața ei.

- De ce m-ai răpit?, a întrebat ea, cu voce scăzută și serioasă, privind în jos.

- Nu te-am răpit.

- Ba da, m-ai răpit. Așa i-ai spus dirigului, că vrei să mă răpești.

- Bine, te-am răpit. M-am gândit că la restul orelor chiulești și n-am cum să dau de tine, trebuia să vin. Dar poți să te întorci oricând.

- Luca te-a învățat?

- Nu, el habar n-are.

- Și-atunci, de unde știai c-o să fiu aici?

- De la el. Dar nu i-am spus de ce întreb. L-am mințit. Voiam doar să te văd și să-mi cer iertare.

- De ce să-ți ceri iertare? Tu nu ai făcut nimic rău, a zis ea, apăsând pronumele.

- Ba da, am făcut. Dar acum e gata. Mi-am dat demisia.

- Cum ți-ai dat demisia? Nu erai tu patronul? Patronii nu-și dau demisia.

- E mai complicat. Am plecat. Am renunțat. Nu era de mine.

- Și-acum, că m-ai răpit, ce vrei să faci cu mine?

- Nu știu, spune-mi tu. Am niște bani, facem orice vrei tu.

Putem să mergem la...

Mă gîndeam că restaurantul grecilor i-ar plăcea.

- Herculane, a zis ea.

Adevărul e că mi-a luat ceva timp pînă să-mi revin. Am funcționat o vreme precum un somnambul într-un vis ezoteric, departe de propriile mele acțiuni și de propria-mi bucurie. Cînd mintea și-a încheiat hălăduiala esterică și s-a reșezat în oasele capului, orașul rămăsese deja în urmă, iar autobuzul școlii tăia niște sate lungi, înșirate de-a lungul drumului spre Severin.

- Puteai să mă răpești și fără să vii cu autobuzul, spusese ea, cu veselă mirare, cînd îi deschisese ușa dubei. Nu și-ar fi dat nimeni seama.

Mă rugase să iau mașina și s-o aștept cîteva minute în fața porții liceului. Voia să mai urce pînă în clasă. Presupusesem că știu de ce.

- Gata? Te-ai întînit cu Luca?

- Da.

- Și? Ce-a zis?

- Nimic. Era vesel.

- Și atît? Nu de-asta ai urcat?

- Nu. Voiam să-i spun lu' Carmen unde plec.

- Carmen e prietena ta?

- Da, e colega mea de bancă.

- Bine ai făcut, e bine să știe cineva unde ești. Ți-e un pic frică, nu?

- Nu, deloc, mi-a zis ea rîzînd. Voiam doar s-o fac invidioasă. Puteam să aștept și pînă mîine și să-i povestesc, dar e mai frumos așa. Dacă nu reușești tu să mă distrezi, măcar mă voi gîndi la cît e ea de geloasă și mă voi simți mai bine.

- A dracului rasă de om, am clătinat din cap, amuzat.

Asta era la cîteva minute după ce dădusem peste cap două cafele neîndulcite, la cofetărie.

Cu vreun sfert de ceas înainte, aproape că o rugasem să se răzgîndească:

- Trebuie să-ți spun ceva: am băut destul de mult. Nu știu dacă sînt în stare să conduc.

- Bei o cafea și pe urmă mergi încet. N-avem timp să ajungem, să facem o baie și să ne întoarcem pînă mîine dimineață?

- Ba, timp ar fi. Dar...

Aveam o apăsare în a pleca, prejudecata că las foarte multe lucruri încurcate și că trebuie să fiu în mijlocul lor pentru a le ordona. Moise, Venera, Luca. Ce-o să creadă, ce-o să facă? Dar mi-am dat seama că era doar frică, o altă alarmă falsă: pământul avea să se învîrtească la fel de bine și dacă eu eram la Herculane.

- Dar ce?

- Nimic.

Iar la început, cînd coboram scările liceului, îi spusese:

- Am fost o singură dată la Herculane. Cînd m-au făcut pionier.

- Eu n-am fost niciodată, îmi zisese ea, entuziasmată. Dar cred că e frumos.

Drumul n-ar fi putut dura destul nici dacă ar fi trebuit să traversăm, desculți, Calea Lactee.

Soarele, chiar în fața noastră, se scufundase în dealurile albe, și nici cerul, nici pământul, nu voiau să-i țină amintirea. Întunericul lăsa din nou frigul iernii precoce să-și facă damblalele.

Îl simțisem când, întrerupînd șirul de istorioare mărunte și bancuri porcoase, opriseam pe marginea șoselei pentru a ne ușura. Nu se depărtase prea mult de mine. Involuntar, undeva în colțurile neclare ale privirii, o văzusem ridicîndu-se și trăgîndu-și pantalonii. Mă copleșise atunci gustul uitat al intimității aventurilor de liceu, sexualitatea inhibată a drumețiilor montane cu băieți și fete, cireșărisme pierdute în memorie, acele secvențe de magie adolescentină, când necunoscutul din jur se aliază cu necunoscutul din tine însuși, iar respirația ți se oprește în fața conspirației infinitelor posibilități.

Parcînd în fața Hotelului Roman, mi-am dat seama că și fericirea poate fi resemnată, asta e ce o aseamănă cu sora ei veșnică, nefericirea.

Rugăciunea, chiar și nerostită, mi se îndeplinise: primisem cîteva ore alături de singura ființă de care aveam să mă îndrăgostesc vreodată. Erau orele din miezul cărora, în nefăcutele mele planuri, trebuia să-mi hrănesc restul vieții. Ca un pictor care nu poate arăta lumina altfel decît prin umbre, nici eu nu-mi putea reprezenta înălțimea momentului altfel decît respirînd prăbușirile viitorului.

- La ce te gîndești?, m-a întrebat.

Mă opriseam pe malul Cernei și priveam apa curgînd negru, așa cum îi era și numele, ca o aghiazmă a iadului.

- La nimic.

S-a bosumflat.

Am înțeles-o. Aveam prea multe lucruri la care ar fi putut să mă ducă gândurile, prea multe lucruri în viața mea care nu erau ea.

- Nu, nu fi tristă. Mă gândeam că am ajuns prea devreme.

Începuse să-mi placă drumul, poveștile. Nu vrei să mergem înainte? Putem să mergem la Timișoara, nu știu.

- Au și la Timișoara băi termale?, m-a privit ea cu neîncredere.

- Nu prea cred.

- Și-atunci, ce să căutăm acolo?

- Chiar așa, i-am răspuns, ce să căutăm acolo? Locul nostru e aici.

- Camere libere?, mi-a replicat, pufnind hîtru, bătrînul recepționar. Dacă mă întrebai de camere ocupate, atunci era o problemă, da. Vezi peretele ăsta? Nici Sînpetru n-avea atîtea chei. Șapte etaje de camere libere, domne. Mîine așteptăm ceva clienți, azi suflă vîntul.

- Păi să știi, chiar suflă un crivăț afară. Dă-ne și nouă...

Mi-a trecut prin cap că, poate, ea n-ar fi considerat lămurite unele lucruri. Dar, dacă era așa, nu mă grăbeam să aflu.

- ...una.

Mi-am întors ochii spre Milena. Observase că mă fîstîcisem, dar zîmbea. Era bine.

- Ce perioadă?

Veșnicii de contrabandă, Sfinte Petre.

- O noapte, am răspuns. Ne grăbim.

- Un buletin?

Am scos o bancnotă de cinci mii și i-am întins-o.

Bătrînul recepționar a privit-o lung. Mi-a adus aminte de tanti Gina, păzitoarea elevelor din Liceul Sanitar. Oamenii care trebuie să deschidă uși au un stil al lor de a cerceta banii, mai atent, cu mai multă

neîncredere.

- E o poză mai veche, am zis. M-am mai schimbat între timp.

Așezați la o masă din colțul restaurantului mare și gol, mă simțeam ca regele unui castel părăsit. Recepționarul – Mitică, nici nu s-ar fi putut altfel – începuse să-mi pară și el un majordom sinistru. Dacă ar fi fost să-l cred pe cuvânt, fusese o mare minune că reușise să le convingă pe bucătărese să ne prăjească câteva bucăți groase de cotlet și să arunce niște cartofi și niște murături lângă ele. În schimb, pe partea de băutură, n-aveam ce-i reproșa. Scosese din pământ, din iarbă verde, o Grasă de Cotnari pentru Milena și o sticlă de coniac de Segarcea, pentru mine. Lângă ele, un pachet de țigări imposibil de lungi, Rothmans, și câteva lingușeli scremute.

- Nu prea am chef să se întoarcă mami, mi-a zis Milena, aprinzându-și una. M-am învățat așa.

- E plecată de mult?

- Din iunie. Nu poate să stea mai mult de jumătate de an.

- Nu te înțelegi bine cu ea?

- Ba da. Dar mă înțeleg mai bine fără ea.

- Dar...

Mă mânca limba, dar nu puteam.

- Vrei să știi de tata, așa e?

- Da.

- E un cretin. Poate să moară, nu-mi pasă.

- Parcă ești Luca, am oftat. Ce-oți fi fi avînd cu săracii tați?

Dacă pleacă, nu e bine. Dacă rămîn, iar nu e bine.

- Tu parcă ești Luca, mi-a răspuns ea. Numai el mai încurcă lucrurile așa. Eu nu sînt supărată pe el pentru că a plecat. Eu sînt supărată pe el pentru ce făcea înainte să plece.

N-am zis nimic. Știam despre ce vorbește și am crezut că-i mai bine să n-o întreb nimic.

- Nu ești curios ce făcea?, a insistat ea.
- Nu prea. Pot să presupun.
- Luca zice că taică-său nu a bătut-o niciodată pe maică-sa.
Vezi, nu e același lucru. Tu ți-ai bătut vreodată soția?

- Nu.
- Vezi?
- Așa e, nu trebuia să amestec lucrurile. Nici nu trebuia să deschid subiectul ăsta, sînt cel mai puțin în măsură să-mi dau cu părerea.

- Nu l-ai deschis tu. Eu l-am deschis.

- Prosoape aveți?, m-a întrebat, grijuliu, Mitică.
- N-avem, nici nu m-am gîndit la asta. Vrei să iei pielea de pe mine, așa e? Dă-ne și niște prosoape.
- Hai, domne, ce naiba, oameni sîntem. Vreți să răciți? Ăstea sînt gratis, ne-a zis, întinzîndu-ne două trențe de bumbac rărit, brodate cu ONT. Le lăsați în cameră după ce vă faceți treaba cu ele. Mai ia două, poate vă faceți duș.

Am coborît la bazin cu brațul plin de prosoape, și cu sticla de coniac peste ele.

- Mamă, mamă, a făcut Milena, cînd am intrat în sală.
Mirosul de sulf îți muta nasul.
- Te obișnuiești repede, i-am spus, punînd prosoapele pe marginea bazinului.
- Mihai, pot să te rog ceva?
- Spune, am zis, sorbind o gură de coniac. N-ai costum de baie, vrei să te aștept afară. Nu e nicio problemă.
- Nu, nu mă lăsa singură aici. Dar mi-ar plăcea să stingi neoanele.
- Sper să mă descurc, am zis, întorcîndu-mă spre ușă. Am găsit.

Prin pereții de sticlă intra încă destul din lumina nopții

înzăpezite.

- Mai mult n-am ce face, i-am zis. Stau cu spatele pînă intri în apă.

- Imediat, a zis ea.

Și, după vreun minut, s-a auzit coborînd în piscină.

- E fierbinte și pute!, m-a anunțat, veselă.

- Îmi pare rău, am spus, zîmbind pentru mine.

- Nu, e bine.

- Atunci mă bucur.

- Tu sigur nu vrei să intri?

- Nu, cred că miros eu suficient de rău și fără băi.

- Poate ți-ar prinde bine. N-ai reumatism sau ceva, nu știu, vreo boală?

- Nu-s atît de bătrîn, să știi. Poate ar trebui să-mi țin capul în cloaca asta.

- Vai, cît sînt de proastă!, a țipat ea, deodată.

M-am alarmat.

- Ce-ai pățit?

- Of, am uitat să-mi dau jos cercelul. Mi-a zis Carmen să nu intru cu argint în apa asta, pentru că o să se-nnegrească și o să se infecteze. Vino să mi-l desfăci, nu vreau să-l ating cu mîinile ude.

- M-ai speriat.

- Mi-e frig, haide mai repede!

Am ocolit, atent pe unde calc, stîlpul mucegăit de beton și m-am dus în dreptul scărilor. Ea a urcat în fața mea, ieșită din aburii sulfuroși ca din eprubeta unui alchimist. Aș fi vrut să pot să n-o privesc.

- Nu te mai uita așa, mi-e rușine, a zis ea, luîndu-mi obrajii în palme și îndreptîndu-mi privirea spre acul de siguranță din urechea ei.

Nu aveam nevoie de ochi ca să-i văd căldura trupului, acolo, în fața mea. Aș fi putut spune, cu precizie cartografică, unde i se termină umerii, sîinii, șoldurile.

- Vezi să-l scoți?

- Da, mă descurc, am spus, încordîndu-mă pentru a nu lăsa

mîinile să tremure. La stins becuri și desfăcut ace de siguranță am fost mereu priceput.

- Am picioare strîmbe?
- Nu știu, am zîmbit.
- Păi te-ai uitat.
- Nu m-am uitat. Te-am privit, doar.
- Și care e diferența?
- Diferența e că am văzut ceva frumos, însă nu știu pe de rost cum sînt picioarele.
- Uită-te acum.
- Nu mă pune să fac asta. Fugi înapoi în apă, te trage curentul și răcești. Mă uit cînd ieși.
- Poate mă transform în sirenă pînă atunci, a chicotit ea, bălăcindu-se.

M-am așezat pe grămada de prosoape și mi-am aprins o țigară. Abia după primele fumuri, liniștindu-mă, am început să simt sîngele scurgîndu-se în vintre, de neoprit, ca într-o sinucidere romană. Tot ce știusem se întorcea pe dos: nu doar că nu-i căutam vinovăție, nu doar că nu-i mai resimțeam necinstea, ci dimpotrivă, îmi dădeam seama că tot ce putea fi mai curat și mai dumnezeiesc în mine era acea erecție. Firul de apă sulfuroasă lăsat de mîna ei pe obraz coborîse sub mărul lui Adam și se prelingea spre piept. Era botezul meu de puritate și miros de pucioasă.

Cînd s-a așezat lîngă mine, eram deja un suflet mîntuit. Am învelit-o în prosoape.

Albastrul de metil i se prelingea de pe vîrfurile firelor de păr pe gît și pe umeri.

- Deci?

- Ce?
- Am picioare strâmbe?
- Nu.
- De unde știi? Nici nu te-ai uitat.
- Nu trebuie să mă uit. Luca mi-a zis despre tine că ești perfectă.
- Așa mă vede el. Tu ce crezi?
- Cine-s eu să-l contrazic? Crezi că dacă au trecut niște ani, am mai multă minte decât el?
- Eu vorbesc serios. De la genunchi în sus sînt depărtate, se vede printre ele. Asta înseamnă că sînt paranteze?
- Am început să rîd și i-am luat capul în brațe, așezîndu-i-l pe umărul eu. Mi-am văzut palmele albăstrindu-se și m-am simțit ca și cum pielea mea, furînd culoarea pe care ea o purtase atîtea zile, intra în posesia a ceva extrem de valoros.
- Nu, Milena, parantezele sînt altceva.
- Știi ce mi-a zis mie Luca despre tine?
- Nu.
- Că, deși pari încerci să pari o jigodie, ești un om blînd.
- Așa a zis?
- Da, exact așa.
- Dumnezeuule, eu credeam că lucrurile stau exact pe dos.
- Ai zis că nu poți să-l contrazici.
- Cînd vine vorba de tine.
- Ori e la fel pentru toată lumea, ori e cum îți convine ție. Tot timpul sucești cuvintele, m-a certat ea, cuibărindu-se în brațele mele.
- Senzorial, îmbrățișarea ei nu însemna nimic, mă consumam percepînd-o fără s-o pot simți, ca pe o prezență infraroșie. Era un rug aprins dincolo de pragurile înțelese, care mă lăsase fără cunoștință înainte de a mă consuma. Lumile noastre se despărțiseră. Eu rămăsesem pe gresia rece, ea devenise arhanghel.
- Pot să te mai rog ceva?
- Orice.
- Du-te la omul ăla de la recepție și cere-i cheia de aici. Poți să

faci asta?

Nu puteam răspunde. Nu voiam să răspund. Am mai tras un gât zdravăn de coniac.

- Nu vrei să te duci?

- Nu știu. Mi-e frică.

- Mi-ai zis pe drum că nu vrei să-ți mai fie frică.

- Așa am zis, da, dar era altceva. Să nu-mi mai fie frică să mor, să nu-mi mai fie frică să pierd lucruri. Dar mi-e frică să stric ceva atât de frumos.

- Dacă mie nu-mi e frică, ție de ți-ar fi?

- Nu știu. Nu te merit.

- De ce crezi că e vorba despre tine? Cu mine cum rămîne? Eu am voie să primesc ce vreau sau nu?

Mi-am aprins o țigară și am tras din ea pînă cînd am simțit gustul înecăcios al filtrului ars. Abia apoi m-am ridicat.

- Nea Mitică, dă-mi cheia de la bazin.

- N-are cheie. E deschis toată noaptea. Puteți să vă duceți cînd vreți.

- Nu m-ai înțeles.

Recepționarul a rînjit a pagubă.

- Ba te-am înțeles, acum. Dar nu-l încuiem.

Încă o hîrtie de cinci mii și-a urmat traseul hotelier.

- Asta e singura cheie, mi-a răspuns el. Dar aveți grijă cu ea, n-am alta.

- Și vreau să dau un telefon. Interurban. Și gratis, dacă s-ar putea, că nu mă cheamă Isărescu.

- Se rezolvă, se rezolvă.

Am căutat, prin portofel, bilețelul bun. Știam că e fără nume, doar cifre.

- Ce faci? Poți să vorbești?
- Ce faci tu? Cum te simți? Ești bine?
- Da, da, stai liniștită. Am niște probleme de rezolvat, nu pot vorbi prea mult.
- Spune, atunci. Vrei să vin la tine?
- Nu, nu, nici n-am ajuns acasă deocamdată. Poate mai târziu, te sun dacă e ceva. Uite, voiam să știu ceva de la tine. Am vorbit cu nevastă-mea, în fine, o poveste mai complicată, nu pot acum să intru în detalii. Ceva legat de fie-mea. Mă rog, nevastă-mea nu e de acord cu mine și voiam să știu ce crezi tu.
- Ce anume?
- Să nu te superi că te întreb, da?
- Nu mă supăr.
- Cum a fost primul bărbat din viața ta?
- Cum a fost primul bărbat din viața mea? Ce întrebare mai e și asta?
- Ve, îmi răspunzi sau nu. Dacă nu vrei, nu trebuie. Dar dacă vrei, spune repede și sincer, n-am fise.
- Nu mi-ai zis că vorbești de la public. A fost, cum să fie, a fost.
- A fost ce îți doreai?
- Nu știu. Nu cred.
- De ce?
- Nu-mi prea plăcea de el.
- Și de ce, atunci? De ce ai mai făcut ceva?
- Pentru că n-am fost atentă.
- Am înțeles.
- Nu, nu. Adică era târziu și-i pierdusem pe cei care îmi plăcuseră.
- Dacă ai da timpul înapoi, ce-ai face?
- Nu știu. Cred că aș face dragoste cu primul băiat cu care mi-am dorit să fac asta.
- De ce n-ai făcut așa?

- Ce e cu atâtea întrebări? Nu poți să-mi povestești? A făcut ceva... Andra?

Nu-i era ușor să-i spună numele.

- Nimic grav. Răspunde-mi repede, te rog.

- De ce n-am făcut sex?

- Da.

- Nu știi, de fraieră. De frică.

- Moise ce face?

- Bine, nu știu. Nici el n-a ajuns încă. Dar tu pe unde ești?

- Bine, aveți grijă. Nu vă faceți de cap. Te pup.

Am trântit receptorul și am fugit înapoi în bazin.

De dragul cifrelor, am făcut, cîndva, o socoteală aproximativă. A ieșit că sînt a treisute șaptezeci și patra generație de la Adam. Trei sute șaptezeci și trei de bărbați și-au iubit femeile pentru ca mie să mi se întîmple viața asta.

Între grădina Edenului și patul tatălui meu, cu salteaua lui de paie, schimbate de două ori pe an, trei sute și șapte zeci de locuri diferite. Peșteri. Păduri. Scorburi. Cocioabe de cocean. Corturi. Șoproane de lemn. Case de paiantă.

Primăveri, toamne, veri, ierni.

Cu soarele arzînd deasupra, sau cu lumina zorilor trecînd prin ferestre de bășică de porc. Lumînări, opaițe, lămpi cu gaz.

(Astea le-am prins și eu, lămpile cu gaz. Am făcut dragoste, cîndva, cînd se luase curentul, la lumina unei lămpi. Era o lampă mare, numărul șapte. A trebuit să-i las fitilul atît de scurt, încît pîlpîia ca o inimă și scotea mai mult fum.)

Treisute șaptezeci și trei de bărbați și-au privit femeile și au făcut ce au avut de făcut.

Exceptînd, poate, pe cei care erau orbi. Poate că unul dintre ei, sau mai mulți, erau orbi. Păcat.

Cei mai mulți dintre ei trebuie să fi fost tineri. Cîțiva trebuie să fi fost bătrîni. Statistic vorbind, așa trebuie să fi stat lucrurile.

Anul are 365 de zile. Dacă i-aș ști pe toți strămoșii mei și i-aș sărbători ca pe sfinți în calendar, nu mi-ar ajunge.

A ce miroseau? A transpirație, a praf, a nisip, a fîn, a cal, a porc, a levănțică, a tutun?

Trei sute șaptezeci și trei de bărbați și-au iubit femeile, pentru mine.

Unii cu foc. Alții, în scîrbă. Unora le-a plăcut. Celor mai mulți, presupun, le-a plăcut. Altor nu. Unii au semănat cu drag, alții în silă.

Unii au știut ce fac, alții nu.
Acum, era rîndul meu.

Multe lucruri s-au întîmplat în noaptea aia, lucruri pe care numai luna, ca o unghie tăiată de la piciorul lui Dumnezeu, le-a văzut pe de-a-ntregul, prin geamurile înalte și reci din jurul bazinului, ori prin faldurile draperiei camerei 203.

A văzut osul fricii rupîndu-se ca o scobitoare, zdrobit de atingerea cea mai ușoară a degetului ei, praf suflat de vînturi care nu l-au mai adus niciodată înapoi. A văzut spaima devenind un cub rubic pe care, neputînd să-l aranjezi pe culori, îl arunci plictisit pe birou. A văzut ezitarea transformîndu-se în mîngîiere și pielea spovedindu-se de toate rușinile ca un suflet de păcătos înaintea Paștelor. A văzut durerea redevenind dorință și apoi dorința devenind ea însăși dureroasă, patimă nouă, a trupului nou, osîndit să-și caute alte și alte inocențe. A văzut țigări stinse la jumătate, ca și cum gîndurile ar fi circulat cu viteză dublă, rotunjindu-și nenumăratul șir de cifre de după virgulă la doar cîteva însemne maleabile și memorabile. A văzut tinerețea scurgîndu-se dintr-un vas într-altul și umplîndu-le pe amîndouă, ca-ntr-un experiment aristotelic luat în derîdere la nunta din Cana Galileii.

Am adormit spre dimineață. Nu simțeam altă oboseală decît a gîndului că, lungind noaptea, s-ar putea întîmpla ceva care să-i strice perfecțiunea.

Am luat-o în brațe. De sub pături ne ieșeau doar capetele – pe-al meu îl simțeam ușor, ca pe o umbră fără trecut și viitor desenată pe

o pernă.

Ea închidea și deschidea ochii pe rînd.

- Ce descoperire!, a zis moale, pe jumătate adormită.

- Ce e?, am întrebat-o încet, încercînd să nu-i stric aerul cu respirația mea.

- Dacă mă uit la tine cu ochiul stîng – nu, ăsta e dreptul – ești aproape. Dacă mă uit la tine cu ochiul stîng, ești altundeva. Parcă ați fi doi oameni.

Ne-a trezit, după răsăritul soarelui, o haită de cîini care lătrau în fața hotelului. N-aveam niciun bagaj, decît ghiozdanul ei, așa că în zece minute eram gata de plecare. Și poate că de-asta, ieșind pe ușă, m-am simțit ca și cum îmi lipsea ceva.

Instinctiv, am mai intrat o dată în cameră, ca să verific. N-aveam ce să uit.

Am văzut însă păturile cu care ne învelisem și nu m-am putut abține: am luat una din ele, am împăturit-o și am băgat-o sub palton.

- Un suvenir, i-am explicat, tîmp.

- Crezi c-ar fi trebuit să iau și eu cearșaful?, mi-a răspuns ea, rîzînd cu poftă de propria-i glumă.

Am oprit în dreptul gării și ne-am luat cîte o cafea, pe care am băut-o sudînd două țigări. Am privit, înainte de a mă sui din nou în mașină, asfaltul învelit într-o pătură de ceață: iluzia brumată a unui drum de întoarcere.

Am tras în fața blocului și mi-am sucit gâtul spre cer, căutînd prin geamul mașinii muchia de beton de unde, la începutul săptămînii, învățasem să privesc lumea prin ochii ei. Nu puteam s-o văd, era prea sus, însă chiar și așa, locul căpătase conotații mistice, îmi părea un Ierusalim diagonal, turnul gri semăna acum cu un templu, ferestrele pizzeriei de la parter erau catapeteasma altarului, chelnerița cu piele albă, fumînd în ușa deschisă, era preoteasa care binecuvîntase primul nostru pahar împreună. Toate lucrurile care mă legau de ea aveau acum un rost al lor. Gîndul că ar fi putut exista ceva întîmplător în ultimele luni desena absurdul însuși.

Învelită în pătura roșie, cu centura de siguranță decorîndu-i gâtul subțire ca o bijuterie extrem de sofisticată, Milena încă dormea.

- Hei! Domnișoară!

A deschis ochii și patruzeci de cete de îngeri au cîntat ceva despre albastru.

- Mai poți să dormi vreo două ceasuri. E de-abia doișpe. Nu ratezi mai mult de o oră.

- Unde mi-e ghiozdanul?

Patruzeci de cete de îngeri au cîntat ceva despre ghiozdane.

- E sub banchetă.

- Vii deseară?

- Dacă vrei să vin, vin.

- Vino. Dar trebuie să pui bani, ca să cumpărăm băutură.

- Cît?

- Noi strîngem cîte două mii de persoană. E mult?

- Nu e, nu. Nici nu știu de ce am întrebă.

Am căutat bani ficși, rezistînd impulsului de a plăti eu pentru toată lumea. Numărîndu-i, am văzut că verigheta mi se înnegrise pe deget – uitasem s-o scot cînd intrasem în apa sulfuroasă. „Aur prost”, mi-am zis.

- Dar trebuie să te mai rog ceva, a continuat Milena.
- Ca și cum mi-aș fi putut dori altceva decît să mă roage ea ceva.
- Spune.
- Dar nu te superi pe mine?
- Probabil că nu.
- Aș vrea mult să vii cu cineva.
- Păi nu-l iau pe Moise?
- În afară de el. Aș vrea să mai vii cu cineva. Poți?
- Nu înțeleg.
- Cu o femeie. Trebuie să ai pe la serviciu o colegă care să vrea să vină.
- Nu știu dacă pînă deseară mai am serviciu.
- M-a apucat de braț. Dedesubtul gestului de copil alintat, îi simțeam apăsarea.
- Hai, te rog! Nu vreau să creadă nimeni că...
- Ieri te laudai colegelor că pleci cu mine la Herculane.
- Acum mă simt ciudat. Te rog mult! Te superi?
- Nu, nu. Găsesc eu pe cineva.
- Și atunci mai trebuie patru mii, în cazul ăsta. Pentru Moise și pentru...

În fața redacției, Moise molfăia un covrig.

- Ce faci mă, afară?
- Aștept să iasă soarele.
- Uite-mă. Ceva interesant pe-aici? Cristi a ajuns?
- Aha. Făcea calcule.
- Și? Care era rezultatul?
- Ceva la zero. O să vezi tu.
- Acuși mă duc să văd, i-am răspuns.
- Și vezi că îmi ești dator cu vîrf îndesat, două nopți în care să aud o femeie jelind lîngă mine, asta nu mi s-a mai întîmplat de ceva vreme. M-am simțit ca un om înșurat, în pula mea.

- Ve? Las' c-o împac acum. Hai dracului înăuntru, nu vreau să răcești.

- Și dacă răcesc, ce?

- Nu vreau să merg cu tine bolnav în mașină. ***

Deși, cum stătea la biroul ei, nu-i puteam vedea decît umerii rochiei, mi-am dat seama că Venera se îmbrăcase cu ce-avusese mai frumos în șifonier. O rochie de culoarea sîngelui, cu pandantivul pe care i-l făcusem cadou de ziua ei sclipind deasupra decolteului larg.

Părul castaniu, pe care de obicei și-l lăsa să cadă deasupra umerilor, era acum strîns într-un coc lejer, la baza gîtului. Nu observasem niciodată ce gît frumos are – nici nu cred că fusesem măcar atent.

- Ve! Ce bine îți stă!

Și-a ridicat privirea. A întîrziat să-mi mulțumească pentru compliment. Știam însă că pentru mine se dichisise. Puteam presupune că se așteptase să mă surprindă, iar acum, că reușise, împrumuta din surprinderea mea. Sau, poate, își plănuiise cîteva replici melodramatice, însă nu-și găsea curajul pentru a le rosti.

Oricum, n-am lăsat-o.

- Stai liniștită, nu plec niciunde, i-am șoptit, aplecîndu-mă spre ea. O să discut un pic cu Cristi și pe urmă îți povestesc. Să nu dispari.

- Dom' director!

Vocea editorialistului era plină de un sictir ușor de trecut în contul aroganței sale naturale.

- Încîntat de cunoștință, i-am răspuns, înainte să apuc să-l văd.

Mă întrebasesm, mergînd către biroul pe care stătea cu picioarele, dacă învățasem sau nu ceva despre el.

Scenariul din capul meu – aveam unul, firește – ar fi avut nevoie de contrareplicile unui personaj cunoscut. El urma să-mi spună

că n-are de gînd să fie director, eu să-i răspund că mi-am schimbat planurile și că nu mai am de gînd să-i vînd niciun ziar. Apoi aveam să-i spun că o să schimbăm un pic organizarea lucrurilor, așa încît să nu mai treacă niciun articol pe lângă mine. În momentul ăla, fie mi-ar fi răspuns, sarcastic, că așa trebuia să se fi întîmplat de la bun început și că nu m-a oprit nimeni să-mi fac treaba, fie ar fi luat-o ca pe un afront personal și s-ar fi enervat, explicîndu-mi eventual că nu așa ne-a fost vorba.

În primul caz, i-aș fi răspuns că am avut mai multă încredere în el decît ar fi trebuit și că am de gînd să îndrept situația. În al doilea, i-aș fi adus aminte că prima noastră înțelegere a fost ca el să scrie și eu să mă ocup de bani, nu invers, și că exact într-acolo intenționez să duc situația.

De bună seamă că, pregătit pentru discursuri contradictorii, nu mă regăseam cu adevărat în niciunul dintre ele. Lăsasem loc și pentru recursul la o a treia eventualitate: să fiu sincer cu el și să-i spun că, pur și simplu, nu mai voiam să fac altceva decît vreau să fac. Orice ar fi presupus asta.

Cînd și-a dat jos picioarele, lăsîndu-mă să-i privesc fața, mi-am dat seama că mă pripisem cu făcutul planurilor. Fața lui îmi cerea să mă repliez atît din fața minciunii, cît și din fața adevărului.

Era clar că nu dormise toată noaptea. Nu că nu dormise, nici măcar nu-și propusese. Ca și mine, era îmbrăcat în hainele de cu o zi înainte, ca și mine, avea ochii înroșiți de băutură și fum. Însă ai lui erau, la ora aia, ochi de nebun, ochi de lup, ochi de lup turbat. Și, mai important decît orice altceva: erau înconjurați de vînătăi. Echimoze mari, violete, care nu lăsau loc de interpretări.

- Ce pula mea ai pățit?

Pe partea stîngă, buza de sus era sparta. Falca era umflată, ca după o extracție de molar.

- Cred că am primit un drept la replică.

- Petrescu?, l-am întrebat, trăgîndu-mi un scaun în fața lui.

- Nu știu. Poate.

- Fir-ar al dracului, Cristiene, am zis, încercînd să nu las

întreaga milă să-mi pătrundă în glas – știam că nu i-ar fi plăcut. Unde te-au găsit?

- În scara blocului.
- Când?
- Azi noapte, pe la trei. Mă așteptau.
- Bănuiesc că nu unul singur.
- Patru.
- Simte-te mîndru.
- Mi-au luat banii. Patru milioane.

Îmi părea sincer rău de el, văzîndu-l așa, însă la fel de sincer, mă și bucuram. Era odihnitor să văd că felul lui de-a fi, mereu pus pe scandal, avea o circulație a evenimentelor în ambele sensuri. Vînătăile făceau mai credibil războiul lui cu lumea.

Ăsta a fost primul gînd care mi-a trecut prin cap. Al doilea a fost că se întîmplaseră prea multe lucruri bune într-o singură noapte. Și abia al treilea gînd a fost că n-avea niciun motiv să umble cu patru milioane de lei la el în miezul nopții. Trecuseră două zile de cînd luase banii, n-aveam cum să-mi imaginez că nu lăsase măcar o parte din ei într-un loc sigur. Doar dacă ar fi plecat de acasă la ora aia, atunci ar fi avut un motiv să ia banii cu el, dar unde să se ducă?

- E vina ta că te duci acasă așa devreme, i-am zis. Dacă ai fi băut pînă la răsăritul soarelui...

- Eram de-ajuns de anesteziat, a răspuns, mușcînd momeala. Vezi, e și o parte bună.

Trebuia să mă replez a doua oară în cîteva minute. Însă eram liniștit, înțelesesem că mă subestimează.

- Păi atunci e posibil să fi fost țigani, la pont.
- E și-asta posibil. Totul e posibil.

Mi-am aprins o țigară. Cîteva minute nu s-a auzit decît tutunul arzînd.

- Oricum, să nu-ți faci griji, a început el. Îmi ia cîteva săptămîni să fac rost de bani, ce am vorbit rămîne vorbit.

- Știi ce?, am răspuns, ridicînd privirea spre el. Nu pot să las

lucrurile așa încurcate. Mai bine uită tot ce am vorbit.

- Nu, serios, nu vreau să te încurc. Dacă vrei să pleci, dacă tu crezi că o să fii mai fericit acolo, și probabil c-o să fii, du-te.

- Nu mai vreau să mă duc. Nu pot să te las aici, în halul ăsta. Oricine-a fost, vreau să nu se mai întâmple a doua oară. Mă simt de căcat, e și vina mea, pînă la urmă. Nu se poate una ca asta, nu e ceva de trecut cu vederea. Păi, unde ajungem în felul ăsta? Nu, chiar nu vreau să creadă lumea că sîntem o adunătură de labagii și că la primul scandal eu am fugit acasă și tu ai rămas cu belelele pe cap. Știi ce? Rămîne ziarul la mine. Am promis ceva și trebuie să mă țin de cuvînt, orice-ar fi. Și pentru treaba asta, tu ești de-acum directorul ziarului. Facem rocada, mă lași pe mine redactor-șef. Să nu creadă nimeni că ne-am speriat.

- Păi și cum mai vine și-asta?, a rîs el, nelămurit. Ești și deasupra mea, ești și sub mine. Mă simt încercuit. Cine are ultimul cuvînt de spus?

- Comunicăm, Cristi, comunicăm. Ce poate fi rău în asta?

- Serios acum – a continuat el – circuitul de muie într-o organizație trebuie respectat. Tu ești patron, vii dimineața nervos și i-o dai directorului, adică mie. Eu trebuie s-o dau mai departe redactorului-șef, adică ție.

- Păi vezi? Ce poate fi mai corect de-atît?

- Mie îmi sună a petrecere de poponari.

- Cristi. Am terminat cu miștourile, cu aventurile, avem multă treabă. Ți-am spus că știu ce trebuie să facem că să rupem chioșcurile. La anul, în vremea asta, nu vom conta decît noi în orașul ăsta. Și gîndește-te, va fi campanie electorală, va fi coadă la casierie. Dar din momentul ăsta, ca să putem continua, trebuie ca ziarul ăsta să fie o chestie între prieteni. O chestie de încredere, înțelegi?

L-am privit fix în ochi. Înțelegea.

- De acum înainte, o să trebuiască să împărțim totul frățește, am forțat nota, cinic. Jumătate pentru ziar, și noi cîte un sfert. Trebuie să întărim șandramaua.

Știam că nu-i place să-și doneze ciubucurile, dar nu-mi

permiteam să-l mai las să-și facă de cap. Dacă vrea să plece – mi-am spus – acum e momentul să se ridice și să iasă.

- Cred că am două coaste rupte, a replicat el în schimb, pe un ton resemnat. Pe-astea cum le împărțim?

Nu mi-era somn, dar așa m-am gândit, că ar trebui să dorm. Știu, o să-mi spuneți că oamenii fericiți n-ar trebui să doarmă, dar veneam după o noapte lungă și mă pregăteam de încă una, mi s-a părut cel mai bun lucru de făcut.

Îi spusese Venerei să fie gata la 8. Se bucurase ca un copil când auzise că vreau să merg cu ea la chef, și oricât încercasem să-i temperez entuziasmul, explicându-i că e o petrecere de liceeni și că e foarte probabil să nu ne distrăm prea tare, nu reușisem mare lucru.

- Îți dai seama, îmi zisese, strângându-mă de mână, e prima dată când mergem undeva împreună.

- Nici chiar așa. Am mai ieșit.

- Doar noi doi?

- N-o să fim doar noi doi. O să fie și Moise. Și Luca.

- Nu contează. O să vii să mă iei și-o să mergem undeva împreună.

- Așa o să fac. O să te iau pe tine și pe Moise.

Pe Moise îl lăsasem la băut cu Cristi. Mă temusem că editorialistul s-ar putea autoinvinta, dar el se mulțumise să strîmbe din nas, auzind ce avem de gând să facem.

- Să n-apară vreun sandilău de-al lu' tac-su' pe-acolo, să vă lase fără măsele – fusese tot ce zisese.

Îl sunasem și pe Luca, să-i spun că ne vedem pe la 8 jumate.

- V-ați împăcat?, mă întrebuse.

- Nu eram certați, îi zisese. Stai liniștit.

În fine, o sunasem și pe nevastă-mea, la serviciu. Avea chef de harță.

- Nu puteai să-mi spui și mie că te muți? Trebuia să mă umilești, să aflu de la Petrina?

- Am sunat, dar era ocupat, am mințit.

- Păi spune-i lu' fie-ta să nu mai vorbească atât la telefon.

- Las-o în pace pe Andra, ce vină are ea? Și tu vorbești toată ziua la telefon.

- Deci eu sînt de vină că nu mi-ai spus că te-ai mutat?

- Hai, te rog, nu te mai isteriza atât. Au trecut două zile, ce mare lucru? Dacă eram în armată, te mulțumeai cu o scrisoare pe săptămîină. Nu mai puteam să stau acolo, nu mai puteam să dorm.

- Și de ce m-ai sunat acum? Să-mi spui că nu mai poți să vii mîine, nu?

- Ba vin, vin. De-asta te-am sunat, să nu-ți faci griji.

- Bine, ne vedem mîine atunci. Ai grijă pe drum. Am treabă.

- Ne vedem mîine.

Mîncasem doi hamburgeri pe drum spre garsonieră, apoi mătrășisem lițele siguranței arse și, mulțumit de felul în care se aprindeai becurile – și, în general, de cum se așezaseră toate lucrurile la locurile lor - mă trîntisem și eu pe canapea.

- Unchiule! Mihai!

Mi-am privit ceasul. Era nouă și un sfert. Bătăile în ușă deveneau tot mai rare.

- Futu-i ceapa mă-sii.

M-am ridicat și am deschis.

Dormisem prost. Îmi fusese frig, dar nu fusesem în stare nici măcar să mă ridic și să mă învelesc în pătura de sub mine.

Deschisesem ochii pe la șase și jumătate, când piuiturile ceasului de la mână întrerupseseră un vis ciudat, pe jumătate coșmar, dar atât de real construit încît mă culcasem la loc, sperînd să-l continui și să-i dezleg enigmele. Atunci mă acoperisem, spunîndu-mi, în mintea mea adormită, că n-are cum dura mai mult de jumătate de oră restul de vis – mi se păruse grozav de firesc să gîndesc astfel și nu mă deranjasem să reprogramez alarma.

- Doamne, cum mă doare capul!

- M-am gîndit eu că ai pățit ceva.

- Ar trebui să-mi fac un duș. Futu-i ceapa mă-sii. Trebuie s-o sun pe Venera.

- Ce s-a-ntîmplat?, m-a întrebat Ve, îngrijorată. Nu mai mergem?

- Ba mergem. Am dormit, nu știu, n-am auzit ceasul. Ia și tu un taxi și mergeți la aRoma. Știi unde e? Știe Moise. Cereți-mi și mie o cafea, apar și eu în jumătate de oră.

- Băga-mi-aș pula, am zis, revenind la înjurăturile fără adresă, odată cu intrarea sub duș. Tu de unde știai că sînt aici?, l-am întrebat pe Luca, prin ușa deschisă.

- Nu știam. M-am gîndit să încerc. Speram că ești acasă.

- Păi? Pot să te ajut cu ceva?

- Nu. Vreau doar să... Aveam poftă.

Zgomotului apei nu mă lăsa să-l aud bine și, fiindcă Luca nu insista, mi-am văzut de săpunitul meu.

Cînd am ieșit, Luca era cu nasul vîrît într-o pungă mare.

Era prima dată cînd reușea să mă enerveze.

- Hai, mă Luca, ce dracului! Ne grăbim, ce ți-a venit?

- Eu nu mă grăbesc. Du-te înainte.

- Hai, te rog!, m-am răstit la el. Las-o în pizda mă-sii de pungă. Ar fi culmea să merg fără tine! Hai să bem ceva, e tîrziu.

Și-a ridicat privirea spre mine, speriat și dezamăgit. M-am înmuiat.

- Haide să mergem acum și tragem mai încolo, împreună. E noaptea lungă.

- Promiți?, a întrebat el, începînd deja să se amețească.

- Promit, am zis și i-am luat punga din mînă.

Cele cîteva minute de mers pe jos, în frigul serii, l-au dezmeticit complet pe Luca, însă mi-au agravat mie durerea de cap. Îmi simţeam din nou globurile ochilor cu o mărime mai mare decît ar fi trebuit, iar pe mijlocul spinării aveam o scîndură bătută în cuie. Încercam să fac un fel de gimnastică din umeri şi din gît, însă nu folosea la nimic.

Moise şi Venera ajunseseră deja la pizzerie. Mi-am cerut scuze pentru întârziere.

- Ai un algocalmin, Ve?, am întrebat, schimonosindu-mă.

- Te-au ajuns păcatele?, a rîs Moise, şi, nu ştiu de ce, vorba lui mi s-a părut o acuzaţie grea.

- N-am decît distonocalm. Dar asta e pentru altceva.

- Ştiu pentru ce e. Nu vreau să adorm, am dormit destul.

- Poate nişte aspirina săracului, a continuat Moise.

- Bă, ce pula mea ai?, i-am retezat-o, în timp ce Venera rîdea.

Ce glume mai sînt şi astea?

- Nu ştiam că domnul e sensibil, a răspuns el, nedumerit.

- Ei, ce să vezi, domnul e sensibil.

Nu-mi dădeam seama exact ce nu-mi convenea. Aşteptasem cheful ăsta ca pe o sărbătoare. Acum îmi dădeam seama că era doar o adunare de oameni care se interpunea între mine şi Milena.

Mi-am sorbit cafea dintr-o înghiţitură şi m-am ridicat.

- Nu stai să ne terminăm şi noi vodcile?, a întrebat Venera.

Abia atunci am privit-o cu atenţie. Mi s-a părut că e machiată urît, cu pleoapele fardate mov. Nici părul nu mai era strîns în cocul care-mi plăcuse de dimineată, iar fusta mi se părea prea scurtă pentru ocazie.

O paraşută, mi-am spus.

Nu mi s-a părut lipsit de semnificație că apartamentul avea numărul 13. Pînă atunci, n-avusesem nicio supersitiție consistentă legată de acest număr, însă eram în starea de spirit potrivită pentru a-mi crea una pe loc. Cîtă vreme Milena era cea care deschidea ușa, puteam presupune că 13 îmi poartă noroc.

- Haideți repede, să nu ne vadă vecinii.

- Milena, Ve. Ve, ea e gazda noastră, Milena.

Luca și Moise erau familiarizați cu locul. Numai eu și Venera eram novici.

Gigi Petrescu lăsase în urmă un apartament măricel. Cuierul era deja plin de geți, așa că Milena ne-a condus mai întîi spre o cămăruță birou, devenită garderoba de ocazie. Am trecut pe lîngă bucătăria unde vreo patru puști fumau cu atîta patimă încît fumul nici nu se mai ridica, concentrîndu-se ca o ceață undeva la nivelul privirii. Apoi ne-am întors în sufragerie, pe partea opusă a holului lambrinat. Două veioze de noapte, așezate strategic în colțurile îndepărtate ale camerei, erau singurele surse de lumină. Pe o măsută, un casetofon făcea suficientă gălăgie încît să ne fie greu să ne înțelegem între noi. Canapeaua și cele două fotolii, în schimb erau pline – trei băieți și trei fete. Am făcut cunoștință cu ei, uitîndu-le numele de îndată ce le-am auzit.

- Ăștia sîntem toți, a zis Milena. Altcineva nu mai e de venit.

- Unde stăm?, a întrebat Venera și, tocmai pentru că observasem și eu lipsa de locuri, mi s-a părut că întrebarea ei e întru cîtva insultătoare.

- Ne înghesuim, a răspuns, veselă, Milena.

O vreme, stînd pe brațul fotoliului pe care i se făcuse loc Venerei, prea sus și prea incomod ca să vorbesc cu ea, prea necunoscut pentru a fi băgat în seamă de oricine altcineva, m-am întrebat dacă aveam cu adevărat ce căuta acolo.

Moise cercetase biblioteca și găsisese o carte care părea să-l intereseze atât de tare încît se ciucise lîngă o veioză și, cu un pahar de vodcă alături, se apucase să citească, rîzînd singur din cînd în cînd. Nici măcar Luca, prins în discuții cu unul dintre băieți, nu m-a întrebat de sănătate în prima oră de petrecere.

Timpul a trecut greu, pînă cînd a început să se danseze. Mai întîi, a fost una dintre fete, o făptură uscățivă, cu părul tuns periută și cu urechea stîngă perforată de nenumărate creole, mici, înghesuite. Apoi i s-a alăturat o alta, prin contrast rotunjoară și cu părul lung, mai stîngace, dar mai energică în mișcări; pe urmă un băiat brunet, cu trăsături osoase, îmbrăcat într-un tricou ale cărui mîneci fuseseră tăiate cu foarfeca – pînă cînd pe covorul sufrageriei s-au strîns vreo șase-șapte liceeni. Nu dansau, de fapt, pentru mine era un balet cu totul nou, răsfăț și luptă deopotrivă, un ritual cînd senzual, cînd exorcizant, diferit de tot ce văzusem vreodată mai ales prin aceea că niciunuia dintre dansatori nu părea să-i pese de ce se întîmplă în jur.

Fiecare dans era o schizofrenie de sine stătătoare, la finalul căreia dansatorii își trăgeau sufletele, transpirați, ca după o rundă de box, așteptînd să intre într-un nou rol, într-o nouă compulsie. Îi ajutau pauzele lungi, întrerupte de avertismente scurte asupra a ceea ce va urma, pe măsură ce casetele erau derulate pînă la melodia potrivită. Unele melodii îmi sunau cunoscut, le auzisem la Luca; cele mai multe mi-eră noi, atunci, chiar și cele despre care aveam să aflu mai apoi, reascultîndu-le pînă le-am învățat pe de rost, că erau de-o vîrstă cu mine.

La un moment dat, una dintre fete a adus o casetă și ritmul s-a schimbat, revoluția a luat pauză și dansatorii s-au împerecheat rapid, luîndu-se, doi cîte doi, în brațe.

„He called me the wild rose...”

Milena dansa cu un băiat care părea să aibă cîțiva ani în plus față de restul adolescenților și, din ce putusem să-mi dau seama, era un fel de lider al grupului. Dacă era licean, era într-un an terminal, sau poate era chiar student, m-am gîndit – nu statura îl făcea diferit, fiindcă era mai scund decît Luca, nici trăsăturile feței, copilărești încă,

ci încrederea pe care o emana. I-am privit dansînd, cîteva clipe, curentat de un fior de gelozie estompată, ca și cum aș fi mers pe străduțele unui oraș în care nu voi locui niciodată. Nu fi tîmpit, mi-am spus, îndepărtînd ciuda, fata asta tocmai ce ți-a dat inocența ei, nu poți să gîndești așa.

- Dansează și tu cu mine, mi-a zis Venera, ridicîndu-se de pe fotoliu și trăgîndu-mă de mîină.

- Nu acum, Ve. Hai să mai bem.

- Nu mai avem vodcă. Eu sînt deja beată. Hai să dansăm.

Cînd mă așezasem, îmi luasem o sticlă de vodcă și una de pepsi, pe care le pusesem jos, lîngă fotoliu. Sticla era acum goală și nu cred că din jumătatea de litru eu apucasem să-mi torn mai mult de un pahar.

Gîndul că Venera, nesimțindu-se bine în ciudata atmosferă, făcuse asta doar ca să mă oblighe să plecăm mai devreme de acolo, a readus în mine iritarea de la începutul serii, de care abia reușisem să uit.

- Bine, hai să dansăm, i-am spus, pe un ton rece și rău.

„*For my name was...*” – nu prea înțelegeam continuarea versului.

- De ce-mi faci asta?, i-am șuierat în ureche.

- Ce-ți fac?

- De ce te-ai îmbătat?

- Cum adică de ce m-am îmbătat? Nu de-asta am venit aici?

- De-asta am venit aici?

„*For my name was...*”

- Auzi – a răspuns ea, după o pauză – știi ceva? Dacă tu voiai să bei...

Melodia nu era foarte lungă. Ultimele cuvinte ale Venerei s-au auzit răstit în liniștea de după. Lumea s-a uitat la noi și penibilul momentului s-a adăugat nervilor deja amorsați.

Cuplurile s-au destrămat. Un riff strident de chitară anunța revenirea la baletul schizofrenic.

- Luca! Luca, mergem?
- Unde?, m-a întreat, surprins, nepotu-meu.
- Să facem ce-am promis?
- Mergem.

- Unde vă duceți?, m-a întreat Venera, cu o furie înghețată, care-i învelea glasul cu răgușeală. Luca era deja la ușă.

- Avem o treabă, i-am răspuns, trăgându-mi paltonul pe mine.
- Stați mult?
- De ce, te grăbești undeva?
- Măcar vă mai întoarceți?
- Poate, nu știu.
- Bine, o să aștept.
- Nu e nevoie.
- O să aștept.

Zăpada de pe bloc se topise în bună măsură. Partea rămasă era însă în continuare albă, ca pe o creastă de munte, murdăria care contaminase străzile și trotuarele n-o putea atinge.

- Pe mine nu m-a adus niciodată aici, a oftat Luca.

Sau poate nici nu fusese un oftat. Poate că tristețea lui era un corn care suna doar în mintea mea, imn al tuturor lucrurilor care se întâmplaseră prea devreme sau prea târziu, niciodată la timpul lor, inutile ca niște antrenamente pentru moarte.

- E prea frig? Ai grijă să nu te împiedici în sârme, sînt peste tot.
- Nu, a răspuns el, privind, de pe marginea blocului, luminile strîmbe ale orașului. E foarte frumos.
- Haide, scoți ălea? Vreau să ne întoarcem repede.

Ne-am așezat pe treapta de lîngă ieșire. Zgomotul de motor la ralanti a apărut deîndată ce am băgat capul în pungă.

- Luca, auzi?
- Ce?
- Motorul?
- Da.
- O fi liftul?, m-am pomenit sperându-mă brusc, după ce am mai tras de vreo două ori. Dacă vine cineva peste noi?
- O fi liftu' ofilitu', a recitat Luca, amuzat, de undeva din din lumea lui.

Inima începuse să-mi bată aiurea. Știam la ce duce genul ăsta de palpitații și nu voiam să ajung acolo. Am lăsat punga jos și am început să respir repede, umplându-mi plămîinii cu aerul rece. Motorășul s-a oprit și, odată cu el, am început să mă liniștesc și eu.

- O fi liftu' ruginitu'...
- Luca!

Mi-am aprins o țigară. Simțeam, masîndu-mi fruntea cu degetele înghețate, că nu-s deloc în apele mele și mi-era ciudă pe propria-mi carne, care mi se părea că mă lasă baltă în cel mai prost moment cu putință. Durerea de cap cu care mă trezisem nu doar că nu dispăruse, dar nici nu dădea vreun semn că are de gînd. Încercam să nu mă mai gîndesc la ziua de mîine, știam că nimic nu se mai poate schimba în sufletul meu – și nu mă mai tulbura frica, ci neliniștea, o tulburare interioară diformă, incurabilă, care se cerea anesteziată și atît. Dar, culmea, după săptămîni întregi în care înnotasem în alcool, se părea că tomai atinsesem limita. Îmi pusesem speranța în pungile lui Luca, dar nu erau ce-mi trebuia.

- Luca! Hai să mergem înapoi. E tîrziu.

Voiam să mă întorc, să-mi torn un pahar de vodcă și să-l dau peste cap, ca pe medicament, iar ce avea să urmeze să nu mă mai intereseze.

- Nuuuu, a răspuns el, cu glas moale.
- Ba daaaa, l-am îngînat, luîndu-i punga.
- Nu!, s-a supărat Luca de-a binelea.

- Ba da. E ultima mea seară aici, cine știe dacă mă mai întorc.
Te rog.

A mai durat cîteva minute pînă cînd am simțit că ochii lui, îndreptați spre mine, mă văd cu adevărat.

- Ce să fac eu acolo?, m-a întrebat. Nu-mi place acolo.

- Să dansezi.

- Nu vreau să dansez. Nu-mi place să dansez.

- Femeile vor să vadă bărbați dansînd, să știi. Are ceva legătură cu sexul.

- Acolo nu sînt femei. Sînt niște fete virgine care își imaginează că sînt femei.

- Nu-s toate așa, am vorbit gura fără mine. Și, imediat, am încercat să dreg busuiocul, cu un rîs fals: Venera sigur nu e așa.

- Venera, da. Nu vorbeam de ea. Ea e altfel.

- Are niște ani în plus, am spus.

- Nu, e altceva. E frumoasă.

- O fi, i-am răspuns, absent, încercînd să-mi dau seama dacă îmi doream sau nu s-o mai găsesc acolo în noaptea aia. Poți să dansezi cu ea, și-așa eu n-am chef.

Măcar mie mi-am respectat dorința: vodca a curs pe gît, multă, aspră, caldă, ca o cucută socratică. Un ritual consumat scurt, în ușa bucătăriei, înainte de a mă duce să dau ochii cu Venera. Lîngă mine, Moise, dormind cu capul pe masă. Cititul se pare că îl obosise peste măsură.

Petrecăreții se îpuținaseră și se matoliseră. Muzica părea aceeași, chiar și dată mai încet; dansurile însă se opriseră. Cei doi băieți care mai rămăseseră se uitau la (atunci am aflat) Beavis și Butthead, așezați în fața televizorului, ca să poată auzi cît de cît. Din cînd în cînd, rîdeau în hohote. Pe canapea, Milena și încă două fete stăteau de taină cu pasiune. Din ce ajungea la urechile mele, făceau planuri de mers cu colindul. Am constatat cu satisfacție că studentul

dispăruse.

Venera era pe fotoliu. Nu plecase și nici nu părea mai obosită decît în urmă cu un ceas. Își desfăcuse o bere și, bînd din ea, avea ceva din concentrarea absentă a unui om nebun. Părea să aibă în minte lucruri extrem de importante, pe care nimeni altcineva nu le-ar putea înțelege vreodată.

- Te distrezi?, am întrebat-o, cinic.

- Da, a răspuns ea la altă întrebare.

Și a continuat, întorcîndu-și privirea spre mine:

- Ce crezi, cît de nenorocit poate să fie un om?

I-am luat berea din mînă și am băut cu sete. Vodca începuse să ardă, trebuia s-o sting. M-am așezat lîngă ea fără grabă și, la fel de impersonal, i-am răspuns:

- Nenorocit înseamnă lipsit de noroc. Cît de lipsit de noroc poate să fie un om?

- Da? Nu, nenorocit înseamnă să fii un om căruia nu-i pasă ce simt cei din jurul lui.

- Nu, am continuat rece, ca și cum ne aflam la un seminar de etimologie. Ai făcut literele, ar trebui să știi mai bine. Nenorocit e una, insensibil e alta.

- Ba e totuna. Să fii sensibil e un noroc pe care unii nu-l au. Să te îndrăgostești e un noroc. Să știi că ai face orice pentru omul pe care-l iubești e un noroc. Nenorociții n-au parte de el.

Cînd Beavis și Butthead s-a terminat, unul dintre băieți s-a dus la casetofon și a schimbat caseta. Corzi de vioară, deja cunoscute, au plutit ca niște pene de rîndunică în aerul îmbîcsit.

„He called me the wild rose...”

De cînd ne întorseserăm, Luca rămăsese în bucătărie, să mănînce un sendviș la căpățiul lui Moise. Abia acum intra și el în sufragerie – nu fără motiv, mi-am dat seama.

- Dansezi cu mine?

Voia să-mi facă mie un bine? Voia să danseze cu ea?

- Nu te supăra, Luca, sîntem într-o discuție, i-a răspuns Venera. Luca mi-a căutat privirea; eu am întors-o pe mea.
- Nicio problemă, l-am auzit spunînd, înainte de a se întoarce cu spatele.
- Ve, am continuat eu, lasă-mă cu tîmpeniile. Ai știut de la bun început. Nu ți-am promis nimic.
- N-a fost nevoie. Nu m-am tîrguit niciodată.
- Hai, te rog. Și, pentru ce te-ai îndrăgostit? Pentru că aveam în buzunar niște bani care nu erau ai mei? O să-ți treacă.
- Pentru ochi. Am crezut că îți place ce vezi. Credeam că ochii nu mint.

Am tăcut un pic. Mi-am adus aminte de țiganca aceea care mă oprise pe stradă ca să mă privească. Trecuseră aproape treizeci de ani și tot nu știam: mă deochease, nu mă deochease?

- Trebuia să mă crezi pe mine, nu ochii. Nu-mi face zile fripte acum pentru că nu știu ce ai citit tu în ochii nu știu cui. Eu nu te-am mințit. Tu te minți singură.

- Cum mă mint singură?
- Îmi spui că ai face orice pentru mine. Astea sînt vorbe mari, aruncate la beție.

Asta e situația mea, mi-am spus.

- Aș face orice.
- Du-te și dansează cu Luca, atunci.
- Ce legătură are asta cu tine?
- Fă-o pentru mine. Lasă-mă în pace.
- Mă scîrbești, a șuiert ea.
- Ai spus „orice”. Cred că voiai să spui „nimic”.
- Nu vrei să mă și culc cu el, pentru tine?
- Ba da, i-am replicat, plictisit.
- Îmi simțeam capul tot mai tulbure.
- Vorbești serios?

Sigur că nu vorbeam serios. Dar, spre diferență de adevărul

care mă îngropa în dureri de suflet și de cap, farsa avea o vrajă a ei, sadică, supranaturală, inumană, a redesenării imposibilului.

- Da, am răspuns, strângându-i umărul cu falsă afecțiune, ca atunci când încurajezi pe altul să își asume vina ta. N-ai vrea să ți-o tragi cu cineva care chiar ar putea să te placă?

Am privit-o ridicându-se și ieșind din sufragerie și am așteptat să aud uși trântindu-se în urma ei – însă nimic nu-i trăda furia, în afară poate de însăși precizia controlată a mersului, a gesturilor, pe care nu-mi aduceam aminte s-o aibă în mod normal. Știam că reușisem s-o jignesc suficient de adânc încât să nu mai vrea să aibă de-a face cu mine în restul vieții ei și nu mă simțeam cu nimic vinovat pentru asta. Mai presus de rațiune, mai presus de alegere, se născuse în mine justificarea oricărui refuz: mă simțeam îndreptățit să resping orice contravenirea instinctului. Nu mai era nevoie să înțeleg de ce fac ceea ce fac: felul meu de-a fi, gândirea inginerului, logica, toate falimentaseră atunci când înțelesesem că viața trecuse pe lângă mine, ca un turist pe lângă taraba unui vânzător de suveniruri – iată-l, s-a dus și nimic nu-l va mai întoarce vreodată din drum. O viață atât de greșită încât nu doar că era mult prea târziu ca să mai încerc să caut vinovați; simțeam nevoia de carantină, de a nu mai permite să se apropie de boala mea decât celor imuni la ea. Venera nu făcea parte dintre ei.

Spre mirarea mea, însă, nu s-au auzit uși trântite. Venera s-a întors repede, cu o bere în mână. A trecut pe lângă mine ca și cum nu existam și s-a dus la casetofon, ridicându-l pe Luca de pe canapea.

- Mai pune-o o dată. Vreau să dansăm.

Am fost, din tot sufletul meu de om beat, bucuros pentru Luca. Îl priveam dansând, bățos, stângaci, atent, în timp ce Venera se lipise

de el cu toată ura pe care mi-o purta la ora aia, și mă simțeam departe de orice, împlinit, împăcat cu mine, ca un muribund după ultima împărtașanie. Credeam, în clipa aceea, că eu – eu eram cel care-și plătise datoriile.

Și asta a fost ultimul gând întreg pe care l-am avut în noaptea aia. Apoi m-am simțit alunecând în mine însumi. Malurile au înghiț rîul, vioara și-a sfîșiat arcușul, punctul a absorbit sfera, omul s-a prăbușit în animal.

„Said all beauty must die...”

- Vino înăuntru, te rog!

Am deschis ochii. Cîteva stele clipeau buimac, odată cu mine. Între ele a apărut Milena, cu ochii înroșiți de lacrimi.

- Haide, te rog mult, hai înăuntru!

Am încercat să-mi mișc capul. Un cuțit mi-a trecut pe lîngă ceafă.

- Nu vreau să mori, te rog, haide înăuntru.

- Ajută-mă să mă ridic, am mormăit, cu gîtul împuns de agrafe ascuțite.

- Doamne, ce bine, a zis ea, izbucnind în plîns.

Eram acoperit de palton, iar cînd l-a ridicat, mi-am dat seama că eram dezbrăcat de la brîu în sus. Mi-a întins mîna, am vrut să i-o apuc, dar nu puteam să-mi mișc degetele, eram prea înghețat. Am obligat-o să-mi apuce încheietura și să mă ridice ca pe un sac, opintindu-se.

- Mai aveam puțin și mă duceam să sun la Salvare.

Picioarele erau amorțite, mă clătinam. M-am prins de umerii ei cu amîndouă mîinile, ca un olog.

- Stai un pic așa, am gemut.

Aș fi avut multe întrebări să-i pun, dar rușinea mă făcea să-mi înghit limba, iar colțurile gurii erau lipite cu salivă încleiată la rece.

- Ia-ți paltonul pe tine, măcar.

M-am îmbrăcat greu, încă neîncrezător în tăria genunchilor.

- Am crezut că o să mori de frig, a răbufnit ea din nou, abia respirînd printre sughiturile de plîns.

- Nu-i atît de frig, i-am răspuns, trosnindu-mi umerii. Am pățit eu altele mai rele.

Apoi, cu un zîmbet strîmb, pe care ea nu-l putea vedea, am întrebat-o:

- Îmi faci un ceai sau mă trimiți acasă?

Printre hohotele de plîns s-au strecurat, păstrînd ritmul convulsiilor, ghemotoace solare de rîs.

- Nu-ți mai aduci aminte?

- Nu. Nimic.

- Cum să nu-ți aduci aminte?

- Nu mai știu nimic.

- Din cauza loviturii?

- Din cauza băuturii. Nu cred că mai pun gura multă vreme de-acum înainte.

Eram pentru prima și ultima dată în camera ei, o cameră nu prea mare, cu o măsuță de lucru și un pat micuț, cu speteze din lemn strunjit. În restul apartamentului, ferestrele erau deschise, iar sîngele meu abia începea să se miște prin venele îndepărtate.

- Venera ce-a făcut?

- A plecat la un moment dat cu Luca. L-a rugat s-o ducă acasă.

- Și Moise? N-a mers cu ei?

- Nu. Cătălin a plecat mai tîrziu. A zis că doarme la hotel.

- La ce hotel?

- Nu știu. A zis că se duce la hotel și că vine mîine la doișpe fix să beți cafeaua. Am încercat să-i spun că poate să rămînă aici, dar tu i-ai zis să se ducă la hotel.

- Eu? Așa i-am zis?

- Nu chiar. De fapt i-ai zis să se ducă în pizda mă-sii la hotel și

să te lase în pace.

- Ah. S-a supărat?

Milena a ridicat din umeri.

- Nu știu, nu cred. Mi-a zis să am grijă de tine.

- Și restul?

- Cătălin a fost ultimul.

- Te-am făcut de rîs? Am mai zis alte porcării?

- Nu. Mie, nu. Stăteai și te uitai pe geam, nu prea vorbeai.

- Pe bloc cum am ajuns?

Eram curios să aflu. Milena nu se grăbea să-mi povestească. Iar cînd îmi spunea cîte ceva, se întrerupea des, parcă evitînd cuvintele care ar fi putut să usture.

Cîtă vreme nu le știam, lucrurile pe care le făcusem nu existau pentru mine. Ele se nășteau doar pe măsură ce-mi erau povestite, iar asta le făcea să miroasă a mușețel – Milena n-avusese alt ceai. Stăteam pe pat, cuprinzîndu-mi picioarele cu mîinile, așa încît cana de ceai să-și trimită căldura spre toate cele douăzeci de degete vineții. Ascultam o poveste despre mine și nu știam care din noi doi mi-e mai străin, eu zgribulitul, cu ciorapii mei flaușați, aproape ruși în călcîie, sau eu eroul, gata să meargă pe brînci pînă în miezurile pămîntului, doar pentru a pune mărturie că frumusețea e întîiul dintre adevărurile lumii. „E prea frumos ca să fie adevărat”, îi zisesem plecînd, însă liftul își aprinsese beculețul greșit, arătîndu-i că nu vreau să cobor nici spre casă, nici spre iad. Moartea, orișicum, ne ferise pe amîndoi, fără alte explicații, și acum prindea și ea miros de mușețel, de ierbar, de copilărie, în timp ce undeva, în alt colț de oraș, într-un bloc în care soarele ținea o pulă în dinți și nu apunea niciodată, universul închidea între petale de nebunie micronice focuri de artificii, renăscîndu-și uimirile în bătai de inimă neîncepută, ca un simplu suflet de om îndrăgostit, care nu-și mai vede rostul decît privindu-se pe sine cu

ochii proaspeți ai celuilalt.

- Și cînd ai vrut să-ți faci avînt, ai făcut cîtiva pași în spate și te-ai împiedicat de sîrma unei antene.

SFÎRȘIT

Mihail Bender, Milena și vremea jigodiilor
ediție electronică - București, 2015
ISBN 978-973-0-19467-8